TỬ KIM TRẦN

TỘI PHẠM IQ THẤP

VŨ THỊ HÀ dịch

CỔ NGUYỆT BOOKS
vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

[ebook©vctvegroup]

TỘI PHẠM IQ THẤP

—★—

Tác giả: Tử Kim Trần
Người dịch: Vũ Thị Hà
Phát hành: Cổ Nguyệt Books
Nhà xuất bản Văn Học 02/2021

CHƯƠNG 1

"Ông thấy không, Trung Quốc bây giờ đấy, cả xã hội đa phần là xốc nổi, người người muốn kiếm tiền nhanh, cạm bẫy, lừa đảo đầy rẫy khắp mọi nơi, ví dụ như điện thoại di động, mười cú gọi đến thì có tới chín cú là tiếp thị lừa đảo, ông nhìn xuống phía dưới tòa nhà mà xem…" Phương Siêu một tay cầm súng, đứng cạnh cửa sổ phòng khách sạn, kéo rèm cửa sổ ra hai bên, chỉ tay về phía những cửa hàng cửa hiệu dọc dãy phố, "Thấy không, nào là môi giới, chữa tuyến tiền liệt, du lịch miễn phí, làm đẹp, phẫu thuật thẩm mỹ, lại còn các loại cho vay vốn, quản lý tài chính, bán hàng đa cấp, bây giờ các thể loại kinh doanh toàn những cửa hàng kiểu này. Tiền thuê nhà quá đắt, những người làm ăn thật thà đóng cửa, phá sản hết, những kẻ sống sót được đều là nhờ vào các thủ đoạn lừa đảo! Nhưng bực mình nhất vẫn là cái tiệm massage chân ở chỗ rẽ kia!"

Lưu Trực ở bên cạnh đang cúi đầu sắp đồ trong ba lô, dừng tay tò mò hỏi: "Cái bọn rửa chân đó lại làm sao à?"

"Hôm qua tôi đến cái tiệm massage chân đó, bọn nó đúng là rửa chân cho tôi!"

"Không thế thì sao?"

Phương Siêu quay lại, bước đến trước tấm gương thay đồ, cẩn thận kiểm tra râu và tóc giả trên mặt, thủng thẳng nói: "Massage chân chuẩn chỉnh, không phải là rửa chân." Hắn quay đầu nhìn Lưu

Trực đang nghệt mặt ra, mỉm cười vỗ vào vai hắn, “Đi thôi, đợi làm xong vụ này, tôi sẽ đưa ông đi massage chân đúng kiểu của nó!”

Phương Siêu khóa chốt an toàn của khẩu súng, giắt vào thắt lưng, Lưu Trực khoác ba lô lên vai. Sau khi đã ngụy trang kín từ đầu tới chân, đến mức bố mẹ chúng cũng không thể nhận được ra, hai tên mới ung dung rời khỏi khách sạn, gọi một chiếc taxi, thẳng tiến đến một ngã rẽ ở ngoại ô, đi vào một con ngõ nhỏ, đi một hồi xuyên qua con ngõ, ra đến con đường phía ngoài, rồi lại đi vòng một quãng rất dài, cuối cùng đến một ngã ba.

Chỗ ngoặt phía đối diện có một tiệm vàng tư nhân quy mô trung bình, đây chính là mục tiêu mà bọn chúng quyết định ra tay sau khi đã thăm dò nhiều ngày.

Phương Siêu quan sát xung quanh một lúc, cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, bây giờ là bốn rưỡi chiều, sắp đến giờ cao điểm tầm chiều của thành phố, thời gian hệt như kế hoạch của hắn, hắn lấy điện thoại di động trong túi ra, nhấn nút gọi.

Mấy giây sau, ở khu vực thành phố cách chỗ bọn chúng hơn năm ki-lô-mét, bồn hoa ở cổng một ngân hàng đột nhiên phát ra một tiếng nổ lớn, một cây vạn niên thanh có thân to bằng nắm đấm tay đã bị gãy ngang thân, hai chiếc xe điện dựng ở bên cạnh cũng bị bật ra xa mấy mét, khói lập tức cuồn cuộn bốc lên ở hiện trường, kèm theo là những tiếng hét kinh sợ thất thanh của người qua lại, một phụ nữ đang lái ô tô cách hiện trường hơn một trăm mét hoảng sợ mất lái, khiến nhiều ô tô húc đuôi liên hoàn.

Ngay sau đó, trên hai con phố sầm uất khác trong khu vực thành phố cũng liên tiếp xảy ra vụ nổ với quy mô nhỏ tương tự như vậy.

Mấy phút sau, điện thoại báo án dồn dập gọi đến đồn công an. Tin báo khủng bố khẩn cấp luôn là việc quan trọng hàng đầu của cảnh sát, ngay lập tức lực lượng cảnh sát toàn thành phố cùng nhanh chóng dồn về ba khu vực hiện trường.

Mười phút sau, Phương Siêu mở một phần mềm chỉ đường trong điện thoại di động thì thấy toàn bộ những con đường chủ yếu trong khu vực thành phố đều biến thành một màu đỏ rực, có nghĩa là cả thành phố đã tắc cứng. Hắn khẽ cười một tiếng, gật đầu với Lưu Trực, thấp giọng ra lệnh: “Ra tay!”

Hai tên đeo găng tay cao su vào, sải bước về phía tiệm vàng, trước khi sắp đến khu vực camera giám sát trước cửa tiệm, chúng nhanh chóng rút ra chiếc mặt nạ bằng nhựa đeo lên mặt, Lưu Trực lấy ra hai tờ giấy dán có in dòng chữ “Dừng phục vụ để tu sửa”, vô vào mặt cửa kính phía trước tiệm, hai tên nhanh như chớp luồn vào trong tiệm, đóng cửa lại, Phương Siêu rút súng ngắn, Lưu Trực giơ dao găm ra, cả hai cùng xông đến trước mặt mấy cô nhân viên bán hàng còn đang ngơ ngác không kịp trở tay, quát to uy hiếp: “Tất cả đứng yên, cướp đây, ngoan ngoãn nghe lệnh, động đậy là bắn!”

Phương Siêu cầm súng khống chế toàn bộ, Lưu Trực một tay cầm dao găm, một tay túm lấy một cô nhân viên bán hàng, đẩy ba người còn lại vào một góc bên cạnh quầy phục vụ, ra lệnh cho họ ngồi thấp xuống, đưa hai tay ra sau gáy.

Trong chớp mắt, tiệm vàng đã nằm trong tầm kiểm soát của của bọn chúng, Phương Siêu điềm tĩnh bước lên phía trước, đưa nòng súng gí qua gí lại vào đầu ba cô nhân viên bán hàng, ung dung nói:

“Đừng sợ, mọi người hợp tác một chút, giao chìa khóa tủ ra đây, chúng tôi lấy đồ xong là đi luôn, không làm gì các cô.”

Ba người phụ nữ co rúm lại dựa vào nhau, người run lên bần bật vì sợ hãi, không cả dám ngẩng đầu lên.

Thấy họ không hề có phản ứng gì, Lưu Trực lập tức mất kiên nhẫn, vừa khua con dao găm vừa gầm lên: “Nghe thấy chưa hả, mẹ kiếp, mau giao chìa khóa ra đây! Ông đếm đến ba, không giao là giết luôn!”

“Bình tĩnh, bạo lực không giải quyết được vấn đề.” Phương Siêu ngắt lời, tác phong của hắn và Lưu Trực hoàn toàn khác nhau, hắn luôn cho rằng cướp giật cũng phải dùng não, bạo lực chỉ là thủ đoạn hỗ trợ, hắn liền thể hiện tác phong điềm tĩnh vốn có của mình, từ tốn phân tích lý lẽ với họ, “Tôi tin rằng đây nhất định là lần đầu tiên các cô gặp phải sự việc như thế này, chắc chắn các cô rất sợ hãi, các cô đang suy nghĩ xem có nên đưa chìa khóa ra không. Thực ra sự việc rất đơn giản, các cô đi làm kiếm được bao nhiêu, có cần thiết phải từ bỏ cả tính mạng của mình vì chút tiền lương đó không? Hãy nhớ lấy một câu, tính mạng là của mình, tiền là của ông chủ!”

Một người phụ nữ sợ sệt ngẩng đầu lên: “Tôi là chủ tiệm.”

Phương Siêu nuốt nước bọt, giơ tay nổ súng luôn, đoàng một tiếng, chiếc tủ kính bày hàng bên cạnh lập tức vỡ tan tành, ba người phụ nữ khiếp sợ, chân nhũn ra ngã khuỵu xuống đất, bà chủ tiệm run rẩy lấy chìa khóa ra, giơ cao lên quá đỉnh đầu, Lưu Trực túm luôn lấy, miệng lẩm bẩm một câu: “Mẹ kiếp, bắn luôn từ đầu có phải là xong rồi không.”

Theo kế hoạch, Phương Siêu cầm súng canh ba cô nhân viên bán hàng, Lưu Trực chịu trách nhiệm vơ vét tiền của, cả quá trình không được quá ba phút. Được ba phút, Phương Siêu thấy ba lô của Lưu Trực đã nặng trĩu, nhiều thêm nữa sẽ quá nặng, bất lợi cho quá trình tháo chạy, đành tiếc nuối từ bỏ những món đồ trang sức bằng vàng khác trong tủ trưng bày. Hắn khoát tay, Lưu Trực kéo khóa ba lô lại, lôi ra sợi dây thừng trói chặt ba người phụ nữ ở dưới đất, lấy băng dính dính chặt mồm họ lại.

Hai tên hít thở sâu một hơi, cố tỏ ra bình tĩnh, thẳng người, rảo bước rời khỏi tiệm vàng.

Nửa tiếng sau, một người bạn ở cửa hàng bên cạnh sang chơi, giải cứu ba người bị trói trong tiệm, mọi người lập tức báo cảnh sát. Lúc này, toàn bộ cảnh sát đều tập trung tại hiện trường khủng bố ở trong thành phố, giao thông ở khu vực xung quanh đang trong tình trạng tê liệt, hơn một tiếng đồng hồ sau, cảnh sát mới đến nơi.

Tối hôm đó, các chương trình thời sự, các nhóm WeChat và cả nội bộ ngành Công an đều xôn xao bàn tán về vụ nổ xảy ra vào buổi chiều, vụ cướp giật ở tiệm vàng nhỏ đó và những vụ án khác trong thành phố đều không còn quan trọng nữa.

•••

Phương Siêu và Lưu Trực ngồi trong phòng khách sạn, đờ đẫn nhìn pho tượng thần tài bạch ngọc mạ vàng, bên cạnh còn có một đống đồ trang sức bằng vàng.

Một lúc lâu sau, Phương Siêu châm một điếu thuốc, rít một hơi sâu, thở dài nói: “Tôi thật sự không hiểu, hai lần trước cướp tiệm vàng, đúng là chúng ta chưa đủ kinh nghiệm, không ngờ là những món đồ bằng ngọc gắn giá mấy chục nghìn tệ, mấy trăm nghìn tệ hoàn toàn không có giá trị gì, cuối cùng đành phải bán theo cân lạng với mức giá bán rau cải thảo. Lần này đã có kinh nghiệm, phải lấy vàng, loại tiền tệ thông dụng đáng tin cậy. Kết quả, chuẩn bị suốt bấy nhiêu ngày, xác định xong mục tiêu, thực hiện vụ cướp thành công rồi, ai ngờ ông lại làm thế này, không lấy nhiều vàng một tí, nhét một pho tượng thần tài nặng hơn chục cân vào ba lô là sao?”

Lưu Trực ậm ờ biện minh: “Tôi… tôi thấy cái này bày ở chính giữa, tưởng là rất giá trị, sờ vào thấy giống ngọc Hòa Điền[1].”

“Hòa cái con mẹ ông! Ngọc Hòa Điền mười mấy cân? Tiệm vàng bằng cái móng tay, ông tưởng là Cố Cung hả!”

“Tôi…”

Phương Siêu lắc đầu, nhìn Lưu Trực kiểu vô phương cứu chữa: “Cướp tiệm vàng, mà cuối cùng vác tượng thần tài đi, cả Trung Quốc này chắc chỉ có một mình ông.”

Lưu Trực im lặng giây lát, bực bội nói: “Cùng lắm thì lần sau làm lại, cũng chỉ là đi cướp thôi mà, sợ mẹ gì!”

“Không còn lần sau nữa đâu.” Phương Siêu cau mày, “Liên tục gây nổ ba lần bằng thuốc nổ nhằm phân tán lực lượng cảnh sát để cướp của, các cụ đã nói quá tam ba bận, làm thêm vụ nữa, cảnh sát chắc chắn sẽ phát hiện ra mối liên hệ giữa các sự việc.”

“Thế phải làm sao, không đi cướp thì làm gì?”

“Cướp ở những cửa hàng trên đường, suy cho cùng cũng chẳng khác nào đổi mạng lấy tiền, bất cẩn một chút là chúng ta phải vào tù ngay, đây không phải là kế sách lâu dài. Hai chúng ta lại đều không có nghề sở trường gì, không thể tìm được một công việc tử tế, cũng không có khả năng buôn bán làm ăn. Xem ra, chúng ta phải tư duy theo một hướng khác, buôn bán gì đấy nhẹ nhàng mà không cần vốn!”

“Làm trai bao hả?” Lưu Trực nhìn Phương Siêu, rồi lại nghĩ về mình, có tí rung rinh, “Cái này… cái này tôi chưa thử bao giờ, cũng không biết có làm được không.”

“Được cái con mẹ ông!” Phương Siêu đập cả bàn tay lên đầu Lưu Trực, “Tôi bảo là cướp cửa hàng không ổn, chúng ta tư duy theo hướng khác, cướp người!”

Dưới ánh mắt tò mò của Lưu Trực, Phương Siêu lấy ra một tờ báo, trải phẳng ra rồi chỉ vào tiêu đề một mẩu tin trên tờ báo, “Nhà quan tham bị trộm cả chục triệu nhân dân tệ không dám báo công an”, cười nhạt: “Chục triệu tệ đấy, ông tính xem, phải cướp bao nhiêu cửa hàng mới kiếm được một chục triệu tệ. Vặt được một thằng quan tham, thì có hết! Nhanh chóng thu xếp, mai chúng ta lên đường đến Tam Giang Khẩu, kiếm một thằng quan tham để phát tài.”

“Tại sao phải đi Tam Giang Khẩu?” Tam Giang Khẩu là một thành phố cấp huyện ven biển của Chiết Giang, mặc dù kinh tế cũng được coi là phát triển, nhưng dù sao cũng không thể so sánh được với thủ phủ của tỉnh là Hàng Châu, cho nên quan tham cũng không thể nhiều tiền như ở Hàng Châu.

“Vì Tam Giang Khẩu là an toàn nhất.” Phương Siêu lật sang mặt kia của tờ báo, chỉ vào một góc tin bằng lòng bàn tay nhỏ nhoi ở phía dưới, “Phó trưởng Công an thành phố Tam Giang Khẩu đã mất tích nửa năm, không tìm thấy tung tích, phải đăng thông báo tìm người. Ông nghĩ mà xem, cảnh sát ở Tam Giang Khẩu làm mất cả đại ca của bọn nó còn chẳng tìm về được, thì làm sao mà tóm được chúng ta? Đùa à!”

CHƯƠNG 2

Một tháng rưỡi trước.

Phó Giám đốc Công an tỉnh Cao Đông ngồi trên ghế, tay trái kẹp điếu thuốc lá, tay phải cầm bản photo một bức thư tố giác lên, đọc đi đọc lại nội dung vỏn vẹn nửa trang giấy trong thư.

Một lúc sau, chánh văn phòng Ngô gõ cửa mấy tiếng rồi bước vào, Cao Đông vội đứng lên hỏi han: “Thế nào rồi?”

Chánh văn phòng Ngô vừa đưa cho ông một chiếc túi đựng tài liệu, vừa nói: “Không kiểm tra ra dấu vân tay hay các chất có thể xác định được chủ thể khác, xem ra người tố giác rất cảnh giác. Nếu muốn điều tra danh tính của người tố giác, chỉ còn cách cử cảnh sát hình sự trực tiếp tìm gặp công ty chuyển phát nhanh, dù sao cũng là tài liệu gửi cho Công an tỉnh, chắc là nhân viên nhận hàng bên công ty chuyển phát nhanh sẽ để ý đến người gửi.”

Cao Đông đứng yên tại chỗ tập trung suy nghĩ mấy giây, rồi lại ngồi xuống, dập tắt điếu thuốc, mở chiếc túi đựng tài liệu. Bên trong tổng cộng có hai bản tài liệu, một là bản gốc bức thư tố giác được phong kín trong chiếc túi nilon trong suốt, bản còn lại là mấy trang báo cáo giám định vật chất.

Cao Đông xem qua báo cáo giám định rồi hỏi: “Nội dung viết trong bức thư này, người bên trung tâm giám định cũng xem rồi chứ?”

“Nhờ người của mình làm, tôi ở bên cạnh theo dõi cả quá trình cho đến khi có kết quả.”

“Người của mình cũng phải cẩn thận đấy…” Cao Đông khẽ buông một tiếng thở dài.

“Dù sao cũng chỉ là công tác kỹ thuật, không liên quan đến sự việc đề cập trong thư. Anh xem có cần cử cảnh sát hình sự đi điều tra người gửi thư không?”

“Không cần đâu,” Cao Đông cho bản gốc bức thư tố giác vào trong ngăn kéo, bỏ tài liệu giám định vào máy hủy tài liệu, nhấn nút bật máy, thể hiện thái độ của ông, “cho dù nội dung trong thư là thật hay là giả, đầu tiên chúng ta phải bảo vệ người tố giác, không được để người tố giác hiểu lầm rằng chúng ta muốn điều tra anh ta. Nếu người tố giác tạm thời không muốn tiết lộ danh tính, tôi cũng tôn trọng sự lựa chọn cá nhân của anh ta.”

“Ý của anh là?”

“Thư tố giác Chu Vệ Đông, tại sao người tố giác phải gửi cho tôi, chứ không gửi cho Ủy ban Kỷ luật kiểm tra? Tất nhiên, trong thư anh ta nói anh ta chưa có chứng cứ thực chất, đấy là điểm thứ nhất. Tôi nghĩ điểm thứ hai là, anh ta biết tôi và Chu Vệ Đông có mâu thuẫn, đây cũng không phải là bí mật gì. Tôi xuất thân là cảnh sát, ông ta là người bên cán bộ tư tưởng chính trị, trước khi tôi chuyển công tác về Công an tỉnh, công việc của chúng tôi hoàn toàn không liên quan đến nhau, tôi về công tác ở Công an tỉnh ba năm nay, ông ta cậy thế mình là cây đa cây đề, lại là Phó Giám đốc thường vụ, làm khó tôi ở rất nhiều mặt, ai có mắt đều có thể nhận ra.”

Chánh văn phòng Ngô nói: “Nhưng anh nắm quyền về trinh sát hình sự, lại là người trẻ tuổi nhất trong số các Phó Giám đốc Công an tỉnh.” Trẻ tuổi là một nguồn vốn chính trị ngàn vàng không mua nổi, đây đúng là ưu thế của ông.

Cao Đông nhắm mắt lại một lúc, nhẹ nhàng nói: “Thêm ít thời gian nữa, Giám đốc Công an tỉnh mình không được cất nhắc lên Bộ Công an, thì cũng được cất nhắc sang bên chính quyền, đến lúc đó, nếu Bộ không có chỉ định đặc biệt, ứng viên cho chức Giám đốc Công an theo giới thiệu nội bộ trong tỉnh, gần như chắc chắn sẽ là Chu Vệ Đông. Anh biết quan hệ giữa tôi và ông ta rồi đấy, nếu ông ta lên Giám đốc, mọi việc của tôi sẽ rất khó khăn.”

Mắt chánh văn phòng Ngô sáng lên, ngẫm nghĩ và nói: “Người tố giác hiểu rõ mối quan hệ giữa anh và Chu Vệ Đông, nên gửi thư cho anh, anh ta biết anh dám động đến ông ta.”

Cao Đông cười nói: “Anh đoán xem Chu Vệ Đông bắt đầu khó dễ với tôi từ khi nào? Trước khi về Công an tỉnh công tác, tôi phụ trách Tổng cục Trinh sát hình sự, sau khi lên làm Phó Giám đốc Công an tỉnh, vẫn có tí tiếng nói đối với bên Tổng cục. Có một lần, đội trưởng tổng đội hình sự tìm tôi, bảo họ đã phá được một vụ án, một doanh nhân tên là Chu Vinh gặp họ, tự xưng là cháu của Chu Vệ Đông, xin thả người. Vụ án đã kết luận, không thể thả được, anh ta mong rằng có thể giảm nhẹ tội đi một tí. Tôi xem hồ sơ, hóa ra là lũ thanh niên con nhà giàu thay nhau hãm hiếp thiếu nữ vị thành niên, tôi bảo luôn Tổng cục hình sự cứ xử theo mức nặng nhất. Sau vụ đó, thái độ của Chu Vệ Đông đối với tôi khác hẳn. Tất nhiên, sau đó tôi cũng đã

điều tra ông ta, nhưng ông ta làm mọi việc đều rất kín kẽ, có vẻ đúng là hoàn toàn trong sạch."

Chánh văn phòng Ngô gật đầu, từ trước cũng có một vài tin đồn về Chu Vệ Đông, nhưng nếu thực sự có chứng cứ, thì mấy năm vừa rồi tiểu ban Tuần hành thị sát trung ương đã bắt ông ta rồi.

Cao Đông tiếp tục nói: "Nhưng bức thư tố giác lần này không như vậy, người tố giác nói Chu Vinh là bàn tay rửa tiền của Chu Vệ Đông, nghe nói Chu Vinh có quan hệ cả với bên chính quyền và xã hội đen, hắn còn dính líu đến cả án mạng. Lô Chính, Phó trưởng Công an phụ trách trinh sát hình sự của Tam Giang Khẩu, đã mất tích từ nửa năm trước, cho đến nay vẫn không điều tra ra manh mối, người tố giác nói thời gian đó Lô Chính đang điều tra Chu Vinh, chính Chu Vinh đã giết Lô Chính để diệt khẩu, nhưng về chuyện này, người tố giác nói trong tay anh ta không có chứng cứ trực tiếp, nhưng đã nắm được một số manh mối." Ánh mắt Cao Đông sắc lạnh, ông lạnh lùng nói: "Một vụ án hình sự lớn như vậy, một khi đã được chứng thực, cấp bậc có to đến đâu cũng không thể chạy thoát được!"

Chánh văn phòng Ngô ngẫm nghĩ và nói: "Trong thư, người tố giác còn nói, nếu anh muốn điều tra Chu Vinh, thì điều một người từ Công an tỉnh xuống làm Phó trưởng Công an Tam Giang Khẩu, thế vào vị trí của Lô Chính, sau khi thấy thái độ của anh, anh ta sẽ tiếp xúc trực tiếp với chúng ta, phối hợp hỗ trợ công tác điều tra của chúng ta."

Cao Đông gật đầu: "Từ khi Lô Chính bị mất tích đến giờ, tính ra vị trí Phó trưởng Công an phụ trách trinh sát hình sự của Tam Giang

Khẩu đã khuyết hơn nửa năm, đã đến lúc phải cử người thay rồi. Thường thì vị trí nhân sự ở những địa phương nhỏ như vậy đều là do họ tự quyết định, nhưng lần này nhất định phải bố trí một người có năng lực của chúng ta vào vị trí đó."

"E là Chu Vệ Đông cũng sẽ tranh việc này."

"Tôi phụ trách mảng trinh sát hình sự, ứng viên cho vị trí này do tôi quyết." Cao Đông suy nghĩ giây lát, ngẩng đầu lên nói: "Mấu chốt vấn đề bây giờ là, chúng ta cử ai xuống?"

"Phải cử một người có năng lực và tuyệt đối đáng tin cậy." Thực ra trong đầu chánh văn phòng Ngô đã sớm có lựa chọn cho vị trí này, thấy ánh mắt trưng cầu ý kiến của lãnh đạo, lập tức đưa ra câu trả lời: "Trương Nhất Ngang!"

"Trương Nhất Ngang?" Cao Đông há miệng ngạc nhiên nhìn chánh văn phòng Ngô, "Không lẽ anh thấy cậu ấy có năng lực?"

"Không lẽ… cậu ấy không có năng lực?" Chánh văn phòng Ngô nhìn ánh mắt thể hiện rõ sự không nhất trí của lãnh đạo, đành cười trừ ở bên cạnh.

Trong ấn tượng của chánh văn phòng Ngô, Trương Nhất Ngang là người rất có năng lực. Năm trước, ô tô của ông để trong khu dân cư bị làm xước xát, báo với đồn công an đến cả nửa tháng vẫn không có thông tin gì, ông nói với Trương Nhất Ngang, kết quả ngay hôm sau cậu ta đã túm được kẻ làm xước xát xe. Sau đó họ hàng của ông mở một nhà hàng ở thành phố lân cận bị bọn lưu manh địa phương tống tiền, ông hỏi ý kiến Trương Nhất Ngang xem sự việc như vậy thường có thể xử lý thế nào, không ngờ chỉ vài hôm sau bọn lưu manh đã xách quà đến tận nhà hàng xin lỗi.

Năng lực như vậy, cậu ta không giỏi sao?

Cao Đông hứ một tiếng, lắc đầu: “Anh chàng Trương Nhất Ngang này thì có năng lực gì, phá án hầu như toàn đoán!”

“Ừm…” Vì hai lần giúp đỡ riêng tư, chánh văn phòng Ngô tiếp tục nói đỡ cho Trương Nhất Ngang, “Nhưng để phá vụ án lần này, tôi thấy độ tin cậy quan trọng hơn năng lực. Tôi nghe nói, Trương Nhất Ngang theo anh từ khi mới tốt nghiệp, cậu ấy có xuất thân đơn thuần nhất, những người khác có thể có năng lực hơn cậu ấy, nhưng đây lại là điều tra Chu Vệ Đông, biết đâu lại có ý định ủ mưu chính trị, rắn chuột hai mang…”

Cao Đông nằm trên ghế, bất giác nhớ lại một vài chuyện trong quá khứ, vụ án cuối cùng trong sự nghiệp cảnh sát của ông trước khi lên làm Phó Giám đốc Công an tỉnh, đúng là đã gặp phải kẻ phản bội, nếu muốn dùng một người có thể yên tâm tuyệt đối, ngoài Trương Nhất Ngang ra, quả thật không thể tìm được ra ứng viên thứ hai.

Chánh văn phòng Ngô tiếp tục nói vào: “Thực ra năng lực của cậu ấy thế nào không quan trọng, người tố giác đã nói rồi mà, chỉ cần chúng ta thể hiện rõ thái độ, anh ta sẽ tìm ra chứng cứ giao cho chúng ta, điều quan trọng là cái điểm Tam Giang Khẩu này phải có người đáng tin cậy của chúng ta trấn giữ.”

Cao Đông suy nghĩ giây lát, đây cũng là sự thực.

Thấy thái độ của lãnh đạo có biến chuyển, chánh văn phòng Ngô được đà tiến tới: “Trước đây Trương Nhất Ngang cứ núp dưới vòng hào quang của anh, không có nhiều cơ hội để cậu ấy thể hiện, lần

này cứ để cậu ấy phát huy độc lập thử xem. Chưa biết chừng, đưa xuống địa phương, cậu ấy mới phát huy được hết tiềm lực, lại phá được vài vụ án gây dựng được uy tín!"

Cao Đông suy ngẫm rất lâu, thở dài một tiếng: "Mong là trước khi tôi về hưu, có thể thấy cậu ấy phá được một vụ án lớn."

•••

Đột nhiên được điều xuống Tam Giang Khẩu làm Phó trưởng Công an phụ trách mảng trinh sát hình sự, Trương Nhất Ngang vô cùng cảm ơn lãnh đạo.

Dù gì công tác ở Công an tỉnh, nhìn lên cũng toàn thấy lãnh đạo, xuống địa phương mới có tiếng nói. Hơn nữa, Phó Giám đốc Cao đánh giá cao mình như vậy, giao cho anh ta một kế hoạch có sức ảnh hưởng vô cùng lớn là điều tra Chu Vinh, rồi từ đó dẫn dắt sang Chu Vệ Đông, còn dành nguyên một buổi chiều để hướng dẫn anh ta triển khai công việc như thế nào, đối phó với những xung đột về nhân sự ra sao.

Chánh văn phòng Ngô còn truyền đạt lại sự kì vọng của Phó Giám đốc Cao đối với anh ta, cử anh ta xuống nhận công tác ở địa phương, không chỉ là để điều tra Chu Vệ Đông, quan trọng hơn là tạo cơ hội cho anh ta, mong rằng có thể thấy anh ta phá được vài vụ án lớn, tất nhiên, nội dung truyền đạt chỉ có một nửa câu sau của Phó Giám đốc Công an Cao Đông, Trương Nhất Ngang suýt nữa thề với trời đất ngay lúc đó rằng nhất định sẽ cố gắng đạt được thành

tích vang dội ở Tam Giang Khẩu, quyết không làm lãnh đạo thất vọng!

Không bao lâu, anh ta xuống nhận công tác ở Tam Giang Khẩu được hơn một tuần, quan hệ nhân sự ở địa phương này phức tạp hơn rất nhiều so với tưởng tượng của anh ta.

Đầu tiên là các lãnh đạo khác của Công an thành phố, mặc dù ngoài mặt khá lịch sự tôn trọng anh ta, nhưng khi tiếp xúc thực tế, rõ ràng coi anh ta như một người mắc bệnh truyền nhiễm, tất cả cùng cách ly anh ta, kính trọng nhưng giữ khoảng cách với anh ta. Tiếp đó là nội bộ mảng công tác trinh sát hình sự, từ hôm thứ hai sau khi anh ta nhận chức, đại đội trưởng đại đội hình sự Diệp Kiếm đã xin nghỉ ốm, sau đó không hề lộ diện. Nghe nói, theo đề cử nội bộ ban đầu, Diệp Kiếm sẽ tiếp nhận vị trí này, nhưng Trương Nhất Ngang đột nhiên được điều từ trên xuống, như một cú đấm giáng thẳng vào nỗi lòng Diệp Kiếm, bệnh nhân táo bón đang sắp suôn thông, đột nhiên bị bệnh trĩ tấn công, đau rát ngất xỉu, không cần nói cũng có thể hình dung được tâm trạng của anh ta thế nào! Thậm chí còn có tin đồn Diệp Kiếm có quan hệ rất tốt với Chu Vinh, e rằng còn thêm một nguyên do khác nữa. Những cảnh sát hình sự khác mặc dù không ra mặt chống đối anh ta, nhưng thấy thái độ các lãnh đạo khác như vậy, tự nhiên cũng giữ khoảng cách với anh ta.

Bất cứ cơ quan đơn vị nào cũng khó tránh được chuyện phân vai xếp số dựa trên thời gian công tác, anh ta mới tiếp nhận công tác, cũng không còn cách nào khác, đành phải chấp nhận.

Khởi đầu đã gặp khó khăn, anh ta cũng không dám xin lãnh đạo trợ giúp, suy nghĩ nát nước nát cái, cuối cùng anh ta cũng nghĩ ra

một chiêu, sau khi nghe ngóng tìm hiểu, anh ta phát hiện ra nội bộ đại đội hình sự cũng không phải là một khối thép, phó trưởng đại đội Vương Thụy Quân vốn có mâu thuẫn với Diệp Kiếm, trung đội trưởng Tống Tinh là chỗ thân thiết với Vương Thụy Quân, thế nên Trương Nhất Ngang muốn lấy lòng hai vị này.

Lấy lòng Vương Thụy Quân rất đơn giản, anh ta mâu thuẫn với Diệp Kiếm, lãnh đạo mới cũng mâu thuẫn với Diệp Kiếm, kẻ thù của kẻ thù là bạn, lãnh đạo của kẻ thù lại càng là bạn, chỉ cần có quan hệ tốt với lãnh đạo mới, chẳng bao lâu, tất nhiên lãnh đạo mới sẽ nghĩ cách điều chuyển Diệp Kiếm đi nơi khác, để anh ta làm đại đội trưởng.

So với Vương Thụy Quân thì Tống Tinh phiền hơn một chút. Trong đội cảnh sát hình sự, ông ta là người có năng lực phá án, là cán bộ cốt cán về mặt nghiệp vụ, có điều, ngoài công việc ra, cách đối nhân xử thế của ông ta có phần cứng nhắc, cho nên mặc dù ông ta làm cảnh sát trước Vương Thụy Quân ba năm, cũng được biểu dương nhiều hơn, nhưng giậm chân mãi ở vị trí trung đội trưởng không lên được nữa.

Đối phó với những cán bộ cốt cán về mặt nghiệp vụ như Tống Tinh, Trương Nhất Ngang tất nhiên cũng có cách của mình. Tất cả cán bộ cốt cán đều khâm phục lãnh đạo có năng lực phá án, Trương Nhất Ngang là đệ tử của Phó Giám đốc Công an tỉnh Cao Đông, do chính tay ông rèn giũa, Cao Đông từng là thám tử truyền kỳ một thời, là thần tượng của cảnh sát hình sự toàn tỉnh, cá nhân ông được nhận huân chương quân công hạng nhất của Bộ Công an khi không hề bị thương tích, tàn tật, hai lần nhận huân chương quân

công tập thể hạng nhất, các hình thức khen thưởng khác thì nhiều vô kể, ông là lãnh đạo lớn duy nhất ở Công an tỉnh xuất thân là cảnh sát hình sự. Là đồ đệ của thám tử truyền kỳ, ắt cũng không phải là người bình thường. Nhờ vào danh tiếng của Cao Đông, Tống Tinh cũng tạm thời quy phục, đứng về cánh của Trương Nhất Ngang.

Vạn sự khởi đầu nan, dù thế nào cũng đã lôi kéo được hai người, nhưng hai người này cũng không được coi là tâm phúc, nếu muốn toàn bộ cảnh sát hình sự ở Tam Giang Khẩu nghe theo chỉ huy của anh ta, chỉ có hai cách. Một là dựa vào thời gian, chờ đến khi có bề dày công tác nhất định, với cách này Trương Nhất Ngang không đủ kiên nhẫn. Hai là cố gắng phá một vụ án lớn, lấy lòng quần chúng bằng năng lực để xây dựng uy tín, không hiểu sao Trương Nhất Ngang rất tin tưởng về khả năng này.

Ngoài vấn đề về mặt nhân sự trong nội bộ cơ quan, còn một vấn đề nan giải đính kèm đặt ra trước mắt anh ta.

Sáng sớm hôm nay, anh ta vừa đến văn phòng, đã thấy nữ cảnh sát hình sự thực tập Lý Tây ôm một tập tài liệu dày đặt lên bàn làm việc của anh ta, sau đó cung kính đứng chờ ở bên cạnh.

Lý Tây, cô nàng chính là một vấn đề nan giải!

Thẳng thắn mà nói, Lý Tây có ngoại hình khá đẹp, rất ít nữ cảnh sát có làn da trắng trẻo, xinh đẹp như vậy, tất cả đồng nghiệp nam đều bất giác ngắm thêm một lúc, nhưng chỉ có Trương Nhất Ngang biết, cô nàng là một nhân vật lớn khó nhằn.

Trước khi anh ta đến Tam Giang Khẩu nhận chức, Phó Giám đốc Công an tỉnh Cao Đông mời cơm riêng, cuối bữa, Cao Đông nhẹ nhàng trao đổi với anh ta là có một nữ đồng chí vừa tốt nghiệp

trường cảnh sát sẽ cùng cậu xuống Tam Giang Khẩu, cậu thấy thế nào? Trương Nhất Ngang biết ngay người này chắc chắn là con em lãnh đạo to, anh ta bày tỏ thái độ: mặc dù anh ta cũng không hy vọng cảnh sát hình sự nữ có thể làm được việc gì xuất sắc, nhưng có thêm một người trợ giúp cũng tốt.

Cao Đông rất vui, lại nói rằng con bé này luôn muốn làm cảnh sát hình sự, cậu phải nghĩ cách sớm dập tắt cái suy nghĩ này của nó, đuổi nó về. Mặt khác, nó chưa tiếp xúc với giang hồ, không biết nguy hiểm là gì, mà tính cách lại dễ bốc đồng, cậu phải quản chặt nó, đừng để nó tham gia vào công việc trực tiếp ở tuyến đầu, càng không được để xảy ra bất cứ chuyện gì với nó! Trương Nhất Ngang ngẫu hứng hỏi một câu, nếu xảy ra chuyện không mong muốn thì sao? Mặt Cao Đông lập tức biến sắc, chặn luôn, thế thì xách cái đầu chó của cậu về Công an tỉnh!

Lời nói của Cao Đông khiến Trương Nhất Ngang hồn bay phách lạc, sau đó anh ta gặp chánh văn phòng Ngô dò hỏi về quan hệ của cô gái tên là Lý Tây, chánh văn phòng Ngô chỉ biết chú của cô ta là một lãnh đạo lớn có quyền cao chức trọng trên Bộ Công an, cũng không rõ tình hình cụ thể thế nào.

Trương Nhất Ngang không biết làm thế nào, thiên kim của lãnh đạo lớn trên Bộ Công an giáng trần, anh ta vừa không được để cô nàng tham gia vào việc phá án, lại phải để cô ta được trải nghiệm, còn phải đuổi được cô nàng về. Loại nhiệm vụ chính trị vừa phải, lại phải, còn phải này thực sự làm khó anh ta.

Anh ta đành giao toàn bộ việc ngồi ở văn phòng tra cứu tư liệu cho Lý Tây, không ngờ hiệu suất làm việc của cô bé rất tốt, hoàn

thành nhiệm vụ còn nhanh hơn anh ta bố trí nhiệm vụ.

“Phó trưởng Công an Trương, toàn bộ tư liệu lịch sử về Chu Vinh đều ở đây.”

“Nhanh thế à.” Trương Nhất Ngang mệt mỏi đáp một câu, không buồn nhìn đám tư liệu.

Lý Tây nhìn anh ta đầy mong đợi: “Tiếp theo anh bố trí cho em nhiệm vụ gì nữa ạ?”

“Ờ…” Trương Nhất Ngang nghĩ thầm trong đầu, cô làm việc năng suất thế này, chẳng thà lau một lượt toàn bộ sàn trụ sở Công an thành phố đi.

Thấy anh ta mãi không nói gì, Lý Tây tích cực thể hiện thái độ: “Hay là em mặc thường phục đi theo dõi Chu Vinh, điều tra ngầm nhé?”

“Tuyệt đối không được!” Trương Nhất Ngang buột miệng.

“Tại sao ạ? Những cảnh sát hình sự khác nói, các anh toàn điều tra đối tượng tình nghi theo định hướng như vậy.”

“Việc này… chúng ta không có chứng cứ, muốn điều tra Chu Vinh, còn phải làm rất nhiều công việc cơ sở.”

“Ví dụ như việc gì?”

Trương Nhất Ngang rướn ngực: “Phá án không phải là trò chơi, không bao giờ chỉ dựa vào năng lực cá nhân, mà là công việc của tập thể. Nếu là một cảnh sát hình sự ưu tú, không thể nôn nóng mạo hiểm bằng sức mạnh cá nhân của mình, mà phải đứng từ góc độ toàn cục, đưa ra phương án bao quát!”

“Phó Giám đốc Công an tỉnh Cao Đông nói anh chính là một cảnh sát hình sự ưu tú như vậy.” Lý Tây nghe chú Cao giới thiệu: “Anh Phó trưởng Công an Trương này là một cảnh sát hình sự vô cùng ưu tú, đi theo anh ấy có thể học được bản lĩnh thực sự, nếu cháu muốn làm cảnh sát hình sự, đi theo anh ấy là đúng người rồi đấy.”

“Phó Giám đốc Công an tỉnh Cao nói vậy à!” Trương Nhất Ngang vui ra mặt, lãnh đạo nhìn người quả nhiên là khách quan, chính xác, anh ta ho một tiếng, kìm nén nụ cười sắp ngoác ra đến tận mang tai, nói tiếp, “Tam Giang Khẩu là địa bàn của Chu Vinh, hắn ta là kẻ có thế lực mạnh ở địa phương, chúng ta được điều từ trên về, muốn đối phó với hắn, tuyệt đối không được nóng vội, tránh rút dây động rừng, trước tiên chúng ta phải xây dựng được một đội ngũ người của mình trong đội cảnh sát hình sự.”

“Ý anh là Công an thành phố cũng có người của Chu Vinh?”

Trương Nhất Ngang hừm một tiếng: “Kẻ có thế lực như hắn làm gì có chuyện không có tí quan hệ? Những người khác tôi chưa hiểu, nhưng nghe nói đại đội trưởng đại đội hình sự Diệp Kiếm có quan hệ rất thân tín với Chu Vinh, đại đội trưởng còn như vậy, thì công việc của chúng ta khó khăn đến thế nào.” Nói đến đây, anh ta bất giác nổi giận, “Ông Lô, Phó trưởng Công an thành phố trước đây mất tích hơn nửa năm, Diệp Kiếm thay ông ta phụ trách công việc của Phó trưởng Công an thành phố, anh ta cứ tưởng là cuối cùng chắc chắn sẽ được lên chức, không ngờ Công an tỉnh đột nhiên cử tôi xuống. Anh ta hẳn là rất bực tức, ngày đầu tiên tôi đến đây, anh ta vẫn khỏe như voi, hôm sau đã xin nghỉ ốm, làm thế là để ra uy với

tôi chắc! Tính ra anh ta đã nghỉ ốm hơn một tuần rồi, đừng có ốm đến chết đấy!”

Lúc này, đại đội phó Vương Thụy Quân lao vào văn phòng, kêu to: “Anh Trương, Diệp Kiếm chết rồi!”

Trương Nhất Ngang sững người, chậm rãi gật đầu: “Quả nhiên không ngoài dự đoán!”

Vương Thụy Quân kinh ngạc: “Anh đoán đúng cả việc này sao?”

“Nói đi, anh ta mắc bệnh gì?”

“Không mắc bệnh gì cả, bị đâm chết.”

“Hóa ra là vậy.” Trương Nhất Ngang nuốt nước bọt, dù sao cũng đoán được kết cục, cũng có thể coi là mọi con đường đều dẫn đến thành Roma. Anh ta liếc nhìn Lý Tây, cô bé nhìn anh ta bằng ánh mắt ngưỡng mộ thần kỳ, anh ta liền quay đầu ra lệnh cho Vương Thụy Quân, “Bảo vệ hiện trường cẩn thận, trước khi tôi đến, không ai được động vào.”

CHƯƠNG 3

Trương Nhất Ngang lập tức vội vã đến hiện trường, Lý Tây nhất định đòi đi theo, anh ta nghĩ dẫn đến hiện trường cũng không có gì nguy hiểm, nếu cô ta thấy xác chết sợ hết hồn, sớm cút về cơ quan cũ, thì nhiệm vụ chính trị sẽ được hoàn thành một cách suôn sẻ, nên cũng không phản đối.

Hiện trường xảy ra vụ án là một khoảng cây xanh ven bờ sông, thành phố tên là Tam Giang Khẩu, tất nhiên có rất nhiều sông ngòi, trong thành phố, rất nhiều con sông nội địa hai bên bờ được quy hoạch thành công viên xanh, trồng các loại cây cỏ hoa lá.

Ở khoảng đất nơi xảy ra sự việc, cây cối mọc um tùm, bình thường cũng ít người, sáng sớm nay có một ông cụ ra bờ sông lén câu cá, chợt nhìn thấy một người đàn ông người bê bết máu nằm sõng soài ở bên cạnh, ông cụ hoảng sợ đến mức bệnh tim mạch phát tác, phải đưa đến bệnh viện cấp cứu, suýt nữa gây nên án mạng thứ hai.

Trên bờ sông đã giăng dây cảnh giới, những cảnh sát đến trước đã canh giữ hiện trường từ lâu, những người tò mò hóng chuyện vây kín khu vực phía ngoài, cách dây giới nghiêm mấy chục mét, ít cũng phải đến trăm người. Đặc điểm của thành phố nhỏ là chỉ cần xảy ra tí chuyện lạ, thì những người đi ngang qua hoặc có mặt ở khu

vực gần đó đều nhanh chóng túa đi loan tin cho nhau, một truyền trăm, cứ như thể ở đây mọi người đều không phải đi làm.

Thi thể của Diệp Kiếm vẫn ở vị trí ban đầu, xung quanh đã được che bởi một tấm màn tạm, ngăn ánh mắt tò mò của người dân.

Trương Nhất Ngang dẫn Lý Tây mở tấm màn bước vào, ở bên trong nhân viên đội kỹ thuật trinh sát đang làm công tác kiểm tra cơ bản và chụp ảnh, bây giờ là tháng mười, giữa mùa thu, thời tiết mát mẻ, Diệp Kiếm mặc áo sơ mi dài tay và quần kiểu đi chơi, thoạt nhìn trên người anh ta đầy vết thương, quần áo cũng bị máu nhuộm thành từng vết đỏ thẫm. Trương Nhất Ngang quay đầu nhìn Lý Tây một cái, thấy cô gái không hề sợ hãi, ngược lại mắt cô ánh lên sự sẵn sàng nhập cuộc, anh ta lắc đầu bế tắc.

Trương Nhất Ngang đi ra khỏi tấm màn chắn, hai tay bắt tréo đứng yên tại chỗ, tỉ mỉ quan sát đám đông đang hóng chuyện ở phía trên bờ sông.

Địa hình bờ sông dốc nghiêng, người dân vây xem đứng trên cao, nhất cử nhất động của cảnh sát đều lọt vào mắt họ, tất nhiên rồi, vì vậy, Trương Nhất Ngang cũng nhìn thấy rõ nét mặt của từng người đang hóng xem.

“Sếp, anh đang nhìn gì thế?” Lý Tây đi đến bên cạnh Trương Nhất Ngang, phát hiện thấy nét mặt anh ta đầy nghiêm nghị.

“Cô học tâm lý học tội phạm rồi chứ?”

“Đã học năm ngoái.”

“Theo thống kê của tâm lý học tội phạm, những vụ án mạng như thế này, số tội phạm quay lại hiện trường trong vòng 48 giờ đồng hồ

sau khi vụ án xảy ra để xem tình hình thế nào, xác suất trên 50%.”

Lý Tây khẽ sửa lại: “Trong sách viết là 24 giờ đồng hồ.”

Trương Nhất Ngang hứ một tiếng: “Tôi hỏi cô, 24 giờ đồng hồ, xác suất đã là 50%, thì 48 giờ đồng hồ, không phải là xác suất còn cao hơn à?”

“Anh nói vậy cũng không sai.”

Trương Nhất Ngang gật đầu: “Nói tóm lại, cô phải nhớ lấy một điểm, tội phạm rất có khả năng sẽ quay lại kiểm tra xem xét, rất có khả năng lúc này hắn đang núp trong đám đông kia!”

Ánh mắt anh ta lướt qua mặt những người dân đang vây quanh xem, từ xa đến gần, còn cố ý dừng lại trên mặt những người có vẻ không lương thiện, anh ta tin rằng tội phạm có tật giật mình, sẽ không dám nhìn thẳng vào mắt cảnh sát.

“Ái chà…” Quả nhiên, một người đã lọt vào tầm nhìn của anh ta.

Người đó khoảng chừng chưa đến năm mươi, mặc một chiếc áo phông đơn giản, đứng phía sau người cảnh sát kéo dây giới nghiêm, một tay chống nạnh, tay kia kẹp đầu mẩu thuốc lá. Khi những người vây quanh hóng xem đều thò đầu ngóng nhìn về phía này, thì dáng vẻ ông ta trông rất thờ ơ.

Ông ta nhìn vào mắt Trương Nhất Ngang một giây, rồi lập tức quay đầu đi chỗ khác, sau đó lại lén nhìn Trương Nhất Ngang, cúi đầu nói mấy câu với người cảnh sát kéo dây giới nghiêm. Trương Nhất Ngang giật mình, không ổn, không phải là thăm dò tình hình vụ án đấy chứ!

Lý Tây nhìn theo ánh mắt Trương Nhất Ngang, cũng chú ý đến người đó, bất giác khẽ kêu lên: “Sếp… người này em thấy…”

Trương Nhất Ngang suỵt một tiếng, gật đầu, im lặng ra dấu tay, gọi Vương Thụy Quân, kín đáo chỉ về phía người đó: “Tay kia trông dáng vẻ hết sức khả nghi, anh cho người điều tra xem, làm rõ danh tính của anh ta, nhớ đừng rút dây động rừng!”

“Ồ… ông ấy ạ, không cần điều tra nữa đâu, đấy là ông Trần, bác sĩ pháp y chính, vốn đang nghỉ phép thì bị gọi đến, đang đợi kéo tử thi về để giải phẫu.”

“Hóa ra là bác sĩ pháp y.” Trương Nhất Ngang gật đầu, đột nhiên quay đầu nổi giận quát, “Còn không nhanh chóng kéo tử thi về đi, còn đợi gì nữa! Định đợi qua giỗ tuần đầu mới xét nghiệm tử thi hả!”

“Vâng, em cho làm ngay đây!” Vương Thụy Quân quả quyết đáp lời, vội chạy về phía bác sĩ pháp y Trần, miệng lẩm bẩm vừa nãy rõ là ông bảo không cho phép bất cứ ai động vào mọi thứ ở hiện trường, đợi ông đến, giờ lại trách tôi?

Nhưng khi bác sĩ pháp y Trần bước tới xử lý tử thi, Trương Nhất Ngang lại cau mày, thấy bác sĩ pháp y Trần bước đi khập khiễng, đây là một người tàn tật? Không thể nào, lực lượng trinh sát hình sự ở Tam Giang Khẩu phải thiếu, yếu đến mức nào, dù sao bác sĩ pháp y cũng là cảnh sát, bình thường di chuyển tử thi cũng là một việc nặng, sao lại bố trí một ông què làm cho xong?

Vương Thụy Quân nhận ra mối nghi hoặc của anh ta, ghé sát lại giải thích: “Bác sĩ pháp y Trần bị thoát vị đĩa đệm, không phải là bị què.”

Trương Nhất Ngang gật đầu, trong lòng vẫn còn cảm thán, đội cảnh sát hình sự Tam Giang Khẩu lôm côm như vậy, công tác phá án sau này hẳn sẽ vô cùng gian nan.

•••

Trương Nhất Ngang quay về trụ sở Công an thành phố, đứng trước bảng thông báo của đơn vị, chăm chú nhìn những bức ảnh trên đó, đây là ảnh hồ sơ của hầu hết những cảnh sát có thể công khai danh tính trong đại đội cảnh sát hình sự, bức ảnh đầu tiên chính là Diệp Kiếm.

Trong bức ảnh, anh ta khoảng chừng bốn mươi tuổi, mắt to mày rậm, khuôn mặt ngắn và rộng, hằn lên những thớ thịt dữ dằn, không một nét cười, thẳng thắn mà nói, bộ mặt này nếu ở thời xa xưa, nếu có thất thế phải làm giặc, cũng nhất định sẽ là đại ca.

“Sếp, sao anh có thể biết trước là sẽ xảy ra chuyện với Diệp Kiếm?” Gương mặt Lý Tây lộ rõ sự hiếu kì.

Trương Nhất Ngang làm sao mà biết được câu nói bất chợt của mình lại trở thành lời tiên đoán, giờ đành đáp bừa: “Cũng không thể nói là biết trước được, có lẽ là bản năng nghề nghiệp sau nhiều năm làm cảnh sát hình sự.”

“Bản năng nghề nghiệp của cảnh sát hình sự.” Lý Tây chậm rãi nhẩm lại, ánh mắt nhìn Trương Nhất Ngang lại càng thể hiện rõ sự ngưỡng mộ, “Thế anh thấy ai có khả năng là người giết anh ta?”

“Cái này còn phải điều tra dần.”

“Liệu có phải là Chu Vinh không?”

“Chu Vinh hả…” Trương Nhất Ngang suy nghĩ giây lát rồi lắc đầu: “Cũng không đến mức đó, Diệp Kiếm là đại đội trưởng đại đội hình sự, giết anh ta là một vụ án mạng rất lớn, phía cảnh sát nhất định sẽ dồn toàn lực điều tra phá án, tôi rất khó tưởng tượng Chu Vinh lại to gan đến mức đó, hơn nữa nghe nói từ trước đến giờ hắn ta có quan hệ rất thân thiết với Diệp Kiếm. Nhưng có thể khẳng định một điểm, cái chết của Diệp Kiếm có liên quan tới chuyện tôi đến nhận công tác ở đây!”

“Tại sao anh nói thế?”

“Sau khi tôi đến Tam Giang Khẩu, trừ ngày đầu tiên có nói chuyện với anh ta vài câu, ngày thứ hai anh ta bắt đầu xin nghỉ ốm cho đến bây giờ. Tôi đã tìm hiểu thông tin, sức khỏe anh ta luôn rất tốt, trước đó hầu như không bao giờ xin nghỉ ốm. Tôi đến, anh ta xin nghỉ, sau đó anh ta bị giết, chắc chắn là có mối liên quan trong đó. Cô cứ chờ xem, sẽ nhanh chóng có manh mối tương ứng xuất hiện.”

“Sếp, có manh mối rồi!” Đúng là nhắc đến cái gì, cái đó xuất hiện, đang nói chuyện thì Vương Thụy Quân lao tới, đến trước mặt Trương Nhất Ngang, anh ta lại im lặng không nói gì, khuôn mặt hơi béo lộ rõ vẻ gượng gạo.

Trương Nhất Ngang chăm chú nhìn anh ta vài giây rồi hỏi: “Manh mối gì?”

Vương Thụy Quân chần chừ giây lát, ngập ngừng nói: “Điều tra ở hiện trường phát hiện thấy, trước khi chết Diệp Kiếm đã viết mấy chữ lên một hòn đá, trông… trông giống tên một người.”

“Tên một người?” Mắt Trương Nhất Ngang chợt sáng lên, “Trước khi chết Diệp Kiếm viết ra tên một người, ắt phải là tên của hung thủ! Có nhận dạng được nét chữ không?”

“Mặc dù hơi ngoáy, nhưng… nhưng cơ bản có thể nhận được ra.”

“Hung thủ là ai?” Trương Nhất Ngang vội hỏi.

“Là…” Vương Thụy Quân ngập ngừng không nói.

Trương Nhất Ngang nhìn vẻ mặt anh ta liền biết có chuyện gì đó bên trong, nghiêm mặt nói: “Anh cứ yên tâm, vị trí của tôi là do bên trên bố trí, phía sau là Công an tỉnh, ở Tam Giang Khẩu, cho dù ai là thủ phạm, tôi đều dám điều tra triệt để không phải né tránh gì, Diệp Kiếm viết tên ai, anh cứ mạnh dạn nói ra!”

“Anh ta… anh ta viết tên anh.”

“Tôi…” Trương Nhất Ngang hít một hơi sâu, lạnh lùng quát, “Đưa ảnh cho tôi xem!”

Vương Thụy Quân đành lấy điện thoại di động mở bức ảnh được gửi từ hiện trường, đó là một hòn đá to bên bờ sông, trước khi chết Diệp Kiếm vạch mấy chữ lên đó bằng một mẩu đá nhỏ.

Trương Nhất Ngang cau mày chằm chằm nhìn nét chữ trên hòn đá, sau đó quay đầu hỏi Vương Thụy Quân và Lý Tây: “Nét chữ quá ngoáy, thế này mà cũng nhận ra là tên tôi?”

“Nhận ra.” Cả hai người đồng thanh trả lời.

Lúc sắp chết, sức cùng lực kiệt, mấy chữ viết bằng hơi thở cuối cùng tất nhiên là nguệch ngoạc khó nhận ra, nhưng chữ “Nhất” ở giữa quả thực là quá dễ nhận ra, đưa tên của Trương Nhất Ngang

vào, đúng là rõ mồn một. Chữ viết trên đó chính là ba chữ “Trương Nhất Ngang”, phía sau còn có một dấu chấm than kéo xuống bằng chút lực tàn cuối cùng.

Âm mưu, chắc chắn là âm mưu! Có người muốn hãm hại mình!

Trương Nhất Ngang tức nghẹn, chỉ muốn giáng một búa cho kẻ nào đã hãm hại anh ta chết luôn.

Vương Thụy Quân nói vẻ khó xử: “Trưởng Công an Tề và các lãnh đạo khác của Công an thành phố… muốn gọi anh qua nói chuyện, cả Lý Tây nữa.”

CHƯƠNG 4

Tề Chấn Hưng hơn 40 tuổi, là một quan chức đi lên từ tầng lớp thấp nhất, gia đình lại hoàn toàn không có quan hệ gì, ở tuổi này đã làm Trưởng Công an Tam Giang Khẩu, kiêm Phó Chủ tịch thành phố, thực sự không dễ.

Trước khi Trương Nhất Ngang đến nhận chức, chánh văn phòng Ngô đã giúp anh ta thu thập đầy đủ thông tin về địa phương, nghe nói Tề Chấn Hưng là người của Chu Vệ Đông, nhưng chắc chắn không nhất nhất nghe theo Chu Vệ Đông. Trước khi về Công an tỉnh, Chu Vệ Đông là Phó trưởng Công an kiêm Bí thư đảng ủy của thành phố mà Tam Giang Khẩu trực thuộc, khi đó Tề Chấn Hưng từng làm việc dưới quyền ông ta một thời gian, trước đó nữa, công việc của hai người không liên quan gì nhiều đến nhau. Năm kia Công an Tam Giang Khẩu bắt giữ một ông chủ có dính líu đến xã hội đen, nghe nói tay này có làm ăn với Chu Vinh, quan hệ riêng tư cũng khá thân cận, nhưng đánh giá cách xử lý lần đó của Công an thành phố đối với nhóm người này, có thể thấy hoàn toàn không hề nương nhẹ chút nào, thậm chí Tề Chấn Hưng còn trực tiếp chỉ đạo Công an thành phố làm vụ án đó thật chặt chẽ, không thể lật án.

Vì vậy, sách lược mà Chánh văn phòng Ngô bàn bạc với Phó Giám đốc Công an tỉnh Cao Đông là, sau khi Trương Nhất Ngang nhận chức, trước tiên phải kiên nhẫn quan sát, tuyệt đối không được

trực tiếp đối đầu với Tề Chấn Hưng, không thì nếu trở mặt với lãnh đạo cao nhất trong đơn vị, công việc sau này sẽ rất khó khăn.

Trương Nhất Ngang cẩn trọng tuân thủ chỉ đạo của lãnh đạo, sau khi anh ta đến Tam Giang Khẩu, mặc dù Tề Chấn Hưng tỏ thái độ không nhiệt tình lắm, nhưng cũng không gây khó khăn, có vẻ như ông ta là một người rất đúng mực, mọi việc đều giải quyết theo đúng quy trình.

Lúc này, Tề Chấn Hưng và vài vị lãnh đạo thuộc diện cây đa cây đề của Công an thành phố đang khẽ bàn chuyện trong gian phòng họp nhỏ, sau khi Trương Nhất Ngang, Lý Tây và Vương Thụy Quân đến, ngồi xuống ở phía đối diện của chiếc bàn hội nghị. Đầu tiên, Tề Chấn Hưng nói về chuyện công việc gần đây, hỏi anh ta có thích ứng được khi đến Tam Giang Khẩu không, vòng vo một hồi, mới hỏi bằng giọng vờ như vô tình nhưng rất hiếu kỳ: “À mà nghe nói Phó trưởng Công an Trương đã biết trước là sẽ có chuyện xảy ra với Diệp Kiếm à?”

Trương Nhất Ngang cố nuốt cục máu ở cổ họng xuống, trợn mắt giận dữ nhìn Vương Thụy Quân, vờ hỏi: “Ai nói thế?”

“Cô ấy!” Không ngờ mấy vị lãnh đạo cùng chỉ vào Lý Tây.

Mọi người trong cơ quan đều biết Lý Tây có quan hệ trên Bộ Công an, vẫn coi cô là cảnh sát văn phòng kiểu như thư ký đi theo Trương Nhất Ngang. Còn về việc tại sao Trương Nhất Ngang được điều xuống địa phương mà chỉ đưa theo một nữ cảnh sát non nớt vừa mới ra trường, đó là vấn đề về tác phong đạo đức cá nhân của anh ta, phương diện này tất nhiên sẽ có người bên Ủy ban Kỷ luật kiểm tra giám sát, hơn nữa anh ta vẫn còn độc thân, tạm thời cũng

chưa phải là vi phạm kỉ luật. Họ chỉ cảm thán là mấy cô gái vừa rời ghế nhà trường bây giờ quả là dám xả thân để được thăng tiến.

Lý Tây bị cả loạt người chỉ về phía mình, quay lại nhìn Trương Nhất Ngang vẻ khó xử, há miệng nhưng không sao giải thích được. Cô chỉ là muốn giúp lãnh đạo tán dương vài câu, đi đến đâu cũng nói vụ án của Diệp Kiếm không nằm ngoài dự đoán của Trương Nhất Ngang, không ngờ lại gây ra phiền phức lớn như vậy.

Chánh văn phòng trưởng Công an thành phố Triệu tỏ thái độ thực sự cầu thị: “Về con người của Diệp Kiếm, chúng tôi biết tính khí anh ấy rất nóng nảy, anh ấy là học trò do chính Lô Chính, Phó trưởng Công an thành phố trước đây bồi dưỡng đào tạo, trước đây cũng thường xuyên cãi nhau với Lô Chính. Sau khi Lô Chính mất tích, anh ấy bắt đầu phụ trách công việc của Lô Chính, chắc cũng nghĩ là mình sẽ được cất nhắc, cho nên sau khi Phó trưởng Công an Trương chuyển đến, anh ấy không phục, nhưng… nhưng sao lại ra nông nỗi này?”

Chánh văn phòng Triệu xòe tay, nhìn mọi người, mọi người đều gật đầu thương tiếc, tất cả bất giác đưa mắt nhìn về phía Trương Nhất Ngang.

Trương Nhất Ngang ngây người, ngạc nhiên nhìn các lãnh đạo có mặt trong phòng họp: “Anh ta có ý kiến đối với tôi, chứ có phải là tôi có ý kiến với anh ta đâu, hà cớ gì tôi lại giết anh ta?”

“Chúng tôi có nói anh giết Diệp Kiếm đâu…” “Đúng thế, anh phản ứng như thế là hơi kỳ quặc.” Mọi người nhao nhao bàn tán, đều khẳng định không nghi ngờ anh ta, có điều ánh mắt nhìn anh ta càng kỳ quặc hơn. Rồi lại nói, trước khi chết, Diệp Kiếm đã viết ra

tên anh, còn thêm một dấu chấm than, anh cần tránh không tham gia vào công tác trinh sát phá án trong vụ án Diệp Kiếm lần này để đảm bảo quy trình làm việc thông thường, cũng là để tránh điều tiếng, đợi sau khi điều tra rõ rồi mới có thể trở lại làm việc bình thường.

Ngoài mặt, mọi người đang thiện chí nhắc nhở, nhưng lập trường thực tế rất rõ ràng, tiếp theo đây anh không được quản đội cảnh sát hình sự nữa, còn về chuyện nên làm gì, thì tùy anh, dù thế nào nhà nước cũng không trả thiếu tiền lương cho anh.

Trương Nhất Ngang rùng mình, lúc này mới nhận thấy tính nghiêm trọng của vấn đề, mục đích thực sự của âm mưu lần này không phải là để vu oan giá họa cho anh ta, anh ta không giết người, tất nhiên cuối cùng cũng không thể đổ vấy cho anh ta được, nhưng sự việc này trực tiếp khiến anh ta không thể tham gia công việc, một kiểu đình chỉ công tác biến tướng. Vụ án một ngày chưa phá được, là một ngày anh ta không được làm việc, thời gian lâu dần, để tránh điều tiếng, Phó Giám đốc Công an tỉnh Cao Đông chỉ còn cách điều chuyển anh ta về tỉnh.

Đuổi anh ta khỏi địa phương, đây mới là mục đích thật sự của kẻ địch!

Vừa đến Tam Giang Khẩu đã gặp một vụ đại án nhằm vào mình như vậy, nơi này quả là thâm sâu khó lường.

Anh ta suy nghĩ giây lát, sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu và nói với mọi người: “Vấn đề bây giờ quy về một điểm, chỉ cần chứng minh được rằng cái chết của Diệp Kiếm không liên quan đến tôi, là tôi có thể tiếp tục làm việc, đúng không?”

Mọi người cùng lắc đầu, bày tỏ không ai nghi ngờ cái chết của Diệp Kiếm liên quan đến anh ta, tiếp đó lại gật đầu, anh nói rất có lý.

Trương Nhất Ngang nói thầm vào tai Vương Thụy Quân mấy câu, Vương Thụy Quân đi ra ngoài gọi một cú điện thoại, một lúc sau trung đội trưởng Tống Tinh theo anh ta đi vào.

Tống Tinh vừa từ chỗ bác sĩ pháp y đến, báo cáo với các lãnh đạo có mặt ở đó: “Bác sĩ pháp y Trần phán đoán thời gian tử vong của Diệp Kiếm là từ 8 đến 10 giờ tối hôm qua, chúng tôi điều tra sơ bộ phát hiện tối hôm qua Diệp Kiếm ăn cơm với bạn, rời đi vào khoảng sau 9 giờ, cũng có nghĩa là chết vào khoảng thời gian từ 9 giờ đến 10 giờ.”

Trương Nhất Ngang gật đầu, hướng về phía mọi người nói: “Chỉ cần chứng minh từ 9 giờ đến 10 giờ tối hôm qua tôi không có mặt ở hiện trường gây án là được đúng không?”

Mọi người suy nghĩ giây lát, tán thành với quan điểm đó.

Một lãnh đạo hỏi với ý tốt: “Phó trưởng Công an Trương, anh nhớ lại xem, lúc đó anh đang làm gì?”

Trương Nhất Ngang suy nghĩ rồi trả lời: “Lúc đó chắc tôi đang rửa chân.”

Vương Thụy Quân cười nhẹ nhõm: “Thế thì đơn giản, gọi nhân viên massage tối hôm qua đến trụ sở làm chứng là được thôi.”

“Tôi ở nhà xem tivi và ngâm chân một mình.”

Tống Tinh đưa ra một đề nghị khác: “Bây giờ rất nhiều ứng dụng điện thoại di động đều cài đặt định vị, mặc dù định vị có thể làm giả, không thể coi là chứng cứ trực tiếp, nhưng cũng có thể tham khảo,

sếp, lúc đó anh có sử dụng chức năng định vị nào trong kho ứng dụng không?”

Trương Nhất Ngang suy nghĩ một lúc, mặt lộ vẻ do dự, cuối cùng chậm rãi gật đầu.

Mọi người sốt ruột hỏi: “Là gì?”

Trương Nhất Ngang mím môi, khẽ nhả ra hai chữ: “Mạch Mạch[2].”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau đầy ẩn ý, vẻ mặt khó nói, Trương Nhất Ngang vội thẳng người lên, nghiêm mặt nói: “Tôi dựa vào Mạch Mạch để điều tra xem có đối tượng phạm tội khả nghi trong số ‘những người ở gần’ không. Đúng rồi, tiếp đó tôi còn gọi ship đồ từ bên ngoài, người đến là một phụ nữ hơn ba mươi tuổi…”

“Đợi đã,” Chủ nhiệm Triệu hắng giọng một tiếng, ngắt lời anh ta, “Anh gọi ship gì?”

Trương Nhất Ngang ngớ người, tiếp đó lớn tiếng đáp: “Tất nhiên là ship đồ ăn!”

“Anh nói là một phụ nữ hơn ba mươi tuổi, là người ship đồ ăn?”

“Không thì anh nghĩ thế nào!”

“Tôi… tất nhiên là tôi cũng nghĩ như vậy.”

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, bật cười như vừa trút được một gánh nặng, tiếp theo đây công việc sẽ rất đơn giản, kiểm tra ghi chép đặt ship đồ ăn rồi gặp nhân viên ship đồ để xác nhận tình hình, thế là có thể hoàn toàn chứng minh được sự trong sạch của Phó trưởng Công an Trương, nhưng không ai ngờ được công việc này không hề đơn giản chút nào.

CHƯƠNG 5

Trương Nhất Ngang cứ nghĩ là chỉ cần tìm nhân viên ship đồ hỏi một cái là mối nghi ngờ về việc anh ta có dính líu đến vụ án sẽ rõ mười mươi. Không ngờ, một lúc sau Vương Thụy Quân lại lao tới, báo một thông tin khiến anh ta kinh ngạc: “Anh Trương, người phụ nữ ship đồ đến cho anh tối hôm qua, đã mất tích rồi.”

Chả có nhẽ lại như vậy!

Để vu vạ anh ta đã giết Diệp Kiếm, đến cả nhân viên ship đồ ăn cũng bị đưa vào kế hoạch mưu tính?

Cái vùng Tam Giang Khẩu này là đất gì, kẻ nào sử dụng thủ đoạn xảo quyệt như vậy?

Trương Nhất Ngang cứng lưỡi, may mà Lý Tây vẫn còn tỉnh táo, vội hỏi: “Sự việc xảy ra từ bao giờ, tại sao lại mất tích chứ?”

Vương Thụy Quân giải thích: “Chúng tôi dựa vào tin nhắn gọi ship đồ trong điện thoại di động của Phó trưởng Công an, gọi điện thoại cho nhân viên ship, chị ta nghe nói chúng tôi là cảnh sát, yêu cầu chị ta đến đồn công an để tìm hiểu một số thông tin, liền vâng vâng dạ dạ rồi vội ngắt điện thoại. Mấy phút sau chúng tôi gọi lại cho chị ta để xác nhận thời gian, nói là tình hình cấp bách, sẽ cho xe đến đón chị ta ngay, mới nói được một nửa chị ta đã ngắt máy, gọi lại thì đã tắt máy.”

Lý Tây không tán đồng, nói: “Thế chắc tưởng là điện thoại lừa đảo, bây giờ điện thoại lừa đảo giả mạo cảnh sát quá nhiều.”

“Sợ là không đơn giản như vậy, lúc đó chúng tôi tưởng là điện thoại di động của chị ta hết pin, hoặc là đang đi ship đồ ăn, đành liên hệ với công ty dịch vụ ship đồ, họ cung cấp thông tin cá nhân của nhân viên ship cho chúng tôi, kiểm tra thông tin chứng minh thư của chị ta, không ngờ là người đã mất tích từ ba năm trước ở tỉnh Giang Tô. Chúng tôi còn phát hiện ra chị ta có một ông chồng, ba năm trước cũng mất tích cùng vào một thời điểm.”

Lý Tây không hiểu ra làm sao: “Chuyện này thì nói lên điều gì?”

Vương Thụy Quân nói: “Tám mươi phần trăm là đôi vợ chồng này nợ nần rất nhiều, mai danh ẩn tích ở Giang Tô, rồi trốn sang Chiết Giang chúng ta. Tôi đã bảo bên đồn công an tìm theo địa chỉ chị ta đăng ký ở công ty dịch vụ ship đồ, giờ đang chờ thông tin.”

Trương Nhất Ngang nghiến răng, cảm thán thời vận đen đủi, khó khăn lắm mới có một nhân chứng có thể chứng minh là tối hôm qua anh ta ở nhà, không ngờ lại là một kẻ đang trốn nợ, thấy điện thoại của cảnh sát liền ngắt máy luôn.

Mấy phút sau, Vương Thụy Quân nhận được điện thoại từ đồn công an gọi tới, kết quả lại khiến họ choáng váng, cảnh sát ở đồn công an đến nơi ở của đối tượng, gõ cửa rất lâu không có ai đáp lại, hàng xóm bên cạnh nói khi nãy hai vợ chồng kéo hai chiếc vali, ôm con hốt hoảng vội vã rời đi, bảo là về quê.

Vương Thụy Quân lẩm bẩm: “Chắc là hai vợ chồng này nợ rất nhiều.”

Trương Nhất Ngang hít thở sâu một hơi, bỗng cao hứng: “Mụ ship đồ này, cho dù có trốn đến chân trời góc bể, cũng phải bắt chị ta về!”

Anh ta lập tức gọi Vương Thụy Quân, Tống Tinh, Lý Tây và mấy cảnh sát cốt cán, đích thân dẫn quân, ba xe cảnh sát, cùng phóng đến địa chỉ của nhân viên ship đồ ăn với đội hình bắt tội phạm truy nã cấp A.

Đó là một cửa hàng tạp hóa nhỏ bán đồ ăn ở khu đô thị cũ, lúc này tấm cửa cuốn của cửa hàng đang khóa kín.

Cảnh sát gọi một hàng xóm ở cửa hàng bên cạnh tới, vị hàng xóm giới thiệu chủ cửa hàng này là một đôi vợ chồng, cả hai người đều khoảng ba lăm ba sáu tuổi, còn có một đứa con nhỏ chưa đầy hai tuổi. Họ chuyển đến đây từ nửa năm trước, thuê cửa hàng này, bình thường buôn bán đồ ăn đồ uống và một vài loại rau củ, cư xử với mọi người rất lịch sự, không có vẻ là phạm tội. Bên trong cửa hàng ngăn thành hai gian, bình thường cả nhà ăn ở sinh hoạt luôn ở cửa hàng.

Chiều nay, khoảng hơn 4 giờ, hai vợ chồng mang theo con và hai chiếc vali, khóa cửa cuốn rời đi, hàng xóm nhìn thấy hỏi thăm, họ nói là người thân ở quê bệnh nặng, phải về quê gấp để gặp mặt lần cuối. Hàng xóm cho số điện thoại di động của ông chủ cửa hàng, bấm số gọi thì thấy đã tắt máy.

Sau khi biết tình hình như vậy, Trương Nhất Ngang suy nghĩ một lúc, rồi lập tức hạ lệnh: “Phá cửa, tìm xem còn cách nào liên hệ được với hai người này không.”

“Phá cửa? Việc… việc này không đúng quy trình. Họ cùng lắm là nợ tiền, trốn nợ, có phạm tội gì đâu, chúng ta không có bất cứ thủ tục gì trong tay.” Vương Thụy Quân nói vẻ khó xử, tiếp đó lại khuyên, “Sếp, anh cũng biết đấy, bây giờ kiểm tra giám sát nghiêm như vậy, dân chúng thì động một tí là kiện cáo, chủ nhà vắng nhà, chúng ta phá cửa ngay trước mặt đám đông, sau sự việc này, chắc chắn trên mạng sẽ nói chúng ta lạm dụng công quyền.”

Những cảnh sát khác nhìn xung quanh, đã có không ít quần chúng lấy điện thoại di động ra ghi hình, dù gì cũng là cả đội cảnh sát tập trung trước cửa một hàng tạp hóa nhỏ, một số người phân biệt được cấp bậc quân hàm, phát hiện ra trong số đó có mấy người là lãnh đạo Công an thành phố ở địa phương, lại càng tò mò hơn.

Thời đại tự truyền thông như bây giờ, các phương tiện truyền thông vô cùng phát triển, nếu những cảnh sát này phá cửa cửa hàng trước mặt dân chúng, rồi phát hiện ra đây là một sự hiểu lầm, hẳn sẽ gây ra ảnh hưởng rất xấu. Một Phó trưởng Công an thành phố cấp huyện có thể phá cửa nhà dân giữa thanh thiên bạch nhật mà không cần bất cứ thủ tục gì, thì còn việc gì không làm được, người dân làm sao còn có cảm giác an toàn?

Những cảnh sát khác cũng khuyên Phó trưởng Công an Trương bớt nóng giận, việc này vẫn phải giải quyết từ từ, không tìm được nhân chứng là người ship đồ, còn có thể tìm giải pháp khác, hiện giờ Bộ Công an đã nhiều lần ban lệnh cảnh báo về tác phong thực thi luật pháp của cảnh sát, nếu đúng là vợ chồng chủ cửa hàng về quê thăm người thân bệnh nặng, mà lại làm căng gây ra hiểu lầm thì không thể thu xếp yên chuyện được.

Những cảnh sát này và anh ta mới biết nhau được một tuần, chưa có tình nghĩa gì, bây giờ bảo họ làm sai quy định trước sự chứng kiến của đông đảo dân chúng, tất nhiên là không ai làm. Những người khác còn nói, việc này cho dù là Trưởng Công an Tề phê duyệt, cũng không được, buộc phải làm đúng quy trình.

Trương Nhất Ngang thấy tất cả những người có mặt ở đó đều thể hiện rõ lập trường, nếu anh ta ép xuống, e rằng đến cả Vương Thụy Quân và Tống Tinh cũng đứng về phía đối lập. Nhưng nếu sau sự việc này, không thể tìm ra người ship đồ ăn, thì anh ta biết làm thế nào? Mọi người trong cơ quan đều biết trước khi chết Diệp Kiếm đã viết tên anh ta, như vậy anh ta làm sao tìm được chỗ đứng, e rằng chẳng mấy nữa, chưa kịp làm gì, đã bị điều về tỉnh. Chuyện này thật sự sẽ trở thành trò cười vĩnh viễn trong cuộc đời cảnh sát của anh ta.

Lúc này, anh ta cũng không có cách nào khác, đành đến trước tấm cửa cuốn, ngồi xuống, khom lưng khó nhọc nhòm vào bên trong qua khe hở bằng ba ngón tay, chỉ có thể nhìn thấy một khoảng nhỏ ở phía dưới, không phát hiện ra được bất cứ manh mối nào. Trong lúc hết cách, Trương Nhất Ngang dùng tay trái che khuất tầm nhìn của mọi người móc ra hai tờ một trăm tệ từ trong túi, nhân lúc không ai để ý, cho vào lòng bàn tay vo lại thành hai cục nhỏ, rồi lấy ngón tay gảy tiền vào qua khe hở.

Anh ta đứng dậy, vẻ mặt đầy nghi ngờ, nói với những cảnh sát ở đó: “Hai trăm tệ vứt trên nền nhà cũng không nhặt, họ đi vội vàng quá nhỉ?”

Những cảnh sát khác cũng bò người ra nhòm, ồ! Quả nhiên có hai trăm tệ vứt dưới đất rõ mồn một. Một viên cảnh sát gãi đầu nói: “Kỳ lạ thật, vừa nãy sao tôi không chú ý thấy?”

Trương Nhất Ngang vẫy tay gọi toàn bộ đám cảnh sát tập trung lại, ánh mắt lộ vẻ cảnh giác, gợi ý cho họ: “Các anh suy nghĩ kĩ xem, e là hai vợ chồng này không chỉ trốn nợ đâu?”

Mấy giây sau, Tống Tinh chợt vỡ ra: “Đúng thế, bọn trốn nợ thì rất nhiều, nhưng chưa từng thấy bọn nào lanh lẹ như thế này, cảnh sát vừa gọi điện đến, cả nhà liền chuyển đi luôn, bỏ cả cửa hàng, tiền còn không kịp nhặt, thế này đâu phải là trốn nợ, chắc chắn là tội phạm mang án đang lẩn trốn!”

Trương Nhất Ngang nhẹ nhàng nói: “Nếu là án nhỏ, cũng không đến mức như vậy nhỉ!”

Sau khi được gợi ý, mọi người đều ngộ ra.

“Đúng, không phải là án nhỏ, chắc chắn là tội phạm thuộc vụ án lớn!” “Còn có một đứa bé, sợ là tội phạm buôn người!”

Công an bắt giữ phần tử phạm tội trong tình huống khẩn cấp, thì sau khi xong việc có thể làm thủ tục bổ sung, tất cả cảnh sát hình sự đều có một sự nhiệt tình cố hữu đối với việc bắt giữ tội phạm nghiêm trọng.

Nghe vậy, toàn bộ cấp dưới của anh ta lập tức tìm công cụ phá cửa cuốn, cánh cửa vừa được mở ra, tất cả mọi người đều sững sờ. Bên trong cửa hàng tanh bành lộn xộn, đến ngăn kéo bàn cũng đã bị kéo ra vứt trên mặt bàn, toàn bộ đồ đạc đều bị bới tung lên.

Trương Nhất Ngang vốn chỉ định bịa ra một lý do để cấp dưới tin rằng cặp vợ chồng này là tội phạm đang lẩn trốn trước đã, rồi phá cửa tìm xem có cách nào khác liên hệ được với đối tượng, nhưng cảnh tượng trước mắt cho thấy hai người này rời đi một cách vô cùng vội vã, ngay cả chính anh ta cũng tin chắc rằng hai người này là tội phạm đang lẩn trốn.

Trong phút chốc, toàn bộ cấp dưới đều nhìn Phó trưởng Công an Trương bằng ánh mắt khác, lãnh đạo đúng là lãnh đạo, sự nhạy cảm nghề nghiệp đúng là sự nhạy cảm nghề nghiệp!

Trương Nhất Ngang dẫn theo cấp dưới bước vào bên trong, đi xuyên qua cửa hàng, thẳng vào gian ngăn ra ở phía sau.

Gian phòng chưa đến mười mét vuông, một đầu là giường, đầu kia là một phòng vệ sinh tối giản, một chiếc bàn nấu bếp đặt ở giữa phòng. Dưới gầm giường vốn để mấy cái vali, lúc này vali đều bị kéo ra bên ngoài, cái đặt trên giường, cái vứt dưới đất, đều bị mở ra, đồ đạc vứt bừa bãi khắp xung quanh.

Trương Nhất Ngang bảo cấp dưới đi hỏi hàng xóm bên cạnh xem cụ thể hai vợ chồng này đã đi bao lâu rồi, cấp dưới nhanh chóng quay về nói với anh ta, họ rời đi từ khoảng một tiếng rưỡi đồng hồ trước, lúc rời đi họ gọi một chiếc taxi, dáng vẻ rất vội vã.

Anh ta suy nghĩ một lúc rồi xem giờ, bây giờ là 6 giờ chiều, trời đã tối, liền lập tức dứt khoát hạ lệnh: “Lập tức thông báo cho tất cả các nhóm, bao gồm cả lực lượng cảnh sát ở đồn công an các khu vực trực thuộc ở các xã, thị trấn xung quanh, canh phòng chặt chẽ các bến xe khách, ga tàu và các ngả đường ra vào chủ chốt trên toàn thành phố, liên hệ với công ty cung cấp dịch vụ xe taxi, trích

xuất số liệu hành trình của taxi và camera giám sát dọc đường, lập tức triển khai truy bắt trong toàn thành phố, tối hôm nay buộc phải giữ được đối tượng ở Tam Giang Khẩu!"

"Huy động lực lượng cảnh sát toàn thành phố đi bắt một đôi vợ chồng, có đao to búa lớn quá không? Còn chưa biết họ phạm tội nghiêm trọng mức nào." Tống Tinh lắc đầu không đồng ý.

Trương Nhất Ngang còn tâm trí đâu mà nghĩ nhiều như vậy, nếu hôm nay hai vợ chồng ship đồ này trốn khỏi Tam Giang Khẩu, thì ngày mai anh ta đến cơ quan làm gì, mọi người đều đi điều tra vụ án Diệp Kiếm, anh ta là đối tượng tình nghi duy nhất của vụ án, ở văn phòng chơi máy tính?

Anh ta khoát tay, nói: "Cứ làm theo lệnh của tôi, mọi vấn đề tôi chịu trách nhiệm!"

Lãnh đạo đã có lời như vậy, cấp dưới cũng không thể nói thêm gì nữa, lập tức gọi điện thoại về Công an thành phố bố trí huy động lực lượng cảnh sát, yêu cầu những người hôm nay xin nghỉ đến cơ quan nhận nhiệm vụ.

Sau khi bố trí xong, Trương Nhất Ngang và cảnh sát ở hiện trường tiếp tục lục soát đồ đạc còn để lại trong căn nhà, mặc dù lúc rời đi rất vội vã, nhưng không ngờ hai vợ chồng này không để lại bất cứ món đồ nào có thông tin cá nhân, lục soát cả căn nhà, không tìm thấy một tấm ảnh nào, cũng không tìm thấy bất cứ món đồ nào có thông tin về danh tính đối tượng, chỉ có một đống quần áo của hai vợ chồng và đồ dùng, quần áo của đứa bé, điều này khiến danh tính hai vợ chồng này càng đáng ngờ.

Trương Nhất Ngang đứng dậy, nhìn một vòng xung quanh gian phòng ngăn ra chưa đến mười mét vuông này, phân tích: “Quần áo giày dép đều rất sạch sẽ, có thể nhận thấy bình thường đồ đạc được sắp xếp rất gọn gàng, người nhà này không giống những người đi làm thuê thông thường.” Ánh mắt anh ta lướt một lượt từ quần áo, giày dép của phụ nữ đến mấy thứ mỹ phẩm dưỡng da ít ỏi trong nhà vệ sinh, cuối cùng bước đến trước một đôi giày thể thao nữ, ngồi xuống, hơi nheo mắt lại, phán đoán, “Người phụ nữ cao từ 1,6m đến 1,63m, dáng người cân đối, cân nặng không quá 52,5 ki-lô-gam, da ngăm đen, bình thường ăn mặc sạch sẽ gọn gàng, ứng xử khôn khéo, bước đi rất nhanh, giọng nói chắc là hơi thấp khàn.”

Lý Tây thầm gật đầu, bất giác thấy khâm phục kĩ năng nghề nghiệp của lãnh đạo, chỉ quan sát ở hiện trường mà đã có thể mô tả được đặc điểm nhận dạng của đối tượng tình nghi, không thể một sớm một chiều mà có được bản lĩnh như vậy.

Cảnh sát ở bên cạnh cẩn thận ghi lại đặc điểm, xong lại hỏi: “Thế còn người đàn ông thì sao ạ?”

“Người đàn ông thì tôi không biết.”

Mọi người tò mò hỏi: “Thế sao anh lại biết đặc điểm người phụ nữ?”

“Tối hôm qua tôi gặp rồi.”

Hóa ra là vậy, mọi người cũng không băn khoăn về chủ đề này nữa, lục soát một hồi vẫn không có phát hiện gì thêm, đành tạm thời quay về đợi kết quả.

•••

Về đến cơ quan ăn uống qua loa, mới hơn một tiếng đồng hồ, Trương Nhất Ngang đã nhận được thông tin từ ga tàu hỏa, hai vợ chồng nhà đó và đứa con đã bị chặn lại ở phòng chờ, họ rất kì quặc, không nói bất cứ điều gì, đành đưa họ về Công an thành phố.

Không lâu sau, cảnh sát cấp dưới dẫn hai vợ chồng đến gặp Trương Nhất Ngang, người chồng có khuôn mặt tròn, trông thật thà chất phác, từ lúc vào cửa đến giờ, không hé một câu nào, nhưng sắc mặt rất bình tĩnh. Cô vợ ôm đứa con trong lòng, vẻ mặt vô cùng lo lắng bất an, thậm chí hai tay ôm con cũng khẽ run lên.

Trương Nhất Ngang chăm chú nhìn người phụ nữ, hỏi vấn đề mà anh ta quan tâm trước: “Tối hôm qua khoảng 9 giờ 40 phút chị ship đồ đến cho tôi, chị còn nhớ chứ?”

Anh ta đang chờ người phụ nữ nói ra hai chữ “còn nhớ”, triệt để cắt đứt mối liên hệ tình nghi giữa anh ta và bị hại Diệp Kiếm, không ngờ người phụ nữ lại sợ sệt nói một câu: “Tôi… tôi không nhớ.”

Trương Nhất Ngang sải bước đến trước mặt chị ta, chằm chằm nhìn chị ta: “Chị nhìn tôi cho cẩn thận, chị nghĩ kĩ đi!”

“Tôi… tôi không biết, tối hôm qua tôi có đi ship đồ đâu, tôi chưa từng gặp anh!” Người phụ nữ cúi đầu, không dám ngước mắt lên.

Ánh mắt nghi ngờ của tất cả mọi người đổ về phía Trương Nhất Ngang, rõ ràng anh ta nói tối hôm qua chính là người phụ nữ này đã ship đồ, tại sao chị ta lại nói chưa từng gặp anh ta, một nhân viên ship đồ không quen biết gì với anh ta, lại đang ở đồn công an, hẳn không có lý do gì để hãm hại anh ta chứ?

Đến cả sắc mặt Lý Tây cũng trở nên kỳ quặc, bất giác nghi ngờ không lẽ đúng là lãnh đạo có liên quan đến chuyện Diệp Kiếm bị giết?

Máu nóng lập tức bốc lên đầu Trương Nhất Ngang, anh ta nắm nắm đấm, giơ lên quát to: “Tối hôm qua chính cô đã ship đồ cho tôi, tại sao cô không dám thừa nhận?”

Vừa dứt lời, người phụ nữ bỗng òa lên khóc, miệng còn nói: “Tôi không đi ship đồ, tôi không đi ship đồ, anh đừng hỏi tôi nữa!” Chị ta ôm đứa bé ngồi thụp xuống đất.

Thấy sự tình thành ra như vậy, tất cả mọi người đều ngớ ra, kiểu này, không lẽ người phụ nữ này đang nói dối? Nhưng tại sao chị ta lại muốn hãm hại Phó trưởng Công an Trương?

Lúc này, người chồng từ từ ngồi xuống, vỗ nhẹ vào vai vợ, một lúc lâu sau, anh ta hít sâu một hơi, rồi đứng lên, nhìn thẳng vào mắt Trương Nhất Ngang: “Có gì cứ nhằm vào tôi, không liên quan đến vợ tôi. Người giết tất cả bọn họ là tôi, tất cả mười lăm mạng người, không liên quan gì đến cô ấy, kiếp này cô ấy đã chọn nhầm người, tôi có lỗi với cô ấy, các anh tha cho cô ấy.”

Trong phút chốc, tất cả mọi người đều không tin ở mắt mình, cố hết sức trấn tĩnh, nhớ lại những gì vừa xảy ra mới chắc chắn, người đàn ông vừa nói gì? Đúng rồi, anh ta nói anh ta có tội giết mười lăm mạng người!

Mười lăm mạng người, nghĩa là sao?

Người đàn ông thở dài, nghiến răng: “Tôi ẩn náu ở Tam Giang Khẩu hơn nửa năm, cứ tưởng là ổn rồi, không ngờ các anh đã theo

dõi tôi từ lâu, đến công ty dịch vụ ship đồ cũng chỉ định đơn hàng được cho vợ tôi, lợi hại. Thôi, đã nợ thì sớm muộn gì cũng phải trả, mẹ kiếp vận đen, tôi chấp nhận!”

CHƯƠNG 6

Mười giờ tối, Phó Giám đốc Công an tỉnh Cao Đông ngồi trong gian thư phòng lớn ở nhà giở xem tài liệu, bỗng điện thoại di động riêng tư của ông đổ chuông, vừa thấy màn hình hiển thị là Trưởng cục Quách ở Bộ Công an, ông vội nghe máy, giọng cười sảng khoái của đối phương vọng ra từ điện thoại di động: “Ông Cao, cậu đệ tử của ông phen này lập công lớn rồi đấy.”

Cao Đông ngơ ngác không hiểu: “Ông bảo ai cơ?”

“Còn ai vào đây nữa, Trương Nhất Ngang chứ còn ai, ông vẫn chưa biết à? Yên tâm, sáng sớm mai tin nhanh sẽ đến Công an tỉnh các ông, tôi biết được thông tin trước qua Lý Tây đấy.”

“Cái gì… tin nhanh gì cơ?”

“Công an Tam Giang Khẩu vừa bắt được Lý Phong!”

“Lý Phong? Cái tên này nghe hơi quen.”

“Tội phạm truy nã cấp A, đối tượng bị Bộ liên tục ba năm năm nào cũng ra lệnh truy nã trọng điểm, theo tình hình các địa phương báo cáo lên, hắn đã gây ra hơn mười vụ cướp, trong đó có chín lần giết người, một lần giết người không thành, liên quan đến năm tỉnh, tính tổng các đợt điều động lực lượng cảnh sát đã lên tới cả vạn lượt người, mấy lần tưởng như đã bắt được, nhưng đều chậm một bước để hắn chạy thoát. Theo như hắn tự khai báo ban đầu, trong tay hắn có tất cả là mười lăm mạng người. Thực sự không ngờ

được, anh chàng Trương Nhất Ngang này vừa mới xuống địa phương mấy ngày, mà đã bắt được một nhân vật như vậy, hơn nữa theo như tôi được biết, Lý Phong vốn lại định chạy trốn, nhờ có sự quyết đoán của Trương Nhất Ngang, cương quyết bỏ qua sự phản đối của số đông, yêu cầu huy động lực lượng cảnh sát toàn thành phố, đích thân bố trí kế hoạch truy bắt trong toàn thành phố, tối nay buộc phải giữ được đối tượng ở Tam Giang Khẩu, mới bắt được Lý Phong."

Sau khi được gợi nhắc, Cao Đông liền nhớ ra, ông bất giác hỏi lại: "Chính là tên Lý Phong, gã tội phạm cùng đường dẫn theo vợ chạy trốn, chưa bao giờ liên hệ với người thân ở quê, hành tung chưa từng bị lộ?"

"Đúng rồi, ngoài hắn thì còn ai vào đây nữa, Tam Giang Khẩu đã đối chiếu vân tay, khẳng định chắc chắn không còn nghi ngờ gì nữa!"

"Mẹ nó!" Đến cả Cao Đông cũng phấn chấn đến mức đứng bật dậy.

"Cậu đệ tử này của ông rất khá đấy, lần này chắc chắn là lập được công lớn rồi, có điều ông thật không chân thành chút nào, chẳng phải ông bảo cậu đệ tử này của ông không giỏi phá án sao, chẳng may con Lý Tây nhà tôi mà say làm cảnh sát hình sự, là tôi bắt vạ ông đấy!"

Cao Đông cười trừ, sau khi nghe xong điện thoại, ông ngây người ra, trong lòng vẫn không sao tin được, không đến mức đó chứ, với năng lực của Trương Nhất Ngang, cậu ta uống phải thuốc

gì mà bắt được Lý Phong, tên tội phạm khiến cả lãnh đạo Bộ Công an phải canh cánh trong lòng!

•••

Đêm đã khuya, tòa nhà trụ sở Công an thành phố Tam Giang Khẩu vẫn sáng đèn, toàn bộ lãnh đạo trong cơ quan đều vội rời nhà đến đây, đến cả bí thư thị ủy, chủ tịch thành phố là lãnh đạo chính quyền đêm hôm cũng phải rời nhà đến đây.

Sau khi tiễn lãnh đạo thành phố ra về, Tề Chấn Hưng vẫn chưa hết choáng váng kinh ngạc, ông nhìn chánh văn phòng Triệu trước mặt với vẻ không thể tin được và nói: “Cái tay Trương Nhất Ngang bản lĩnh cao cường quá nhỉ, vừa mới đến được một tuần mà đã bắt được Lý Phong?”

Chánh văn phòng Triệu suy nghĩ giây lát rồi phân tích: “E rằng không phải là năng lực cá nhân của anh ta.”

“Thế thì là?”

Chánh văn phòng Triệu chỉ tay lên trên: “Người phía sau anh ta.”

“Ý anh là Phó Giám đốc Công an tỉnh Cao đã nắm được động thái của Lý Phong từ trước, cố ý bố trí đệ tử của mình xuống bắt để lập công?”

Chánh văn phòng Triệu gật đầu: “Không thì sao! Mọi người trong cơ quan đều đang bàn tán, Trương Nhất Ngang đã biết danh tính hai vợ chồng Lý Phong từ trước, cử người ngầm điều tra từ lâu rồi. Vợ chồng Lý Phong ẩn náu ở Tam Giang Khẩu mình, mở một cửa hàng tạp hóa, hàng ngày vợ hắn ship đồ để có khoản bù đắp thêm

cho chi tiêu của gia đình. Tối hôm qua, công ty dịch vụ ship đồ gửi đơn hàng vào máy điện thoại di động của vợ hắn, để vợ hắn ship đồ đến nhà Trương Nhất Ngang, anh ta mới có thể xác nhận khi gặp. Chúng ta làm gì có quyền chỉ huy công ty dịch vụ ship đồ, chắc chắn là Công an tỉnh thao tác từ phía sau."

"Hóa ra là như vậy." Tề Chấn Hưng gật đầu, "Thảo nào lúc hết giờ làm việc về nhà, đại đội phó đại đội hình sự gọi điện thoại đến bảo Trương Nhất Ngang yêu cầu huy động lực lượng cảnh sát toàn thành phố bắt tội phạm, mọi người đều cảm thấy khó hiểu, Trương Nhất Ngang cũng không hề nhắc một chữ nào đến Lý Phong. Cũng đúng, anh ta sợ nếu nói ra Lý Phong, cuối cùng lại không bắt được thì trách nhiệm quá lớn."

"Không chỉ như vậy, nếu anh ta nói ra Lý Phong, chắc chắn anh sẽ chỉ huy việc bắt giữ, nhưng như thế này thì thành tích đợt hành động tối nay đều là của một mình anh ta."

Tề Chấn Hưng chua chát nói: "Việc này hẳn là Phó Giám đốc Công an tỉnh Cao chỉ dẫn cho anh ta, ông ấy tất nhiên phải tặng bánh cho đệ tử của ông ấy rồi, làm gì có chuyện đến lượt chúng ta."

Chánh văn phòng Triệu cười nói: "Việc này cũng là lẽ đương nhiên, có điều bắt được Lý Phong, cũng là thành tích vinh quang của đơn vị mình, Công an thành phố chúng ta chắc chắn sẽ được biểu dương ra trò, anh cũng sẽ được tiếng tốt."

Tề Chấn Hưng ngẫm nghĩ giây lát, cũng không nặng nề nữa, Phó Giám đốc Công an tỉnh Cao còn kiêm nhiệm Cục trưởng Cục Trinh sát hình sự Công an tỉnh, tất nhiên là có nhiều nguồn thông tin, điều tra ra Lý Phong cũng không có gì là lạ, tất nhiên, thành tích bắt

được Lý Phong đối với Phó Giám đốc Công an tỉnh Cao cũng chỉ là thêm sắc cho cầu vồng, nhưng đối với đệ tử của ông ấy thì hoàn toàn khác, nên công lao lần này ông ấy tất nhiên sẽ để cho đệ tử của mình, cũng không có gì phải tiếc nuối. Nói tóm lại, dù gì cũng là Công an thành phố Tam Giang Khẩu bắt được tội phạm, ông ta là trưởng Công an thành phố, cũng được thơm lây, kết quả như vậy cũng tốt.

Một lúc sau, Tề Chấn Hưng lại cau mày: “Có điều tôi vẫn không được quá thân cận với Trương Nhất Ngang. Lần này Phó Giám đốc Công an tỉnh Cao phá thông lệ, bố trí anh ta thay cho Lô Chính, anh cũng biết đấy, nghe nói thời điểm đó, Lô Chính đang điều tra Chu Vinh, kết quả anh ấy đột ngột mất tích, tôi nghĩ đi nghĩ lại, mục đích Trương Nhất Ngang đến đây hẳn là nhắm vào Chu Vinh, nhưng Chu Vinh lại là cháu của Phó Giám đốc Công an tỉnh Chu đấy.”

Chánh văn phòng Triệu khuyên: “Nếu đúng là Phó trưởng Công an Lô bị bọn Chu Vinh giết hại, tôi lại thấy nên chủ động giúp Trương Nhất Ngang!”

Tề Chấn Hưng do dự một lúc, lắc đầu: “Để xem thế nào đã, chỗ nào cũng nói Phó Giám đốc Công an tỉnh Chu nhiệm kì sau sẽ lên Giám đốc, cứ chờ xem đã.”

•••

Đã quá nửa đêm, tại trụ sở Công an thành phố, mọi người vẫn chưa về, chỉ trong mấy giờ đồng hồ ngắn ngủi vừa qua, Trương Nhất Ngang đã trở thành ngôi sao trong cơ quan.

Bắt giữ được Lý Phong, tên tội phạm có tên trong các vụ án được Bộ Công an giám sát điều tra, đúng là vụ án lớn nhất từng phá được trong lịch sử một địa phương nhỏ như Tam Giang Khẩu.

Mọi thành viên trong đội cảnh sát hình sự đều thay đổi cách nhìn đối với lãnh đạo mới, hầu hết mọi người vốn coi anh ta là thân tín của Phó Giám đốc Công an tỉnh Cao, được cử xuống ngồi vào vị trí đó để rèn luyện, người như vậy chỉ là một lãnh đạo quan liêu, năng lực chuyên môn chẳng có bao nhiêu, không ngờ vừa ra tay đã phá được một vụ án đình đám. Nhất là hôm nay anh ta bỏ qua sự phản đối của mọi người, phá cửa cửa hàng, truy bắt cặp vợ chồng mở cửa hàng tạp hóa trong toàn thành phố, đúng là dứt khoát hiệu quả. Sau sự việc, mọi người mới biết đó là do yêu cầu bảo mật.

Theo giải thích của chính Phó Trưởng Công an Trương, cấp độ bảo mật của vụ án này rất cao, trước đó anh ta không tiết lộ đối tượng bắt giữ là Lý Phong là vì: Thứ nhất, anh ta còn chưa hiểu nhiều về cán bộ nhân viên trong đơn vị, sợ là thông tin tiết lộ ra sẽ khiến Lý Phong chạy trốn một lần nữa; Thứ hai, sợ là khi hành động, mọi người nóng lòng lập công, ai cũng theo chủ kiến của mình, làm hỏng việc lớn. Cho nên anh ta đợi cho đến khi bắt được tội phạm, đối chiếu xong vân tay, khẳng định chắc chắn, mới nói ra sự thật.

Hóa ra là như vậy!

Trong đơn vị, muốn giành được niềm tin của mọi người, thứ nhất là dựa vào quá trình công tác, thứ hai là năng lực. Cảnh sát hình sự lăn lộn ở tuyến nghiệp vụ trực tiếp lâu dài phục nhất là những lãnh đạo có năng lực phá án tốt, sau trận này, tình cảm của những người trong đội cảnh sát hình sự đều hướng về Phó trưởng Công an

Trương, mấy cảnh sát hình sự có tuổi mấy hôm trước còn lạnh nhạt với anh ta lại càng hối hận, giữa lãnh đạo với họ hoàn toàn không có tình cảm riêng tư, vừa mới gặp đã tặng cho mọi người chiến công tập thể này, tiếp theo đây mọi người tất sẽ được nhận các loại biểu dương, khen thưởng, mấy cảnh sát trực tiếp bắt Lý Phong tối hôm đó có thể ngồi ở đồn công an ba hoa đến tận lúc về hưu.

Vất vả đến tận quá nửa đêm, đội thẩm vấn hình sự vẫn tiếp tục tra hỏi Lý Phong, Trương Nhất Ngang giải tán đám đông, bảo mọi người sớm về nhà nghỉ ngơi, bắt được Lý Phong rồi, vụ án Diệp Kiếm mới là trọng điểm công việc trước mắt, ngày mai phải giữ trạng thái tinh thần thật tốt, tiếp tục chiến đấu.

Những lời bày tỏ thái độ ấy khiến mọi người cảm thấy đây là vị lãnh đạo làm việc thực, Vương Thụy Quân và Tống Tinh mặc dù được anh ta lôi kéo sớm nhất, nhưng cũng chỉ là phục tùng về mặt cấp bậc, sau tối hôm nay, đã thực sự tâm phục khẩu phục, mặc dù vẫn có chút hoài nghi về cả quá trình, nhưng lãnh đạo bên trên tặng cho mọi người chiến công lớn, tất nhiên họ không dại gì đứng ra nói đông nói tây. Cho dù là nhờ vào vận may hay là nhờ vào thực lực, nói tóm lại, vụ siêu đại án này đã phá xong, công việc quan trọng tiếp theo đây tất nhiên vẫn là quay trở lại với vụ án đại đội trưởng đại đội hình sự Diệp Kiếm bị giết hại.

CHƯƠNG 7

"Chiếc xe này cũng có tí cao cấp đấy nhỉ, gặp đèn đỏ còn phải kết hợp phanh tay." Phương Siêu cau mày phàn nàn.

Ở phía trước đèn giao thông, Phương Siêu căng chân phải giẫm chặt chân phanh, tay phải kéo phanh tay, thế mới dừng được xe lại. Hắn đội tóc giả trên đầu, đeo một chiếc kính gọng đen rất to, cằm dán một bộ râu quai nón, bộ dạng khác hẳn với thời gian trước.

Lưu Trực ngồi ở ghế lái phụ bên cạnh, diện mạo thay đổi còn triệt để hơn, đã biến thành một phụ nữ, hắn vốn đã gầy gò mảnh khảnh, lúc này mặc một bộ váy liền, đi tất da chân màu đen, thêm vào đó là gương mặt trang điểm đậm và mái tóc lượn sóng dài, nếu không lên tiếng, hẳn sẽ khiến cho hầu hết nam giới tơ tưởng. Hắn ghét đặc bộ dạng này của mình, tay túm mái tóc giả, phát ra giọng nam thô lỗ rất không ăn khớp với ngoại hình: "Mẹ kiếp, chiếc xe nát sắp bỏ đi này mà thằng khốn đó còn bán cho chúng ta hai lăm nghìn tệ, cắt cổ người khác cũng vừa vừa thôi chứ!"

Phương Siêu thở dài, bất lực: "Không còn cách nào khác, cung cầu quyết định giá cả, mấy năm nay công an đánh rất ác vào xe đen trên đường, bây giờ rất khó mua được xe đen có đầy đủ giấy tờ. Chiếc xe này chỉ đáng giá năm nghìn tệ, hai chục nghìn tệ còn lại đều là tiền giấy tờ. Số tiền này bắt buộc phải chi, nếu không chẳng may sau này cảnh sát điều tra ra xe của chúng ta, điều tra thêm một

tí không phải là phát hiện ra là của chúng ta mua hay sao? Nhớ lấy, làm việc phải có đầu có cuối, chúng ta đến Tam Giang Khẩu, mục đích cuối cùng là cướp của nhà một tên đại tham quan, những khoản tiền cần chi cho khâu chuẩn bị giai đoạn đầu không tiết kiệm được."

Lưu Trực thở dài chán nản: "Bây giờ cũng chỉ còn trông chờ vào chuyện cướp một tên đại tham quan để lấy lại vốn, số vàng lần trước kiếm được, và cả số đồ trang sức mấy lần trước chưa bán hết, chỉ tính mỗi vàng thôi cũng đáng giá hơn một triệu tệ, thế mà cái tay mua hàng khốn kiếp tổng cộng chỉ trả cho chúng ta có tám trăm nghìn tệ, lại còn bảo bây giờ đồ trộm cắp khó rửa. Vàng thì rửa cái chết tiệt gì, xử luôn là xong, sớm muộn gì cũng phải cắt cổ thằng khốn kiếp này!"

Phương Siêu nhếch mép cười bình thản: "Bình tĩnh, ông có biết câu nói giàu tính triết lý nhất của chủ tịch Mao Trạch Đông là gì không?"

"Là gì? Đều đầy tính triết lý mà." Lưu Trực cào cào mái tóc giả, không biết Phương Siêu lại chuẩn bị khoe mẽ cái gì.

"Phong vật thường nghi phóng nhãn lượng[3]. Câu này có nghĩa là số tiền chúng ta bị lừa, chẳng bao lâu nữa sẽ nở ra gấp đôi, quay về với chúng ta."

Lưu Trực không hiểu, hỏi: "Tại sao lại nở ra gấp đôi, quay về với chúng ta?"

"Sau khi cướp của tên quan tham, những món của nả ngoài tiền mặt, chúng ta vẫn phải tìm tay đó để đổi thành tiền. Chúng ta lấy được tiền của hắn xong thì khử luôn, cướp lại đồ. Thế là lấy được

tiền, mà đồ vẫn trong tay chúng ta, không phải là giá trị tăng gấp đôi à? Bằng cướp hai vụ quan tham!”

Lưu Trực suy nghĩ giây lát, ngay lập tức thấy ý tưởng này quá hay, hắn hớn hở nói: “Đến lúc đó chúng ta sẽ tìm một chỗ mua đồ khác, rồi cứ thế mà làm, đầu tiên là giao đồ đổi lấy tiền, lấy được tiền xong khử luôn, cướp lại đồ, thế là lại tăng gấp đôi, bằng cướp bốn vụ quan tham!”

Phương Siêu khẽ cau mày, lườm Lưu Trực, gật đầu bảo: “Ông học toán giỏi thế, thảo nào không tìm được việc gì ra hồn.”

Lúc này, đèn xanh sáng lên, Phương Siêu hạ phanh tay, đạp hết chân ga, chiếc ô tô rú lên như xe đua, nhưng chuyển động về phía trước chậm rề rề như máy kéo. Đi mấy ki-lô-mét dọc theo con đường, ngoặt vào mấy chỗ rẽ, cuối cùng đến một nhà nghỉ nhỏ ở phía đông thành phố Tam Giang Khẩu.

Chúng đỗ xe ở bãi đỗ xe phía sau nhà nghỉ, Phương Siêu bảo Lưu Trực ở lại xe, một mình hắn đi vào nhà nghỉ, đến quầy lễ tân làm thủ tục nhận phòng.

Bây giờ các loại khách sạn, nhà nghỉ lớn nhỏ đều phải đăng ký bằng chứng minh thư, nối mạng với bên công an, những nhà nghỉ nhỏ phi pháp không cần đăng ký sau nhiều năm liên tục bị kiểm tra đã mất hút không còn dấu tích. Phương Siêu đã chuẩn bị từ trước, trong túi hắn có hơn mười thẻ chứng minh thư, đều là tên của người khác, cũng đều là chứng minh thư thật, số chứng minh thư này được mua với giá cao qua kênh riêng của giới giang hồ, vì trận chiến cuối cùng ở Tam Giang Khẩu, hắn đã nghiến răng đầu tư khủng.

Để đảm bảo an toàn, cứ vài ngày là chúng phải đổi sang một nhà nghỉ khác, mỗi lần đều sử dụng một chứng minh thư khác, cho nên hắn bảo Lưu Trực ở bên ngoài, một mình đi lấy phòng, như vậy khi lấy phòng chỉ cần đăng ký thông tin một người, tiết kiệm được số lần sử dụng chứng minh thư.

Sau khi nhận thẻ phòng, Phương Siêu quay lại xe, bảo Lưu Trực vào nhà nghỉ trước, hắn thấy vẫn còn sớm, định một mình ra khu vực quanh chính quyền thành phố đi loăng quăng xem thế nào.

Mục tiêu của hắn là quan tham, mà buộc phải là đại tham quan, nhưng làm sao xác định được ai là đại tham quan, đây là một vấn đề hóc búa.

Sau những đợt tuần hành, kiểm tra giám sát mấy năm gần đây, những tên quan tham đến mức có tiếng trong dân chúng đều đã bị Ủy ban Kiểm tra kỷ luật bắt từ lâu. Kẻ nào thích nghi được thì sống, những người còn lại tất nhiên đều là những vị quan tham hết sức kín đáo, không lộ liễu.

Phương Siêu làm việc chú trọng phương pháp luận, trước tiên phải tiến hành sàng lọc mục tiêu từ góc độ lý luận.

Đã là đại tham quan thì cấp bậc không thể thấp được, những nhân viên ngồi giải quyết việc ở các ô cửa mặc dù rất có ưu thế về mặt tâm lý trên thị trường mai mối, lúc đi gặp đối tượng được giới thiệu, mũi nở hơn cả bỏng ngô, nhưng đối với Phương Siêu, những nhân viên quèn này không đáng để ý; Tiếp nữa là phải có vài năm công tác ở vị trí có thực quyền, nếu không cũng không được gọi là quan tham, thời gian có hạn cũng chẳng tham được bao nhiêu tiền; Cuối cùng, nhất định phải chọn những vị hơn bốn mươi tuổi, chỉ có

những vị quan tham nhiều tuổi, mới ngốc nghếch cất giấu tiền bẩn, đồ bẩn ở nhà.

Hắn loanh quanh đi lại ở khu vực trung tâm dịch vụ hành chính của chính quyền thành phố rất lâu, nhưng không hề có thu hoạch gì, mặc dù đã có nền tảng lý luận, nhưng thực tiễn hành động vẫn phải dựa vào quan sát bằng đôi mắt phàm tục của hắn, hắn cũng không thể phân biệt được trong số những người ra vào đó, ai là đại tham quan ngay trong một khoảng thời gian ngắn.

Suy tính hồi lâu, hắn chuẩn bị học tập tinh thần phá án của Ủy ban Kiểm tra kỷ luật, đi tìm hiểu tư liệu trước, làm rõ điều kiện, tình hình cuộc sống, công tác của những vị lãnh đạo chủ chốt ở Tam Giang Khẩu.

CHƯƠNG 8

Tối hôm qua, sau khi sa lưới, Lý Phong khai chứng minh thư là của một đôi vợ chồng bị giết rồi chôn xác ở Giang Tô ba năm trước, vì tuổi tác, ngoại hình của hắn và vợ gần giống với cặp vợ chồng này, cho nên từ sau đó liền mạo danh vợ chồng người chết cho đến khi bị bắt. Lần này bị bắt, hắn biết là không còn đường sống, nên rất hợp tác, khai ra hết những tội đã gây ra trong các vụ án.

Vợ hắn là Tưởng Anh cũng nhanh chóng khai nhận việc ship đồ cho Phó trưởng Công an Trương, chứng minh rằng Trương Nhất Ngang ở nhà một mình vào thời gian Diệp Kiếm bị hại. Tất nhiên, sau sự việc mới biết, đó là Phó trưởng Công an Trương hưởng ứng lời kêu gọi của quốc gia, đưa việc kết nối mạng vào công việc thực tế trong lĩnh vực trinh sát hình sự, gọi ship đồ có định hướng thông qua kết nối điểm với điểm, điều tra thông tin đầy đủ về người nhà của Lý Phong, để ngày hôm sau kéo lưới.

Vụ án Lý Phong quá lớn, Công an Tam Giang Khẩu chỉ tiến hành khâu tra hỏi ban đầu, mấy ngày nữa sẽ phải áp giải hắn đến Hàng Châu, giao cho cơ quan cấp trên xử lý.

Đến chiều, những cảnh sát hình sự vất vả suốt đêm hôm qua lần lượt về đến cơ quan, Trương Nhất Ngang triệu tập tất cả mọi người lại họp, trước hết, giới thiệu khái quát về tình hình vụ án Lý Phong, nêu rõ quan điểm là mọi người không được mất tỉnh táo vì chiến

thắng trước mắt, sau khi Lý Phong sa lưới, các công việc tiếp theo sẽ do cơ quan công an cấp trên xử lý, bây giờ việc quan trọng nhất của họ là phá vụ án Diệp Kiếm.

Sau khi bố trí phân công công việc và nhiệm vụ điều tra tiếp theo cho các nhóm, anh ta liền giải tán cuộc họp, bảo Vương Thụy Quân, Tống Tinh và những người phụ trách chủ chốt về kỹ thuật hình sự, pháp y… của ban chuyên án ở lại tổng kết báo cáo thông tin. Tất nhiên, Lý Tây cũng không thể không trở thành thành viên chủ chốt của ban chuyên án.

Năm nay Diệp Kiếm ba mươi chín tuổi, li dị, sống độc thân, vợ cũ nói tính khí anh ta nóng nảy, có xu hướng bạo lực, đã li dị từ rất lâu rồi, hai vợ chồng cũng không có con, nhiều năm nay gần như không liên hệ với nhau. Trước đây Diệp Kiếm được phân một căn hộ ở khu dành cho người thân của cán bộ Công an, sau khi li dị đã để lại căn hộ cho vợ cũ, sau này anh ta mua một căn hộ nhỏ khác ở một khu dân cư cũ cách cơ quan không xa, bình thường sống một mình ở đó.

Vào buổi tối hôm xảy ra vụ án, anh ta tham gia buổi tiệc mở bán căn hộ của một doanh nghiệp bất động sản ở địa phương, nhiều nhân chứng xác nhận anh ta rời đi vào khoảng 9 giờ. Sau đó, anh ta gọi taxi đến một chỗ ven sông cách đó vài ki-lô-mét, cũng chính là nơi xảy ra vụ án, tiếp đó thì bị giết hại tại chỗ.

Bác sĩ pháp y Trần bảo đệ tử lấy ảnh chụp tử thi và hiện trường ra, tay đỡ thắt lưng khập khiễng bước đến phía trước bức tường máy chiếu chiếu vào, giới thiệu với mọi người: “Trên người Diệp Kiếm tất cả có sáu vết thương nghiêm trọng do bị dao đâm, ở vùng

bụng có ba vết dao, vùng thắt lưng phía sau có hai vết dao, vai phải phía trước một vết dao, bên trong cơ thể có nhiều cơ quan bị tổn thương, hung khí là loại dao có hình dạng như dao găm. Ngoài ra, xương sườn anh ấy cũng bị gãy nhiều chỗ do bị va đập. Cuối cùng anh ấy đã chết do bị mất quá nhiều máu và nhiều cơ quan nội tạng suy kiệt. Phán đoán dựa trên kinh nghiệm của tôi thì đầu tiên Diệp Kiếm đã bị ô tô đâm ít nhất hai lần, khiến cho xương sườn ở những hướng khác nhau bị gãy, sau đó bị đâm bằng dao găm. Chỉ có điều…" Bác sĩ pháp y Trần cau mày, cầm một tấm ảnh lõa thể toàn thân, nói vẻ nghi hoặc, "Mấy vết đâm trên người anh ấy đều rất kỳ quặc, hướng đưa dao không giống như người bình thường đâm, tôi chưa bao giờ gặp tổ hợp các vết đâm như vậy."

Trương Nhất Ngang nhìn bác sĩ Trần vẻ khó hiểu, hỏi: "Anh nghi ngờ hung thủ là một người bị bệnh tâm thần?"

"Tôi có nói thế đâu."

"Anh nói những vết thương đó không phải là người bình thường gây ra."

"Ồ… ý tôi muốn nói là hướng đi của lưỡi dao trên có, dưới có, nếu hung thủ là một người, thì có mấy vết đâm trái tay, nếu hung thủ có nhiều người, thì lại bị một vài chi tiết khác phủ định. Trong hai mươi mấy năm làm bác sĩ pháp y, đây là lần đầu tiên tôi gặp những vết thương như vậy."

Nhìn từ những dấu tích trên hiện trường, hung thủ chắc là một người, nhưng hướng đâm của sáu vết dao chính lại có trên có dưới, thời đại ngày nay trong xã hội không tồn tại cao thủ võ lâm, rốt cuộc ai có khả năng hành động nhanh đến như vậy?

Trương Nhất Ngang cau mày, nhìn dáng đi tập tễnh của bác sĩ pháp y Trần, nghĩ bụng ông ta không biết những vết thương đã hình thành thế nào, khả năng lớn là trình độ kỹ thuật kém, liền đưa ra đề nghị: “Hay là đề nghị Công an tỉnh bố trí nhóm pháp y xuống hỗ trợ?”

Vừa dứt lời, mọi người xung quanh vội đưa mắt ra hiệu cho anh ta, nhưng đã không kịp.

“Phó trưởng công an Trương, anh nói như vậy là có ý gì?” Bác sĩ pháp y Trần nói, giọng lạnh băng, không phục ra mặt, ông đứng bật dậy, hai tay chống nạnh, trợn mắt nhìn anh ta, “Tôi làm bác sĩ pháp y hai mấy năm rồi, năm 1995 tôi vừa tốt nghiệp đại học đã làm bác sĩ pháp y, các anh biết lúc đó thi đại học khó thế nào không, trăm binh nghìn mã qua cầu độc mộc đấy, lúc đó điểm của tôi là, ngữ văn thi được…”

Trương Nhất Ngang vội nói: “Ý tôi là để họ hỗ trợ anh, chân anh…”

“Không phải là chân, mà là thắt lưng! Thoát vị đĩa đệm thì liên quan gì đến kết quả xét nghiệm tử thi! Tôi biết, các anh nhìn tôi đã thấy gai mắt từ lâu rồi, muốn thay người đúng không?” Bác sĩ Trần chuyển hướng tấn công, chĩa mũi kiếm vào tất cả mọi người ở đó, nổi đóa lên: “Tôi nói cho các anh biết, lúc tôi làm cảnh sát, các anh vẫn còn là lũ trẻ ranh, số tử thi mà tôi từng khuân còn nhiều hơn số người sống mà các anh từng gặp! Tôi…”

Trưởng phòng Kỹ thuật hình sự Hứa biết tính khí ông, vội bước lên kéo ông xuống, liên miệng an ủi, bảo: “Thầy Trần, chúng em đều rất phục trình độ kỹ thuật của anh, báo cáo tử thi của anh mỗi một

chữ đều chắc như đinh, không ai dám nghi ngờ, mọi người đều xót và lo lắng cho vùng thắt lưng của anh. Ngoài ra, bữa tối những ngày làm việc, anh uống ít đi một tí."

Mọi người đều lần lượt bày tỏ thái độ đối với kết quả xét nghiệm tử thi của bác sĩ pháp y Trần, không mảy may nghi ngờ, hoàn toàn không tồn tại khả năng thứ hai, như vậy ông mới nguôi giận ngồi xuống.

Trương Nhất Ngang thầm toát mồ hôi hột, bác sĩ pháp y ở một địa phương nhỏ như Tam Giang Khẩu đều thế này, thì còn phá án thế nào?

May mà trưởng phòng Hứa xem ra vẫn giống người bình thường, anh ta sẽ phụ trách việc phân tích vật chứng ở bước tiếp theo.

Bãi cỏ ven sông nơi phát hiện ra xác chết hoàn toàn không phải là hiện trường xảy ra vụ án, nơi xảy ra vụ án thực sự ở trên một con đường cách đó hơn hai trăm mét.

Đó là một con đường bùn lầy ven sông, rất khuất vắng, không biết vì nguyên nhân gì, Diệp Kiếm lại đến đây một mình vào buổi tối, sau đó bị ô tô đâm hai lần, rồi lại bị đâm trọng thương bằng dao găm. Trong tình trạng người bị trọng thương, Diệp Kiếm xuyên qua dải cây xanh ven đường bỏ trốn, tiếp đó chạy đến một cây cầu đá ven sông, nhảy xuống sông. Thật không ngờ, nhờ vào sức mạnh ngoan cường, anh ta bơi ra xa hơn một trăm mét, leo lên một bãi cỏ phía sau một cây đại thụ bên bờ sông, đây cũng chính là nơi đã phát hiện ra xác chết, cuối cùng đã chết vì mất quá nhiều máu.

Rất nhiều những vết máu và dấu chân để lại dọc đường cho thấy con đường tháo chạy của anh ta, cũng cho thấy có một người đàn ông cao hơn 1,7m chạy đuổi theo phía sau lưng anh ta.

Trương Nhất Ngang ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nhìn về phía mọi người, nhẹ nhàng hỏi một câu: “Ở hiện trường có lưu lại tên của tôi, các anh thấy thế nào?”

“Điều này thì…” Tất cả mọi người đưa mắt nhìn về phía trưởng phòng Hứa, dù sao anh ta cũng phụ trách mảng này, đành phải lên tiếng giải thích, “Dây chằng chủ yếu ở cánh tay phải của Diệp Kiếm đều đã bị cắt đứt, anh ấy không thể cầm chặt để viết chữ, cho nên ba chữ lưu lại ở hiện trường, nếu chỉ căn cứ vào nét chữ thì không thể khẳng định được liệu có phải là chữ của anh ấy không. Có điều trên viên đá nhỏ dùng để viết chữ có kiểm tra thấy dấu vân tay và vết máu của Diệp Kiếm, tôi và bác sĩ pháp y Trần đã trao đổi, chúng tôi… chúng tôi thiên về phán đoán rằng anh ấy đã tự viết những chữ này.”

“Anh nói Diệp Kiếm đã tự viết chữ?” Trương Nhất Ngang cau mày, rất khó chấp nhận kết luận này.

Trưởng phòng Hứa lo lắng kéo bác sĩ pháp y Trần vào: “Đây là kết luận của hai chúng tôi, còn về tại sao… tại sao lại viết tên của Phó trưởng Công an Trương, cảnh sát hình sự cần tiếp tục điều tra.”

Bộ phận kỹ thuật hình sự và pháp y chỉ phụ trách việc viết kết luận, công tác phân tích điều tra phía sau là của cảnh sát hình sự.

Trương Nhất Ngang đành đưa mắt nhìn về phía Vương Thụy Quân và Tống Tinh.

Tống Tinh phân tích: “Chữ là do Diệp Kiếm tự viết, việc này cũng không nói lên điều gì, Phó trưởng Công an Trương có bằng chứng rõ ràng một trăm phần trăm không có mặt tại hiện trường mà. Còn về chuyện tại sao anh ấy lại viết như vậy, tôi thấy có khả năng là Diệp Kiếm không biết hung thủ, trong quá trình hành hung, hung thủ đã nói gì đó khiến anh ấy hiểu nhầm về Phó trưởng Công an Trương, ví dụ như Diệp Kiếm hỏi đối phương là ‘tại sao anh phải giết tôi’, đối phương cố tình nói ‘là Phó trưởng Công an Trương bảo tôi giết anh’, Diệp Kiếm đang bị trọng thương, lúc sắp chết, đầu óc người ta không thể tư duy tốt, thêm vào đó, anh ấy vốn đã bất mãn đối với sự xuất hiện đột ngột của anh, nên mới đưa ra phán đoán sai lầm, viết ra tên anh.”

Anh ta miêu tả một cách sinh động, mô phỏng rất khéo léo đoạn đối thoại giữa Diệp Kiếm và hung thủ, trạng thái tâm lý trước khi chết của Diệp Kiếm. Sau khi nghe anh ta phân tích, mọi người cũng cảm thấy rất có lý, vốn đã ghen tức khi lãnh đạo mới đột ngột được cử xuống, thêm vào đó, lại bị hung thủ làm cho hiểu lầm, ác ý trả thù lãnh đạo trước khi chết cũng là chuyện dễ hiểu.

Mọi người đưa mắt nhìn về phía Trương Nhất Ngang, thấy mặt anh ta xám lại, mấy giây sau, anh ta quát, giọng lạnh băng: “Anh nói không có lý chút nào! Đầu óc Diệp Kiếm không minh mẫn nên viết tên tôi, tại sao không viết tên anh, không viết tên những người khác? Tôi nói chuyện với anh ta tất cả chưa được mấy câu, anh ta làm sao bất mãn về tôi đến mức đó. Phán đoán của anh thật hết sức vô trách nhiệm! Anh hoàn toàn không nắm bắt được mấu chốt của vụ án này!”

Tống Tinh bị mắng cho sấp mặt, rón rén hỏi nhỏ: “Mấu chốt của vụ án này… mấu chốt là gì ạ?”

Vương Thụy Quân đảo mắt, buột miệng: “Phó trưởng công an Trương chắc chắn là bị vu oan giá họa!”

“Anh xem, Vương Thụy Quân đã nắm bắt được rồi đấy thôi!” Trương Nhất Ngang đập bàn, nở nụ cười rạng rỡ, nhìn Vương Thụy Quân đầy tán thưởng, đến cách xưng hô đối với anh ta cũng được rút gọn chỉ còn một chữ, “Quân[4], anh phân tích chi tiết cho mọi người nghe xem nào.”

“Tôi… Vâng!” Vương Thụy Quân choáng váng vì được khen ngợi ưu ái, nhưng băn khoăn do dự hồi lâu, xong chỉ nói, “Tôi chỉ biết phía sau vụ án này nhất định có người muốn cố ý vu oan hãm hại Phó trưởng Công an Trương, ảnh hưởng đến công việc của lãnh đạo, ừm, về tình hình cụ thể, tôi cần suy xét thêm.”

Trương Nhất Ngang bĩu môi, sự tán thưởng đối với Vương Thụy Quân cũng chỉ thoáng qua đến đó, thấy mọi người phân tích cũng không thể đi trực tiếp vào mấu chốt vấn đề, đành tự mình lên tiếng: “Các anh nghĩ xem, Diệp Kiếm nhảy cầu bơi đi, nếu anh là hung thủ, anh cứ thế mở to mắt nhìn anh ta bơi đi, không đuổi theo sao? Hung thủ dám đảm bảo rằng sau khi bị thương, Diệp Kiếm nhất định sẽ chết? Cho nên, chữ ở hiện trường, chắc chắn không phải là do Diệp Kiếm viết, mà là sau khi đuổi theo, hung thủ nhét đá vào tay Diệp Kiếm, cầm tay anh ta viết, mục đích là để vu oan hãm hại tôi, làm lung lay tinh thần của cả đội ngũ, làm rối loạn hướng điều tra. Thậm chí, rất có khả năng lúc đó hung thủ đã cố tình cắt đứt dây chằng của Diệp Kiếm, như vậy từ góc độ dây chằng bị đứt, mới có thể giải

thích tại sao nét chữ của Diệp Kiếm lại khác với thói quen viết chữ ngày thường, nếu không ngay từ góc độ vật chứng, đã sớm phát hiện ra những chữ đó không phải là Diệp Kiếm viết, tất nhiên không thể vu oan cho tôi! Đây là một cái bẫy, một cái bẫy được chuẩn bị rất tinh vi chặt chẽ!”

Nghe xong những lời phân tích đó, ánh mắt tất cả mọi người đều sáng lên. Trưởng phòng Hứa và bác sĩ pháp y Trần khẳng định về mặt kỹ thuật hoàn toàn khả thi, hơn nữa hiện trường lại ở ngoài trời, vốn đã có vết chân hỗn tạp của những người khác, không thể phân biệt được đâu là hung thủ.

Vương Thụy Quân và Tống Tinh suy xét từ góc độ của cán bộ trinh sát hình sự có kinh nghiệm khẳng định đúng là như vậy, sau khi hung thủ giết người, bị hại tháo chạy ra xa hơn một trăm mét, chắc chắn hung thủ phải đuổi theo xem đã chết chưa, mới có thể yên tâm, làm sao có chuyện sơ hở đến mức bỏ đi luôn.

Hung thủ mượn tay Diệp Kiếm, viết tên Phó trưởng Công an Trương, nếu Tưởng Anh không chứng thực tối hôm đó là lãnh đạo ở nhà, thì đến bây giờ vẫn không thể đưa được ra kết luận rõ ràng, sếp trở thành đối tượng tình nghi phạm tội, cấp dưới còn điều tra vụ án thế nào, tất nhiên là làm chệch hướng điều tra của cảnh sát một cách nghiêm trọng.

Quả là thủ đoạn vu oan hãm hại độc ác, thâm hiểm hết sức! Mọi người cùng chửi rủa tên hung thủ chưa biết danh tính thậm tệ một hồi, đúng là loại không bằng chó lợn, mới hả nỗi hận trong lòng.

Sau khi giải thích rõ ràng vấn đề chữ viết, trưởng phòng Hứa lại nói: “Ở chỗ cách xác Diệp Kiếm vài mét còn tìm thấy ví tiền của anh

ấy, trong túi quần có điện thoại di động của anh ấy, kiểm tra sơ bộ, không bị mất đồ, có thể thấy hung thủ đã giết người có chủ đích, không phải là nhất thời nảy sinh ý đồ cướp của. Ngoài ra, chúng tôi còn phát hiện thấy trong túi quần của Diệp Kiếm có một cái thẻ."

Trương Nhất Ngang hỏi: "Là thẻ gì?"

"À…" Trưởng phòng Hứa lưỡng lự hồi lâu, không trả lời luôn, mà nhặt ra một tấm hình, giơ cho mọi người nhìn.

Trong hình là một cái thẻ bằng nhựa màu đen trông giống như thẻ ngân hàng, đầy những vết máu khô, góc trên bên phải có in chữ "VIP", ở giữa có bốn chữ lớn "Trung tâm Thủy liệu".

Lý Tây ghé sát lại, tò mò hỏi: "Trung tâm Thủy liệu này làm cái gì?"

"Trung tâm Thủy liệu này ấy à…" Vương Thụy Quân đang nghĩ xem nên trả lời thế nào, thì thấy mấy người khác lần lượt đều hắng giọng ho, đến cả bác sĩ pháp y Trần, người đang bị gai đôi cột sống, cũng đang ho lấy ho để, anh ta vội ngậm miệng lại. Sau đó mọi người cùng nghiêm túc chăm chú thảo luận tình hình vụ án, phớt lờ câu hỏi của Lý Tây.

Trưởng phòng Hứa tiếp tục nói: "Tôi phán đoán là trước khi chết Diệp Kiếm đã lấy cái thẻ này ra khỏi ví tiền, giấu vào trong người, rồi vứt ví tiền vào một đám cỏ đằng xa, trong đêm tối hung thủ rất khó phát hiện thấy động tác này của anh ấy. Cái thẻ này bị giấu vào một chỗ kín như vậy, có thể thấy chắc chắn là Diệp Kiếm muốn gửi gắm thông tin gì đó qua hành động này."

Trương Nhất Ngang quan sát kĩ tấm ảnh, dòng địa chỉ của Trung tâm Thủy liệu trên tấm thẻ ghi: “Tầng 3 khách sạn Đình Xa Phong Lâm Vãn”.

“Khách sạn Đình Xa Phong Lâm Vãn?”

Vương Thụy Quân ở bên cạnh giải thích: “Đây là khách sạn năm sao đầu tiên ở Tam Giang Khẩu, đẳng cấp rất cao.”

Trương Nhất Ngang khẽ gật đầu: “Đình Xa Phong Lâm Vãn, lấy thơ để đặt tên cho khách sạn, cũng thú vị đấy, có điều hình như thiếu mất hai chữ ở giữa[5].”

Vương Thụy Quân chỉ vào cái thẻ, nói khẽ: “Nghe nói bên trong có!”

Mọi người ngớ ra, sau đó gật đầu, mặt đầy nghiêm túc.

Trương Nhất Ngang ho lên một tiếng, hỏi: “Khách sạn này là ai mở?”

“Không rõ ai là người mở khách sạn, nhưng chủ khách sạn tên là Lục Nhất Ba, có điều cũng có tin đồn rằng ông chủ lớn thực sự của chỗ này là Chu Vinh, người giàu nhất Tam Giang Khẩu.”

“Chu Vinh?!” Trương Nhất Ngang và Lý Tây cùng trợn tròn mắt.

Những người còn lại thấy phản ứng như vậy của hai người, ngay lập tức, trong đầu họ bắt đầu hình thành một phỏng đoán như nhau, nét mặt ai nấy biến đổi sinh động.

Giây lát sau, Tống Tinh rón rén hỏi: “Sếp ạ, Công an tỉnh điều anh xuống, có phải là… liên quan đến Chu Vinh không?”

“Tại sao lại nói vậy?” vẻ mặt Trương Nhất Ngang rất không tự nhiên, Phó Giám đốc Công an tỉnh Cao đã dặn đi dặn lại anh ta, việc

này phải tiến hành một cách kín đáo, tuyệt đối không được để nhiều người biết.

Lý Tây cũng vội bọc lót cho anh ta: “Làm gì có chuyện đó, chú nói linh tinh gì thế?”

Tống Tinh nhìn cô nàng một cách kì quặc: “Nhưng mấy hôm trước tôi thấy cô kiểm tra tư liệu về công ty của Chu Vinh.”

Trương Nhất Ngang trừng mắt nhìn Lý Tây, Lý Tây vội ngậm miệng, cúi đầu, lãnh đạo đã dặn đi dặn lại cô nàng là phải hành động cẩn trọng, kết quả có kiểm tra tư liệu thôi cũng bị đồng nghiệp nhìn thấy. Cô nàng chỉ muốn đánh cho mình chết luôn.

Vương Thụy Quân khẽ nói: “Sếp ạ, lại nói đến chuyện này, nếu anh muốn điều tra Chu Vinh, chúng tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức hỗ trợ!”

Tống Tinh, Trưởng phòng Hứa và bác sĩ pháp y Trần đều nghiêm nghị gật đầu, đưa mắt nhìn Trương Nhất Ngang một cách chân thành.

Trương Nhất Ngang do dự nhìn họ: “Các anh…”

Tống Tinh nói ra mong muốn của mọi người: “Chúng tôi đều đã theo Phó trưởng Công an Lô rất nhiều năm rồi, anh ấy là người đã đề bạt cất nhắc chúng tôi, chỗ anh em thân mật, anh ấy cũng tiết lộ cho chúng tôi biết anh ấy đang điều tra Chu Vinh, không ngờ anh ấy lại đột ngột mất tích, chúng tôi cũng rất nghi ngờ là Chu Vinh làm!”

Tiếp đó, mọi người lần lượt bày tỏ quan điểm, họ biết điều tra Chu Vinh là chuyện vô cùng hệ trọng, tất nhiên Phó trưởng Công an Trương phải giữ bí mật. Có điều, đối với mấy người bọn họ thì hoàn

toàn có thể yên tâm, Vương Thụy Quân và Tống Tinh đều là Lô Chính trực tiếp đề bạt, trưởng phòng Hứa cũng là cộng sự của Lô Chính rất nhiều năm rồi, tình cảm gắn bó sâu sắc, bác sĩ pháp y Trần thấy Lô Chính không bao giờ có ý kiến lung tung về kỹ thuật xét nghiệm tử thi của mình, có thể khẳng định Lô Chính rất chuyên nghiệp.

Bây giờ, chỉ cần Phó trưởng Công an Trương gật đầu yêu cầu điều tra vụ án Lô Chính, họ sẽ dốc sức đến cùng.

Trước ánh mắt hết sức chân thành, kiên quyết của bốn người, Trương Nhất Ngang chậm rãi gật đầu, anh ta nhận thấy khi có được sự ủng hộ của những thành viên cốt cán trong đội cảnh sát hình sự này, là đến lúc có thể tiến hành kế hoạch điều tra Chu Vinh chính thức rồi.

Có điều Phó Giám đốc Công an tỉnh Cao nói sau khi anh ta đến Tam Giang Khẩu, người tố giác trong bức thư tố giác đó sẽ trực tiếp gặp anh ta khi có thời cơ phù hợp, anh ta đã đến hơn một tuần rồi, người tố giác này đang chơi trò gì mà vẫn chưa bò ra gặp mặt?

CHƯƠNG 9

"Cái chết của Diệp Kiếm chắc là không liên quan đến Chu Vinh, họ là anh em thân thiết một cách công khai. Đáng lý ra, một người là ông chủ lớn giàu nhất Tam Giang Khẩu, nghe đồn là dân xã hội đen, một người là công chức, Đại đội trưởng đại đội cảnh sát hình sự, hai người như vậy dù thế nào cũng phải giữ khoảng cách để tránh dư luận ì xèo. Nhưng Diệp Kiếm mặc kệ, hoàn toàn không quan tâm, thường xuyên có mặt trong các buổi mời cơm tiếp rượu của Chu Vinh, mối quan hệ công khai này gây ra ảnh hưởng rất không tốt. Trước đây đã có người nặc danh tố cáo anh ấy, lãnh đạo cơ quan cũng đã gặp anh ấy nói chuyện, Phó trưởng Công an Lô nhiều lần cảnh cáo anh ấy trước mặt chúng tôi, anh ấy không phục, còn cãi nhau với Phó trưởng Công an Lô."

Trương Nhất Ngang và mấy người đi trong khu dân cư nơi Diệp Kiếm ở, Vương Thụy Quân giới thiệu với anh ta về mối quan hệ giữa Diệp Kiếm và Chu Vinh.

"Diệp Kiếm từng giúp Chu Vinh giải quyết vụ án hình sự nào chưa?" Trương Nhất Ngang hỏi.

"Chuyện này thì không có, trước đây có người nặc danh tố cáo Diệp Kiếm là ô dù của Chu Vinh, cơ quan công an cấp trên đã cử người xuống điều tra nhiều lần, về mặt công việc, Diệp Kiếm hoàn toàn không qua lại với Chu Vinh, chuyện tiền bạc cũng trong sạch,

cấp trên đành khuyên anh ấy là nghề này không nên qua lại quá thân mật với những người làm kinh doanh. Về mặt công việc, mặc dù không trực tiếp ra tay giúp đỡ, nhưng Chu Vinh có một người bạn như Diệp Kiếm, dù thế nào cũng có những cái thuận lợi khác."

Trương Nhất Ngang biết, cái gọi là thuận lợi đấy chính là sức ảnh hưởng. Đại đội trưởng đại đội hình sự là huynh đệ với anh, thì cho dù không trực tiếp giúp anh giải quyết phiền hà, đám giang hồ xã hội đen còn kẻ nào dám gây hấn với anh? Về mặt chính quyền, Chu Vinh có tiền dẫn đường, còn có ông chú là Phó Giám đốc Công an tỉnh, tất nhiên cũng thuận buồm xuôi gió.

Lý Tây hiếu kỳ hỏi: "Diệp Kiếm sao lại chơi cùng Chu Vinh?"

"Anh ấy là bạn học cũ của Chu Vinh, hai người chơi với nhau từ nhỏ. Đúng rồi, Lục Nhất Ba, Lang Bác Văn cũng là bạn học cũ của họ, Diệp Kiếm thường nói bốn người bọn họ là anh em chí cốt."

Trương Nhất Ngang dừng bước, hỏi: "Lang Bác Văn lại là ai thế?"

"Anh ta là…"

"Tôi biết, tôi biết!" Lý Tây buột miệng nói, suốt nãy giờ chỉ có mấy vị cảnh sát hình sự có tuổi thảo luận về vụ án, cuối cùng cũng có vấn đề liên quan đến tư liệu phía sau cho cô nàng cơ hội phát huy, nên cô nàng vội cướp lời, đáp: "Lang Bác Văn là chủ công ty Áo Đồ, công ty Áo Đồ ban đầu là do bố mẹ anh ta thành lập, bố mẹ anh ta vốn là giáo viên tiếng Anh, chuyển sang làm kinh doanh từ những năm chín mươi, sau này lại mở một nhà máy linh kiện ô tô, đặt tên nhà máy là Áo Đồ. Nghe nói, lúc đầu bố mẹ anh ta giao toàn bộ nhà máy cho em trai anh ta quản lý, Lang Bác Văn thì ra ngoài hợp vốn

làm ăn với Chu Vinh, sau khi em trai anh ta tiếp quản được vài năm, nhà máy kinh doanh bết bát, nợ rất nhiều, còn gian lận khoản hoàn thuế xuất khẩu, anh ta bị bắt, nhà máy có nguy cơ bị bán đấu giá. Thế nên Lang Bác Văn quay về tiếp quản nhà máy, làm được mấy năm lại bắt đầu lấn sân sang kinh doanh bất động sản, nhanh chóng làm lớn, bây giờ Áo Đồ là doanh nghiệp bất động sản lớn thứ hai ở Tam Giang Khẩu, cũng thường xuyên liên kết với tập đoàn Vinh Thành của Chu Vinh đầu tư một số dự án."

Trương Nhất Ngang cau mày: "Bố mẹ anh ta đều là giáo viên tiếng Anh… Anh cả tên là Lang Bác Văn, không lẽ em trai anh ta tên là Lang Bác Đồ à?"

"Đúng thế, sao anh biết?"

"Họ còn một đứa em gái tên là Lang Bác Thúy[6]?"

"Không có em gái ạ, họ chỉ có hai anh em. Anh quen biết gia đình họ à?"

"Không biết." Trương Nhất Ngang ừm một tiếng, anh ta đã hiểu tại sao những năm chín mươi bố mẹ Lang Bác Văn lại thôi việc chuyển sang làm kinh doanh, giáo viên tiếng Anh mà giọng phát âm như vậy, không thôi việc thì còn ở lại trường làm gì chứ.

Lúc này, Tống Tinh lên tiếng: "Sếp, bữa tiệc mà Diệp Kiếm tham dự vào tối hôm kia là bữa tiệc mở bán căn hộ một khu chung cư của công ty Áo Đồ, Chu Vinh, Lang Bác Văn, Lục Nhất Ba đều đến."

Trương Nhất Ngang gật đầu, dặn anh ta kiểm tra kĩ lưỡng toàn bộ hình ảnh ghi lại được từ camera giám sát trên những con đường ở gần, bên trong và bên ngoài khách sạn trước khi sự việc xảy ra,

nhất định phải nhanh chóng làm rõ trước khi Diệp Kiếm chết đã xảy ra chuyện gì, tại sao anh ta lại một mình đến bên sông vào lúc tối khuya.

Một lúc sau, mọi người đến nhà Diệp Kiếm, cửa đã mở, được người nhà đồng ý, nhân viên kỹ thuật hình sự đang tiến hành khám nghiệm tình hình trong nhà dưới sự chứng kiến của người nhà, hy vọng có thể tìm ra được một vài dấu tích nhỏ nhoi, làm rõ trạng thái sinh hoạt của Diệp Kiếm mấy hôm trước khi chết.

Mấy người đeo bao giày, đi vào trong nhà, nhân viên kỹ thuật nói mọi thứ trong nhà Diệp Kiếm gần như nguyên vẹn, không thấy dấu tích có thể khẳng định đã bị lục lọi hay không.

Trương Nhất Ngang quan sát toàn bộ căn phòng, đây là một căn hộ cũ khoảng chừng hơn bảy mươi mét vuông, đứng ở cửa là có thể nhìn xuyên suốt. Bước vào cửa là gian phòng khách nhỏ, có kê một chiếc ghế sofa da bóng nhẫy, thuốc lá và mấy món đồ linh tinh vứt bừa trên chiếc bàn uống nước nhỏ, phía đối diện là một cái tivi phủ đầy bụi, dường như hằng ngày chỉ là một món đồ trang trí. Phía trái phòng khách liền với bếp, những vệt dầu mỡ bám trên hệ thống hút mùi đã gần thành nhũ đá. Phía tay phải liền với một nhà vệ sinh và hai căn phòng nhỏ, một phòng ngủ, một phòng đọc sách.

Trương Nhất Ngang nhìn một vòng xung quanh căn hộ, không có thu hoạch gì, cuối cùng bước đến phòng đọc sách.

Nói là phòng đọc sách, nhưng trên giá sách cũng chẳng có mấy cuốn sách, hầu hết là tạp chí và đồ lặt vặt, tất nhiên là không có tứ bảo thư phòng, Diệp Kiếm đâu có sở thích đấy. Ở phía trong là một chiếc bàn làm việc, kê một chiếc máy tính để bàn cũ, một chiếc máy

in trông còn rất mới và một tập tài liệu chồng lộn xộn lên nhau. Trương Nhất Ngang đeo găng tay vào, lật giở đám tài liệu, hầu hết là về công việc ở cơ quan, không nhận ra bất cứ điểm đáng ngờ nào, lúc này, anh ta chú ý thấy một tờ giấy trắng nhét dưới một tập tài liệu.

Anh ta rút tờ giấy trắng ra, trên tờ giấy trắng có viết ba chữ “La Tử Nhạc”, bên cạnh là số điện thoại di động và địa chỉ ở một khu dân cư nào đó.

“La Tử Nhạc, Chủ tịch thành phố Tam Giang Khẩu?” Trương Nhất Ngang suy nghĩ, anh ta đến Tam Giang Khẩu không lâu, nhưng cũng biết tên của mấy lãnh đạo chủ yếu bên chính quyền.

Ngoài viết họ tên và phương thức liên hệ của La Tử Nhạc, trên tờ giấy không còn thông tin gì nữa. Không biết Diệp Kiếm dùng bút viết lại có phải là manh mối gì không, hay là anh ta muốn nhờ chủ tịch thành phố việc gì đó nên nhờ hỏi phương thức liên lạc. Nhưng rất nhanh chóng, Trương Nhất Ngang nhận thấy rằng La Tử Nhạc và Diệp Kiếm có mối quan hệ trên mức bình thường.

Dưới tờ giấy trắng còn có hai bức ảnh.

Bức thứ nhất là ảnh chụp chung của năm người, bên ngoài đã được ép plastic, lớp nhựa đã rất cũ, một góc cong lên. Góc bên phải phía dưới lớp nhựa ép có viết năm, tháng chụp bức ảnh bằng bút ký, viết bằng tiếng Trung Quốc, nét chữ thanh thoát, tính đến nay đã là mười sáu năm. Bức thứ hai là ảnh chụp chung của sáu người, phía dưới cũng có viết năm, tháng chụp bức ảnh bằng bút ký, vẫn viết bằng tiếng Trung Quốc, thời gian là mười một năm trước. Hai bức ảnh cách nhau năm năm.

Trong bức ảnh thứ nhất, một người đàn ông trẻ tuổi đứng giữa, bốn người đàn ông vây quanh anh ta, Vương Thụy Quân nhận diện kĩ một hồi rồi giới thiệu, bốn người đằng sau theo thứ tự từ trái qua phải lần lượt là Diệp Kiếm, Chu Vinh, Lang Bác Văn và Lục Nhất Ba thời trẻ, người đàn ông đứng ở giữa là Lang Bác Đồ, cậu em trai nhỏ hơn hai tuổi của Lang Bác Văn. Nền của bức ảnh là nhà máy linh kiện ô tô Áo Đồ, ở cổng có một lẵng hoa, chúc mừng nhà máy linh kiện ô tô Áo Đồ chuyển đến địa chỉ mới, xem ra đây là bức ảnh chụp chung kỉ niệm dịp chuyển đến địa chỉ mới của nhà máy linh kiện ô tô Áo Đồ. Năm người ăn mặc rất giản dị, trên mặt đều nở nụ cười rạng rỡ trẻ trung, như cười với Trương Nhất Ngang.

Bức ảnh thứ hai chụp vào năm năm sau, cảnh nền biến thành sảnh đón khách của một tòa nhà lớn, ở cửa cũng vẫn có một lẵng hoa, lần này, trên lẵng hoa có dòng chữ “Chúc mừng Bất động sản Áo Đồ khai trương”. Trong bức ảnh, ngoài năm người bọn họ, còn có thêm một người, quan sát nhận diện thấy người đó chính là La Tử Nhạc. Vương Thụy Quân nói lúc đó Tam Giang Khẩu vẫn là huyện, chưa lên thành phố, La Tử Nhạc là Chánh văn phòng Huyện ủy.

Nhân vật trung tâm trong bức ảnh không còn là cậu em như trong bức ảnh trước, mà biến thành ông anh Lang Bác Văn, Lang Bác Đồ đứng ở ngoài cùng một phía, trông có vẻ cô đơn, những người còn lại vẫn đứng thành một vòng, Trong sáu người lần này, ngoài Diệp Kiếm vẫn mặc áo jacket, những người còn lại đều mặc comple, vẻ mặt non trẻ năm xưa đã trở thành chín chắn.

Trương Nhất Ngang cầm hai bức ảnh lên xem đi xem lại, suy nghĩ giây lát rồi gọi Lý Tây mang một chiếc túi đựng vật chứng lại, bỏ ảnh vào trong túi, dặn: “Cất giữ cẩn thận, đây là manh mối quan trọng.”

Lý Tây không hiểu, hỏi: “Hai bức ảnh này nói lên điều gì?” Những người còn lại đều có cùng một thắc mắc như vậy.

“Hai tấm ảnh cũ từ mười mấy năm trước, bỗng nhiên xuất hiện trên bàn của Diệp Kiếm, cô không thấy kì lạ sao?”

“Vâng…” Lý Tây tiện tay cầm một chiếc ca tráng men được dùng làm ống đựng bút trên bàn lên, trên cốc có in dòng chữ “Ủy ban cách mạng”, ở giữa là một chữ “trung” rất to, cô nàng dò hỏi vẻ không tự nhiên, “Thế cái này thì sao?”

Ý cô là, một chiếc ca tráng men từ thời cách mạng văn hóa bỗng nhiên xuất hiện trên bàn, không phải là còn kì lạ hơn à? Cách bài trí trong nhà Diệp Kiếm cho thấy trong cuộc sống anh ta không kĩ tính chút nào, các loại đồ cũ tùy tiện lôi ra vứt bừa bãi khắp nơi là chuyện rất bình thường, thậm chí còn phát hiện thấy một đồng tiền Khang Hy từ vài trăm năm trước trong cái ống đựng bút.

“Cô không chú ý đến chi tiết một tí nào.” Trương Nhất Ngang lắc đầu lấy làm đáng tiếc, “Vấn đề mấu chốt trong phá án là phải chắt lọc được những manh mối thật sự có liên quan đến vụ án từ mớ thông tin hỗn độn phức tạp, có sự phân loại chính xác đối với tất cả các thông tin.”

Mọi người đều cảm thấy câu nói này hàm chứa điều cốt lõi nhất trong việc phá án, nhưng vẫn không sao hiểu được hai bức ảnh cũ

kia cho thấy điều gì.

Trước ánh mắt không hiểu của mọi người, Trương Nhất Ngang khẽ chỉ tay vào thời gian chụp ảnh viết bằng bút mực ở phía dưới hai bức ảnh, nói: “Thời gian chụp trên ảnh tại sao chỉ viết năm và tháng, mà không viết cụ thể là chụp ngày nào? Thông thường nếu muốn lưu lại thời gian sau khi rửa ảnh, kiểu gì mọi người cũng viết thời gian cụ thể chứ? Vì vậy có thể phán đoán rằng, thời gian trên bức ảnh không phải là viết từ khi mới chụp, mà gần đây Diệp Kiếm mới viết, anh ta chỉ nhớ năm nào tháng nào, không nhớ được chụp vào ngày nào! Cô phải nghĩ xem tại sao anh ta lại muốn lấy hai bức ảnh này ra, tại sao anh ta muốn đề thời gian lên bức ảnh!” Trương Nhất Ngang gõ ngón tay lên mặt bàn, “Đấy mới là trọng điểm!”

Mọi người nghĩ ngợi một hồi, cảm thấy những phân tích của Phó trưởng Công an Trương đúng là có lý, chỉ có cao thủ trong lĩnh vực trinh sát hình sự mới có thể phát hiện ra sự bất thường từ chi tiết rất nhỏ là thời gian chụp ảnh.

Một tờ giấy trắng có ghi thông tin về La Tử Nhạc, ứng với hai bức ảnh, La Tử Nhạc cũng có mặt trong một bức ảnh. Hai bức ảnh chụp từ hơn mười năm trước bỗng dưng xuất hiện trên mặt bàn, trên ảnh có ghi năm, tháng chụp ảnh, chỉ không có ngày.

Mặc dù còn chưa rõ tờ giấy và hai tấm ảnh có liên quan gì đến cái chết của Diệp Kiếm, nhưng mọi người cũng cảm thấy được có một mối liên hệ ẩn chứa trong đó.

Lúc này, Lý Tây bỗng cầm một bản tài liệu khác có chữ viết của Diệp Kiếm lên, lại so sánh với tấm ảnh trong túi đựng vật chứng,

nghi ngờ nói: “Nét chữ đề trên ảnh hình như không phải là Diệp Kiếm viết.”

Mọi người quay đầu nhìn, chữ của Diệp Kiếm nét ngoáy, to, nhìn là biết ngay không phải là người có sở trường cầm bút, trên ảnh mặc dù chỉ là mấy chữ đề ngày tháng bằng tiếng Trung Quốc, nhưng nét chữ rất đẹp, chắc chắn không thể nào là chữ của Diệp Kiếm.

Trương Nhất Ngang cũng ghé đầu lại đối chiếu một hồi, nét chữ này quả thật không phải là chữ của Diệp Kiếm, anh ta ừm một tiếng, nói vẻ không tán đồng: “Nếu ngày tháng không phải là Diệp Kiếm viết, lại càng phải điều tra cẩn thận! Có điều, từ hai bức ảnh này có thể thấy, Diệp Kiếm có mối quan hệ rất tốt với mấy người kia, lại còn La Tử Nhạc, xuất hiện trên cả tờ giấy và trong ảnh, rất đáng ngờ. Cho nên tiếp theo đây, chúng ta phải tập trung điều tra Lục Nhất Ba!”

“Dạ!” Vương Thụy Quân vẫn đang băn khoăn suy nghĩ về chuyện nét chữ không giống nhau, đột ngột bị lãnh đạo đưa sang một hướng khác, bất giác hiếu kỳ: “Tại sao Chủ tịch thành phố La đáng ngờ, mà chúng ta lại phải điều tra Lục Nhất Ba?”

Trương Nhất Ngang cau mày trách: “Sao anh lại quên luôn cái thẻ VIP Diệp Kiếm giấu trong người nhỉ, đó là manh mối quan trọng nhất hiện giờ đấy! Người mở khách sạn là Lục Nhất Ba, tất nhiên phải điều tra anh ta chứ!”

Vương Thụy Quân thầm kêu toáng lên, tôi không quên, nhưng rõ ràng anh đang nói là Chủ tịch thành phố La đáng ngờ, có nhắc đến khách sạn đâu!

CHƯƠNG 10

“Tối hôm đó chúng tôi vẫn ăn cơm cùng nhau, sau đó làm sao lại xảy ra chuyện? Không thể nào, Diệp Kiếm làm sao lại chết đột ngột thế được?” Phía sau bàn làm việc, Chu Vinh châm điếu thuốc lá, vẻ mặt u ám, nặng nề.

Anh ta và Diệp Kiếm là bạn học, năm nay cũng ba mươi chín tuổi, có điều, anh ta trông trẻ hơn những người cùng tuổi rất nhiều. Anh ta có ngoại hình sáng sủa, tuấn tú, các đường nét, góc cạnh rõ ràng, do thường xuyên tập luyện, cơ thể săn chắc không có bụng, đây là chuyện rất khó đối với đàn ông ở độ tuổi này. Anh ta chưa từng lập gia đình, vẫn độc thân, thông thường những người đàn ông như anh ta, cũng không thiếu những bóng hồng ở bên cạnh.

Người đàn ông chừng hơn ba mươi tuổi ngồi đối diện với Chu Vinh là thư kí hội đồng quản trị Hồ Kiếm Nhân, cũng là tâm phúc đã theo anh ta nhiều năm. Hồ Kiếm Nhân không cao, dáng người gầy gò, đeo một chiếc kính gọng kim loại, trông rất tinh anh được việc, thực tế cũng đúng như vậy, hầu hết mọi việc Chu Vinh đều giao cho anh ta lo liệu.

“Lần này bên Công an thành phố rất kín tiếng, em đã cho người đi thăm dò, nhưng không hỏi được gì, nghe nói phó trưởng Công an mới đến đích thân phụ trách vụ án này.”

“Trương Nhất Ngang? Anh ta là người của Cao Đông. Chú Đông nói Cao Đông đã nhờ quan hệ để điều anh ta xuống thay vào vị trí của Lô Chính, có khả năng là nhằm vào chúng ta. Nghe nói anh ta vừa đến Tam Giang Khẩu đã phá được một vụ án quốc gia, nhân vật lợi hại như vậy, nếu bị anh ta phát hiện ra vụ Lô Chính…” Mặt Chu Vinh tối sầm lại, anh ta đưa tay lên ngực, “Mỗi lần nghĩ đến Lô Chính, mẹ kiếp, tim tôi lại đập loạn xạ.”

Giám đốc Hồ cười an ủi: “Anh Vinh, chuyện qua lâu rồi, chả có chứng cứ gì, anh đừng lo lắng nữa. Còn về Diệp Kiếm, em cứ thấy anh ta nghi ngờ vụ Lô Chính liên quan đến chúng ta, anh ta chết lại bớt đi một mối hiểm họa đối với chúng ta.”

“Mẹ kiếp, mày chả hiểu cái chết tiệt gì!” Chu Vinh quát một câu, lắc đầu cảm khái, “Bên ngoài rất nhiều người tưởng Diệp Kiếm có quan hệ trao đổi quyền tiền với bọn tao, thực ra bọn tao thuần túy chỉ là bạn bè chơi với nhau từ nhỏ. Lúc nhỏ, tao thấp bé, toàn bị bắt nạt, mà chính là bị hai anh em nhà Lang Bác Văn, Lang Bác Đồ bắt nạt, Diệp Kiếm bảo vệ tao, đánh nhau bênh tao, tao chép bài tập cho nó. Sau này, nó làm cảnh sát, tao kinh doanh, bao nhiêu năm nay, ngoài tụ tập ăn uống với nhau, cũng không có chuyện gì khác. Đến tuổi này, những người bạn thực sự còn lại được mấy thằng? Nếu tao biết kẻ nào đã hại Diệp Kiếm, tao nhất định sẽ cho nó chết!”

Hồ Kiếm Nhân cười gượng, chuyển sang chủ đề khác: “Anh Vinh, đã có thông tin về vụ mời thầu đồng bộ khu công nghiệp đắt giá nhất ở khu vực đô thị vệ tinh phía đông thành phố, chính quyền sẽ đưa ra gói thầu trong vòng ba tháng, có khoảng hai trăm mẫu đất, một nửa là văn phòng và nhà thương vụ, một nửa là nhà ở. Giá

chào thầu là sáu trăm triệu tệ, còn có khoản tiền hỗ trợ, bộ phận tài vụ đã tính toán, chỉ riêng lợi nhuận sau khi bán số nhà ở đã có thể hoàn vốn, tiền cho thuê khu vực văn phòng và nhà thương vụ còn lại mỗi năm lên đến trăm triệu tệ, ăn ngon ơ mà lại không mất gì. Nếu lấy được dự án này, sau này mỗi năm tập đoàn sẽ có mấy chục triệu tệ tiền lãi ròng."

"Nhiều thế!" Chu Vinh hít thở sâu một hơi, trầm ngâm vài giây, hơi cau mày, "Dự tính thu về cao như vậy, các công ty khác cũng sẽ tính được rõ, chắc chắn là rất nhiều người muốn nhảy vào tranh, nhất là những doanh nghiệp bất động sản đã lên sàn từ các nơi khác đến, nếu đấu thầu theo kiểu quang minh chính đại, cạnh tranh xem bên nào chào giá cao hơn thì mình làm sao đọ được với họ. Ừm…, thế này nhé, cậu bảo Chủ tịch thành phố La Tử Nhạc nghĩ cách xem, tiêu chuẩn đấu thầu của dự án này phải đo ni đóng giày cho bên chúng ta, cuối cùng dự án nhất định phải để cho chúng ta!"

Giám đốc Hồ lộ vẻ khó xử: "Chủ tịch thành phố La Tử Nhạc bảo lần này chúng ta phải tự nghĩ cách, khu đô thị vệ tinh ở phía đông là quy hoạch cấp tỉnh, mặc dù anh ấy và chủ nhiệm ban quản lý ở cùng tòa nhà văn phòng, nhưng đối phương thuộc quan hệ nhân sự của thành phố cấp trên, được điều từ trên xuống, cấp bậc hành chính vẫn cao hơn anh ấy nửa bậc, anh ấy và chủ nhiệm ủy ban cũng không có quá nhiều việc liên quan đến nhau, không can thiệp được."

"Hình như tay chủ nhiệm đấy họ Phương, đúng không?"

"Đúng rồi, tên là Phương Dung, năm năm trước khi khu đô thị vệ tinh ở phía đông vừa mới quy hoạch, ông ta được điều xuống làm

chủ nhiệm ban quản lý, khi đấy mọi người hầu hết đều không đánh giá cao khu đô thị vệ tinh, ông ta cũng không được chú ý lắm, bây giờ mọi người đều tranh nhau vào khu đô thị vệ tinh, địa vị của ban quản lý đã khác xa so với thời xưa. Chủ tịch thành phố La còn bảo, lần này chúng ta muốn lấy được dự án, chỉ có thể quang minh chính đại tham gia đấu thầu, hướng tiếp cận với chủ nhiệm Phương là không thông rồi, vì người này vô cùng nghiêm túc, là tấm gương nổi tiếng về sự liêm chính. Lấy một ví dụ nhé, cán bộ phụ trách thu hút đầu tư bên chính quyền ăn cơm với bên doanh nghiệp là rất bình thường đúng không, chủ nhiệm Phương không thế, ông ta không cho phép bất cứ cán bộ nhân viên nào ở ban quản lý tham dự các buổi tiệc của bên doanh nghiệp khi chưa được cho phép, phát hiện ra là phê bình, nhận quà thì kỉ luật ngay. Ông ta còn làm việc với bộ phận kiểm toán, cho thẩm tra tài chính đối với tất cả mọi người ở ban quản lý, bao gồm cả chính ông ta, phát hiện có vấn đề là báo trực tiếp cho Ủy ban Kiểm tra kỷ luật."

"Thế thì có gì!" Chu Vinh khinh khỉnh hứ một tiếng, cười khẩy: "Chả phải Chủ tịch thành phố La ngày nào cũng hô to khẩu hiệu chống tham nhũng, cả Tam Giang Khẩu, người tích cực chống tham nhũng nhất phải kể đến La Tử Nhạc."

"Nhưng chủ nhiệm Phương không giống Chủ tịch thành phố La, chủ tịch La chống tham ô bằng mồm. Chủ nhiệm Phương sinh hoạt cũng rất tiết kiệm, nghe nói đến bây giờ ông ta vẫn sử dụng loại điện thoại di động phím bấm từ nhiều năm trước, cơ quan cấp cho ông ta ô tô và lái xe, ông ta không cần, kiên trì hằng ngày đi xe đạp đi làm, gặp hôm trời mưa to gió lớn thì ông ta đi xe buýt với người dân,

thường ngày không ai nhận được ra ông ta là người nắm quyền chèo lái ở khu đô thị vệ tinh phía đông. Tháng nào ông ta cũng dùng khoản tiền trợ cấp lương để quyên góp cho các tổ chức phúc lợi, đài báo tỉnh đã đưa tin rất nhiều lần rồi.”

Nghe nội dung giới thiệu như thể quảng cáo của Hồ Kiếm Nhân, Chu Vinh cũng bất giác chặc lưỡi: “Cái thành phố Tam Giang Khẩu này… mẹ kiếp, cũng mọc được ra Hải Thụy[7] hả!”

CHƯƠNG 11

"Những cô em xinh đẹp mà bình thường chúng ta vẫn nhìn thấy khi đi trên phố, người yêu của họ hầu hết đều xấu như hủi, ông có biết tại sao không?" Phương Siêu cười hỏi Lưu Trực, "Bởi vì mọi người hay thường ngộ nhận, thấy một cô xinh đẹp, là nghĩ bụng trông xinh thế này chắc chắn là có người yêu rồi, người yêu chắc chắn rất giỏi giang, nên không dám theo đuổi. Thành ra toàn những anh ế ẩm lại công khai mạnh dạn theo đuổi gái đẹp, cuối cùng gái đẹp thành đôi với mấy anh ế ẩm lại hóa ra chuyện bình thường. Tôi biết quy luật này từ lâu rồi, đã đi sâu vào thực tiễn từ rất sớm, kết quả phát hiện ra biết quy luật hoàn toàn không có tác dụng gì. Cho nên tôi phải kiếm tiền, kiếm rất nhiều tiền, có tiền tự nhiên sẽ có gái đẹp, đây là động lực lớn nhất khiến tôi gia nhập nghề này."

Lưu Trực nắm chặt nắm đấm: "Nói rất đúng."

"Ông cũng muốn tìm gái?"

Lưu Trực cúi đầu xuống, có vẻ hơi xấu hổ.

Phương Siêu cười to: "Ông muốn tìm một cô như thế nào?"

"Đợi làm xong vụ này kiếm được một món tiền lớn, tôi sẽ tìm một cô… trông xinh xắn, ngây thơ nhưng lại sexy, dịu dàng, không nổi nóng với tôi, nghe lời tôi răm rắp."

"Thế là ông định kiếm gái gọi hả?"

"Tôi…"

Phương Siêu vỗ vai hắn: “Ông nghĩ như vậy cũng rất đúng, các cụ nói rất hay, phú quý không chơi gái, cũng như áo gấm đi đêm. Làm xong vụ lớn này, chúng ta cùng kiếm!”

Phương Siêu và Lưu Trực cùng ngồi ở hàng ghế sau của ô tô, say sưa nói về lý tưởng của mình, vẽ ra cuộc sống tươi đẹp sau khi làm xong vụ này.

Lần này, khuôn mặt của cả hai tên đều đã cải trang, người chỉ mặc quần áo thể thao gọn gàng, sạch sẽ, cúi đầu nghiêng người dựa vào phía dưới chỗ ngồi, mắt nhìn chằm chằm vào cái cổng lớn của một khu dân cư ở chếch đối diện bên kia đường. Người bên ngoài đi ngang qua xe, nếu không cúi đầu nhìn kĩ vào bên trong, thì hoàn toàn không thế phát hiện ra có hai người đang nấp ở ghế sau của ô tô.

Chỗ này nằm cách trụ sở chính quyền thành phố khoảng 2 ki-lô-mét về phía bắc, gần đó có một cái hồ, bên cạnh có mấy khu dân cư, hầu hết đều là nhà ở có mật độ thấp, ở vị trí có thể nói là yên tĩnh giữa một khu vực ồn ào.

Trong khu vực đó, trên một con đường rộng ở phía ngoài một khu dân cư nhỏ, một bên là vị trí đỗ xe được kẻ bằng vạch màu trắng, giữa trưa, trên đường rất vắng xe cộ qua lại, giữa mấy chiếc ô tô ở vị trí đỗ xe, chiếc Xiali phiên bản đã tuyệt chủng từ lâu của Phương Siêu đang ngầm mai phục trong đó.

Không lâu sau, một người đàn ông béo tốt khoảng hơn bốn mươi tuổi, đi một chiếc xe đạp Phượng Hoàng cũ kĩ từ lối dành cho người đi bộ ở cổng lớn của khu dân cư ra. Ông ta đeo một chiếc kính gọng màu đen hết sức nghiêm túc, mặc chiếc áo jacket màu đen kiểu cán

bộ lâu năm điển hình, mái tóc chín phân che đi vùng hói trên đỉnh đầu. Ông ta đạp xe một cách nhàn tản thích thú, mỗi vòng quay, sợi xích lại phát ra một tiếng kèn kẹt, ông ta hoàn toàn không để ý, vẫn đạp đi với tốc độ không nhanh, không chậm như thường lệ.

Khi đi ngang qua chỗ chiếc xe Xiali phiên bản đã tuyệt chủng, điện thoại di động của người đàn ông béo đổ chuông, ông ta xuống xe, một tay dắt xe về phía trước, tay kia lấy chiếc điện thoại di động trong túi áo ra, không ngờ đó là loại mà bây giờ đã rất hiếm thấy - điện thoại di động phím bấm có nắp gập, ông ta đưa điện thoại di động lên tai: “A lô, vâng, là tôi đây, anh giao đồ chuyển phát nhanh ạ, phiền anh để bưu phẩm ở chỗ bảo vệ ở cổng là được, cảm ơn anh nhé.”

Ông ta lịch sự cúp máy, rồi lại lên xe đạp đi tiếp.

Phương Siêu chằm chằm nhìn theo ông ta, nói khẽ: “Mục tiêu chính là ông ta!”

Lưu Trực nhìn bóng dáng xa dần của vị cán bộ béo nhiều tuổi, mặt lộ rõ vẻ bất ngờ, hắn trợn tròn mắt: “Đây chính là tên đại tham quan mà ông nói là phải vô cùng khó nhọc mới tìm ra ở Tam Giang Khẩu?”

“Ông không tin?” Phương Siêu hứ một tiếng, lườm Lưu Trực một cái.

“Tôi…” Lưu Trực cố nén những câu chửi thề đang chực bật ra. Giờ đã là năm 2017, mà vẫn có người đi loại xe đạp rách như thế này, không mua nổi chiếc xe máy điện! Không thể tưởng tượng được giờ vẫn dùng cái loại điện thoại di động phím bấm có nắp gập!

Sống như vậy cũng thảm hại quá, đại tham quan có thể nào lại có bộ dạng thảm hại như vậy sao?

Phương Siêu lắc đầu bật cười thành tiếng: “Ông đúng là, trình độ chuyên môn quá nông cạn, không nhìn thấu được lớp vỏ bọc của bọn yêu ma quỷ quái. Tôi dạy ông nhé, ông phải học cách nhìn bản chất qua hiện tượng! Ông đừng có thấy ông ta đi xe đạp, theo tôi được biết, tay béo này tên là Phương Dung, là chủ nhiệm ban quản lý khu đô thị vệ tinh phía đông, chính là đại ca ở khu đô thị vệ tinh phía đông. Khu đô thị vệ tinh phía đông nghe danh là xây dựng thêm một Tam Giang Khẩu, cấp bậc của tay béo này ngang hàng với chủ tịch thành phố Tam Giang Khẩu, ông ta có một căn hộ chung cư ở trong khu dân cư nhỏ này, tôi đã tìm hiểu giá nhà, nhà ở đây kiểu gì cũng phải ba triệu tệ.”

Lưu Trực không tán thành, nói: “Thế thì có gì ghê gớm, tôi có một người họ hàng vừa thi được vào công chức, thu nhập linh tinh cũng phải một trăm mấy chục nghìn tệ. Cấp bậc như ông ta thế nào cũng phải có mấy trăm nghìn tệ, vay ngân hàng mua một căn hộ ba triệu tệ là chuyện quá bình thường. Nếu mua sớm vài năm, chỉ cần một nửa là đủ.”

Thấy hắn không tin, Phương Siêu khinh khỉnh hứ một tiếng: “Thế tôi hỏi anh, bây giờ công chức bình thường cũng mỗi người một ô tô, cấp bậc như ông ta đi một con xe đạp rách đi làm, cũng là chuyện bình thường hả?”

“Tay béo đấy đi xe đạp để giảm béo mà.”

Phương Siêu mím môi, mở điện thoại di động, trong album lưu rất nhiều ảnh của các bài báo đưa tin về việc Phương Dung đi xe

đạp, đều là ảnh trước đây do phóng viên phỏng vấn chụp hình ghi lại.

“Đây là những bài báo đã đưa tin về tay béo này mà tôi tìm được, trong tất cả những tấm ảnh này, hắn đều đi loại xe đạp rách, bao nhiêu năm rồi, tại sao hắn không đổi một chiếc xe đạp mới?”

“Thói quen tiêu dùng thôi, đồ cũ dùng quen rồi nên không muốn đổi, anh xem, cái quần sịp này tôi mặc không dưới năm năm, vẫn mặc đấy thôi.”

“Đừng cho tôi xem quần sịp!” Phương Siêu lấy ngón tay gõ mạnh vào điện thoại di động, “Ông mở to mắt mà nhìn cho kĩ, trong những bức ảnh đưa tin này, hắn đi cùng một chiếc xe đạp giống nhau hả?”

Lưu Trực đối chiếu giây lát: “Hình như không phải là cùng một cái.”

“Mấy năm nay, hắn đổi ít nhất là ba chiếc xe đạp khác nhau!”

“Xe hỏng đổi cái mới thì có vấn đề gì đâu, ba chiếc xe rách cũng chả mất mấy đồng.”

“Vấn đề nằm ở chỗ, tại sao mỗi lần hắn đổi xe, đều là xe rách, hắn lấy đâu ra ba chiếc xe Phượng Hoàng cũ nát bị thải loại từ mấy chục năm trước!”

Lưu Trực ngớ ra, mấy giây sau, mặt hắn dần lộ vẻ đã ngộ ra vấn đề.

“Lão ta luôn đi xe đạp, luôn là xe đạp rách, cho dù xe hỏng, đổi cái khác vẫn là xe rách! Quan tham bình thường, hoàn toàn không cần ngụy trang đến mức như vậy, cho nên, tên béo này không chỉ là quan tham, mà nhất định là cực tham!” Phương Siêu đưa ra kết luận

chắc nịch đầy tự tin, “Mấy hôm nay tôi nấp trong tòa nhà cao tầng ở bên cạnh đã điều tra ra chỗ ở của tên béo này, hàng ngày buổi trưa hắn về nhà nghỉ trưa, chiều mới đến cơ quan. Bây giờ hắn rời khỏi nhà, phải bốn tiếng nữa mới về. Cho nên bây giờ chúng ta vào, trong vòng mấy tiếng đồng hồ này lấy hết những đồ đáng tiền trong nhà hắn! Hết giờ làm việc, tên đại tham quan này về đến nhà, thấy mất của chắc chắn sẽ ngớ ra, lại không dám báo cảnh sát, ha ha, quá hay!” Phương Siêu đắc ý cười phá lên, bất giác tự phục sát đất kế hoạch của mình.

Lưu Trực suy nghĩ mấy giây, cũng thấy rất tốt, chỉ có một băn khoăn duy nhất: “Ban ngày nhà hắn còn có người khác không?”

Phương Siêu khinh khỉnh nói: “Quan sát mấy hôm nay, chắc là không có người, có điều cũng khó nói. Nhưng kể cả là có người thì sao? Hai chúng ta cũng khống chế được dễ dàng.” Trong tay hắn có súng, thêm vào đó là khả năng hành động đáng gờm của hai bọn chúng, hắn hoàn toàn không lo lắng về chuyện trong nhà có người hay không.

Lưu Trực gật đầu, đang định thu xếp đồ nghề để ra tay, hắn lại nhìn về cổng khu dân cư, ở cổng khu dân cư cao cấp này có nhân viên bảo vệ hùng dũng đứng gác, cách đó không xa còn có một tấm biển quảng cáo “Quân nhân xuất ngũ làm bảo vệ, cung cấp cho bạn dịch vụ yên tâm nhất. Ban quản lý nhà ở An Kỳ.” Hắn dừng tay, trong lòng hơi do dự: “Hay là… chúng ta cứ đợi đến nửa đêm hẵng hành động nhỉ?”

“Sao phải đợi đến nửa đêm? Bây giờ Phương Dung đã ra khỏi nhà, không phải là thời cơ tốt nhất sao!”

“Nhưng giữa ban ngày ban mặt thế này, chẳng may trong nhà có người, chúng ta trực tiếp ra tay, tôi sợ là biết đâu gây ra tiếng ồn quá lớn, làm kinh động đến người ở bên cạnh, bảo vệ của khu này là bộ đội xuất ngũ, tôi sợ…” Lưu Trực từng là bộ đội, khi là bộ đội hắn toàn bị đám bộ đội có tuổi ăn hiếp, để lại một nỗi ám ảnh đối với hắn.

“Bộ đội xuất ngũ có gì mà sợ?” Phương Siêu rất coi thường, “Ông có biết Buffett không?”

“Bậc siêu nhân trên thị trường cổ phiếu chứ gì, ông ấy cũng đã từng đi cướp à?”

“Ông ấy làm những vụ cướp lớn, cướp của hàng nghìn hàng vạn người. Ông ấy đã tổng kết một câu về kinh nghiệm cướp bóc, khi người khác tham lam thì tôi sợ hãi, khi người khác sợ hãi, thì tôi tham lam. Ông nghĩ xem, có mấy ai dám đột nhập vào nhà riêng cướp của giữa ban ngày? Người khác không dám, thì đến lượt chúng ta tham lam! Đừng nói nhảm nữa, nhanh chóng ra tay!”

CHƯƠNG 12

Từ nhà Phương Dung đến trụ sở chính quyền thành phố là một đoạn đường rất thoáng, không có nhà cửa, công trình kiến trúc ở hai bên. Chu Vinh bảo lái xe cho chiếc xe Mercedes dừng lại ở bên đường, anh ta và thư ký Hồ Kiếm Nhân ngồi trong xe, đợi hơn nửa tiếng đồng hồ, mới thấy Phương Dung thong thả đạp xe đến.

Mặc dù thiên hạ đồn rằng Phương Dung rất liêm chính, khó tiếp cận, nhưng trước miếng bánh to như khu đô thị vệ tinh phía đông, Chu Vinh vẫn muốn thử xem thế nào.

Về chuyện tiếp cận Phương Dung như thế nào, Chu Vinh đã vắt óc suy nghĩ rất lâu. Anh ta đã tìm gặp rất nhiều người gián tiếp dò hỏi thông tin, đều nói Phương Dung rất liêm chính, không chỉ phản đối các phần tử tham nhũng tiêu cực bằng lời nói, mà còn thể hiện bằng hành động, trước đó rất nhiều công ty cũng muốn đặt quan hệ với Phương Dung, song đều thất bại. Có thể tưởng tượng, nếu một ngày nào đó Phương Dung từ trần, tổ chức sẽ đánh giá ông ta là một người đáng kính, một người hoàn toàn thoát khỏi những thú vui thấp cấp, một chiến sĩ toàn tâm toàn ý phục vụ nhân dân của giai cấp vô sản. Người không có ham muốn sẽ giữ được sự cương trực, Phương Dung đúng là một vị quan không có điểm yếu.

Chu Vinh không cam tâm, anh ta tin rằng phàm là người, thế nào cũng có điểm yếu, Phương Dung chắc chắn sẽ có gót chân Asin, chỉ

là chưa phát hiện được ra mà thôi.

Trong quá trình tìm hiểu, có một điểm khiến Chu Vinh quan tâm.

Phương Dung là một người am hiểu và yêu thích văn hóa nghệ thuật điều này ai cũng biết, nói một cách chính xác, ông ta là một nhà thơ!

Ông ta là Chủ tịch hiệp hội tác giả của Tam Giang Khẩu, Phó Chủ tịch Liên hội văn học nghệ thuật của tỉnh, có lúc cũng đăng tí thơ, xuất bản một vài tập thơ chưa bao giờ thấy bán trên thị trường nhưng ai nấy xung quanh đều hết sức ca tụng, lại còn được đưa vào danh sách đề cử nhận giải thưởng văn học Lỗ Tấn. Nghe nói ông ta còn thích nghiên cứu lịch sử, thời trẻ đã từng đi theo đội khảo cổ một thời gian.

Đối với những người am hiểu và yêu thích văn hóa nghệ thuật, thì phải sử dụng biện pháp văn hóa nghệ thuật, chỉ là làm thế nào tiếp cận được ông ta đây?

Nghe nói Phương Dung rất ghét những người làm ăn đến văn phòng làm việc nói chuyện với ông ta, nhưng nếu đến nhà ông ta thì lại càng đường đột. Thông thường, muốn quen một quan chức, đều phải nhờ bạn bè giới thiệu, hẹn ra ngoài uống trà ăn cơm, nhưng Chủ tịch thành phố La nói Phương Dung sẽ không ra ngoài ăn uống, Chu Vinh nhờ mấy người bạn cấp bậc không thấp trong chính quyền mời giúp, quả nhiên đều bị từ chối.

Nghĩ tới nghĩ lui, Chu Vinh quyết định ôm cây đợi thỏ trên con đường Phương Dung bắt buộc phải đi qua.

Lúc này, thấy Phương Dung đi xe đạp đến, Chu Vinh chọn chuẩn thời điểm mở cửa xuống xe, nặn ra một nụ cười rạng rỡ đứng trước mặt Phương Dung, thân mật gọi một tiếng: “Thầy Phương!”

“Anh là?” Phương Dung xuống xe, nhìn Chu Vinh và Hồ Kiếm Nhân đi theo đằng sau, rồi lại đưa mắt nhìn cái ô tô của họ.

“Thầy Phương, em là Chu Vinh bên bất động sản Vinh Thành đây ạ, Chủ tịch thành phố La có nói với thầy rồi đấy ạ.” Chu Vinh nhũn nhặn bước lên phía trước, đưa tay ra bắt.

Nể mặt La Tử Nhạc, Phương Dung đưa tay ra bắt tay anh ta đúng phép lịch sự, rồi vẩy tay như thể anh ta mắc bệnh truyền nhiễm, vẻ mặt đầy cảnh giác, hỏi: “Anh có việc gì?”

“Dạ, thế này ạ, gần đây em có sưu tầm được một bức chữ của đại sư Vu Hữu Nhiệm thời Dân quốc, em nghe nói thầy là người có uy tín trong lĩnh vực này, cho nên muốn nhờ thầy giám định giúp, xem bức chữ này là thật hay giả. Em vốn là định đến gặp thầy trực tiếp, nhưng lại sợ ảnh hưởng không tốt, em hỏi được là nhà thầy ở khu này, bình thường thầy thường về nhà nghỉ trưa, nên thử vận may chờ ở đây xem thế nào. Quả nhiên là gặp được thầy.”

“Chữ của Vu Hữu Nhiệm?” Mắt Phương Dung sáng lên, tỏ rõ sự hiếu kỳ, bất giác hỏi, “Chữ ở đâu, tôi xem thế nào?”

“Ở cốp sau ô tô.” Chu Vinh dẫn ông ta qua, Phương Dung dựng xe đạp rồi vội vã đi đến chỗ cốp sau ô tô, mở ra liền thấy một bức chữ lớn đã được đóng khung, phía dưới còn được lót cẩn thận bằng tấm xốp, toàn bộ bức chữ là nét chữ thảo và chữ khải hòa vào nhau, khoáng đạt đẹp mắt.

Phương Dung phấn chấn tiến sát lại ngắm kĩ, nhưng chỉ mấy giây sau, nét mặt ông ta trở nên lãnh đạm, ông ta lắc đầu, quay người buông hai chữ: “Đồ giả.”

Chu Vinh cười thành tiếng, sờ tay lên trán, giọng đầy cảm thán: “Đúng là chuyên gia có khác, xem ra em lại bị lừa rồi. Thầy Phương, nếu chữ là giả, cũng chẳng đáng tiền, hay là thầy mang về, treo lên tường xem cũng được ạ.”

Phương Dung trợn mắt nói: “Bức chữ này là đồ giả, tôi mang về treo làm gì, lại không bị cười là thần kinh hả!”

Chu Vinh chăm chú quan sát nét mặt Phương Dung mấy giây, ngạc nhiên hỏi: “Bức chữ này đúng là giả ạ?”

“Rõ ràng là giả còn gì, nét chữ còn không giống, chứ đừng nói đến thần chữ, chữ như thế này mà cũng dám viết tên Vu tiên sinh vào, đúng là giả đến mức không còn gì để nói, mà anh lấy đâu ra cái loại chữ giả như thế này?”

Chu Vinh nuốt nước bọt, giận dữ trợn mắt nhìn Hồ Kiếm Nhân. Lúc này cũng không tiện nhắc đến chuyện đã bỏ ra năm trăm nghìn tệ để mua một bức chữ giả đến mức không còn gì để nói, đành vội giải thích với Phương Dung là mình không hiểu về tranh chữ, nên mới bị lừa, coi như mất tiền mua được bài học, mong được học thêm kiến thức về lĩnh vực này từ thầy Phương.

Phương Dung lạnh lùng quan sát Chu Vinh, đã nhận ra tâm sự của anh ta, liền hỏi: “Ông chủ Chu, anh đợi tôi trên đường, chỉ để hỏi xem bức chữ này là thật hay giả?”

Chu Vinh suy nghĩ một giây, biết đối phương là người thông minh, đành thành thật nói: “Dạ… thực ra còn định nhân tiện hỏi thầy một số vấn đề về chính sách của khu đô thị vệ tinh phía đông.”

Phương Dung lắc đầu: “Tôi thực sự ghét những người làm ăn như các anh, tự cho là rất thông minh, bày đủ chiêu trò. Tôi nói cho anh biết, trước mặt tôi, đừng có vòng vo lấp lửng.”

Mặc dù Chu Vinh đã từng gặp rất nhiều lãnh đạo to, nhưng chưa bao giờ gặp nhân vật nào lại không nể mặt người khác như vậy, ngay lúc này không biết nên thế nào, đành giải thích: “Thầy Phương, thầy nói đúng, em cũng chỉ là muốn có một dịp làm quen với thầy, nhưng không có cơ hội. Nghe nói thầy nghiên cứu khá sâu về thư họa đồ cổ, em cũng rất hứng thú với lĩnh vực này, lần này cũng là thực lòng muốn học hỏi từ thầy.”

“Anh thực sự có hứng thú với những thứ này?” Ánh mắt Phương Dung thoáng thay đổi.

Chu Vinh đứng thẳng người, trịnh trọng nói: “Hết sức, hết sức hứng thú!”

Phương Dung chăm chú nhìn Chu Vinh, im lặng không nói gì, dường như đang băn khoăn suy nghĩ điều gì đó, một lúc lâu sau, ông ta nói: “Thế thì đến nhà tôi nói chuyện.”

CHƯƠNG 13

Khu dân cư nơi Phương Dung ở, phía tây ngăn cách với khu vực bên ngoài bởi một con sông rộng vài mét, Phương Siêu đã nhanh chóng thuộc như lòng bàn tay địa hình ở khu vực xung quanh khu dân cư, hắn dẫn Lưu Trực đến bên bờ sông, ở đó có buộc một con thuyền độc mộc nhỏ chuyên dọn rác, hai tên tháo dây thừng bên bờ sông nhảy lên thuyền, chèo loạn xạ mấy nhát đã sang đến bờ bên kia, trên bờ sông chỉ là một dải ngăn cách trồng đầy cây xanh, đi xuyên qua là vào bên trong khu dân cư.

Bọn chúng đi thẳng về hướng nhà Phương Dung, đó là một tòa nhà năm tầng, nhà Phương Dung ở tầng 1, sân phía sau có một vườn hoa nhỏ chừng hai mươi mét vuông.

Hai tên cẩn thận quan sát bốn phía xung quanh, không có người, bên cạnh cũng không có camera giám sát, bọn chúng nhanh chóng leo vào trong vườn hoa, nấp vào góc tường, từ từ nhô người lên nghiêng ngó nhìn vào trong nhà qua cửa sổ, quan sát một hồi, trong nhà không có người. Việc không thể chậm trễ được, nhanh chóng ra tay. Bọn chúng vốn định trực tiếp phá khóa, nhưng ngẩng đầu lên, mừng rỡ phát hiện ra cái khóa tròn trên cửa sổ chưa khóa chặt, Lưu Trực lấy một sợi thép hình chữ U cắm vào khe nhỏ ở giữa hai cánh cửa, thò vào ngoáy mấy nhát, đã lôi được cái khóa tròn xuống, hai tên lập tức kéo cửa sổ ra nhảy vào. Sau khi vào nhà, để không lưu

lại dấu tích, bọn chúng còn lấy bao giày đã chuẩn bị sẵn ra mang vào, đóng cửa sổ lại.

Tiếp theo sẽ là trò chơi tìm của quý!

Bọn chúng nhìn nhau cười, bước vào quan sát một vòng xung quanh toàn bộ căn hộ, nhưng hình như tình hình hơi khác so với tưởng tượng.

Căn hộ rộng khoảng một trăm năm mươi mét vuông, còn có một gian phòng ngầm dưới đất, tính ra diện tích không nhỏ, nhưng mẹ kiếp, phong cách trang trí nội thất cũng quá giản dị!

Toàn bộ sàn nhà lát bằng loại gạch đất nung trông bẩn thỉu, tường còn trát thẳng bằng xi măng, treo mấy bức tranh chữ, hoành phi, trông rất tồi tàn. Đồ gia dụng cũng không nhiều, cơ bản là đồ gỗ, dường như cũng khá lâu năm rồi, mọi thứ bày trên bàn cũng đều rất cũ kĩ.

Mọi thứ ở đây đều không liên quan gì đến hai chữ xa hoa, càng không thể nào khiến người ta liên hệ đến các vị đại tham quan. Mặc dù anh không mong gạt tàn thuốc lá trong nhà đại tham quan cũng làm bằng vàng, nhưng trang trí nội thất ít nhất cũng phải đạt tiêu chuẩn khách sạn có sao chứ, nhưng căn hộ này trông tạm bợ, còn không bằng loại nhà nghỉ nhỏ.

Lưu Trực bất giác càu nhàu: “Anh Siêu, anh đã tìm ra một tên đại tham quan, mà còn là một Tiêu Dụ Lộc[8].”

Phương Siêu trợn mắt nhìn hắn, mặt sầm sì cầm một chiếc ca men trên bàn lên, trong ca vẫn còn trà đang pha sẵn, bên ngoài ca còn in hình ảnh chân dung kinh điển của chủ tịch Mao, bên trên đề

“Chủ tịch Mao muôn năm”. Hắn hít thở sâu một hơi, nói một cách không cam tâm: “Ngụy trang! Càng là đại tham quan, lại càng thích ngụy trang, lão ta không thể nào đem tiền bày hết ra ngoài, nếu không đã bị tố giác từ lâu! Chưa biết chừng gian bên trong giấu đầy tiền mặt. Tìm cho kĩ vào, nhất là trên trần nhà, dưới đệm giường, cả những hộc ngầm bên trong tường nữa, không được bỏ qua chỗ nào.”

Không nói nhiều, hai tên bắt đầu thoăn thoắt chạy đi chạy lại trong mấy gian phòng, lục soát kĩ tất cả những chỗ có khả năng cất giấu tiền, bọn chúng muốn lục tìm trên trần nhà, nhưng toàn bộ trần nhà đều là tấm xi măng nguyên bản; Còn đệm giường thì, mẹ kiếp, toàn bộ đều là giường phản bằng gỗ, lấy đâu ra đệm! Bọn chúng gõ ngón tay một lượt khắp vách tường xi măng xung quanh, cũng không tìm ra được nửa cái hộc ngầm.

Hơn mười phút sau, bọn chúng lại đứng vào một chỗ, mặt lộ rõ sự bực tức ảo não và không cam tâm.

Quan thanh liêm, không ngờ gã béo này lại là một vị quan thanh liêm, cả căn hộ chỉ có cái tủ giày ngoài cửa ra vào có để mấy trăm đồng tiền mặt, ngoài ra không còn một cắc nào khác!

Vẻ mặt Phương Siêu rất khó coi, Lưu Trực liên tục chửi Phương Dung là tên khốn kiếp, hắn cảm giác như Lưu Trực đang chửi xéo mình. Đúng lúc hai tên không biết nên kết thúc vụ này thế nào, đột nhiên có tiếng người nói chuyện và tiếng bước chân từ phía ngoài cửa vọng vào.

•••

Trong tiếng cười nói khách khí, Phương Dung mở cửa, dẫn Chu Vinh và Hồ Kiếm Nhân bước vào.

“Thầy Phương, nhà thầy đúng là…” Chu Vinh đứng ở cửa ra vào nhìn một vòng xung quanh, đang định xu nịnh, thì phát hiện ra căn hộ này, mẹ kiếp, cũng được gọi là trang trí nội thất? Anh ta thấy dù sao trên tường cũng có treo mấy bức tranh chữ, cuối cùng cũng tìm được tí câu từ để xu nịnh, “mang đậm không khí văn hóa giản dị cổ xưa.”

Nghe vậy, Phương Dung dừng bước, một lúc lâu sau, quay về phía anh ta gật đầu: “Ông chủ Chu thật có con mắt tinh đời!”

Chu Vinh đang tò mò không hiểu mình có con mắt tinh đời về cái mặt gì, Phương Dung đã phấn khởi dẫn họ vào phòng khách ngồi, rồi lấy ra một thìa trà trông như than bùn từ cái hũ gốm màu đen trông như hũ muối rau, cố ý đưa ra trước mặt Chu Vinh, hỏi: “Ông chủ Chu, loại trà này thế nào?”

“Loại trà này…” Chu Vinh nghĩ bụng cái thứ “trông như cứt” này mà cũng được gọi là trà? Miệng đành nói, “Loại trà này khá lâu năm rồi nhỉ?”

“Con mắt tinh đời đấy!” Phương Dung gật đầu với anh ta một lần nữa, lại càng vui hơn, cười nói, “Đây là loại trà bánh đen từ thập niên năm mươi, mùi vị rất đặc biệt.”

Phương Dung vừa đun trà một cách thích thú, vừa khoe vốn hiểu biết về văn hóa trà. Lúc đầu Chu Vinh tưởng lời nói của ông ta có ẩn ý gì hoặc ngầm gợi ý điều gì, nghe một hồi mới hiểu ông ta chỉ là nói về trà.

Cuối cùng cũng pha trà xong, Chu Vinh uống một ngụm, vờ nịnh rằng loại trà này hoàn toàn khác với những loại anh ta đã từng uống, Phương Dung nghe vậy bất giác đắc ý. Tranh thủ lúc tâm trạng đối phương đang vui vẻ, Chu Vinh vội nắm lấy cơ hội, dẫn dắt câu chuyện vào vấn đề chính, sau mấy lời khách khí, anh ta vờ tỏ ra thoải mái, cười nói: “Thầy Phương, theo như gu văn hóa của thầy, dự án khu công nghiệp văn hóa mà gần đây khu đô thị vệ tinh đưa ra, hẳn là có suy nghĩ riêng của thầy đúng không ạ?”

“Khu công nghiệp văn hóa à…” Phương Dung ngớ ra, đặt cốc trà xuống, một lúc sau, nụ cười trên mặt biến mất, ông ta hơi ngả người ra phía sau quan sát Chu Vinh, “Khu công nghiệp là dự án kêu gọi thu hút vốn đầu tư của chính quyền, tôi chỉ giúp việc cho chính quyền, tôi có quan điểm hay không không quan trọng, quan trọng là khu công nghiệp có thể làm tốt thực sự, lấy văn hóa làm nền tảng, thúc đẩy sự phát triển của khu đô thị vệ tinh. Sao, ông chủ Chu tự dưng nhắc đến khu công nghiệp, là có ý gì phải không?”

Chu Vinh cười ý nhị: “Công ty chúng em đã thâm canh ở Tam Giang Khẩu rất nhiều năm rồi, rất có kinh nghiệm về mặt vận hành dự án, cá nhân em cũng đặc biệt hứng thú đối với sự nghiệp văn hóa, nói một cách thẳng thắn, em rất muốn có thể làm những công việc thực tế trong sự nghiệp văn hóa. Không biết là…”

Phương Dung ngắt lời anh ta, nhẹ nhàng nói: “Nói trắng ra vẫn là vì mục đích kiếm tiền chứ gì.”

“Cái này…” Chu Vinh đột nhiên thấy thái độ như vậy của ông ta, khó xử không biết phải làm thế nào.

Phương Dung thở dài một tiếng: “Khu công nghiệp văn hóa nhận được rất nhiều hỗ trợ về thuế và tiền vốn kèm theo của chính quyền, rất nhiều công ty đều đang nhăm nhe nhòm ngó khu công nghiệp này. Nhìn từ góc độ của tôi, làm được việc là quan trọng nhất, điều tôi lo lắng nhất là doanh nghiệp đầu tư chỉ chăm chăm kiếm tiền cho mình, bớt xén làm ẩu, cuối cùng làm hỏng việc.”

Chu Vinh nghe thấy “chỉ chăm chăm kiếm tiền cho mình”, suy nghĩ mấy giây mới lĩnh hội được, vội bày tỏ thái độ: “Thầy cứ yên tâm tuyệt đối, làm gì có công ty nào một mình kiếm hết tiền được, nếu có thể để em vận hành, em nhất định sẽ cố gắng làm tốt, làm cho chiếc bánh to lên, cái bánh này không phải của một mình em, mọi người đều có phần.”

Phương Dung cười nhạt: “Anh muốn chia bánh thế nào?”

Chu Vinh ngớ người, đã bắt đầu ra giá đòi tiền rồi sao, còn chưa có màn mở đầu, đã đòi luôn, tốc độ này khiến anh ta có phần ứng phó không kịp. Anh ta suy nghĩ giây lát, cười nói: “Không giấu gì thầy, dự án này công ty chúng em đã làm phân tích tài chính, đúng là có lợi nhuận, nếu để công ty chúng em làm, những khoản tiền cần chi, chúng em nhất định sẽ chi mạnh, bao gồm các khoản… Dạ, ví dụ như chi phí tư vấn cho công ty do thầy chỉ định…”

“Anh định tặng tôi tiền?” Phương Dung ngắt lời anh ta, nụ cười trên mặt lập tức tắt ngấm.

Chu Vinh thấy vẻ mặt đó, trong lòng kinh ngạc, không lẽ trước đó Phương Dung chỉ là thăm dò mình, xác định được rằng mình định hối lộ xong là lật mặt? Ông ta đúng là Hải Thụy ở Tam Giang Khẩu?

Chu Vinh thầm lo, dây vào nhân vật này, sau này sẽ phải làm thế nào đây?

Phương Dung đứng dậy, bước đến trước một bức chữ treo trên tường, chỉ vào và nói: “Ông chủ Chu, ông qua đây xem này.”

Chu Vinh đành ảo não đứng dậy, đến cạnh tường, đọc to những chữ viết trên đó: “Vấn cừ na đắc thanh như hứa, Vị hữu nguyên đầu hoạt thủy lai”[9]. Anh ta kinh hãi, chỉ còn thiếu nước quỳ xuống nhận lỗi, “Thưa lãnh đạo, em nói nhầm, em không có ý đó, em…”

“Đây mới là nét chữ của Vu Hữu Nhiệm, bức chữ kia của anh, giả quá, xé luôn đi. Ông chủ Chu, ông qua đây, xem cái này nữa.” Phương Dung bước đến trước giá sách, mở tủ kính, chỉ vào một vật trông như cái gạt tàn thuốc lá to bằng lòng bàn tay, “Đỉnh ba chân hai tai rồng hoa ly đời Nguyên Thanh chính hiệu, tôi rất ít khi lấy ra cho người khác xem. À, bức tranh phía bên trái anh là một bức nhỏ của Tề Bạch Thạch[10], tranh vẽ từ thời trẻ, kích cỡ và trình độ đều hơi thấp, có điều Tề Bạch Thạch thì cho dù là vẽ nháp, đến bây giờ cũng là của quý hiếm khó tìm… Kia là gốm tráng men đời Đường, mặc dù nhỏ, nhưng quý ở nghệ thuật bậc cao. Còn bộ ghế mà chúng ta vừa ngồi khi nãy, anh đừng thấy nó cũ, là gỗ sưa Hải Nam đời Minh đấy, phòng bên cạnh còn có một chiếc giường mới hiếm, tôi còn không dám nằm ngủ trên đó.”

Nghe Phương Dung kể về lai lịch mọi đồ vật trông rất không bắt mắt trong nhà, Chu Vinh và Hồ Kiếm Nhân choáng váng, trong đầu suy nghĩ hỗn độn, mặc dù họ không hiểu về văn vật cổ, nhưng chỉ nghe những cái tên ấy đã biết mọi đồ vật trong căn nhà này tuyệt đối không rẻ, ngay cả loại gạch đất đen sì lát dưới nền nhà cũng là gạch

cổ, Phương Dung đã phải mất công thuê người lát, không phải là giả cổ, mà là gạch cổ chính hiệu!

Phương Dung đưa họ đi một vòng, rồi quay đầu lại, nói với giọng đầy tâm sự: “Tôi không giống như những người khác, tôi hoàn toàn không có hứng thú đối với tiền bạc, thú vui duy nhất của tôi là sưu tầm tí đồ cổ, các anh cũng thấy đấy, toàn bộ đồ đạc trong căn nhà này là toàn bộ sở thích của tôi.”

Chu Vinh buông một tiếng thở dài, vẻ đầy kính phục: “Thầy Phương, thầy là người am hiểu và say mê nghệ thuật, cảnh giới tất nhiên là khác, em thật sự phải cố gắng học theo. Không giống những người làm ăn như em, trong nhà chỉ chất đống toàn tiền, đứng trước thầy đúng là tầm thường quá.”

Phương Dung bật cười đắc ý: “Cả đời tôi chưa bao giờ lấy của người khác một đồng nào, tất nhiên đối với các anh, cũng sẽ không phá lệ. Những thứ này trong nhà, hầu hết đều là được tặng. Kể ra, thứ tôi thích nhất vẫn là đồ đồng đen, nhưng nhà tôi chỉ còn lại những món đồ nhỏ, vốn là dưới tầng hầm nhà tôi có một chiếc đỉnh đồng đen trấn trạch, thời gian trước có một vị lãnh đạo to thích, tôi đành cắt lòng cắt ruột. Nói thẳng là, nếu không vì phải tặng đi món đồ quá tiếc như thế, tôi cũng không để người ngoài như anh đến nhà. Tôi thích nhất là sưu tầm được một bộ chuông đồng, nếu có một bộ chuông đồng bày ở đây, là tôi mãn nguyện lắm rồi.”

“Một bộ chuông đồng? Em hiểu, em hiểu!” Chu Vinh vừa cười vừa liên tiếp gật đầu.

•••

Trong vườn hoa nhỏ phía sau nhà, Phương Siêu và Lưu Trực vẫn đang nấp dưới chân tường, cảnh giác lắng nghe mọi động tĩnh trong nhà, không dám manh động.

Bọn chúng nhận ra trong nhà có ba người đàn ông, lo sợ nếu người trong nhà đột ngột mở cửa sau, thì bọn chúng chỉ còn nước xông tới. Mặc dù trong tay có súng, bọn chúng có hai người cũng không sợ ba người đàn ông, nhưng chắc chắn sẽ gây ra ồn ào, không biết chừng sẽ làm cho bảo vệ chú ý, bọn chúng không thể cứ giương súng lên bắn chết hết những người đuổi theo mình.

Đợi rất lâu, cuối cùng cũng nghe thấy màn cáo biệt ra về giữa Chu Vinh và Phương Dung, Phương Siêu và Lưu Trực vội trèo ra ngoài qua vườn hoa nhỏ, rời khỏi khu dân cư theo hướng đi vào, lúc này mới dám thở phào một tiếng. Hai tên nhìn nhau, mấy giây sau cùng bật cười thành tiếng.

Phương Siêu bắt chước giọng Chu Vinh: “Những người làm ăn như em, trong nhà chỉ chất đống toàn tiền, đứng trước thầy đúng là tầm thường quá.”

Lưu Trực lắc đầu thở dài: “Cả đời tôi, đây là lần đầu tiên tôi thấy có một thằng ngu nói trước mặt hai tên tội phạm chuyên trộm cướp là nhà hắn có tiền, anh Siêu, chúng ta chuyển mục tiêu nhỉ.”

Phương Siêu đắc ý gật đầu: “Tay béo này quả nhiên là một tên đại tham quan, tôi phán đoán không sai đúng không? Có điều văn vật cổ không phải là loại tiền tệ mạnh, chúng ta cũng không thể bán được, tiền vẫn thực tế hơn! Cái tay là dân làm ăn đấy, chúng ta thịt hắn chắc rồi!”

•••

Sau khi cáo biệt Phương Dung, Chu Vinh ngồi lên chiếc Mercedes rời khỏi khu dân cư, ra đến con đường phía ngoài, nụ cười trên mặt Chu Vinh lập tức tắt ngấm, anh ta dằn giọng mắng Hồ Kiếm Nhân: “Mẹ kiếp, năm trăm nghìn tệ mà mày mua một bức chữ giả, tao còn lấy làm quà gặp mặt, nhục không để đâu cho hết!”

Hồ Kiếm Nhân lập cập giải thích: “Em… em cũng không biết bức chữ đấy là giả, em nhất định sẽ gặp tay bán để tính sổ, khoản tiền đó em nhất định sẽ đòi lại.”

“Không đòi được về thì mày tự bỏ ra!” Chu Vinh nghiến răng, tiếp đó lại bảo, “Khoản tiền này cứ trừ của mày trước đã, bây giờ kiếm đâu ra bộ chuông đồng đây? Nhớ đấy, tuyệt đối phải là hàng thật!”

Hồ Kiếm Nhân cũng không hiểu về văn vật cổ, sau khi lấy điện thoại di động ra tìm kiếm trên Baidu, anh ta thốt lên: “Loại chuông đồng này không hề rẻ.”

“Không rẻ là sao?”

“Chuông đồng là đồ đồng đen, đồ đồng đen là văn vật khảo cổ, không được phép mua bán, một số ít được đem ra bán đấu giá đều lưu lạc ở nước ngoài, ít cũng phải vài chục triệu tệ, loại đắt thậm chí lên đến cả trăm triệu tệ.”

“Vài chục triệu tệ?” Chu Vinh choáng váng, “Tay họ Phương nói là không có hứng thú đối với tiền bạc, nhưng thứ hắn đòi đúng là quá tham, nhưng thế cũng tốt, tao không sợ hắn đòi giá đắt, chỉ sợ hắn không đồng ý nhận. Chỉ cần chúng ta hợp tác được với hắn,

sau này chúng ta sẽ xơi trọn miếng bánh ở khu đô thị vệ tinh phía đông. Phải nhanh chóng kiếm được bộ chuông đồng."

"Em biết ở Tam Giang Khẩu có một người, những người khác gọi anh ta là đại ca Trịnh, trước đây hắn từng buôn đồ cổ, quen biết rộng trong giới này, để em tìm anh ta hỏi xem sao, có điều…" Hồ Kiếm Nhân cau mày, lo lắng nói, "Anh Vinh, chủ nhiệm Phương lần đầu tiên gặp chúng ta đã nêu luôn mức giá, như vậy cũng lộ liễu quá nhỉ?"

Chu Vinh cười nhạt lắc đầu: "Tao nhờ người hẹn lão rất nhiều lần rồi, lão đã biết rõ mục đích đến của chúng ta. Mày thấy đấy, một bộ chuông đồng mấy chục triệu tệ, tại sao lão lại đòi một bộ chuông đồng? Không phải tự dưng mà lão đưa ra mức giá đó, lão đã tính toán mức lợi nhuận toàn bộ dự án của chúng ta từ lâu rồi."

Hồ Kiếm Nhân bất giác thốt lên: "Không ngờ một nhà thơ như Phương Dung, lúc đòi tiền lại tính toán thật cáo già."

Chu Vinh khinh khỉnh hứ một tiếng, đưa ra kết luận về Phương Dung: "Lão là một nhà thơ - tiếc là không có linh hồn."

Lúc này, lái xe đột ngột lên tiếng: "Sếp ơi, có một chiếc ô tô bám theo chúng ta ở đằng sau."

"Ô tô?" Chu Vinh nhìn về phía gương chiếu hậu, để ý thấy có một chiếc xe Xiali cũ bẩn bám theo sau bọn chúng.

Hồ Kiếm Nhân nói vẻ nghi hoặc: "Không lẽ là cảnh sát, nhưng chẳng lẽ bên công an lại có loại xe Xiali nát như này sao?"

"Quả nhiên chú Đông nói không sai." Chu Vinh nghiến răng, "Mấy chiếc xe dân sự của Công an thành phố mình đều biết hết, chắc

chắn là cái tay Phó trưởng Công an Trương mới về kiếm một con ô tô bị tịch thu lâu rồi để bám theo chúng ta, còn tưởng chúng ta không biết, tự cho là mình thông minh!”

Lái xe hỏi: “Sếp ơi, có phải cắt đuôi họ không?”

“Cắt cái gì! Làm tôi giật mình, cứ đi bình tĩnh, cho bọn nó bám theo thoải mái.”

Trong chiếc Xiali bám theo phía sau họ, Phương Siêu đạp mạnh chân ga, đồng thời cầm phanh tay, đề phòng đến chỗ rẽ không phanh kịp. Bám theo được một lúc, Phương Siêu mới thở ra một hơi: “Vừa nãy thấy con Mẹc của bọn nó thò ra, tôi nghĩ bụng quả này hỏng rồi, chắc chắn là không theo kịp, may mà gã lái là lính mới, lái chưa quen, chậm rề rề, ha ha.”

CHƯƠNG 14

Ở đầu kia, đội cảnh sát hình sự vẫn đang vất vả đôn đáo vụ án của Diệp Kiếm, mặc dù công tác điều tra vụ án này vẫn chưa thu được kết quả gì mang tính đột phá, nhưng việc hỏi cung Lý Phong lại khiến vụ Phó trưởng Công an Lô Chính bị mất tích dần sáng rõ.

Trong phòng hỏi cung, Trương Nhất Ngang và Vương Thụy Quân, Tống Tinh ngồi cùng một chỗ, nét mặt nặng nề, tất cả cùng nhìn chằm chằm vào Lý Phong đang bị còng tay ngồi trên chiếc ghế ở phía đối diện, họ vừa nhận được một thông tin hết sức đột ngột.

Lý Phong giết nhiều mạng người như vậy, lúc đầu hoàn toàn là vì vợ hắn - Tưởng Anh.

Hắn và Tưởng Anh cùng lớn lên trong một làng, Tưởng Anh nhỏ hơn hắn một tuổi, thanh mai trúc mã từ nhỏ. Năm Tưởng Anh mười sáu tuổi, bị gã chú họ cùng làng cưỡng hiếp, gã chú họ là ác bá trong làng, bố mẹ Tưởng Anh bị nhà gã uy hiếp, không dám lên tiếng, sau khi hay tin, Lý Phong đã gặp gã tính sổ, kết quả trong lúc đánh nhau, không may giết chết đối phương, bị phạt mười hai năm tù. Sau khi ra tù, Lý Phong tìm gặp Tưởng Anh, mới biết Tưởng Anh đã lấy chồng, chồng cô ta hằn học chuyện cô ta bị cưỡng hiếp, không những không thông cảm, mà còn đánh đập cô ta, sau này còn ép cô ta bán dâm. Thế là, trong lúc điên tiết, quyết xử cho ra nhẽ, Lý

Phong vác dao đến giết cả gia đình nhà chồng Tưởng Anh, hắn bị dân làng bắt sống tại chỗ, áp giải đến đồn công an xã.

Đây là một vụ đại án, đồn công an lập tức thông báo cho cơ quan công an cấp trên, nhưng đại quân cấp trên chưa kịp đến, thì tối hôm đó hắn đã thừa lúc mọi người sơ hở, đánh bị thương cảnh sát canh gác, cướp súng tháo ra ngoài, đưa Tưởng Anh bỏ trốn, từ đó bắt đầu con đường lẩn trốn cùng quẫn.

Hắn liên tục trộm cắp và cướp giật để mưu sinh, trong quãng thời gian đó đã giết hại nhiều người vô can. Hắn gây án suốt dọc đường trốn chạy, sau này ẩn náu ở Tam Giang Khẩu, nghe nói có người thuê hắn đến đây để giết một người, nhưng không thành, nên tạm thời lưu lại Tam Giang Khẩu.

“Trước đây anh đã khai, anh đến Tam Giang Khẩu là vì có người thuê anh giết người, kết quả anh phát hiện ra đối tượng cần phải ra tay sát hại là cảnh sát, nên anh không làm, đúng không?” Tống Tinh hỏi.

Vẻ mặt Lý Phong bình thản như không, từ sau khi bị bắt, hắn luôn giữ vẻ mặt như vậy, không chống đối lại cơ quan công an, cũng không lo lắng sợ sệt, hắn biết mình sẽ lĩnh án tử hình, rất hợp tác trong việc khai báo tình hình vụ án, có điều hắn một mực nói rằng tất cả mọi việc đều do hắn gây ra, hoàn toàn không liên quan đến Tưởng Anh, xin cơ quan công an tha cho cô ta.

“Đúng vậy, là tiểu Phi tìm gặp tôi, tôi biết tiểu Phi lúc ngồi tù trước đây, các anh có thể điều tra. Sau này tôi gây ra nhiều án mạng, chạy trốn đến Giang Tô, một lần không ngờ lại bị cậu ta nhận ra ở trên đường, tôi vốn định giết cậu ta để diệt khẩu, lúc đó cậu ta

mời hai vợ chồng tôi ăn cơm, còn đưa cho tôi hai nghìn tệ làm tiền đi đường, nên tôi không nỡ ra tay. Hôm đó, uống rượu xong, cậu ta nói với tôi có người thuê cậu ta đi giết một người ở Tam Giang Khẩu, cho cậu ta một triệu tệ. Cậu ta chưa giết người bao giờ, đồng ý chia cho tôi năm trăm nghìn tệ, bảo tôi giết, tôi liền đồng ý. Sau khi đến Tam Giang Khẩu, tôi mới biết đối tượng phải giết là một cảnh sát nhiều tuổi, lại còn là lãnh đạo, giết ông ta thì sẽ lớn chuyện. Vợ tôi kiên quyết không cho tôi làm nữa, tôi cũng nghĩ con vẫn còn nhỏ như vậy, sau này nhiều thứ phải tiêu tiền, làm xong vụ này, cho dù có bị giết, để lại cho mẹ con cô ấy được ít tiền cũng tốt. Nên tôi nói với tiểu Phi, giết cảnh sát thì người thuê phải trả hai triệu tệ, đặt trước một nửa. Sau đó mấy ngày, tôi không thấy tiểu Phi lần nào nữa. Hai vợ chồng tôi lẩn trốn bấy nhiêu năm cũng mệt rồi, liền thuê một cửa hàng nhỏ ở Tam Giang Khẩu, ổn định cuộc sống."

Tống Tinh lôi ra một bức ảnh của Lô Chính, hỏi: "Người cảnh sát mà anh định giết có phải là người này không?"

"Đúng, chính là ông ta, tôi nhớ là ông ta họ Lô."

"Tên là Lô Chính?"

"Đúng là tên như vậy."

"Thế thì sau này Lô Chính bị ai giết?"

"Sau này Lô Chính bị người khác giết rồi à? Tôi không tham gia, tôi không biết. Có điều tôi nghĩ chắc không phải là tiểu Phi, thằng nhóc đó không có cái gan đấy, không biết chừng người thuê không chỉ tìm đến một mình cậu ta."

"Lô Chính thật sự không phải là bị anh giết?"

Lý Phong cười nhạt, trả lời: “Thưa lãnh đạo, tôi lừa các anh làm gì, những việc tôi gây ra trước đây cũng đủ để bị bắn chết mười lần rồi, nếu đúng là tôi làm, tôi chắc chắn sẽ nhận.”

“Tiểu Phi đi đâu rồi?”

“Tôi không biết, tôi không yên tâm về cậu ta, không dám cho cậu ta số điện thoại di động, tôi giao hẹn với cậu ta liên lạc bằng cách 7 giờ tối hằng ngày đến một ngã rẽ gặp nhau, nhưng sau đấy tôi đi mấy ngày liền, đều không thấy cậu ta. Tôi nghĩ chưa biết chừng sau khi cậu ta đòi người thuê trả hai triệu, người thuê đã giết luôn cậu ta để diệt khẩu.”

“Anh có biết người thuê là ai không?”

Lý Phong lắc đầu: “Tiểu Phi không chịu nói, chắc là cậu ấy sợ tôi trực tiếp gặp người thuê để nhận việc, lấy toàn bộ số tiền, mọi chuyện trong giới giang hồ có luật của giang hồ, tôi cũng không hỏi kĩ.”

•••

Hỏi cung Lý Phong xong, Trương Nhất Ngang vội quay về phòng làm việc, triệu tập mấy cán bộ cốt cán để họp.

Mọi người đều nhất trí cho rằng Phó trưởng Công an Lô đã bị giết hại.

Lô Chính mất tích lâu như vậy, bây giờ chắc chắn không thể tìm được vật chứng, manh mối duy nhất là nhân chứng, cũng chính là người tên là “tiểu Phi”. Tiểu Phi và Lý Phong từng ngồi tù cùng nhau, rất dễ điều tra ra danh tính, chỉ sợ là đúng như Lý Phong nói, tiểu

Phi đã bị người thuê giết hại để diệt khẩu, như vậy manh mối nhân chứng cũng đã bị cắt đứt.

Tiếp theo đây liệu có điều tra ra sự thật trong vụ Lô Chính bị mất tích hay không, vấn đề mấu chốt là phải tìm được ra tiểu Phi, nhưng có tìm được hay không, cũng chỉ đành chờ vào sự định đoạt của số phận.

Sau khi trao đổi hồi lâu, mọi người vẫn tập trung vào Diệp Kiếm.

Ở một thành phố nhỏ như Tam Giang Khẩu, trong vòng nửa năm, hai cảnh sát hình sự quan trọng bị giết hại, nhìn từ góc độ xác suất, đây chắc không phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên, ắt phải có mối liên hệ nào đó giữa hai vụ án này.

Trương Nhất Ngang bảo mọi người tổng hợp báo cáo tình hình điều tra mấy ngày hôm nay, để quyết định hướng đi tiếp theo.

Công việc của pháp y không có tiến triển gì, chỉ biết rằng trước khi chết Diệp Kiếm bị ô tô đâm, sau đó lại bị đâm chết bằng dao, nhưng trên người có rất nhiều vết dao theo các hướng khác nhau, hung thủ làm được như vậy bằng cách nào, vẫn là một câu hỏi chưa giải được. Trương Nhất Ngang cử người giục mấy lần, đều bị bác sĩ pháp y Trần đuổi về, “Tôi làm bác sĩ pháp y hai mươi mấy năm rồi, tôi còn không tìm ra được kết quả, thì còn ai biết được? Các anh đừng giục tôi, tôi vẫn đang nghĩ cách để làm rõ!… Xương sống lưng của tôi không liên quan gì đến kết luận khám nghiệm tử thi!”

Về mặt vật chứng, ở hiện trường cũng không tìm thấy chứng cứ xác định được đối tượng khả nghi.

Về ông chủ Lục Nhất Ba của khách sạn Đình Xa Phong Lâm Vãn, đã cử cảnh sát đến gặp anh ta để tìm hiểu tình hình, theo lời thuật của anh ta, tối hôm xảy ra vụ án, anh ta có ăn cơm với Diệp Kiếm, sau đó Diệp Kiếm về trước, anh ta ở lại khách sạn, rất muộn mới về, anh ta không biết tại sao Diệp Kiếm bị hại.

Tử thi, vật chứng, nhân chứng, cả mấy hướng lớn đều không có thu hoạch gì, nhưng dù sao cũng điều tra ra được một vài manh mối.

Tống Tinh giới thiệu: “Tối hôm xảy ra vụ án, sau khi dự buổi tiệc chiêu đãi, Diệp Kiếm gọi một chiếc taxi ở cửa khách sạn đến gần chỗ hiện trường xảy ra vụ án, chúng tôi đã tìm lái xe taxi, anh ta không có ấn tượng gì về trạng thái của Diệp Kiếm lúc đó. Chúng tôi nghĩ, tại sao tối khuya hôm đó Diệp Kiếm lại một mình đến chỗ hiện trường xảy ra vụ án? Chắc chắn là cậu ấy có hẹn với người nào đó!”

Mọi người đều gật đầu tán thành.

Tống Tinh tiếp tục nói: “Chúng tôi đã kiểm tra tin nhắn và điện thoại của Diệp Kiếm, hôm xảy ra vụ án Diệp Kiếm không nhận được tin nhắn hoặc cú điện thoại nào khả nghi, nhân viên kỹ thuật còn kiểm tra cả thông tin ở WeChat của cậu ấy, cũng không phát hiện ra điều gì bất thường. Cuối cùng sau khi trích xuất camera giám sát ở khách sạn, chúng tôi mới hiểu ra nguyên do.”

Tống Tinh mở đoạn ghi hình trích xuất từ camera giám sát trong máy vi tính, trong hình, một mình Diệp Kiếm đi ra cửa khách sạn, quay lưng về phía camera giám sát lấy ra một mẩu giấy, cúi đầu xem, sau đó xé vụn mẩu giấy ném vào thùng rác ở bên cạnh, rồi lại

châm một điếu thuốc, quay người quan sát một vòng phía bên trong khách sạn, sau đó rảo bước đi ra khỏi khuôn hình.

“Kết quả phán đoán của chúng tôi là, có người đã để lại cho Diệp Kiếm một mẩu tin nhắn, hẹn cậu ấy tối hôm đó ra chỗ xảy ra vụ án gặp mặt, tiếp đó xảy ra vụ án mạng. Có thể thấy, xác suất người để lại mẩu giấy chính là hung thủ cực lớn!”

Lý Tây hỏi: “Có thể điều tra ra nguồn gốc của mẩu giấy để lại tin nhắn không?”

Tống Tinh lắc đầu: “Chúng tôi đã thử đủ mọi cách rồi, ai đưa mẩu giấy, đưa vào lúc nào, hoàn toàn không biết.”

Lý Tây suy nghĩ một lúc, đưa ra kết luận: “Có một người đưa cho Diệp Kiếm mẩu giấy, hẹn anh ấy tối khuya đến chỗ xảy ra vụ án, một nơi khuất vắng để gặp mặt, Diệp Kiếm cũng đã một mình đi ra đó, điều này cho thấy giữa Diệp Kiếm và người này chắc chắn có bí mật nào đó.”

Hiếm khi cô nàng được tham gia vào việc phân tích tình hình vụ án, sau khi nói ra kết luận của mình, cô nàng nhìn mọi người ngóng đợi, mọi người chỉ gật đầu đại khái, bảo cô ta nói có lý, trong lòng nghĩ thầm, đã là cảnh sát tất nhiên đều nghĩ như vậy, nhưng biết là giữa Diệp Kiếm và người đó có bí mật, thì có cái tác dụng chết tiệt gì?

Mọi người đang chờ Tống Tinh nói tiếp, không ngờ ông ta cúi đầu: “Tạm thời… tạm thời cũng chỉ điều tra ra mấy manh mối như vậy.”

Lập tức, cuộc thảo luận thình lình dừng lại, mọi người chìm vào im lặng, vụ án này nhân chứng vật chứng đều không có, triển khai điều tra tiếp thế nào?

Trương Nhất Ngang điềm tĩnh nhìn mọi người, nhận ra mọi người đều rất hoang mang, không xác định được phương hướng tiếp theo, trong lòng anh ta thầm cảm thán năng lực phá án của cảnh sát hình sự Tam Giang Khẩu quả nhiên là rất có hạn, cuối cùng vẫn phải dựa vào người của Công an tỉnh là anh ta ra tay mới được, thôi đành vậy, ai bảo mình là lãnh đạo.

Trương Nhất Ngang ho một tiếng, chuẩn bị truyền thụ những suy nghĩ cao minh của mình cho cấp dưới: “Các anh thật là, tất cả cùng sa vào điểm mù tư duy, mà quên mất manh mối quan trọng nhất để lại ở hiện trường.”

“Manh mối quan trọng nhất…” Mọi người cau mày xì xào bàn tán, mắt Lý Tây chợt sáng lên: “Tên của Phó trưởng Công an!”

Trương Nhất Ngang quắc mắt nhìn cô nàng vẻ không hài lòng.

Vương Thụy Quân vội giải cứu: “Là cái thẻ VIP, trung tâm Thủy liệu ấy!”

“Cô xem đây, Quân lại nắm bắt được điểm mấu chốt, trung tâm Thủy liệu!” Trương Nhất Ngang quay về phía Vương Thụy Quân gật đầu khích lệ, “Diệp Kiếm lấy tấm thẻ VIP của trung tâm Thủy liệu trong ví tiền ra, giấu vào trong người trước khi chết, ắt là muốn nói với chúng ta một thông tin cực kì quan trọng nào đó, thông tin đó chính là tấm thẻ VIP của cái trung tâm Thủy liệu này.”

Tống Tinh nắm chặt nắm đấm, nói thẳng: “Hay là chúng ta lấy danh nghĩa là kiểm tra phòng chống mại dâm, bứng cả trung tâm Thủy liệu, đưa hết người về thẩm vấn.”

“Không được,” Trương Nhất Ngang lắc đầu phủ quyết luôn, “chúng ta chưa rõ thông tin Diệp Kiếm để lại rốt cuộc nói lên điều gì thì điều tra thế nào, hỏi thế nào? Hành động vội vàng sẽ chỉ làm rút dây động rừng.”

“Thế nên làm thế nào?” “Đúng vậy, cũng chẳng còn cách nào khác.” Mọi người lại rơi vào trạng thái ngơ ngác không hiểu.

“Thế này vậy…” Trương Nhất Ngang suy nghĩ giây lát, trầm giọng nói, “Để cho hợp lý và yên tâm, tôi quyết định đích thân làm một chuyến vi hành!”

“Không được!” Anh ta vừa nói dứt lời, tất cả mọi người đều đồng thời kêu lên.

Trương Nhất Ngang nhìn mọi người, vẻ mặt mỗi người mỗi khác, mặt Lý Tây đỏ nhừ, không ngờ lãnh đạo lại là người như vậy, sắc mặt chất phác của Trưởng phòng Hứa lúc này cũng rất phong phú.

Trương Nhất Ngang bất giác quay ra hỏi ông ta: “Anh Hứa, hình như anh thấy có điều gì đáng lo lắng?”

“Ờ… cũng không đến mức lo lắng, tôi chỉ lo rằng khoản chi này trong quá trình làm án, ít nữa bộ phận kiểm toán không duyệt, hì… cũng phải vài nghìn tệ đấy.”

“Tôi vào đó có tiêu tiền đâu, cần họ duyệt cái gì?”

Vương Thụy Quân cố gắng khéo léo thuyết phục: “Mặc dù nếu chỗ đó biết sếp là Phó trưởng Công an, làm sao dám thu tiền,

nhưng chẳng may bị người ở bộ phận khác biết, nói gì thì… nói gì thì nói cũng gây ra ảnh hưởng không tốt.”

Trương Nhất Ngang ngớ ra, lắc đầu, nhìn anh ta vẻ khinh bỉ: “Ý tôi là tôi mặc thường phục đến đó, gọi một mình má mì ra hỏi chuyện, nếu cô ta không hợp tác với công việc của chúng ta, lập tức cho kiểm tra địa điểm hoạt động của họ!”

Hóa ra đi vi hành chỉ là như vậy, mọi người lại tươi cười hoan hỉ, vui vẻ hài hòa, đưa ra đủ sáng kiến.

Một lúc sau, Vương Thụy Quân nghĩ đến điều gì đó, lại lo lắng đề đạt: “Đây cũng là một giải pháp, nhưng nếu chúng ta không để lộ danh tính, e là không vào được, cũng không thể gọi được má mì ra ngoài. Tôi nghe nói chỗ này quản lý rất chặt, trước khi vào cửa phải gọi điện nói ám hiệu, mỗi tháng lại đổi ám hiệu một lần, chỉ gửi vào điện thoại di động của khách quen, nếu không có ám hiệu, người ngoài không thể vào được.”

Trương Nhất Ngang cau mày suy nghĩ giây lát, hỏi: “Anh có biết ám hiệu không?”

Vương Thụy Quân gật đầu: “Biết!”

Những ánh mắt ngạc nhiên đổ dồn về phía Vương Thụy Quân, anh ta vội sửa lại: “Ý tôi là, tôi có thể biết được ám hiệu qua tay trong.”

“Thế thì được, anh sắp xếp việc này nhé, nói tóm lại, tối nay tôi cần gặp má mì.”

CHƯƠNG 15

"Thông thường, những chỗ kinh doanh mại dâm kiểu này đều thuê mặt bằng của khách sạn, không phải là của khách sạn. Ngành này mặc dù lợi nhuận rất cao, nhưng rủi ro cũng rất lớn, người chủ mà bị bắt sẽ có khả năng dính án, cho nên chủ các khách sạn lớn sẽ không trực tiếp mở. Có điều, khách sạn hẳn cũng biết nội tình, cho loại hình dịch vụ này thuê, tiền thuê cao hơn rất nhiều hơn so với mức thông thường, tất nhiên sẽ vờ như không biết. Còn anh muốn điều tra xem ông chủ đứng phía sau trung tâm Thủy liệu rốt cuộc là ai, thì khó đây, có lúc đến má mì cũng không biết ông chủ thực sự là ai."

Trong một phòng VIP nhỏ ở sảnh trà nước tầng 2 khách sạn Đình Xa Phong Lâm Vãn, Trương Nhất Ngang rót trà cho Lý Tây và Tống Tinh ngồi bên cạnh, vừa giới thiệu cho Lý Tây vừa mới gia nhập giang hồ tình hình cơ bản của các cơ sở mây gió. Họ đều mặc thường phục, Trương Nhất Ngang mặc jacket, Tống Tinh mặc một bộ comple kiểu rộng, trông có phần mất tự nhiên, Lý Tây thì đã trang điểm đậm theo gợi ý của Trương Nhất Ngang, dù sao chỗ này có khả năng là địa bàn của đối tượng tình nghi, ra vào những nơi vui chơi giải trí trông phải ra dáng vui chơi giải trí.

"Thế má mì có phải là gái không?" Lý Tây ngây ngô hỏi.

Trương Nhất Ngang bất giác bật cười, trong lòng thầm hỏi, ông chú của cô có được coi là cảnh sát không. Tất nhiên, cách so sánh nguy hiểm như vậy, anh ta không dám nói ra, anh ta giải thích đại khái: “Các ngành các nghề đều phải làm từ bậc cơ sở mà.”

Không lâu sau, cửa căn phòng VIP mở ra, Vương Thụy Quân bước vào, anh ta mặc một chiếc áo sơ mi bó sát, đi theo sau anh ta là một cô nàng xinh đẹp khoảng chừng ba mươi tuổi, axit hyaluronic[11] phủ kín mặt biến cô ta thành thể phức hợp của nhiều sao nữ, cô ta ăn mặc, trang điểm rực rỡ, nhìn một cái đã biết ngay là nhân vật của các cơ sở vui chơi giải trí.

Cô ta rón rén bước từng bước theo sau Vương Thụy Quân, đến trước mặt mấy người, nặn ra một nụ cười rạng rỡ, nhưng mắt không dám nhìn thẳng vào họ, hai mắt cụp xuống, gật đầu với từng người một, thân mật chào đến ba lần: “Chào lãnh đạo!”

Lý Tây hiếu kì nhìn cô ta, hỏi: “Chị chính là má mì Chu?”

“Ồ, em là giám đốc Chu.” Đối phương ngớ ra, cười trừ, “Chu Kỳ, lãnh đạo cứ gọi em là tiểu Kỳ là được ạ.” Cô ta ngẩng đầu lên nhìn nữ cảnh sát vừa gọi cô ta là “má mì Chu”, nhận thấy hóa ra đây là một cô em non choẹt miệng còn hơi sữa, ngoại hình còn khá xinh xắn, nghĩ bụng, trông xinh xắn thế này mà lại làm cảnh sát à, đến làm ở chỗ tôi có phải tốt không, đảm bảo thu nhập của cô cao gấp mười lần thu nhập của cảnh sát.

Vương Thụy Quân cảnh giác đóng cửa lại, bước đến bên cạnh Chu Kỳ, nhìn nhanh vào mắt Trương Nhất Ngang, rồi nói với cô ta: “Chị ngồi xuống đi, lãnh đạo của chúng tôi muốn hỏi chuyện chị.”

Chu Kỳ ngoan ngoãn gật đầu, đặt mông xuống một vị trí còn trống, dáng vẻ có chút căng thẳng.

Trương Nhất Ngang gật đầu với Tống Tinh, Tống Tinh lập tức nghiêm mặt như thể đang thẩm vấn tội phạm, hỏi: “Việc hôm nay chúng tôi tìm gặp chị, còn ai biết nữa?”

Chu Kỳ vội đáp: “Không có ai biết, em vừa dặn trợ lý trên lầu rồi, em ra ngoài có chút việc.”

“Thế thì tốt, tôi nhắc lại với chị một lần nữa, chuyện hôm nay chúng tôi đến gặp chị, những nội dung lát nữa hỏi chị, hoặc là chị quên hết, hoặc là giữ kín trong lòng, nếu chị nói cho người khác biết, không chỉ chỗ này bị kiểm tra, mà chị cũng sẽ bị khám xét. Bình thường cơ quan quản lý bên chị là đồn công an, đội an ninh, chúng tôi là đội cảnh sát hình sự, nhưng tôi có thể nói rõ để chị biết là, biện pháp của chúng tôi hoàn toàn khác với họ!”

Chu Kỳ sợ đến mức lớp axit hyaluronic trên mặt cũng biến sắc, phải mất vài giây sau mới bình tĩnh lại, cô ta lấy lại nụ cười chuyên nghiệp, nói: “Em chắc chắn sẽ giữ bí mật tuyệt đối, điều này em hiểu, các vị lãnh đạo hỏi gì, em nhất định sẽ trả lời thành thật, anh Quân đã nói với em rất rõ rồi, tuyệt đối hoàn thành nhiệm vụ.”

“Anh Quân?” Trương Nhất Ngang bất giác cau mày, đưa mắt nhìn Vương Thụy Quân và Chu Kỳ, hỏi, “Hai người quen nhau à?”

Chu Kỳ vội xua tay: “Không quen ạ, hoàn toàn không quen.”

“Không quen sao chị biết tên anh ấy?”

“Đúng thế, sao chị biết tên tôi?” Vương Thụy Quân bỗng nổi giận, đập bàn.

“Vâng, em… em làm sao lại biết tên anh… biết tên anh…” Giọng Chu Kỳ nhỏ dần, ánh mắt mơ hồ, không biết phải trả lời thế nào.

Vương Thụy Quân quyết định gợi ý cho cô ta: “Có phải là vừa nãy tôi xuất trình chứng minh thư cho chị, chị xem rồi nhớ luôn không?”

“Vâng, vâng, đúng rồi, vừa nãy là anh xuất trình chứng minh thư, em xem là nhớ luôn.”

Vương Thụy Quân quay đầu giải thích với Trương Nhất Ngang: “Anh xem, làm nghề này, ngày nào cũng chào đón đưa tiễn, trí nhớ thường là tốt, cái này cũng dễ hiểu.”

Trương Nhất Ngang ngáp một cái, mở một mắt nhắm một mắt nhìn Vương Thụy Quân, anh ta vội cúi đầu xuống, Trương Nhất Ngang nở một nụ cười, không nói gì, rồi quay đầu bảo Tống Tinh: “Tiếp tục hỏi đi.”

Tống Tinh nghiêm mặt: “Chị có quen Diệp Kiếm không?”

Chu Kỳ ngẫm nghĩ một lúc rồi lắc đầu: “Chỉ nghe tên thì không biết, nếu có ảnh, chắc là tôi sẽ nhận ra.”

Tống Tinh lấy điện thoại di động, tìm một bức ảnh của Diệp Kiếm lưu trong máy, đưa qua cho cô ta: “Chị lướt sang bên trái, bên phải để xem, mấy bức ảnh đó đều là cùng một người.”

Chu Kỳ cung kính đưa hai tay cầm lấy chiếc điện thoại di động, mấy bức ảnh trong đó có ảnh hồ sơ của Diệp Kiếm, cũng có ảnh sinh hoạt chụp lúc tổ chức hoạt động tập thể của đơn vị, cô ta lướt màn hình xem ảnh rất lâu, cuối cùng ngẩng đầu lên, lộ vẻ khó xử: “Người này chưa từng đến công ty.”

Tống Tinh lạnh lùng hỏi: “Chị có dám khẳng định không?”

Chu Kỳ do dự giây lát, vẻ bất an, lại nhớ lại một lúc lâu nữa, mới khẳng định: “Ít nhất là em chưa bao giờ gặp anh ta, có điều có thể anh ta đã đến vào lúc em vắng mặt, khi em đi vắng thì trợ lý sẽ tiếp đón.”

Trương Nhất Ngang quan sát vẻ mặt của cô ta, một lúc sau, cảm thấy cô ta có vẻ không nói dối, liền gật đầu với Tống Tinh, bảo ông ta tiếp tục hỏi.

“Bình thường có mấy trợ lý phụ trách việc tiếp đón?”

“Hai người, hôm nay cả hai người đều có ở đây.”

“Chị gọi cả hai người đó xuống đây.”

Chu Kỳ vội vâng dạ, rồi lấy điện thoại di động ra gọi cho hai trợ lý, bảo họ xuống quán trà ở tầng 1, chưa đầy mấy phút sau, hai người đi xuống, Trương Nhất Ngang bảo họ ở bên ngoài, Vương Thụy Quân đi theo Chu Kỳ ra cửa xác nhận là được, sự việc lần này buộc phải giữ kín tuyệt đối.

Một lúc sau, hai người quay trở lại gian phòng VIP, Vương Thụy Quân nói với mọi người: “Đúng là Diệp Kiếm chưa từng đến.”

Trương Nhất Ngang gật đầu, ra hiệu tiếp tục hỏi những nội dung khác.

Tống Tinh tìm ra tấm ảnh thẻ VIP của trung tâm Thủy liệu trong điện thoại di động, hỏi cô ta: “Chị biết cái thẻ này đúng không?”

“Cái thẻ này!” Chu Kỳ nhìn thấy cái thẻ, vẻ mặt cũng lộ vẻ kinh ngạc, “Các anh lấy đâu ra cái thẻ này?”

Tống Tinh trợn mắt nhìn cô ta: “Là tôi hỏi chị hay là chị hỏi tôi?”

“Dạ, xin lỗi anh,” Chu Kỳ bừng tỉnh, vội giải thích, “rất ít khách có loại thẻ này, nếu khách đưa ra cái thẻ này, sẽ được miễn phí hoàn toàn.”

“Miễn phí hoàn toàn!” Cả mấy người đều lộ vẻ kinh ngạc, họ vốn nghĩ cái thẻ này chỉ là thẻ ưu đãi đối với chi phí ở trung tâm Thủy liệu, bây giờ các cơ sở vui chơi giải trí cạnh tranh khốc liệt, hoạt động khuyến mãi tặng thẻ VIP khi nạp tiền cũng rất phổ biến, các cơ sở có kinh doanh mại dâm trá hình tất nhiên cũng sẽ đi theo trào lưu. Nhưng miễn phí hoàn toàn thì đúng là chưa thấy bao giờ, nếu cái thẻ này rơi vào tay một người đàn ông bình thường trong xã hội, e rằng chưa đầy ba ngày là thân hình gầy mòn tiều tụy, hậu quả khôn lường!

“Trên cái thẻ này có mã số, trong máy vi tính chỗ chị có lưu lại lịch sử tiêu dùng của cái thẻ này chứ?”

Chu Kỳ lắc đầu: “Ông chủ nói là không cần lưu, cứ vào sổ bình thường, các khoản chi phí gặp anh ấy thanh toán là được.”

Tống Tinh vội truy hỏi: “Chủ của chị là ai?”

“Là… là…” Chu Kỳ lưỡng lự, “Em cũng không biết ông chủ là ai.”

“Vớ vẩn, vừa nãy chị nói thế nào về chủ của chị?”

Chu Kỳ cuống lên đáp: “Ông chủ… ông chủ thường liên hệ với em qua điện thoại, em… em chưa bao giờ gặp ông chủ.”

Tống Tinh đập bàn, quát: “Đừng có giở trò với tôi! Ông chủ của chị gọi vào máy nào của chị, gọi lúc nào, số bao nhiêu, chúng tôi đều tra ra hết. Đợi đến lúc chúng tôi tra ra hết rồi chị mới thành thật, thì chị sẽ phải nếm đủ đấy! Nói mau, ông chủ là ai!”

Chu Kỳ hoảng sợ run lên bần bật: “Là… là tổng giám đốc Lục.”

“Lục Nhất Ba?”

Chu Kỳ sợ sệt gật đầu: “Vâng.”

“Thẻ VIP là do Lục Nhất Ba tặng?”

“Cái này em không rõ.”

Những nội dung cần hỏi, Tống Tinh cơ bản đã hỏi xong, ông ta quay đầu nhìn về phía Trương Nhất Ngang.

Trương Nhất Ngang mỉm cười, lên tiếng an ủi tâm trạng của Chu Kỳ: “Đừng căng thẳng, mục tiêu của chúng tôi là điều tra vụ án, không liên quan đến trung tâm của chị, chỉ cần chị trả lời thành thật là được. Tôi hỏi chị, gần đây trong tiệm có gặp một số chuyện kỳ quặc gì không?”

Trong quá trình nói chuyện hỏi đáp với mấy người khi nãy, Chu Kỳ đã nhận ra người đàn ông đang lên tiếng lúc này mới là sếp của mấy cảnh sát này, bị lãnh đạo hỏi, cô ta càng lộ vẻ bất an: “Chuyện… chuyện gì được coi là kỳ quặc?”

“Ví dụ như một vài vị khách kỳ quặc nào đó, một số việc bất thường nào đó.”

“Cái này…” Chu Kỳ ra sức nhớ lại, một lúc sau trả lời: “Không có chuyện lớn, chỉ là gần đây có một vị khách tặng cho hai cô gái vòng vàng làm tiền boa, họ đã mang ra ngoài kiểm tra, dây chuyền là đồ thật, anh ta còn nói anh ta có rất nhiều đồ trang sức quý, có thể bán rẻ cho chúng tôi. Lúc đó tôi thấy hấp dẫn, liền mua của anh ta một sợi dây chuyền kim cương, mất hai trăm nghìn tệ, sau đó tôi mang ra ngoài kiểm tra, người ta nói là đồ thật, nhưng chỉ đáng giá vài

nghìn tệ. Tôi bắt anh ta trả lại tiền, anh ta không đồng ý, anh ta bảo đồ của anh ta là hàng thật, đến cả người giàu nhất Tam Giang Khẩu là ông chủ Chu cũng tìm gặp anh ta để mua, chỉ cần là hàng thật thì không thể trả lại được."

Tống Tinh khinh khỉnh nói: "Chị nói ra mối ân oán riêng tư của mình là muốn chúng tôi ra tay giúp chị, định mượn dao giết người à?"

Chu Kỳ vội giải thích: "Không, không ạ, lãnh đạo hỏi em có chuyện gì kỳ quặc, em nghĩ ra được mỗi chuyện này."

"Chị từ từ đã," Trương Nhất Ngang khoát tay, "chị vừa nói người giàu nhất Tam Giang Khẩu là ông chủ Chu cũng tìm gặp anh ta để mua đồ?"

"Anh ta nói như vậy."

"Người này tên là gì?"

"Tên thì em không biết, nghe người ta gọi anh ta là đại ca Trịnh."

Trương Nhất Ngang gật đầu, bảo Tống Tinh hỏi cô ta để ghi lại toàn bộ những thông tin cơ bản về người đó.

Lại hỏi một hồi, không có tiến triển gì khác. Cuối cùng, Trương Nhất Ngang đứng dậy, đến bên cạnh cô ta, lấy điện thoại di động, mở ra một bức ảnh, đưa ra trước mặt cô ta và nói: "Câu hỏi cuối cùng của ngày hôm nay, chị nghe cho cẩn thận, chị đã gặp người này bao giờ chưa?"

Chu Kỳ nhìn chăm chú một lúc lâu, gật đầu rất dứt khoát: "Em gặp rồi, em gặp rồi, anh ta đến không nhiều, lần nào anh ta cũng lấy sẵn phòng ở trên tầng, rồi gọi điện thoại cho em, yêu cầu đưa lên

một cô như thế nào. Vì anh ta là khách VIP, nên lần nào em cũng đích thân dẫn lên."

Trương Nhất Ngang cất điện thoại di động đi, rất hài lòng với câu trả lời đó, anh ta lại xác nhận một lần nữa: "Chị khẳng định anh ta là VIP?"

"Vâng, đúng thế."

Trương Nhất Ngang suy nghĩ mấy giây, gật đầu, nở một nụ cười đầy bí ẩn: "Hôm nay tôi nói thẳng với chị, chúng tôi đã nắm được rất nhiều chứng cứ, trung tâm Thủy liệu trên tầng bị tình nghi bán dâm có tổ chức, chị cũng không phải ngụy biện, tôi không nói bừa nếu không có chứng cứ. Tôi tin là chị cũng biết, gái bán dâm bị bắt thì cũng chỉ bị giam giữ hành chính hai tuần, nhưng người tổ chức bị bắt sẽ bị xử hình sự, ít cũng phải vài năm mới được ra."

Lớp axit hyaluronic trên mặt Chu Kỳ bắt đầu co giật.

"Nhưng tôi có thể đảm bảo với chị, trung tâm ở trên tầng vẫn tiếp tục mở, tôi sẽ không bắt chị, chị cũng không cần lo sau này phải làm thế nào, có điều, tất cả đều phụ thuộc vào việc chị có quyết tâm lập công hay không."

"Quyết tâm lập công…" Chu Kỳ lẩm bẩm mấy giây rồi gật đầu, "Có, có ạ! Chỉ là trước đây chúng em thường tiếp xúc với đồn công an, chưa bao giờ tiếp xúc với cấp bậc của anh, tình hình tài chính sơ bộ thế nào, anh có thể tiết lộ đôi chút được không ạ, để em xin với sếp." Thái độ của cô ta rất kiên quyết nhưng hai đầu mày nhíu chặt lại cho thấy áp lực kinh tế đặt trên vai cô ta rất nặng nề.

“Chị nghĩ gì thế hả? Chị tưởng hôm nay chúng tôi đến đây để thu phí bảo vệ?”

“Tất nhiên là không phải, tất nhiên là không phải, đây không phải là phí bảo vệ, làm sao là phí bảo vệ được ạ? Đấy là phí tư vấn.” Chu Kỳ nở nụ cười vẻ rất hiểu chuyện.

Trương Nhất Ngang mím môi, đành giải thích rõ ràng: “Tôi không cần tiền, tôi chỉ cần chị đồng ý một việc, nếu lần sau người trong bức ảnh lại đến, chị đừng nói với ai, lập tức thông báo ngay cho anh Quân của chị. Những cái khác cũng không nói nhiều với chị nữa, chuyện hôm nay, chị tự liệu, nếu nói ra nửa chữ, hậu quả tự chịu!”

“Em… em nhất định sẽ làm theo lời anh dặn!” Chu Kỳ như được mãn án, vội vàng vâng dạ, được Trương Nhất Ngang đồng ý liền rời khỏi phòng VIP.

Những người còn lại đều tò mò hỏi anh ta: “Sếp ạ, người mà anh yêu cầu cô ta thông báo cho đại đội phó Vương là ai?”

Trương Nhất Ngang mỉm cười, cũng không cần giữ bí mật với mấy cấp dưới là tâm phúc của mình, nếu ngay cả họ cũng không tin được, thì vụ án cũng không cần điều tra tiếp nữa, anh ta lấy bức ảnh trong điện thoại di động ra.

Im lặng mấy giây, cả ba người đồng thanh thốt lên: “Chủ tịch thành phố La!”

Không ngờ, quả thật không thể ngờ được, lần này đến cả Tống Tinh, vị cảnh sát hình sự lão luyện từ vốn luôn tự phụ, cũng nể phục Phó trưởng Công an Trương.

Hướng manh mối Diệp Kiếm để lại là trung tâm Thủy liệu, Tống Tinh chỉ có thể nghĩ đến việc phòng chống mại dâm, quét cả trung tâm, bắt người về thẩm vấn. Không ngờ lãnh đạo lại còn có thể xử lý theo cách này, cứ cho trung tâm Thủy liệu hoạt động để câu Chủ tịch thành phố La, không biết chừng còn câu được những người khác nữa. Binh pháp thời xưa có kế bao vây một điểm để đánh quân viện trợ, còn ngày nay Phó trưởng Công an Trương bao vây trung tâm vui chơi giải trí để đánh Chủ tịch thành phố La, thế này không chỉ là chuyên gia trinh sát hình sự, mà đích thị là nghệ thuật gia về trinh sát hình sự!

CHƯƠNG 16

"Sếp ạ, đúng là tiểu Phi đã mất tích." Lý Tây vào phòng làm việc của Trương Nhất Ngang báo cáo với anh ta.

Tiểu Phi và Lý Phong từng là bạn tù ba năm, điều tra ra được ngay danh tính, cảnh sát Tam Giang Khẩu lập tức liên hệ với đồn công an ở địa phương nơi hắn cư trú, đồn công an nói tiểu Phi đã mất tích từ nửa năm trước. Thông thường, một người mới ra tù trong hai năm đầu phải báo cáo định kỳ với đồn công an địa phương, đăng ký tình hình gần nhất. Cho dù là đi sang địa phương khác, cũng phải liên hệ với đồn công an qua điện thoại. Nửa năm trước, đồn công an địa phương không liên lạc được với tiểu Phi, điện thoại di động không gọi được, họ đến nhà tiểu Phi, bố mẹ tiểu Phi nói đã không liên lạc được với con trai từ lâu rồi, cũng rất lo lắng không biết đã xảy ra chuyện gì. Sau đó, qua mấy lần giới thiệu, họ liên hệ được với một số người bạn của anh ta, nói là tiểu Phi đã đi làm ở Chiết Giang, lúc đầu còn liên lạc với bạn bè, nhưng dường như anh ta đã đột nhiên biến mất, nửa năm nay không ai liên lạc được với anh ta.

Trương Nhất Ngang suy nghĩ hồi lâu, khả năng lớn nhất như Lý Phong nói, tiểu Phi đã bị người thuê giết Lô Chính sát hại để diệt khẩu. Manh mối qua tiểu Phi mà đứt, thì mọi manh mối của vụ án Lô Chính cũng đứt hoàn toàn. Cho đến giờ, còn chưa rõ Lô Chính sống

chết thế nào, không có bất cứ manh mối gì, hoàn toàn không biết bắt đầu từ đâu để điều tra ra sự thật của vụ án này.

Tạm thời cũng chỉ còn cách tạm gác chuyện của Lô Chính sang một bên, đợi người tố giác tự xưng là đã tìm thấy chứng cứ trong thư tố giác xuất hiện. Trọng điểm lúc này vẫn là bám vào vụ án Diệp Kiếm để truy tìm.

Lý Tây lại lấy ra một bản tư liệu đưa cho Trương Nhất Ngang, chính là thông tin về "đại ca Trịnh" mà Chu Kỳ nhắc đến.

Trịnh Dũng Binh, 46 tuổi, năm 17 tuổi đã ngồi tù 3 năm vì tội trộm cắp, năm 23 tuổi lại bị xử 5 năm vì đào mộ phi pháp, phá hoại văn vật cổ, mấy năm nay sau khi ra tù, không phạm tội gì nữa, hiện đang mở một tiệm vàng bạc, ông ta sống trong một căn hộ nguyên tầng ở tầng 16, tòa số 2, khu Tam Giang Phủ, đó là khu dân cư tương đối cao cấp ở Tam Giang Khẩu, về gia đình, ông ta đã li dị từ nhiều năm trước, con ở với vợ. Đại đội phó Vương thông qua tai mắt tìm hiểu được là ngoài kinh doanh vàng bạc đá quý, ông ta còn kín đáo thu mua đồ trộm cắp, buôn bán văn vật cổ, có điều đều là buôn bán nhỏ."

"Ông ta nói Chu Vinh tìm gặp ông ta để mua hàng, có đúng không?"

"Việc này còn chưa chắc chắn, nhưng mấy hôm trước, có người thấy thư ký của Chu Vinh là Hồ Kiếm Nhân đến tiệm vàng bạc của ông ta."

Trương Nhất Ngang nheo mắt lại suy nghĩ một lúc, rồi bảo cô nàng gọi Tống Tinh đến.

Một lúc sau, Tống Tinh bước vào phòng làm việc, Trương Nhất Ngang bảo Lý Tây nói về tình hình của Trịnh Dũng Binh trước, bảo Tống Tinh làm rõ mọi thông tin về ông ta, điều tra xem liệu ông ta có quan hệ với Chu Vinh không.

Tống Tinh nhận chỉ thị, rời khỏi phòng làm việc, Lý Tây nóng lòng xin: “Sếp ạ, cho em cùng đi điều tra nhé?”

“Không được,” Trương Nhất Ngang lắc đầu không do dự, “Điều tra một đối tượng nhiều lần ngồi tù như Trịnh Dũng Binh, không thể không tiếp xúc với giới xã hội đen, chẳng may gặp phải tên tội phạm nào đó, trong lúc hành động rất có khả năng sẽ gặp nguy hiểm, dù gì cô cũng là cảnh sát hình sự nữ…”

“Cảnh sát hình sự nữ thì làm sao?”

Trương Nhất Ngang dừng lại giây lát, sợ bị chụp mũ chủ nghĩa nữ quyền, nên nói một cách ý nhị: “Ví dụ như có một số nơi rất không phù hợp đối với các đồng chí nữ.”

Lý Tây vẫn muốn tranh luận, Trương Nhất Ngang lại an ủi cô nàng: “Cô đừng sốt ruột, tôi còn có một nhiệm vụ rất quan trọng giao cho cô đây.”

Lý Tây lập tức phấn khởi, cuối cùng cũng được giao cho tí việc ra hồn, liền đáp một cách hết sức cung kính: “Xin lãnh đạo cho chỉ thị ạ!”

Trương Nhất Ngang nghiêm nghị giảng giải cho cô nàng: “Điều tra ngọn ngành về một người, thường sẽ liên quan đến rất nhiều người xung quanh anh ta, có những người chúng ta biết tình hình, có những người chúng ta hoàn toàn không biết gì, một vài người

trông rất tầm thường, nhưng nếu chúng ta bỏ qua, thường gây ra phiền hà lớn. Thường thì thông tin quan trọng nhất luôn nằm ở chỗ những người tầm thường, những chuyện tầm thường, chúng ta phải biến những người đó, những chuyện đó thành nút đột phá. Vì thế, quá trình điều tra vụ án giống như hành quân đánh trận vậy, phải có bộ phận tình báo hoạt động hiệu quả, đáng tin cậy, mới có thể nắm được những thông tin quan trọng một cách chính xác, kịp thời. Bộ phận tình báo chính là đôi mắt của chúng ta trong toàn bộ quá trình phá án, tuyệt đối không thể thiếu đôi mắt, cô có đồng ý làm đôi mắt cho cả đội cảnh sát hình sự không?"

"Em đồng ý! Cụ thể em phải làm những gì?"

"Cố gắng tra cứu làm rõ tư liệu về đối phương qua máy vi tính."

"Sao lại là tra cứu tư liệu?" Lý Tây gần như hét lên.

Trương Nhất Ngang thấy vẻ mặt rất không hài lòng của cô nàng, liền bổ sung một câu, giọng đầy gửi gắm: "Cô phải nhớ là, cảnh sát hình sự có rất nhiều vị trí công tác, mỗi một vị trí đều quan trọng như nhau, đều cần phát huy năng lực của mình."

Trương Nhất Ngang trịnh trọng gật đầu với cô nàng, vẻ mặt như thể Lưu Thiếu Kỳ nói chuyện với công nhân vệ sinh, "Anh phục vụ nhân dân, tôi làm chủ tịch nước cũng là phục vụ nhân dân, chúng ta đều phục vụ nhân dân, chỉ là phân công công việc khác nhau." Cho nên, cô cố gắng tra cứu tư liệu, những công việc gian lao vất vả bên ngoài để các cảnh sát nam phụ trách, còn tôi ngồi ở đây chỉ huy, phân công công việc như vậy không phải là rất tốt sao?

•••

Hiệu suất công việc của Tống Tinh rất cao, qua hệ thống tư liệu của công an, thông tin tình báo từ tay trong, trích xuất camera giám sát ở khu nhà nơi Trịnh Dũng Binh sống và ở gần hiệu vàng bạc, nhanh chóng nắm được thông tin cơ bản về ông ta.

Gần đây, Hồ Kiếm Nhân, thư ký hội đồng quản trị của tập đoàn Vinh Thành, ít nhất đã đến tiệm vàng của Trịnh Dũng Binh hai lần, lần nào cũng ở đó hơn một tiếng đồng hồ. Lần thứ nhất, khi ra về, anh ta cầm theo một thứ giống như một cuộn tranh, lần thứ hai lại đem món đồ đó đến tiệm. Theo những thông tin mà họ nắm được, Hồ Kiếm Nhân là thân tín của Chu Vinh, có thể thấy thông tin Chu Vinh tìm gặp Trịnh Dũng Binh mua đồ hoàn toàn không phải là bịa đặt không có căn cứ.

Nhưng Chu Vinh tìm gặp Trịnh Dũng Binh mua đồ cũng không nói lên được điều gì, anh vào trang mạng Taobao mua đồ không có nghĩa là anh có quan hệ làm ăn với Alibaba.

Chu Vinh là một ông chủ lớn đích thực, Trịnh Dũng Binh cùng lắm cũng chỉ được tính là một người có tiền ở mức bình thường, hai người hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Theo nguồn tin tìm hiểu được trước đây, Chu Vinh là người háo sắc, thay đổi bạn gái liên tục, biết đâu Chu Vinh quen một cô mới, cử Hồ Kiếm Nhân đến tiệm vàng của Trịnh Dũng Binh chỉ để mua gì đó làm quà tặng người đẹp.

Có điều, khi xem trích xuất camera giám sát trên đường gần nhà ở của Trịnh Dũng Binh, Tống Tinh đã phát hiện thấy điểm đáng ngờ. Ông ta đem trích xuất camera giám sát sang cho Trương Nhất Ngang xem.

Trong camera giám sát, Trịnh Dũng Binh đi ra từ siêu thị bán hoa quả ở ven đường, đến cổng một khu dân cư nhỏ ông ta đột nhiên dừng bước, quay người nhìn trước ngó sau mấy giây rồi mới bước vào trong khu dân cư. Sau khi vào trong cổng chính của khu dân cư, ông ta lại nhìn xung quanh mấy giây mới tiếp tục bước về phía trước.

“Ông ta rất cảnh giác, dường như sợ có người bám theo.” Trương Nhất Ngang xem camera giám sát xong, lập tức đưa ra phán đoán. Trước khi cảnh sát hình sự như họ vây bắt nghi phạm, thường sẽ bám theo tìm hiểu rõ tình hình đối phương, họ đã vô số lần thấy nét mặt như vậy ở nghi phạm.

“Chúng tôi đã cho người trích xuất kiểm tra camera giám sát ở những vị trí khác, không phát hiện thấy có người bám theo ông ta.” Tống Tinh nói.

“Nhưng nhìn dáng vẻ của ông ta, dường như đang sợ hãi điều gì đó.”

Tống Tinh ngớ ra, chợt bừng tỉnh: “Không lẽ ông ta chính là người giết đại đội trưởng Diệp Kiếm?”

Trương Nhất Ngang trợn tròn mắt, một lúc sau, anh ta ho lên một tiếng: “Tư duy của anh rất năng động.”

Tống Tinh vội cúi đầu xuống.

Trương Nhất Ngang ngẩng đầu lên, sắp xếp lại suy nghĩ, họ điều tra vụ việc Diệp Kiếm bị hại, tìm thấy tấm thẻ VIP, sau đó dựa vào đó điều tra ra trung tâm Thủy liệu, má mì Chu Kỳ tiết lộ Trịnh Dũng Binh tự nhận là có qua lại với Chu Vinh. Trương Nhất Ngang vốn chỉ định

cho Tống Tinh điều tra sơ qua về tình hình của Trịnh Dũng Binh, không hy vọng sẽ điều tra được về Chu Vinh qua một nhân vật tầm thường như Trịnh Dũng Binh, ông ta và Diệp Kiếm lại càng không liên quan gì đến nhau. Nhưng bây giờ, xem đoạn ghi hình này, Trương Nhất Ngang cũng thấy nghi ngờ, không lẽ Trịnh Dũng Binh thật sự nắm giữ bí mật nào đó?

Im lặng hồi lâu, anh ta thầm nảy ra một kế sách. Nếu Trịnh Dũng Binh có vẻ sợ bị theo dõi, hay là tương kế tựu kế, cho cảnh sát bám theo ông ta, xem rốt cuộc có chuyện gì trong đó.

CHƯƠNG 17

"Lý Tây, nếu cô nhất định muốn đi theo, tôi thực sự rất khó xử." Tống Tinh ngồi ở ghế lái phụ, quay đầu lại phàn nàn với Lý Tây ngồi một mình ở hàng ghế phía sau.

"Chú không nói thì ai biết được? Phó trưởng Công an nhất nhất bắt cháu phải ru rú ở trong cơ quan, làm gì có cảnh sát hình sự nào mà ngày nào cũng ngồi trong văn phòng, không đi ra ngoài, thế thì phá án làm sao được?"

"Nhưng chính sếp đã nói rồi, không cho chúng tôi đưa cô ra ngoài điều tra."

"Chính sếp nói vậy ạ? Tại sao không cho cháu đi?"

"Cô còn không biết suy nghĩ của sếp?" Tống Tinh bật cười.

"Cháu… cháu biết gì?" Lý Tây đỏ mặt nói lí nhí.

Tiểu Cao, cảnh sát phụ trách lái xe, đang ngồi trên ghế lái ở bên cạnh nở nụ cười: "Ý trung đội trưởng Tống tất nhiên muốn nói là Phó trưởng công an Trương thích cô, muốn có nhiều thời gian một mình ở bên cô hơn, cho nên mới giữ cô ở cơ quan. Nếu tôi là Phó trưởng Công an Trương, tôi cũng làm thế."

"Vớ vẩn!" Tống Tinh vỗ vào đầu cậu ta, "Lý Tây trường hợp có quan hệ, cậu không biết…" Nói đến đó, Tống Tinh bỗng thấy mình lỡ lời, ông nhìn Lý Tây qua gương chiếu hậu, vẻ mặt khó xử.

Cảm giác khó xử kéo dài mấy giây, Lý Tây sầm mặt, hỏi: “Phó trưởng công an Trương nói cháu là trường hợp có quan hệ?”

“Không, không phải, tôi đoán bừa thế.”

“Phó trưởng Công an Trương còn nói gì nữa?”

“Có nói gì đâu, à mà cô tuyệt đối đừng nói câu vừa rồi với Phó trưởng Công an Trương nhé.”

“Nếu chú không nói rõ, cháu sẽ đi hỏi sếp, còn bảo là chú nói với cháu như vậy.” Lý Tây phát huy chiêu uy hiếp thường dùng của phụ nữ.

Tống Tinh cau mày, cảm thấy tai họa sắp giáng xuống đầu, thế này thì không bao giờ còn hy vọng được thăng chức, ông ta vội xin Lý Tây bỏ qua cho.

Thế là hai bên bắt đầu thương thảo, một người hứa chỉ cần nói ra nguyên văn lời của Phó trưởng Công an Trương thì sẽ không đi hỏi nữa; một người nói tôi có thể nói với cô nhưng cô không được nói với những người khác.

Sau một hồi hứa hẹn cam kết, hai bên đã đi đến thống nhất, nhưng đột nhiên nhận ra còn tiểu Cao cũng đang có mặt, thế là cùng trở nên im lặng.

Tiểu Cao vỗ ngực đảm bảo: “Em chắc chắn sẽ không nói với người khác, em mà nói ra, thì trung đội trưởng Tống cứ giết luôn.” Dứt lời, cậu ta tò mò hóng nghe điều bí mật.

Tống Tinh cau mày khó xử, đành nói cho qua chuyện: “Phó trưởng Công an không nói nhiều, chỉ nói cô là trường hợp có quan hệ, hình như là cô có người nhà làm lãnh đạo ở Bắc Kinh. Chúng tôi

đi điều tra ở bên ngoài nguy hiểm, vì sự an toàn của cô, không thể đưa cô đi cùng.”

“Người nhà cô là lãnh đạo gì ở Bắc Kinh?” Tiểu Cao nóng lòng truy hỏi.

Lý Tây chẳng buồn để ý đến câu hỏi của cậu ta, chỉ cảm thấy vô cùng ấm ức, hóa ra là vì nguyên do này mà không cho cô tham gia vào công việc thực tế, còn nói là cảnh sát hình sự có sự phân công công việc khác nhau, nói cho cùng đàn ông đều là một lũ lừa đảo!

Tống Tinh an ủi cô: “Đi điều tra ở bên ngoài cũng không nguy hiểm đến độ như Phó trưởng Công an Trương nói, ví dụ như công việc theo dõi tìm hiểu rõ tình hình đối tượng thì rất an toàn, tôi cũng đưa cô ra ngoài tiếp xúc xem thế nào đấy thôi. Theo như tôi thấy thì sếp cũng là xuất phát từ ý tốt, cô tuyệt đối đừng trách sếp, cũng đừng trách tôi đã nói với cô.”

“Chú yên tâm, cháu sẽ không để ai biết là chú nói đâu, cũng sẽ không tìm gặp sếp!” Lý Tây lạnh lùng đáp.

Nghe vậy, Tống Tinh cũng yên tâm hơn nhiều, lúc này mới bảo tiểu Cao khởi động chiếc xe dân sự chuyên dùng khi đi trinh sát, lái đến nơi cư trú của Trịnh Dũng Binh.

Trước khi xuất phát, họ đã kiểm tra định vị điện thoại di động của Trịnh Dũng Binh, lúc này ông ta đang ở nhà, nếu vị trí của Trịnh Dũng Binh thay đổi, cảnh sát phụ trách định vị sẽ thông báo cho họ kịp thời.

Không lâu sau, đã đi đến con đường phía ngoài khu dân cư nơi Trịnh Dũng Binh ở, tiểu Cao đỗ xe vào một vị trí đỗ xe trống ở ven

đường, ba người bắt đầu kiên nhẫn chờ đợi.

Phó trưởng Công an Trương đã dặn, tạm thời không được rút dây động rừng, điều tra xem tại sao Trịnh Dũng Binh lại cảnh giác như vậy, liệu có phải đúng là có người đang theo dõi ông ta không.

Bây giờ Trịnh Dũng Binh vẫn chưa phải là đối tượng cần bắt giữ của cảnh sát, chỉ là tiến hành điều tra sơ bộ về cá nhân ông ta, công việc này vốn chỉ cần giao cho cảnh sát mới vào ngành hoặc dân phòng là được, xét đến khả năng Trịnh Dũng Binh có thể có liên quan đến Chu Vinh, mà việc điều tra Chu Vinh hiện giờ vẫn là bí mật trong đơn vị, cho nên Tống Tinh đành đích thân ra tay.

Việc theo dõi điều tra tình hình sơ bộ luôn rất vô vị, ba người ngồi trong xe chuyện phiếm bập bõm câu được câu chăng, Tống Tinh đề xuất quan sát đến chập tối nếu Trịnh Dũng Binh vẫn chưa lộ diện, thì họ sẽ rút, đợi đến hôm sau khi Trịnh Dũng Binh ra ngoài sẽ bám theo.

Ai ngờ không lâu sau, khoảng 4 giờ chiều, Trịnh Dũng Binh từ trong khu dân cư đi ra. Ông ta đi đến cổng khu dân cư liền dừng bước, cảnh giác ngó sang trái sang phải quan sát. Tiếp đó ông ta đi về phía chếch đối diện với khu dân cư, chỗ đó có mấy hàng quán phục vụ ăn uống, suốt dọc đường ông ta luôn trong trạng thái căng thẳng, dường như đang phải đề phòng gì đó.

Tống Tinh thường xuyên phải tiếp xúc với những người này, nhìn thấy bộ dạng đó của ông ta, lập tức phán đoán hẳn phải có điều kì cục gì trong đó. Tống Tinh vừa chăm chú quan sát, vừa bảo tiểu Cao lấy chiếc máy quay mini dùng để làm nhiệm vụ ra, quay lại nhất cử nhất động của Trịnh Dũng Binh.

Sau khi thấy Trịnh Dũng Binh đi vào một quán bán đồ ăn và đồ uống, Tống Tinh liền lấy điện thoại di động gọi cho Phó trưởng Công an Trương báo cáo tình hình.

Mấy phút sau, Trịnh Dũng Binh liên tiếp vào mấy quán khác mua rất nhiêu túi đồ ăn, hai tay xách đồ đi ra, lúc đi, vẫn quan sát bốn phía xung quanh đầy cảnh giác, sau khi xác nhận tình hình xung quanh, mới rảo bước đi về khu dân cư.

Theo chỉ thị của lãnh đạo, sau khi Trịnh Dũng Binh đi vào trong khu dân cư, Tống Tinh liền gửi toàn bộ đoạn ghi hình về cơ quan.

Một lúc sau, Trương Nhất Ngang xem xong đoạn ghi hình liền gọi điện thoại hỏi: “Không phải anh điều tra được là Trịnh Dũng Binh sống một mình à, một mình anh ta mua bấy nhiêu đồ làm gì?”

“Chắc là đồ ăn.”

“Tôi hỏi là anh ta có một mình thì tại sao lại mua nhiều đồ ăn như vậy?”

Câu hỏi của lãnh đạo hơi khó hiểu, một người mua nhiều đồ ăn một chút thì có làm sao? Tống Tinh đành trả lời cho qua: “Ồ… có thể là ông ta ăn khỏe.”

“Tôi thấy ông ta vào một quán mì, ông ta đã mua mấy bát mì?”

“Mấy bát mì?” Tống Tinh ngớ ra, ông ta chỉ để ý thấy Trịnh Dũng Binh đã đi vào một quán mì, lúc đi ra tay xách một túi đồ, đâu có để ý xem ông ta mua mấy bát mì, Tống Tinh đành thành thật trả lời: “Tôi không để ý.”

“Thế còn không mau đi hỏi!”

Tống Tinh bất mãn trong lòng, có phải là đi bắt một nhóm tội phạm đâu, mà phải căn cứ vào lượng thực phẩm để dự đoán trong nhà có bao nhiêu tội phạm, lãnh đạo nghiêm trọng hóa vấn đề quá.

Ông ta đành xuống xe, đi đến quán mì, gọi nhân viên phục vụ, kín đáo lấy ra thẻ cảnh sát, hỏi xem người đàn ông vừa nãy mua mấy bát mì, rồi lại dặn không được tiết lộ ra ngoài là có cảnh sát đến. Ông ta lo là lãnh đạo còn hỏi xem đã mua những loại đồ ăn gì, lại qua mấy quán khác hỏi han hệt như vậy.

Ông ta quay về xe, báo cáo kết quả điều tra cuối cùng, Trịnh Dũng Binh tất cả đã mua hai bát mì, một con vịt quay, nửa cân thịt bò, ngoài ra còn một vài loại đồ ăn sẵn khác và mấy lon bia.

Ở đầu bên kia điện thoại, Trương Nhất Ngang im lặng mấy giây, rồi phân tích: “Nhìn từ số lượng mà Trịnh Dũng Binh đã mua, ông ta sống một mình, không thể ăn hết bấy nhiêu đồ, đồ ông ta mua lại toàn là thức ăn mặn, còn có cả bia, có thể thấy ít nhất vẫn còn một người đàn ông nữa trong nhà ông ta.”

Tống Tinh gật đầu, vâng một tiếng.

“Như vậy, anh có thấy cũng rất khả nghi không?”

“Tôi…” Tống Tinh nuốt nước bọt, trong bụng thầm nói, khả nghi cái gì chứ, Trịnh Dũng Binh sống một mình, nhưng không có nghĩa là ông ta không có bạn bè, bạn bè đến nhà ăn cơm, ông ta mua tí đồ về tiếp đón, thế cũng đáng ngờ chắc? Có điều lãnh đạo nói khả nghi, thì tất nhiên là khả nghi, Tống Tinh đành đáp: “Vâng, tôi cũng thấy Trịnh Dũng Binh rất khả nghi.”

“Rất tốt, cho nên, tôi quyết định chính thức tiến hành điều tra trinh sát có định hướng đối với Trịnh Dũng Binh, anh thực hiện nhé.” Dứt lời liền ngắt điện thoại.

Tống Tinh trợn tròn mắt, cái gọi là điều tra trinh sát có định hướng có nghĩa là đưa Trịnh Dũng Binh vào danh sách đối tượng tình nghi phạm tội, cần cử người theo dõi liên tục hành tung của ông ta 24/24, nghĩ mọi cách để tìm ra chứng cứ phạm tội của ông ta.

Người ta thường nói đi bộ bên bờ sông, làm gì có chuyện không ướt giày. Một khi đã bị liệt vào danh sách điều tra trinh sát là khổ rồi. Điều này có nghĩa là, trong thời gian tới đây, nhất cử nhất động của Trịnh Dũng Binh đều nằm trong tầm quan sát của công an, nếu ông ta dám đánh bạc, dám chơi gái, đều dính đạn.

Tiểu Cao ở bên cạnh dài giọng than vãn: “Không đến mức như vậy chứ, chỉ mua thêm có bát mì, cũng bị điều tra trinh sát có định hướng?” Việc điều tra trinh sát có định hướng đối với cảnh sát cũng không dễ thở, cảnh sát phải luân phiên ba ca, phải làm ngoài giờ để theo dõi đối tượng 24/24.

Tống Tinh thở dài một tiếng, nghe thấy tiểu Cao than vãn, liền đưa luôn điện thoại di động cho cậu ta: “Thế thì cậu nói với sếp nhé?”

Tiểu Cao vội rụt tay lại, bày tỏ thái độ hoàn toàn phục tùng quyết định của lãnh đạo.

Tống Tinh nhìn Lý Tây qua gương chiếu hậu: “Cô thấy thế nào?”

“Cháu điều tra cùng chú và mọi người thôi.”

“Chúng tôi phải thay nhau thức đêm.”

“Cháu chắc chắn làm được.”

Tống Tinh lắc đầu, bó tay với cô nàng, ông ta lại nghĩ tiến hành điều tra trinh sát có định hướng đối với một người không có vấn đề gì như Trịnh Dũng Binh thì nhiễu sự quá, chỉ cần điều tra rõ xem có ai đến nhà ông ta là được, buổi tối cũng không cần tăng ca, ông ta bèn nảy ra một ý: “Lý Tây, cô đi gặp bộ phận quản lý tòa nhà cùng tôi, cô là nữ, lại là cảnh sát mới, không có khí chất của cảnh sát - ý tôi là khiến người khác không có cảm giác cô là cảnh sát, lát nữa cô sẽ đóng vai nhân viên quản lý tòa nhà, đi cùng trưởng ban quản lý tòa nhà lên trên tầng, xem có ai đến nhà Trịnh Dũng Binh, làm rõ thông tin này là có thể báo cáo hoàn thành nhiệm vụ với lãnh đạo rồi.”

“Đến lúc đó, cháu phải nói gì?” Lần đầu tiên thi hành nhiệm vụ, Lý Tây hơi căng thẳng, đồng thời cũng có phần phấn chấn.

“Nếu không biết nói gì cho phải, thì cô cứ đóng vai câm.”

CHƯƠNG 18

“Đại Lưu, cậu về chuyến này rốt cuộc là vì việc gì?”

Nhà Trịnh Dũng Binh ở tầng 16, một căn hộ nguyên tầng, trang trí nội thất xa hoa.

Trên chiếc bàn đá hoa cương ở phòng khách, bảy tám món ăn hầu hết là đồ mua sẵn, ngoài ra còn có hai bát mì. Người đàn ông để đầu trọc gần năm mươi tuổi, ăn mặc rất giống trọc phú, ngồi bên tay trái chính là Trịnh Dũng Binh. Người ở bên tay phải gọi là “đại Lưu”, chừng ba mươi tuổi, ăn mặc đơn giản, dáng người gầy gò.

Nhưng thái độ của Trịnh Dũng Binh đối với đại Lưu rất kính trọng, thoáng có vẻ sợ hãi. Ngược lại, đại Lưu ngồi bỗ bã thoải mái như chủ nhà, chăm chăm gắp thức ăn và uống rượu, không hề khách khí.

“Mấy hôm nay được đại ca Trịnh chăm sóc, em nói thật với anh. Lần này là có người tìm em về làm một vụ lớn.”

“Vụ lớn?” Trịnh Dũng Binh tò mò ghé sát lại.

Đại Lưu khẽ cười, hở ra cả hai hàng lợi: “Vụ làm ăn của người giàu nhất Tam Giang Khẩu, anh bảo có to không?”

“Lại mua đồ cổ?”

Nghe thấy chữ “lại”, đại Lưu cau mày: “Hắn cũng gặp anh để mua hàng rồi hả?”

Trịnh Dũng Binh châm một điếu thuốc lá, bực bội nói: “Thôi đừng nhắc đến nữa, thời gian trước, một tay họ Hồ trong công ty hắn đến gặp tôi để mua một bức chữ của Vu Hữu Nhiệm…”

“Anh có chữ của Vu Hữu Nhiệm?”

“Hàng giá năm trăm tệ.”

Đại Lưu lẩm bẩm một câu: “Mẹ, thế thì giả đến mức nào!”

“Đúng thế đấy, là thật hay giả mà còn không biết, cái thằng họ Hồ đấy còn bảo tôi nói với bên ngoài là mua năm trăm nghìn tệ, nói là mua cho sếp của nó.”

“Mẹ kiếp, tiền chênh lệch thật quá thể đáng.”

“Chuyện đấy thì kệ nó thôi, nhưng hôm trước thằng chết tiệt đó còn đem bức chữ đến trả, bảo là hàng giả, phải trả lại tiền, nó không cần năm trăm tệ nữa, nhưng bảo tôi phải nói với bên ngoài là tôi đã trả lại cho nó năm trăm nghìn tệ.”

“Lại còn có kiểu làm ăn như thế hả, người trong giới mà biết, lại tưởng là anh bán đồ giả với giá năm trăm nghìn tệ, mất hết uy tín còn gì!” Đại Lưu cũng bức xúc thay cho ông ta.

“Đúng thế, chỗ tôi mở cửa hàng kinh doanh quanh năm, luật trong giới chúng ta, những thứ trong tầm khoảng mười nghìn tệ, tùy vào con mắt soi hàng của anh, nhưng món đồ cả mấy trăm nghìn tệ mà là giả, thì sau này ai còn dám mua bán với anh nữa! Mà này, lần này họ tìm anh để mua gì thế?”

Đại Lưu nheo mắt, cảnh giác nói khẽ: “Đồ khai quật.”

“Chuông đồng?”

Đại Lưu ngạc nhiên: “Sao anh biết?”

“Thằng họ Hồ đó có đến tìm tôi, nói với tôi là muốn mua một bộ chuông đồng, tôi nói với nó là chuông đồng quá đắt, tôi lấy đâu ra bấy nhiêu tiền để kiếm chuông đồng, hơn nữa, chuông đồng là cổ vật khai quật, bị kiểm tra rất ngặt, có tiền cũng khó có thể mua được. Tôi bảo nó đi hỏi người khác xem, tôi có giới thiệu là anh có thể có mối, nhưng tôi cũng không có số điện thoại của anh, sau đó chắc là họ đã tìm được anh.”

Đại Lưu nói một câu đại khái: “Cũng là bạn của bạn giới thiệu, loằng ngoằng mấy vòng cuối cùng liên hệ đến tôi.”

Trịnh Dũng Binh cười nhẹ: “Lúc đó tôi cũng chỉ nói với cái thằng họ Hồ như vậy cho xong chuyện, tôi cứ tưởng mấy năm nay anh không làm ngành này nữa.”

Đại Lưu thở dài một tiếng: “Đúng là lâu lắm không làm rồi.”

Mắt Trịnh Dũng Binh sáng lên: “Thế mà anh vẫn kiếm được một bộ chuông đồng à?”

Đại Lưu xòe hai bàn tay: “Tất nhiên là không, có điều tôi biết một người đang có một bộ, cho nên lần này tôi làm trung gian, giúp bắc cầu kết nối, xong việc cho tôi mấy chục nghìn tệ tiền công.”

Trịnh Dũng Binh bật cười: “Đại Lưu này, tôi bảo nhé, anh quay lại Tam Giang Khẩu vì mấy chục nghìn tệ, với mức rủi ro phải gánh như vậy thì không hợp lý.”

Đại Lưu uống một hớp rượu, thở dài một tiếng: “Mấy năm nay tôi thực sự thiếu tiền, nếu không cũng chẳng liều mạng vì mấy chục nghìn tệ. Chỉ tại hồi đó khi chạy trốn, tôi làm chết một cảnh sát, có tên trong lệnh truy nã của công an, tôi thay đổi danh tính, rồi lại làm

phẫu thuật thẩm mỹ, lẩn trốn hết chỗ này sang chỗ khác ở trong nước bấy nhiêu năm nay, tiền tích lũy tiêu hết sạch từ lâu rồi, cuộc sống khó khăn quá. Lần này về Tam Giang Khẩu, tôi sợ bị nhận ra, không dám ở khách sạn, nghĩ đi nghĩ lại, chỉ còn cách tìm anh, bây giờ cái mạng chó của tôi hoàn toàn nằm trong tay anh đấy."

Đại Lưu nhìn Trịnh Dũng Binh đầy ẩn ý, Trịnh Dũng Binh vội cười giả lả: "Đại Lưu, anh cứ yên tâm tuyệt đối, mấy hôm nay khi đi ra ngoài tôi đều quan sát kĩ, tuyệt đối không có ai bám theo! Chỉ cần tôi không nói ra, không ai biết chuyện anh về Tam Giang Khẩu, không ai đến tìm anh…"

"Reng reng", vừa dứt lời, chuông cửa reo lên.

Đại Lưu chằm chằm nhìn Trịnh Dũng Binh.

"Đừng căng thẳng, tôi ra xem thế nào." Trịnh Dũng Binh nhẹ nhàng nói rồi định đi ra xem.

"Anh ở yên đấy." Đại Lưu đứng dậy, đưa mắt ra hiệu cho ông ta ngồi xuống, Trịnh Dũng Binh nhìn đại Lưu một giây, ngồi về chỗ.

Đại Lưu bước đến sau cánh cửa, nhìn vào mắt soi cửa, trưởng ban quản lý tòa nhà và một nữ nhân viên đứng ngoài cửa, trưởng ban quản lý tòa nhà bấm chuông một hồi, rồi quay người nói gì đó với cô nhân viên ở phía sau. Đại Lưu áp tai lên cánh cửa, nghe thấy cô nhân viên nói: "Cứ bấm tiếp đi, trong nhà có người."

Trưởng ban quản lý tòa nhà răm rắp nghe theo lời cô ta, lại đưa tay lên bấm chuông cửa, cùng lúc đó, cô nhân viên đột nhiên ghé sát lại nhìn vào con mắt soi cửa, đại Lưu vội nấp sang một bên theo

phản xạ bản năng, hắn trọn mắt nhìn Trịnh Dũng Binh, lạnh lùng hỏi: “Người bên ngoài là ai?”

Đại Lưu chằm chằm nhìn khiến Trịnh Dũng Binh phát hoảng, ông ta rón rén đến chỗ mắt soi cửa, nhìn ra ngoài, quay đầu lại khẽ nói với cậu ta: “Là quản lý tòa nhà.”

“Con bé đằng sau là ai?”

Trịnh Dũng Binh quan sát mấy giây, nói vẻ bất an: “Cô này… cô này tôi chưa gặp bao giờ.”

“Anh có chắc không?”

“Tôi… tôi chắc.”

Chuông cửa tiếp tục kêu, như thể nếu không mở cửa thì người bên ngoài sẽ cứ thế tiếp tục bấm.

Đại Lưu nghiến răng, rút một con dao đạn đạo, mép dao kề vào vị trí thận phía sau lưng của Trịnh Dũng Binh, nói khẽ: “Anh Trịnh, xin lỗi nhé, nếu đúng là cảnh sát, tôi đành lôi anh đi cùng. Nếu nhầm, huynh đệ sẽ dập đầu tạ tội. Ra mở cửa đi, tự nhiên một tí.”

Trịnh Dũng Binh bị hắn kề dao vào eo lưng, sợ tái mặt, do dự một giây, hít sâu một hơi, bước đến bên cửa, ho một tiếng hắng giọng, vừa mở cửa vừa nói to: “Bấm cái gì chứ, bấm một lần là được rồi, còn cứ bấm mãi, muốn bọn này điếc chết hả!”

Trưởng ban quản lý tòa nhà liên mồm xin lỗi ông ta, giải thích là nhà ở tầng dưới phản ánh tường ngoài nhà họ bị rò nước, nghi là nhà vệ sinh ở chỗ này có vấn đề, nên qua xem thế nào.

Nghe thế, mặt Trịnh Dũng Binh lập tức biến sắc, ông ta hiểu về trang trí nội thất, trước đây khi nhà ông ta hoàn thiện, ông ta đã nhìn

thấy đường ống dẫn của nhà vệ sinh cách tường ngoài hàng ki-lô-mét, làm gì có chuyện tường ngoài bị rò nước mà lại nghi ngờ là do nhà vệ sinh nhà ông ta.

Trịnh Dũng Binh lập tức nói luôn: “Không thể nào, nhà vệ sinh nhà tôi không có vấn đề gì, tầng dưới rò nước chỗ nào, tôi cùng anh xuống xem!” Vừa nói vừa làm bộ định đi ra ngoài.

Đại Lưu ấn con dao đạn đạo vào thắt lưng ông ta, nói: “Anh Trịnh, chúng ta uống rượu tiếp, xuống dưới đấy làm gì?”

“Vâng, vâng, anh nói phải.” Trịnh Dũng Binh không dám động đậy, hoảng sợ lắp bắp.

Trưởng ban quản lý tòa nhà cũng không biết phải xử trí thế nào.

Lý Tây nhận thấy có điều bất thường giữa Trịnh Dũng Binh và người đàn ông lạ mặt phía sau lưng ông ta, cô nàng lên tiếng: “Đây là bạn của đại ca Trịnh phải không ạ, sao chưa gặp bao giờ nhỉ?”

Đại Lưu cười cười: “Cô biết đại ca Trịnh à?”

“Tất nhiên rồi, các chủ nhà ở đây tôi đều biết cả.” Lý Tây làm bộ nhiệt tình như một nhân viên thuộc ban quản lý.

Cô nàng vừa dứt lời, mặt Đại Lưu lập tức biến sắc. Lão Trịnh nói là chưa từng gặp cô ta, mà cô ta lại nói là biết lão Trịnh, không phải là cảnh sát thì còn ai vào đây nữa!

“Đại ca Trịnh ơi là đại ca Trịnh.” Đại Lưu cười nhạt, “Con mẹ ông!” Đại Lưu rút luôn con dao đạn đạo ra, đâm một nhát vào thận của Trịnh Dũng Binh, giây tiếp theo trưởng ban quản lý tòa nhà bị đá lăn quay ra đất, con dao đạn đạo đâm tới tấp vào bụng và đùi ông ta.

Lý Tây nghe thấy tiếng kêu thê thảm của lão Trịnh, còn chưa kịp phản ứng, giây tiếp theo nhìn thấy trưởng ban quản lý tòa nhà bị đâm gục ra đất, cô nàng vội túm lấy một cái lọ cắm hoa trang trí ở bức tường trang trí gần cửa, giáng vào đầu Đại Lưu.

Đại Lưu bị giáng trúng đầu, máu me be bét, liền quay ra xông vào Lý Tây, Lý Tây đứng thẳng người, nhìn xuống, đá một nhát, Đại Lưu vung dao khua loạn xạ, trúng vào đầu gối Lý Tây. Lý Tây không thể nào ngờ được, chuyến điều tra tìm hiểu thông tin lại xảy ra biến cố như vậy, cô nàng chưa từng trực tiếp đối kháng với tội phạm bao giờ, rối trí không biết làm thế nào, thấy Đại Lưu mắt đỏ ngầu xông đến, cô nàng vội quay người bỏ chạy theo bản năng, cô nàng xô bật cánh cửa lối ra cầu thang bộ, đang định lao xuống thì bị Đại Lưu đạp mạnh một cú từ sau lưng, lăn xuống cầu thang.

Đại Lưu đang định lao xuống theo đâm chết Lý Tây, thì nghe thấy tiếng bước chân chạy vội vã từ phía dưới cầu thang vọng tới, đồng thời giọng nói rắn rỏi của một người đàn ông vang lên: “Cảnh sát đây! Cảnh sát đây!”

Giọng nói đó tất nhiên là của Tống Tinh, vì Lý Tây lần đầu tiên tham gia điều tra, mặc dù là nhiệm vụ đơn giản nhất, nhưng ông ta sợ Lý Tây làm hỏng việc, nên bảo Lý Tây giữ liên lạc liên tục. Do có lúc tín hiệu của máy bộ đàm có vấn đề, phát ra những tiếng ồn chói tai, dễ bị phát hiện, nên ông bảo Lý Tây dùng điện thoại di động gọi vào máy của ông, điện thoại di động để trong túi áo, giữ nguyên trạng thái kết nối.

Sau khi dặn dò trưởng ban quản lý tòa nhà, Tống Tinh liền ở tầng 1 chờ họ đi xuống, khoảnh khắc vừa nghe thấy tiếng kêu thất

thanh thảm thiết của lão Trịnh từ điện thoại di động vọng ra, người cảnh sát già biết ngay là đã xảy ra chuyện, vội chạy lên lầu, thì thấy thang máy vẫn dừng ở tầng 16 khi nãy, mỗi căn hộ có một thang máy riêng, một cái thang máy nữa ở đầu kia tòa nhà, ông không kịp nghĩ nhiều, chạy luôn lên trên tầng theo lối cầu thang bộ ở bên cạnh, mới chạy được ba tầng đã nghe thấy Lý Tây kêu cứu ở trên tầng! Ông đành hét to “cảnh sát đây” để trì hoãn thời gian của địch trước.

Đại Lưu nghe thấy dưới tầng đúng là có cảnh sát, hắn không kịp đâm chết Lý Tây, quay người chạy ra, lao đến cửa thang máy, thang máy vẫn đang dừng ở tầng 16, hắn cũng không còn quan tâm được dưới lầu liệu có cảnh sát không, đành bấm thang máy đi xuống.

Khi Tống Tinh hổn hển chạy lên đến tầng 15 rưỡi thì gặp Lý Tây bị đạp lăn xuống đất không dậy được, vội hỏi xem tình hình cô nàng thế nào, biết là cô nàng chỉ bị thương phần mềm bên ngoài, bên trên vẫn còn hai người bị thương nặng.

Tống Tinh vừa mở máy bộ đàm gọi tiểu Cao đang ở trong xe ô tô mau chạy vào trong khu dân cư, chặn kẻ đang tháo chạy xuống dưới lại, vừa vội lao lên trên tầng, sau khi kéo mở cánh cửa căn hộ đang khép hờ ra, cả người sững sờ. Trưởng ban quản lý tòa nhà bị đâm nhiều nhát, đầu óc vẫn còn tỉnh táo, đang yếu ớt kêu rên. Trịnh Dũng Binh đã đau đến mức bất tỉnh không biết gì nữa.

Tống Tinh cố hết sức sơ cứu, lại gọi điện thoại về cơ quan, báo đã xảy ra chuyện lớn!

CHƯƠNG 19

Đã về đêm, những âm thanh huyên náo trong bệnh viện Nhân dân Tam Giang Khẩu đã lắng xuống, tòa điều trị lưu trú tĩnh lặng như tờ, chỉ có một tầng không yên bình.

Cảnh sát vây kín đầu hành lang tầng này, liên tục có y tá và người nhà bước tới nhắc nhở: “Ôi, đồng chí cảnh sát, ở đây không được hút thuốc đâu.” “Không sao, tôi hướng ra phía ngoài cửa sổ.” “Nếu anh đóng cửa sổ vào, treo đầu ra ngoài mà hút thì tôi không có ý kiến gì, nhưng anh đang mở cửa sổ, khói thuốc vẫn bay vào trong mà.” “Biết rồi, biết rồi, tôi đi ra cầu thang bộ được chưa.”…

Chuông thang máy kêu, Trương Nhất Ngang mặc thường phục xuất hiện ở cửa thang máy, Vương Thụy Quân và những người đi cùng vội xúm lại, nhìn sắc mặt hằm hằm của anh ta, không ai dám lên tiếng trước.

Trương Nhất Ngang hít một hơi thở sâu, cố gắng kiềm chế tâm trạng của mình: “Người thế nào rồi?”

Vương Thụy Quân miễn cưỡng trả lời: “Trên người trưởng ban quản lý tòa nhà có nhiều vết đâm xuyên thấu cơ quan nội tạng, vẫn đang cấp cứu trong phòng bệnh ICU, may mà khi nãy bác sĩ bảo anh ta tạm thời đã qua cơn nguy kịch. Trịnh Dũng Binh bị đâm một nhát vào eo lưng, ông ta béo, chỉ tổn thương một phần cơ quan nội tạng, không nguy hiểm đến tính mạng, bây giờ đang nằm trong

phòng bệnh. Lý Tây chỉ bị dao sượt vào đầu gối, bị thương ngoài da, đã băng lại, không sao, cô ấy tạm ngủ lại một tối ở phòng bệnh bên cạnh, ngày mai để bác sĩ kiểm tra một chút."

Trương Nhất Ngang gật đầu, đưa mắt nhìn đám cảnh sát tìm kiếm một hồi rồi hỏi: "Cái lão Tống Tinh chết tiệt đâu?"

"Dạ…" Vương Thụy Quân chần chừ giây lát rồi đáp, "Tối hôm nay anh ấy tất bật ở bên ngoài truy bắt tội phạm suốt, cũng mệt phờ rồi ạ."

"Ông ấy còn dám kêu mệt?"

"Không, không ạ, không phải là anh ấy kêu mệt, mà là em thấy anh ấy đã mệt phờ rồi." Vương Thụy Quân nói đỡ cho Tống Tinh, "Sếp ạ, anh bỏ qua cho anh ấy một lần này, vốn chỉ là mặc thường phục đi điều tra thông thường, ai ngờ lại xảy ra chuyện như vậy."

"Mặc thường phục đi điều tra thông thường? Người phụ trách điều tra là ông ta thì không sao cả, những người không liên quan khác thì đưa hết vào bệnh viện rồi, có ai làm cảnh sát như ông ta không?"

"Dạ… không, đúng là không có."

Trương Nhất Ngang thở ra một hơi, quay sang hỏi: "Điều tra ra hành tung của tội phạm chưa?"

Vương Thụy Quân đỏ bừng mặt, thuật lại diễn biến sự việc: "Lúc Tống Tinh chạy lên cầu thang cứu người, tên tội phạm chớp thời cơ đi thang máy xuống, Tống Tinh báo cho tiểu Cao chặn lại, tiểu Cao không thấy tội phạm. Sau đó kiểm tra camera giám sát mới biết, sau khi xuống tầng 1, tên tội phạm không chạy về phía cổng khu dân cư,

mà chuồn thẳng ra ngoài từ cổng sau. Chúng em đã lập tức trích xuất camera giám sát ven đường, nhìn thấy tên tội phạm trốn vào trong một con ngõ nhỏ, giao thông ở khu đó phức tạp, đó lại là khu vực điểm mù của camera giám sát, cho nên tạm thời đã để hắn chạy thoát. Chúng em đã cử khoảng một trăm người đến từng nhà ở khu vực đó để điều tra."

Trương Nhất Ngang lạnh nhạt nói: "Các anh nói xem Tống Tinh có ngu không? Chạy theo lối cầu thang bộ lên tầng 16!"

"Lúc đó thang máy đang dừng ở tầng 16, anh ấy nghe thấy đã có chuyện xảy ra với Lý Tây qua điện thoại di động, không kịp đợi thang máy đi xuống, nên chạy luôn lên. Nếu anh ấy đợi thang máy xuống, mất nhiều thời gian, ba người bên trên có thể càng nguy hiểm." Vương Thụy Quân cố gắng nói đỡ lời cho Tống Tinh.

"Anh ta chạy theo lối cầu thang bộ thì không sai, nhưng cho dù là thời gian có gấp nữa, anh ta không thể bấm gọi thang máy xuống, rồi hẵng chạy lên theo lối cầu thang bộ được à? Anh ta chạy lên tầng 16 bằng hai chân, thì tên tội phạm đã đi thang máy xuống từ đời nào rồi. Lúc đó, nếu anh ta bấm thang máy trước, để thang máy đi xuống, thì tên tội phạm cũng không thể đi thang máy trốn thoát được, chưa biết chừng đã bị bắt rồi."

Hóa ra là như vậy! Những cảnh sát hình sự xung quanh tới tấp gật đầu tán thưởng, khen cách xử lý của lãnh đạo mới là cách làm quyết đoán, không nao núng khi gặp nguy hiểm, logic chặt chẽ, Tống Tinh chỉ chăm chăm chạy lên theo lối cầu thang bộ, mới dẫn đến hậu quả cuối cùng để tội phạm trốn thoát, đúng là ngu xuẩn hết mức. Chỉ cần trước khi chạy lên theo lối cầu thang bộ, ông ta đưa

ngón tay ra ấn nút thang máy một cái là thang máy sẽ đi xuống, tên tội phạm cũng không thể chạy trốn được, bây giờ kết quả đã hoàn toàn khác.

Một thời gian dài sau đó, Tống Tinh đã trở thành danh từ thay thế cho sự không động não trong cơ quan.

Trương Nhất Ngang khinh khỉnh hứ một tiếng, lại hỏi: “Đã điều tra ra danh tính của tội phạm chưa?”

“Chưa ạ, nhìn trong camera giám sát không nhận diện được. Chúng em đã gặp Trịnh Dũng Binh để hỏi, hắn ta không chịu nói, sau đó lại còn giả vờ hôn mê bất tỉnh, y tá đến đuổi chúng em ra ngoài hết, nói là bệnh nhân bị thương nặng, cần được nghỉ ngơi đầy đủ.”

“Nghỉ cái cục cứt! Y tá là cái thá gì! Sao anh không lấy một cô y tá làm vợ!” Trương Nhất Ngang quát ầm lên, đã đến lúc này rồi, mà còn phải cân nhắc tình hình sức khỏe của Trịnh Dũng Binh, hắn là bố anh à. Anh ta ra lệnh luôn: “Phòng nào, dẫn tôi vào!”

Vương Thụy Quân ngập ngừng giây lát, nghĩ bụng lương là do Công an thành phố phát, bệnh viện có phát đâu, lãnh đạo đã nói thế, anh ta làm sao dám nói gì thêm, liền dặn cấp dưới đừng để y tá đến, đẩy cánh cửa phía bên tay phải ra, dẫn lãnh đạo vào.

Đây là một phòng hai giường bệnh, Trịnh Dũng Binh là đối tượng canh chừng đặc biệt của cảnh sát, cho nên trong phòng bệnh ngoài ông ta ra, không còn bệnh nhân nào khác.

Trịnh Dũng Binh nằm trên chiếc giường bệnh gần cửa phòng, hình như đã ngủ say, hoàn toàn không có phản ứng gì khi hai người

bước vào.

Trương Nhất Ngang quan sát ông ta một lúc, bước đến cạnh giường bệnh, thấy một cái máy, không nói không rằng, đưa tay tắt luôn công tắc nguồn.

Mấy giây sau, một giọng nói yếu ớt trên giường bệnh không chịu được thốt lên: “Đừng… đừng tắt máy thở ôxy của tôi.”

“Anh vẫn đang thức à!” Trương Nhất Ngang cười nhạt, quay đầu chất vấn, “Tôi hỏi anh, người đâm anh lúc chiều là ai?”

“Tôi… tôi không biết, tôi không quen.”

“Không quen mà đến nhà anh ăn cơm?”

“Là… là khách của cửa hàng, thỉnh thoảng qua chỗ tôi uống rượu, nên quen, tôi gọi anh ta là Đại Lưu, tôi… tôi chỉ biết bấy nhiêu thôi. Cái máy… cái máy thở ôxy… máy thở ôxy bật lên cho tôi được không?” Trịnh Dũng Binh giơ tay ra một cách yếu ớt rồi lại rụt tay về.

“Bật máy thở gì! Tôi không có thời gian nói chuyện phiếm với anh, nếu anh không khai rõ ngọn ngành sự việc, đừng có nói máy thở ôxy, bệnh viện còn không cả tiêm thuốc chống viêm cho anh đâu, chẳng may trên lưỡi dao có vi trùng uốn ván, để rồi xem anh có chết không!” Trương Nhất Ngang thẳng thừng đe dọa.

Trịnh Dũng Binh nuốt nước bọt, buổi chiều ông ta đã bị dao đâm vào thận, đau đến mức ngất xỉu, cứ tưởng thế là mình chết luôn. Sau đó bác sĩ nói với ông ta, may mà lớp mỡ dày, thận chỉ bị tổn thương lớp vỏ ngoài, về nhà tĩnh dưỡng một tháng là ổn. Nhưng người nằm viện lúc nào cũng vô cùng lo lắng, lo sẽ có di chứng để lại, giờ lại bị đe dọa như vậy, ông ta sợ hết hồn.

Suy xét giây lát, nghĩ đến chuyện Đại Lưu suýt nữa đã lấy mất mạng của mình, bây giờ mình lại rơi vào tay cảnh sát, sớm muộn gì cũng phải khai ra, khai càng sớm càng tốt, Trịnh Dũng Binh cũng không lì nữa, khai thật: “Là Lưu Bị làm.”

“Mẹ kiếp, tôi nói với anh về vụ án, anh chém sang Tam Quốc hả!” Trương Nhất Ngang nổi giận, làm bộ định bóp nát túi đựng dịch truyền của ông ta.

Vương Thụy Quân khẽ kéo lãnh đạo, nhắc nhở: “Sếp ạ, đúng là có một người tên là Lưu Bị.”

Trịnh Dũng Binh nhìn anh ta, vẻ mặt đầy chân thành: “Đúng thế, đúng là cậu ta tên là Lưu Bị, cậu ta là tội phạm bỏ trốn.”

Trương Nhất Ngang cau mày.

Vương Thụy Quân giải thích: “Tên thật của người đó chính là Lưu Bị, lưu manh từ nhỏ, đã vào tù mấy lần, sau này không biết học ai được một ngón nghề, chuyển sang trộm mộ, đi mấy tỉnh liền để trộm mộ, còn buôn bán văn vật cấp quốc gia, có tên trong danh sách truy nã của Bộ Công an. Mấy năm trước, hắn quay về Tam Giang Khẩu bị người ta tố giác, bị bắt, cơ quan công an địa phương khác cử người đưa hắn đi, dọc đường hắn vờ bị bệnh, giết hại một cảnh sát và chạy trốn, đến bây giờ vẫn chưa bắt được, tên hắn vẫn đang nằm trong danh sách truy nã trọng điểm của Bộ Công an.”

Tội phạm giết hại cảnh sát bỏ trốn, nếu bị bắt thì một trăm phần trăm sẽ bị tử hình, thảo nào chiều nay Lưu Bị phản kháng trước, chạy trốn bằng mọi giá, kể cả phải gánh thêm một án mạng.

Trương Nhất Ngang gật đầu, tiếp tục lạnh lùng nhìn Trịnh Dũng Binh: “Như vậy lần này anh đã che giấu tội phạm bỏ trốn nhỉ?”

“Tôi… tôi cũng không muốn. Cậu ta bỗng dưng tìm đến tôi, cậu ta cùng đường không sợ chết, tôi làm sao dám từ chối.” Mặt Trịnh Dũng Binh đầy vẻ oan ức.

Trương Nhất Ngang không quan tâm đến ông ta, anh ta quay sang hỏi Vương Thụy Quân: “Tội che giấu tội phạm luật pháp quy định thế nào nhỉ?”

“Giam giữ có thời hạn dưới ba năm, hoặc là cải tạo, quản thúc, tình tiết nghiêm trọng, thì ba đến mười năm.”

Trương Nhất Ngang cười nhạt: “Che giấu tội phạm giết hại cảnh sát như Lưu Bị, tình tiết có nghiêm trọng không?”

Vương Thụy Quân phụ họa ăn ý: “Chắc chắn là nghiêm trọng.”

“Trong hồ sơ nói năm nay anh 46 tuổi, giam chừng mười năm, lúc ra tù là 56, chắc cũng không hề gì nhỉ, vài năm sau là được lĩnh lương hưu rồi.”

Trịnh Dũng Binh đang bị thương nặng, nghe thế, bỗng ngồi bật dậy như thể cải tử hoàn sinh: “Lãnh đạo ơi, tôi không ngồi tù đâu, thời trẻ, tôi vì nông nổi mà vi phạm pháp luật phải ngồi tù, giờ đánh chết tôi cũng không ngồi tù nữa đâu.”

Vương Thụy Quân giải thích: “Nếu cơ quan công an tin là anh bị Đại Lưu uy hiếp, có thể là hắn ta trực tiếp uy hiếp anh, cũng có thể là gián tiếp uy hiếp, bắt anh giữ hắn lại ăn cơm ở nhà anh, không được báo công an. Trong tình hình như vậy, chỉ cần quản thúc là được, quản thúc có nghĩa là không bắt anh, thỉnh thoảng anh đến

đồn công an khai báo tình hình. Có điều, muốn vậy thì phải để cơ quan công an tin là anh bị hắn ta uy hiếp.”

Trương Nhất Ngang gật đầu: “Chúng tôi chính là cơ quan công an.”

Trịnh Dũng Binh nhìn hai người vẻ sợ hãi, mấy giây sau, vội bày tỏ thái độ: “Thưa lãnh đạo, anh muốn hỏi gì, chỉ cần tôi biết, tôi nhất định sẽ nói hết. Tôi… đúng là tôi bị cậu ta uy hiếp.”

Trương Nhất Ngang cười nhạt, kéo một chiếc ghế ngồi xuống, bắt đầu kiên nhẫn tra hỏi: “Bây giờ hắn đã trốn mất rồi, anh nói xem, hắn ta trốn đi đâu?”

Trịnh Dũng Binh cố hết sức làm ra vẻ chân thành: “Thưa lãnh đạo, cụ thể cậu ta trốn đi đâu, tôi quả thực không biết. Nếu tôi có thể tìm thấy cậu ta, thì lúc chiều cậu ta đã không chỉ đâm tôi một nhát.”

Trương Nhất Ngang gật đầu, nói như vậy cũng có lý, lại hỏi: “Hắn đến Tam Giang Khẩu làm gì?”

“Hắn ta nói là ông chủ Chu của tập đoàn Vinh Thành tìm gặp cậu ta để mua một bộ chuông đồng, trong tay cậu ta không có chuông đồng, lần này cậu ta làm trung gian, nghe nói sau khi xong việc cậu ta được mấy chục nghìn tệ tiền hoa hồng.”

“Ông chủ Chu của tập đoàn Vinh Thành, Chu Vinh?” Trương Nhất Ngang lập tức cảnh giác, “Anh có thể khẳng định chắc chắn là Chu Vinh gặp hắn để mua… mua chuông đồng gì đó không?”

Trịnh Dũng Binh thật thà đáp: “Chuyện này… chuyện này là tôi nghe cậu ta nói, có điều một giám đốc họ Hồ của tập đoàn Vinh

Thành cũng đã tìm gặp tôi, hỏi xem tôi có kênh nào mua được chuông đồng, tất nhiên là tôi không có."

"Loại chuông đồng này rất đắt phải không?"

"Là cổ vật khai quật, thường có giá khởi đầu là vài chục triệu tệ."

Trương Nhất Ngang chặc lưỡi: "Đắt thế à!"

Vương Thụy Quân ở bên cạnh giải thích: "Nhà nước nghiêm cấm mua bán cổ vật khai quật."

Trương Nhất Ngang ngẫm nghĩ một lúc, anh ta chưa từng tiếp xúc với án cổ vật, nghĩ bụng người có tiền mua cổ vật cũng bình thường, cho dù có bị cảnh sát điều tra ra, thường cũng chỉ có thể tịch thu nộp cho nhà nước, người như Chu Vinh thì không thể bỏ tù được. Anh ta liền hỏi Trịnh Dũng Binh: "Anh có quan hệ với tập đoàn Vinh Thành không?"

"Cũng chưa được coi là có," Trịnh Dũng Binh suy nghĩ giây lát, liền nói một mạch. "Trước đó vị Giám đốc Hồ của tập đoàn Vinh Thành còn tìm gặp tôi mua một bức chữ giả với giá năm trăm tệ, bảo tôi nói với bên ngoài là năm trăm nghìn tệ. Mấy hôm sau, anh ta đem bức chữ đến trả lại cho tôi, lại bảo tôi nói với bên ngoài là tôi đã trả lại cho anh ta năm trăm nghìn tệ. Tôi nghĩ chắc là ông chủ Chu muốn mua tranh chữ, Giám đốc Hồ thấy ông chủ không hiểu, lừa gạt qua mắt ông ta để ăn tiền."

"Chỉ thế thôi à?"

"Vâng, chỉ thế thôi."

Trương Nhất Ngang cười nhạt: "Nhưng theo những thông tin mà chúng tôi nắm được, những việc liên quan đến anh không chỉ có

thế.”

“Còn… còn gì nữa ạ?” Trịnh Dũng Binh sợ sệt nhìn Trương Nhất Ngang, sắc mặt của ông ta đã hoàn toàn lọt vào mắt Trương Nhất Ngang.

“Là anh muốn lập công, hay là tôi muốn lập công? Tôi nói thật với anh, sự việc đó chúng tôi đã điều tra đến anh rồi, nếu không, anh tưởng hôm nay chúng tôi ngẫu nhiên đến gặp anh à? Hôm nay chúng tôi đến tận nhà anh, mục tiêu không phải là Lưu Bị, mà là anh. Nói đi, việc đó rốt cuộc là thế nào?”

Lúc đầu Vương Thụy Quân nghe như vịt nghe sấm, mấy giây sau liền hiểu ra, Phó trưởng Công an đang lừa ông ta khai ra, xem ông ta còn liên quan đến vụ án nào.

Trịnh Dũng Binh cúi đầu im lặng một lúc, lại nhìn Trương Nhất Ngang và Vương Thụy Quân, sau một hồi đấu tranh tư tưởng, ông ta thở dài một tiếng, nói: “Hai người đó, tôi quả thực nghi ngờ họ có vấn đề, lúc đó tôi có suy nghĩ chắc là không sao, cho nên mới… mới nhận đồ của họ.”

Trương Nhất Ngang bình thản bảo: “Diễn biến toàn bộ sự việc.”

“Khoảng nửa tháng trước, có hai người đàn ông chừng khoảng hai lăm hai sáu tuổi không rõ biết được tôi qua kênh nào, tìm đến tận nhà, hỏi tôi có thu mua tí đồ không. Họ đưa cho tôi một túi đồ trang sức bằng vàng và một ít đá quý, tôi định giá, chỗ đó trị giá khoảng từ một triệu rưỡi tệ đến hai triệu tệ, tôi trả cho họ tám trăm nghìn tệ, họ chấp nhận. Thưa lãnh đạo, lúc đấy đúng là tôi có nghi ngờ đó là đồ họ ăn trộm, nhưng tôi lại nghĩ, có thể bọn họ là con nhà giàu, lấy đồ trong nhà đem đi bán để tiêu xài phung phí, tôi thực sự

đã mua số đồ đó với suy nghĩ ăn may như vậy, nếu tôi biết đó là đồ phi pháp, tôi chắc chắn sẽ báo với cơ quan công an ngay lập tức!"

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó… sau đó họ nhận tiền rồi đi, tôi đã bán đi một vài món đồ trong số đó, nhưng hầu hết vẫn ở trong nhà tôi, nếu… nếu cảnh sát muốn truy thu, tôi… tôi cũng sẽ hợp tác." Ông ta nói ra câu đó mà buốt hết ruột gan.

Trương Nhất Ngang lập tức hiểu ra, món đồ mà Chu Kỳ mua của Trịnh Dũng Binh nằm trong số hàng này, sự việc này tất nhiên ngày mai phải điều tra, liền hỏi: "Còn gì nữa không?"

Trịnh Dũng Binh nghĩ bụng khai số hàng đó ra để đổi lấy tấm bùa hộ mệnh, đã tổn thất quá lớn rồi, nếu khai ra hết toàn bộ những vụ mua đồ trộm cắp trong mấy năm qua, thì đúng là táng gia bại sản, kiên quyết không thể nói thêm nữa, liền hạ quyết tâm kêu lên: "Thưa lãnh đạo, thực sự chỉ có những việc đó thôi. Ngoài việc giữ Lưu Bị trong nhà lần này ra, thì tôi đã gác kiếm rửa tay lâu rồi, mọi thứ trong cửa hàng của tôi đều là làm ăn hợp pháp, không có gì vi phạm pháp luật cả. Lần này đúng là Lưu Bị tự đến tìm tôi, cậu ta đã từng giết người, tôi sợ cậu ta, không thể không tiếp đón cậu ta được, sự thực đúng là như vậy, các anh nhất định phải tin tôi!" Trịnh Dũng Binh nói đến mức nước mắt rơm rớm chực trào ra, chỉ còn thiếu nước lấy tính mạng ra bảo đảm cho sự trong sạch của mình.

Trương Nhất Ngang thấy bộ dạng đó của ông ta, đúng là cũng không hỏi ra được việc quan trọng gì khác nữa, đành thôi.

CHƯƠNG 20

Trưa hôm sau, Trương Nhất Ngang mặt mũi căng thẳng, dán điện thoại di động vào mặt, cắn răng nghe hết trận mắng té tát của Cao Đông, sau khi ngắt điện thoại, anh ta quệt tay lau mặt, như thể nước bọt của Cao Đông từ trong điện thoại di động văng đầy lên mặt anh ta.

Anh ta buông một tiếng thở dài, quay người rầu rĩ nhìn Lý Tây đang ngồi trên ghế sofa: “Lãnh đạo này, người nhà cô rốt cuộc là cấp bậc gì thế hả?”

Lý Tây cau mày nói nhỏ: “Chú em là Cục trưởng Cục Trinh sát hình sự Bộ Công an.”

Trương Nhất Ngang khép chặt hai chân, để mình không nhảy ra ngoài cửa sổ, nuốt nước bọt: “Thứ trưởng?”

Lý Tây chậm rãi gật đầu.

Thứ trưởng kiêm Cục trưởng Cục Trinh sát hình sự, cô ta còn chọn cấp bậc thấp để nói.

Một phó trưởng Công an thành phố cấp huyện quèn như Trương Nhất Ngang, hôm qua suýt nữa làm cháu gái của thứ trưởng đại nhân mất mạng, nếu đắc tội với vị thần tiên này, chỉ một câu nói cũng đủ để một phó trưởng công an thành phố, đang oai phong lẫm liệt chỉ đạo mấy vụ án vặt như anh ta xuống ngồi phòng Hộ tịch cúi

đầu làm chứng minh thư cho người ta, mười Phó Giám đốc Công an tỉnh Cao Đông cũng không che chở được cho anh ta.

Lý Tây nhìn bộ dạng anh ta, vội giải thích: “Chú Quách không phải là chú ruột của em, trước đây chú ấy làm cùng với bố em ở địa phương, bố em từng cứu chú ấy, sau này… sau này bố em mất vì bị tội phạm tấn công trong khi thi hành nhiệm vụ, chú Quách quan tâm chăm sóc em như cháu gái, lúc đó chú ấy vẫn ở địa phương, sau này mới lên Bắc Kinh.”

Trương Nhất Ngang nghĩ bụng, thế thì có khác gì, bố cô đã cứu mạng thứ trưởng, sau lại chết trong khi làm nhiệm vụ, thứ trưởng nhớ tình xưa, coi cô như cháu ruột, tình nghĩa với chiến hữu từng cứu mạng mình còn hơn tình thân với anh em ruột, tôi mà làm cô mất mạng, lại không chết với ông ta?

Lý Tây lại vội giải thích: “Sáng nay em đã giải thích cẩn thận với chú Quách rồi, việc này không liên quan đến bất cứ ai, là do em không có kinh nghiệm, sơ suất, bị Lưu Bị phát hiện ra, em cũng không bị thương. Chú Quách bảo không sao, chỉ nhắc em sau này phải cẩn thận, chú ấy nói rồi, sẽ không can thiệp vào công việc của em.”

Trương Nhất Ngang nghĩ bụng, tất nhiên là ông ta nói với cô như vậy rồi, “không sao, không sao”, nhưng ông ta có nói với Phó Giám đốc Công an tỉnh Cao như vậy đâu, nếu không làm sao ông ấy mắng tôi sấp mặt, nhục như cún thế này!

Lý Tây lại nói đỡ cho Tống Tinh: “Sếp ạ, sự việc hôm qua anh đừng trách trung đội trưởng Tống, chuyện này hoàn toàn nằm ngoài ý muốn, không ai ngờ được. Hơn nữa… hơn nữa anh cũng đừng

băn khoăn về chú em mà không cho em tham gia công việc điều tra thực tế, từ nhỏ em đã thường quan sát công việc của bố, khi đó em đã quyết định nhất định sẽ làm cảnh sát hình sự.”

“Tất nhiên không phải là tôi băn khoăn về chú của cô,” Trương Nhất Ngang không muốn mất thể diện trước mặt cấp dưới, quyết định nói dối, đổi giọng, vẻ đầy quan tâm lo lắng, “là tôi lo cho sự an toàn của cô! Cô là lính mới, chưa có kinh nghiệm xử lý những tình huống phát sinh bất ngờ, nên mới để cô học tập trước đã, làm nhiều công việc cơ sở hơn để tích lũy kinh nghiệm. Cô cứ yên tâm, đến khi cô có đủ kinh nghiệm, cơ hội tham gia điều tra rất nhiều.”

“Thật ạ?” Lý Tây mừng rỡ ra mặt.

“Tất nhiên là thật chứ. Cô gọi Vương Thụy Quân và Tống Tinh sang đây.”

Lý Tây nhảy bật dậy khỏi ghế sofa, hớn hở đi gọi hai người. Hai người vừa vào cửa, Trương Nhất Ngang liền nói luôn: “Sau này ai còn cho Lý Tây tham gia điều tra, người đó cút ngay cho tôi!”

Mặc dù Vương Thụy Quân và Tống Tinh không biết danh tính cụ thể của người nhà Lý Tây, nhưng nghe nói là lãnh đạo trên Bộ Công an. Nhất là Tống Tinh, lãnh đạo rõ ràng đã dặn là đừng để Lý Tây tham gia điều tra, hôm qua Lý Tây xin ông ta mấy lần, ông ta tự thấy việc đóng giả nhân viên ban quản lý tòa nhà thăm dò tình hình một tí chắc chắn không nguy hiểm, cùng lắm là bị lộ tẩy, Trịnh Dũng Binh có ăn gan hùm cũng không dám làm gì cảnh sát, nên tự ý cho Lý Tây lên lầu, ai ngờ Lý Tây suýt nữa thì mất mạng. Ông ta lo sợ đến mức từ tối hôm qua đến giờ vẫn chưa chợp mắt.

Hai người chỉ biết gật đầu, không dám hé ra nửa câu phản đối.

Trương Nhất Ngang lại hạ giọng nói khẽ: “Phải nhớ, Tống Tinh là người đưa ra mệnh lệnh này. Nếu Lý Tây biết mệnh lệnh này là từ tôi mà ra, thì Tống Tinh biến luôn!”

Tống Tinh vội bày tỏ thái độ nhất trí, đồng thời nghĩ thầm trong bụng nếu là Vương Thụy Quân nói ra, có phải tôi cũng vẫn phải biến không.

Trương Nhất Ngang nén giận, quay sang hỏi về việc chính: “Tìm ra hành tung của Lưu Bị chưa?”

Hai người lắc đầu, sắc mặt Trương Nhất Ngang lại tối sầm, Vương Thụy Quân vội báo cáo thông tin tốt: “Sếp ạ, tối hôm qua Trịnh Dũng Binh khai rằng trong số hàng mà hắn thu mua phát hiện ra tình tiết quan trọng liên quan đến vụ án.”

Hóa ra số đồ trang sức mà Trịnh Dũng Binh thu mua cách đây không lâu, cảnh sát hình sự đi điều tra, phát hiện ra đó là số đồ trộm cắp mà Công an tỉnh đang truy tìm.

Mấy tháng nay, những vụ nổ khủng bố quy mô nhỏ xảy ra ở ba thành phố, tội phạm sử dụng thuốc nổ tạo ra mìn nổ điều khiển từ xa bằng điện thoại di động, gây nổ ở khu vực đông dân trong thành phố, mặc dù sức công phá của khối mìn nổ không lớn, ngoài một vài người dân bị thương nhẹ ra, không gây ra hậu quả nghiêm trọng, nhưng mấy lần gây nổ ở các khu đông dân trong thành phố gây ra ảnh hưởng vô cùng xấu, Công an tỉnh cử một ban chuyên án, ba thành phố phối hợp tiến hành điều tra. Họ xâu chuỗi ba vụ gây nổ này lại, phát hiện ra, trong lúc xảy ra vụ nổ, ở khu vực ngoại ô đều có một cửa hàng vàng bạc bị tội phạm trộm cướp có súng tấn công.

Những vụ cướp có súng vốn đã không nhiều, mấy lần đều xảy ra cùng một thời điểm, rõ ràng không phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Chuyên gia của Công an tỉnh nhanh chóng phát hiện ra logic của bọn tội phạm, đó là gây nổ ở khu vực đông dân cư trong thành phố để làm ách tắc giao thông, sau đó bọn chúng thực hiện vụ cướp rồi cao chạy xa bay.

Đáng tiếc là vì bọn tội phạm rất tinh vi trong việc chống điều tra trinh sát hình sự, thủ đoạn phạm tội cao siêu, nên trong quá trình điều tra truy tìm dấu vết về sau, chưa làm rõ được danh tính của bọn tội phạm. Căn cứ vào ảnh một phần đồ trang sức bị mất do mấy cửa hàng vàng bạc cung cấp, Công an tỉnh gửi lệnh yêu cầu phối hợp điều tra đến Công an các địa phương toàn tỉnh, phát hiện ra đồ trộm cắp là lập tức bắt giữ nghi phạm.

Số đồ trộm cắp này, chính là số đồ Trịnh Dũng Binh đã thu mua.

Căn cứ vào thời gian giao dịch theo trí nhớ của Trịnh Dũng Binh để trích xuất camera giám sát ở những khu vực gần đó, chỉ có một camera quay được hình ảnh tội phạm, hình ảnh không rõ ràng. Theo như miêu tả của Trịnh Dũng Binh, lúc đó khuôn mặt hai người này đều đã hóa trang, hơn nữa sự việc đã qua khá lâu rồi, ông ta không nhớ rõ hình dạng cụ thể nữa.

Trương Nhất Ngang và hai người trao đổi một lúc, hai tên tội phạm có mang súng này nói giọng Tam Giang Khẩu, cũng là gây án trong quá trình chạy trốn, thời gian đã qua rất lâu như vậy, khả năng rất lớn là bọn chúng đã rời khỏi Tam Giang Khẩu, họ cũng bất lực, chỉ còn cách báo cáo tình hình vụ án với các cơ quan cấp trên. Còn

về công việc trước mắt, họ buộc phải bắt được Lưu Bị, phá được vụ án Diệp Kiếm, đồng thời phải tiếp tục theo dõi Chu Vinh.

Nói đến Chu Vinh, Vương Thụy Quân lập tức báo cáo một thông tin đáng mừng: “Trịnh Dũng Binh vừa nghe nói số hàng mà hắn thu mua là đồ trộm cướp phi pháp có trong danh sách của tỉnh, là sợ hết hồn, lập tức chủ động tìm gặp em, nói là muốn lập công chuộc tội, giúp chúng ta điều tra vụ án văn vật cổ. Ông ta nói ông ta có một đệ tử, trước đây đã từng theo ông ta làm ăn, khi đó nhà cậu ta xảy ra tai nạn ô tô, ông ta đã bỏ tiền ra lo liệu, nên mọi việc cậu ta đều nghe lời ông ta. Bây giờ cậu ta đang làm cho Chu Vinh, làm lái xe ở bộ phận bảo vệ, có thể bố trí cậu ta làm tai mắt của chúng ta.”

Trương Nhất Ngang suy nghĩ giây lát, nếu trong nội bộ của Chu Vinh có tai mắt của chúng ta, thì không chỉ còn là chuyện bộ chuông đồng nữa, cho dù là loại văn vật khai quật gì đi nữa, kể cả là Chu Vinh cho nổ tan Thập Tam Lăng, Trương Nhất Ngang cũng không quan tâm, điều anh ta quan tâm là nếu có tai mắt sẽ rất thuận lợi trong việc điều tra Chu Vinh. Anh ta thận trọng hỏi: “Người này cho làm tai mắt của mình, có đáng tin cậy không?”

“Em thấy có thể thử xem, Trịnh Dũng Binh nói cậu đệ tử này mang ơn cứu mạng của ông ta, hơn nữa mấy năm nay làm lái xe cho bên Chu Vinh cũng không suôn sẻ, ông ta có thể chi tiền cho cậu ta, để cậu ta cung cấp thông tin tình báo, chỉ cần chúng ta có thể xử lý nhẹ đối với cậu ta.”

“Ông ta không biết chúng ta muốn điều tra Chu Vinh chứ?”

“Không biết, ông ta tưởng chúng ta chỉ cần bắt Lưu Bị, điều tra mối câu kết liên quan đến văn vật khai quật.”

Ba người trao đổi một hồi, cảm thấy kế hoạch này khả thi.

Hiện giờ phải chia ra làm hai tuyến để tác chiến. Một bên bắt Lưu Bị, tuyệt đối không được để tên này trốn thoát. Bên kia phải tiếp tục điều tra theo vụ án Diệp Kiếm, dù gì tội phạm cũng có ý đồ hãm hại Phó trưởng Công an thành phố Trương, loại súc sinh này chết cũng chưa hết tội.

Về vụ Diệp Kiếm, họ đã đến trung tâm Thủy liệu, tiếp đó tất nhiên phải tìm gặp ông chủ của trung tâm là Lục Nhất Ba. Mặc dù sau khi Diệp Kiếm chết, họ đã gặp Lục Nhất Ba để tìm hiểu tình hình buổi tối hôm đó, nhưng chỉ là hỏi những thông tin đơn giản, Trương Nhất Ngang tin rằng chắc chắn có thể tìm ra được thông tin then chốt từ Lục Nhất Ba, ai bảo anh ta được đặt cái tên hay như vậy, chỉ cần phá xong điểm chốt Lục Nhất Ba, là có thể bắt gọn được cả băng nhóm Chu Vinh!

CHƯƠNG 21

Đàn ông khi còn trẻ thường xiên xỏ nhau "chưa đi chợ đã hết tiền", "súng ông còn bắn được không đấy", "súng hết đạn", đến một độ tuổi nhất định, bỗng nhiên phát hiện ra mọi người đều không nói những chuyện hoàn toàn vô nghĩa đó nữa.

Lục Nhất Ba đã đến độ tuổi đó.

Cuộc sống của anh ta rất điều độ, ngủ dậy, đi làm, kết thúc giờ làm việc đều có giờ giấc, thỉnh thoảng phải tiếp khách, lâu lâu đi tập gym, 11 giờ tối đi ngủ đúng giờ. Nhưng gần đây, anh ta có thay đổi, từ sau khi Diệp Kiếm chết, anh ta mắc chứng khó ngủ, tối nào cũng phải chạy bộ hơn 3 ki-lô-mét, cho người mệt phờ ra mới ngủ được.

"Nhất Ba, sao gần đây lúc nào anh cũng cau mày thế?"

Trong văn phòng lớn nhất ở tầng dành cho bộ phận quản lý của khách sạn Đình Xa Phong Lâm Vãn, Lục Nhất Ba ngồi đờ đẫn trên ghế sofa, người thẳng đơ, ánh mắt vô định nhìn thẳng vào không trung. Chu Kỳ ở bên cạnh lắc tay, anh ta mới bừng tỉnh: "Em vừa nói gì?"

"Em nói… gần đây tại sao lúc nào anh cũng cau mày, từ sau khi Diệp Kiếm chết, anh như thế suốt, không phải là anh có liên quan đến cái chết của Diệp Kiếm đấy chứ?"

Lục Nhất Ba không trả lời câu hỏi của Chu Kỳ, chỉ hỏi: "Em bảo cái tay lãnh đạo bên cảnh sát hình sự, cấp bậc cao hơn Vương

Thụy Quân phải không?”

“Vâng, mọi việc anh Quân đều nghe theo anh ta.”

“Thế thì chỉ có thể là anh ta!” Lục Nhất Ba trầm ngâm hồi lâu, lại hỏi, “Có phải là chính anh ta bảo em cứ tiếp tục mở trung tâm, đợi người đàn ông lần trước tôi dẫn về đến, thì thông báo cho anh ta?”

“Vâng, anh ta nói sẽ không điều tra trung tâm, đồng thời đảm bảo em sẽ an toàn.”

Lục Nhất Ba bực bội kéo bàn nước, lấy một điếu thuốc lá ra châm.

“Không phải là anh đã cai thuốc lá rồi sao?”

Lục Nhất Ba không để tâm đến câu hỏi của cô ta, rít một hơi sâu, để tâm trạng bình tĩnh lại, chậm rãi nói: “Chiều em gửi thông tin vào trong nhóm, mấy loại dịch vụ đó của trung tâm đều dừng đi.”

“Dừng mấy ngày?” Chu Kỳ hỏi, cô ta không hề ngạc nhiên về chuyện trung tâm đóng cửa, thỉnh thoảng, những lúc phong ba bão táp, trung tâm đều tạm dừng kinh doanh vài ngày.

“Không biết, tạm thời không mở nữa.” Lục Nhất Ba thở hắt ra một hơi.

“Không mở nữa? Thế thì mỗi ngày tổn thất bao nhiêu tiền ạ!”

“Bây giờ tình hình thế này, còn lăn tăn tiền bạc gì.”

“Nhưng…” Nét mặt Chu Kỳ lộ vẻ khó xử, “Cái tay lãnh đạo của đội cảnh sát hình sự bảo em phải tiếp tục mở, đợi vị khách đó đến thì thông báo cho anh ta, chúng ta mà đóng cửa trung tâm, chẳng phải là đắc tội với đội cảnh sát hình sự ạ?”

“Em hiểu cái gì, nếu em giao vị khách đó cho đội cảnh sát hình sự thật, thì toi ngay!”

“Người đó là ai?”

“La Tử Nhạc, Chủ tịch thành phố Tam Giang Khẩu.”

“Chủ tịch thành phố!” Chu Kỳ nuốt nước bọt, “Ông ta… là bạn của anh Vinh ạ?”

“Có khách VIP nào không phải là bạn của anh Vinh!”

Chu Kỳ lộ vẻ hoảng sợ: “Thế… Thế tại sao đội cảnh sát hình sự lại động đến Chủ tịch thành phố?”

Lục Nhất Ba thở dài một tiếng, “Đến chủ tịch thành phố anh ta cũng dám động tới, quả nhiên là từ trên tỉnh xuống.”

“Nhất Ba, anh nói cho rõ xem nào, lúc thì thế này, lúc lại thế kia, em chẳng hiểu gì.”

“Tôi đang đau đầu đây, em đừng hỏi nhiều nữa.”

“Mình ở bên nhau lâu thế rồi, anh còn sợ em nói ra à?” Chu Kỳ dẩu môi, nắm lấy cánh tay Lục Nhất Ba, dịu dàng nói.

Lục Nhất Ba phiền não, vừa vỗ vào tay cô ta vừa nói: “Những cái này đều là chuyện làm ăn của anh Vinh và Lang Bác Văn, sau này sẽ kể dần cho em nghe. Việc đội cảnh sát hình sự đến tận nơi, tạm thời em đừng nói với người của anh Vinh.”

Chu Kỳ nhìn nét mặt anh ta, biết chuyện này liên quan đến nhiều bên, cũng không hỏi thêm nữa, chỉ khuyên anh ta: “Nhất Ba, lần này trung tâm đóng cửa, hay là anh bàn luôn với anh Vinh, trả lại khách sạn cho họ, đằng nào thì mình cũng đã kiếm đủ tiền cho cả đời rồi.”

Lục Nhất Ba cắn môi, một lúc lâu sau, lắc đầu: “Anh Vinh để anh đứng tên khách sạn, là vì anh ấy tin tưởng vào anh. Những năm qua, số tiền hoa hồng anh ấy cho chúng ta cũng không ít, tiền - có phải tự dưng mà có đâu…”

Lúc này, điện thoại di động của Lục Nhất Ba đổ chuông, màn hình hiển thị là Hồ Kiếm Nhân. Anh ta nghiến răng, ngồi thẳng người lên, nghe điện thoại, chỉ thấy Hồ Kiếm Nhân hỏi: “Anh Ba có ở công ty không?”

“Tôi có.”

“Thế thì nửa tiếng nữa tôi và Bác Văn qua văn phòng anh một chút.”

“Được, tôi đợi các anh.” Lục Nhất Ba làm ra vẻ thoải mái đáp lời, sau khi ngắt điện thoại, anh ta lại trở về bộ dạng đầy tâm tư nặng nề. Anh ta trầm ngâm giây lát, khoát tay bảo Chu Kỳ đi ra.

Không lâu sau, ba người đàn ông đẩy cửa bước vào.

Người dáng to cao bước vào đầu tiên chính là Lang Bác Văn, đối tác của Chu Vinh, mặc dù Chu Vinh luôn ở vị trí số một, nhưng Lang Bác Văn cũng là ông chủ lớn nổi tiếng ở Tam Giang Khẩu. Người bên cạnh anh ta, mặt mũi nhang nhác anh ta, trông thư sinh hơn nhiều, chính là Lang Bác Đồ, em ruột anh ta, làm cho anh mình trong công ty. Người còn lại tất nhiên là Hồ Kiếm Nhân, tâm phúc của Chu Vinh.

Dĩ nhiên cả ba người này đều rất quen thuộc đối với Lục Nhất Ba, không khách khí gì nhiều, Hồ Kiếm Nhân đóng cửa văn phòng lại, mấy người cùng ngồi xuống, vẻ mặt nghiêm nghị.

“Anh Ba, có một việc cần hỏi lại anh, có phải là cảnh sát đã đến trung tâm tìm gặp Kỳ Kỳ[12] không?” Hồ Kiếm Nhân đi thẳng vào vấn đề.

Lục Nhất Ba không khỏi giật mình, trong đầu rộn lên những suy nghĩ, cảnh sát đến gặp Chu Kỳ mặc thường phục, việc này cũng rất kín đáo, thậm chí Chu Kỳ nói, ông ta mới biết được tình hình, Chu Kỳ tất nhiên sẽ không nói cho người khác. Nhưng Hồ Kiếm Nhân lại biết chuyện này, có nghĩa là, có tai mắt khác được bố trí ở khách sạn của họ, Chu Vinh giao khách sạn cho anh ta lo liệu, sợ là cũng không hoàn toàn yên tâm về anh ta.

Bị ba người nhìn chằm chằm, Lục Nhất Ba không thể suy nghĩ quá lâu, đành gật đầu thừa nhận: “Chắc là cái tay Trương, Phó trưởng giám đốc Công an thành phố, đích thân đến, còn dẫn theo ba cảnh sát hình sự mặc thường phục.” Anh ta dừng lại giây lát, vội giải thích, “Mấy hôm nay tôi có việc bên ngoài, việc này tôi cũng vừa mới biết, chưa kịp nói cho anh Vinh.”

Lang Bác Văn cười cười, khoát tay: “Không sao, anh em một nhà không phải căng thẳng. Mà cái tay Phó trưởng công an Trương gặp Kỳ Kỳ làm gì vậy?”

“Anh ta hỏi về chuyện Diệp Kiếm, hỏi Kỳ Kỳ đã bao giờ thấy Diệp Kiếm đến trung tâm chưa, Kỳ Kỳ nói là chưa.”

Ba người nhìn nhau, Hồ Kiếm Nhân lấy làm lạ, hỏi: “Họ điều tra Diệp Kiếm, sao lại hỏi đến trung tâm?”

Lang Bác Văn cau mày: “Đúng thế, thằng Diệp Kiếm không thích món này, lần trước anh dúi cho nó một tấm thẻ VIP, tôi thấy nó chưa

đến lần nào.”

Lục Nhất Ba lắc đầu: “Tôi cũng không biết tại sao bọn họ lại đến trung tâm để hỏi về chuyện Diệp Kiếm.”

Cậu em trai Lang Bác Đồ ở bên cạnh chằm chằm nhìn về phía Lục Nhất Ba, anh ta tạo cho người khác cảm giác âm trầm thâm hiểm, giọng nói cũng ghê gớm: “Anh Ba, có phải là chuyện Diệp Kiếm đúng là có liên quan đến anh?”

Lục Nhất Ba ngớ ra, lắc đầu mạnh: “Làm gì có chuyện đó, sao tôi lại giết Diệp Kiếm!”

Hồ Kiếm Nhân cười thành tiếng: “Anh Vinh đã nói rồi, nếu anh ấy biết ai giết Diệp Kiếm, anh ấy nhất định sẽ trả thù cho Diệp Kiếm!”

“Tôi…” Lục Nhất Ba nhìn ba người, “Tôi thực sự không liên quan gì đến cái chết của Diệp Kiếm!”

Lang Bác Văn cười ha hả: “Anh em một nhà có gì mà căng thẳng! Hồ Kiếm Nhân đùa anh thôi.”

Lục Nhất Ba mím môi.

Cậu em Lang Bác Đồ chằm chằm quan sát anh ta vài giây, nhìn anh ta vẻ nghi ngờ: “Cảnh sát phá án, cũng không phải là cứ húc lung tung vô căn cứ đâu, cảnh sát tìm đến trung tâm vì chuyện Diệp Kiếm, chắc chắn trước khi chết, Diệp Kiếm đã để lại thứ gì đó liên quan đến trung tâm. Anh Ba, anh nghĩ kĩ xem, có không?”

Sắc mặt Lục Nhất Ba căng thẳng: “Tôi… tôi không biết, anh ta chưa bao giờ đến trung tâm.”

Lang Bác Đồ cười nhạt một tiếng, nói vẻ thâm hiểm: “Cũng có khả năng mục đích của cảnh sát không phải là trung tâm… mà là

anh, mượn danh nghĩa điều tra trung tâm đến tìm anh. Anh đừng hiểu lầm, tôi không có ý bảo anh liên quan đến cái chết của Diệp Kiếm, mà là trên người của Diệp Kiếm liệu có thứ gì của anh, hoặc là, trước khi Diệp Kiếm chết, anh ta và anh có liên hệ một vài việc?"

"Không có… thật sự là không có."

"Anh khẳng định chắc chắn?"

"Tôi… tất nhiên là tôi khẳng định chắc chắn." Lục Nhất Ba nuốt nước bọt.

"Thế thì ngoài hỏi về chuyện Diệp Kiếm, cảnh sát còn hỏi gì nữa?" Lang Bác Đồ tiếp tục hỏi dồn, hai người còn lại đều chằm chằm nhìn anh ta.

"Không." Lục Nhất Ba không nói ra chuyện điều tra Chủ tịch thành phố.

"Anh có chắc chắn không?"

Lục Nhất Ba hít một hơi thở sâu, bực bội nói: "Ý anh là gì, tôi còn nghi ngờ các anh đã giết Diệp Kiếm đấy."

Lang Bác Đồ cười nhạt, hai tay bắt trước ngực: "Anh thử nói xem, chúng tôi có lý do gì để giết Diệp Kiếm!"

"Vì… không có gì." Lục Nhất Ba cúi đầu.

Không khí trở nên gượng gạo, ông anh Lang Bác Văn vỗ tay mấy cái, vẻ hiền hậu bao dung: "Nhất Ba, có suy nghĩ gì thì cứ nói ra, chúng ta là anh em bấy nhiêu năm, tuyệt đối không nên nghi ngờ lẫn nhau vô căn cứ."

Hồ Kiếm Nhân cũng nói theo: "Đúng thế, anh Ba, vừa nãy anh chỉ nói nửa câu, tôi không hiểu."

Lục Nhất Ba luống cuống, không kịp nghĩ, đành hỏi vặn: “Thế các anh dựa vào đâu mà nghi ngờ tôi giết Diệp Kiếm?”

Hồ Kiếm Nhân cười đáp: “Chúng tôi không hề nghi ngờ anh.”

Lục Nhất Ba nghiến răng, thẳng người dậy, giận dữ nói: “Tóm lại, tôi đã nói rồi, tôi không liên quan đến chuyện Diệp Kiếm, được chưa! Nếu các anh không tin, có thể hỏi Kỳ Kỳ.”

Lang Bác Đồ cười nhạt: “Lời nói của một con điếm tin thế nào được?”

“Anh…” Lục Nhất Ba giận dữ trừng mắt nhìn Lang Bác Đồ.

Lang Bác Văn lập tức đưa tay ra ngăn lại: “Tiểu Đồ, em đừng nói linh tinh, Kỳ Kỳ là bạn gái của Nhất Ba, Nhất Ba nói không có, là không có, anh em bấy nhiêu năm, nếu không tin được, thì còn tin ai? Thôi được rồi, Nhất Ba, cậu cũng đừng giận Bác Đồ nữa, cái mồm nó cậu còn lạ gì.”

Không khí căng thẳng sừng sộ giữa hai bên dịu lại dưới sự dàn hòa của Lang Bác Văn.

Lang Bác Văn vỗ tay mấy cái, cuối cùng đưa ra một liều thuốc an thần: “Nhất Ba, cậu đừng lo, có chú Đông ở đó, một tay Phó trưởng Công an quèn ở Tam Giang Khẩu không làm gì được đâu. Vừa nãy chúng tôi có nghe Kỳ Kỳ nói là đóng cửa trung tâm, anh làm rất đúng, trước khi chúng tôi đến, chú Đông đã nói với anh Vinh, việc kinh doanh ở trung tâm phải dừng lại ngay lập tức, tiền là thứ yếu, chú Đông mới là nền móng vững chắc của chúng ta.”

CHƯƠNG 22

Phía trước đèn giao thông, xe cộ kẹt cứng.

Phương Siêu một tay kẹp điếu thuốc lá, một tay cầm vô lăng, điều khiển chiếc xe Xiali đã tuyệt chủng của bọn chúng, đang thao thao bất tuyệt với Lưu Trực ở bên cạnh.

“Kinh tế học có một học thuyết, cuộc đời của một con người ít nhất sẽ gặp ba cơ hội lớn. Chỉ cần nắm được một trong số đó, là có thể đổi đời bước lên tầm cao mới. Hầu hết mọi người đều lãng phí cuộc đời, không nắm bắt được cơ hội lớn nào, tại sao? Vì họ không có sự chuẩn bị! Cơ hội đến cũng không biết, nhìn lại mới phát hiện thấy cơ hội đã lướt qua. Cơ hội luôn chỉ dành cho những người đã chuẩn bị sẵn sàng! Nhìn lại mười mấy năm cuộc đời của tôi, cơ hội lớn đầu tiên đã để lỡ. Điểm thi đại học của tôi không lý tưởng, định ra nước ngoài du học để dát tí vàng lên người, lúc đó bán cả nhà cả đất, dồn được mấy trăm nghìn tệ cho tôi ra nước ngoài. Mảnh đất đó mà để đến bây giờ, tôi sẽ thuộc diện hộ phải di dời, trị giá từ chục triệu tệ trở lên, đâu có cần làm cái nghề này? Có điều trên đời này không có thuốc hối hận, dù gì thì con người ta cũng phải nhìn về phía trước. Giờ là cơ hội lớn thứ hai trong đời, con cá lớn Chu Vinh này bơi đến, chúng ta phải chuẩn bị tốt mọi mặt, quyết không được để cơ hội này lướt qua vai!”

Hắn quay đầu qua, phát hiện thấy Lưu Trực hoàn toàn không nghe mình nói chuyện, mà chăm chú lục lọi ngăn đựng đồ phía trước ghế lái phụ.

“Ông đang làm cái gì thế?” Phương Siêu rất không vui.

Lưu Trực lấy ra một tập được bọc bằng nilon từ trong ngăn đựng đồ, mở ra thì thấy bên trong là chứng minh thư của nhiều người khác nhau, tò mò hỏi: “Anh Siêu, anh chuẩn bị nhiều chứng minh thư thế? Làm thế này, giả một cách rất thật nhỉ!”

“Cất vào ngay cho tôi!” Phương Siêu cảnh giác nhìn khắp bốn phía xung quanh, quát, “Lắm chuyện thế không biết! Đây đều là chứng minh thư thật đấy, mua giá cao qua mạng!”

“Nhiều chứng minh thư thật thế à, thế thì chúng ta cứ quang minh chính đại mà ở khách sạn, không phải lo lắng chuyện bị phát hiện ra là giấy tờ giả, lần này công tác chuẩn bị quả là chu toàn!”

Phương Siêu đắc ý ngẩng đầu lên: “Nói thừa, lần này chúng ta định động vào người giàu nhất Tam Giang Khẩu, vụ này mà tiến hành thì lại không long trời lở đất. Không chuẩn bị đường rút từ sớm đi, ông muốn vào trong đó hả?”

Lưu Trực đóng ngăn đựng đồ lại, giọng rầu rĩ: “Nhưng động vào tay họ Chu này cũng khó quá, người ta ở biệt thự nhà vườn, trước sau đều có vệ sĩ, lúc nào ra ngoài cũng có người đi theo, nhìn một cái đã biết ngay là đại ca xã hội đen, chúng ta quan sát bấy nhiêu hôm rồi, mà không tìm được cơ hội để ra tay. Nếu xử luôn hắn ta ở bên ngoài, giữa ban ngày ban mặt, chắc chắn sẽ kinh động đến cảnh sát, không thể lấy được đồng tiền chuộc nào.”

Phương Siêu hứ một tiếng, không tán đồng: “Nếu dễ ra tay, thì tay giàu nhất Tam Giang Khẩu này lại chả cứ vài hôm lại bị cướp một lần? Ông nhìn trước và sau biệt thự vườn nhà hắn đều có vệ sĩ, có thể thấy hắn tự bảo trong nhà hắn toàn tiền không sai đâu. Nếu tiền đã ở trong nhà thì không chạy được, chúng ta theo dõi hắn đều đặn mỗi ngày, kiểu gì cũng tìm ra cơ hội. Cứ từ từ, kiếm tiền có bao giờ dễ đâu! Phải biết rằng, trên đời này ngoài tiệm massage chân chuyên rửa chân ra, không còn loại tiền nào dễ kiếm!”

Lúc này, Lưu Trực để ý thấy trong gương chiếu hậu có một chiếc xe Land Rover từ làn đường dành cho xe buýt phía tay phải của họ vù vù lao đến, hắn liếc chiếc xe của mình một cái, cách xe phía trước chừng ba mét, vội bảo: “Anh Siêu, mau cho xe vọt lên đi, thằng chết tiệt phía sau chắc chắn định lách vào đấy!”

Phương Siêu khinh khỉnh hứ một tiếng, vẻ hoàn toàn không để ý.

Chiếc Land Rover lao thẳng về phía trước theo làn đường dành cho xe buýt, thấy chiếc xe đểu phía trước cách chiếc xe trước nó một đoạn dài, quả nhiên, đánh vô lăng định chen vào phía trước mặt họ.

“Vô ý thức!” Phương Siêu khinh khỉnh hứ một tiếng, đột ngột giậm mạnh chân ga, chiếc Land Rover vội giẫm phanh.

Mấy giây sau, cửa xe bên trái của chiếc Land Rover kéo xuống, một gã đàn ông vạm vỡ thò đầu ra, hướng về phía họ chửi to: “Con mẹ chúng mày, có biết lái xe không hả, mẹ kiếp, chúng mày mù à!”

Phương Siêu liếc anh ta một cái, không thèm đáp lại, Lưu Trực đắc chí cười ha hả, còn kéo cửa kính xuống thò tay ra, giơ ngón tay

giữa về phía gã đàn ông.

“Mẹ mấy thằng khốn kiếp này, có giỏi thì xuống xe!” Gã đàn ông trợn mắt, sửng sốt nhìn, không ngờ trên đời này lại có người ngang ngược như vậy.

Lúc này, đèn giao thông chuyển xanh, những chiếc xe phía trước bắt đầu dịch chuyển, xe của Phương Siêu cũng đi theo. Lưu Trực ho mạnh một tiếng, thò đầu ra, một bãi đờm bay thẳng vào nắp capo của chiếc Land Rover, sau đó hắn kéo cửa lên như không có chuyện gì xảy ra. Gã đàn ông nhìn cảnh tượng đó, ngớ ra mấy giây, chỉ muốn đâm thẳng tới, nhưng chiếc xe con cũ nát đã đi xa.

Một lúc sau, chiếc Xiali tuyệt chủng đi đến một đoạn đường rộng thoáng, lúc này phía sau vang lên tiếng còi xe gấp gáp, Phương Siêu nhìn vào gương chiếu hậu, chiếc Land Rover đang vội vã đuổi theo, bấm còi liên tục bắt bọn chúng xuống xe.

“Anh Siêu, thằng khốn đấy đang đuổi theo chúng ta đấy.”

Phương Siêu trợn mắt nhìn Lưu Trực, bực bội nói: “Ai bảo ông lắm chuyện nhổ đờm vào nó, ông không biết là trên xe của mình có súng, nếu mà gây ra chuyện để công an đến, lại chả vào trong luôn!”

Lưu Trực lẩm bẩm: “Vừa nãy chả phải anh cũng chèn nó thây.”

Phương Siêu hứ một tiếng, nói một câu “ngồi cho vững”, giẫm hết chân ga. Dù gì cũng là xe Xiali tuyệt chủng, cho dù có giẫm chân ga thế nào, Lưu Trực cũng vẫn ngồi rất vững, sự tăng tốc khiến người phải lao về phía trước như trong dự tính không xuất hiện, động cơ gầm rú rất to, nhưng tốc độ xe vẫn khiến người ta phải sốt ruột.

Gã đàn ông thấy con xe nát không dừng lại, mà lại có ý tăng tốc, càng điên tiết, giẫm mạnh chân ga, chiếc Land Rover phóng thẳng tới ép sát.

Thấy tình hình như vậy, Phương Siêu không dám chủ quan, nắm chặt vô lăng, luồn sang trái lượn qua phải cắt đuôi chiếc xe đằng sau, nhưng tiếc là chất xe khác biệt quá lớn, giống như một đứa trẻ con chạy thi với người lớn, cho dù hắn có đột ngột rẽ vào đường khác, chiếc Land Rover không kịp phản ứng, nhưng chỉ mất một tí để quay đầu, lại nhanh chóng đuổi theo sau.

Chỉ vài phút, hai bên đã rời khỏi lộ trình ban đầu, đều đua tốc độ đến một con đường hẻo lánh ở ngoại ô.

Lúc này, trên đường đã không còn những chiếc xe khác cản trở, chiếc Land Rover cậy tính năng vượt trội lại lao đến cạnh sườn xe bọn chúng, ép chiếc xe con cũ nát sang làn đường cuối cùng dành cho ô tô. Đầu chiếc Land Rover ra sức ngoặt sang, định ép xe của bọn chúng vào sát dải phân cách. Thấy không thể tránh được nữa, Phương Siêu vội giẫm phanh, nhưng bàn đạp phanh mỏng như cánh ve sầu kết hợp cùng cả phanh tay mà xe vẫn không dừng lại được, chiếc Land Rover vẫn ép sát về phía bọn họ, thấy đã sắp đâm vào dải phân cách, Phương Siêu đành nghiến răng đánh lái về phía bên trái, rầm một tiếng, đâm vào đuôi chiếc Land Rover.

Những âm thanh vỡ nứt vỏ xe vang lên, hai chiếc xe cùng dừng lại. Phương Siêu cau mày, nghĩ cách nên xử lý thế nào cho ổn thỏa.

Cửa xe Land Rover mở ra, một gã đàn ông cao hơn mét tám, to đô vạm vỡ bước xuống, gã nhìn đuôi xe của mình trước, thanh cản sau đã bị đâm gãy, đuôi xe lõm vào một khoảng lớn. Vừa nãy đã vô

cùng sôi tiết, lúc này bị tạt đuôi lại càng thêm dầu vào lửa, gã vỗ mạnh vào mui chiếc xe con, hướng về phía hai người trong xe quát to: “Hai thằng ngu kia, nhanh chóng cút xuống cho tao!”

Trên đời này Lưu Trực khó chịu nhất là người khác gọi hắn là thằng ngu, hắn lập tức điên lên, mở ngăn chứa đồ phía trước lôi khẩu súng ngắn ra định dạy cho đối phương một bài học, bị Phương Siêu nhanh mắt nhanh tay ấn xuống, quát khẽ: “Ông điên hả!” Hắn giật luôn khẩu súng nhét vào ngăn chứa đồ, chỉ vào trán Lưu Trực, đanh giọng cảnh báo: “Ông ngồi im trong xe cho tôi, không được xuống, nghe chưa?”

Khí thế của Phương Siêu khiến Lưu Trực hoảng sợ, mặc dù không cam tâm nhưng vẫn gật đầu.

Phương Siêu hít thở sâu một hơi, giơ ra bộ mặt tươi cười nịnh nọt, xuống xe lấy một điếu thuốc đưa ra bắt chuyện: “Đại ca, anh không sao chứ ạ?”

“Không sao? Không sao con mẹ mày. Mày nhìn xem!” Gã hất thẳng điếu thuốc lá Phương Siêu đưa, chỉ vào đuôi xe tô tô của mình, bàn tay to tướng giơ ra, “Không phải nhiều lời, đền tiền đi.”

“Đền tiền? Đại ca, anh xem, là anh ép xe bọn em suốt trên đường, bọn em không phanh kịp, thế nên mới…”

“Mẹ kiếp, mày còn dày mặt nói hả, tao bấm còi suốt dọc đường bảo chúng mày dừng xe, mày điếc hả! Nếu thằng khốn kiếp bên cạnh mày không nhổ đờm vào xe tao, tao ép chúng mày làm gì!”

Phương Siêu không muốn sinh sự, nuốt nước bọt, cố gắng nhẫn nhịn hết mức, nở nụ cười ái ngại: “Đại ca, việc nào ra việc đó, thằng

em em nhổ đờm vào xe anh, là nó sai, em bảo nó xin lỗi anh. Còn về chuyện xe, là anh ép xe trước, chuyện đền tiền cho qua nhé."

"Cho qua? Mày hài hước nhỉ, xe tao bị đâm như thế này, mày không định đền hả?"

"Không thể nói thế được, tạt đuôi là do anh ép xe, khạc đờm là do thằng em em, kết quả là cả hai xe đều bị tổn thất, theo em thì ai sửa xe của người đấy."

"Con mẹ mày mơ ngủ hả!" Gã đàn ông bước tới, đẩy mạnh Phương Siêu mấy nhát.

Phương Siêu lùi mấy bước tránh né, nghĩ bụng, phải biến chuyện to thành chuyện bé, dù sao Chu Vinh mới là chuyện to, nhịn nó một lúc! Hắn lấy ví tiền ra nhìn, miễn cưỡng lấy ra một tập tiền đưa qua: "Em chỉ có ba nghìn tệ, đưa cho anh hết, được chưa ạ?"

Lưu Trực ở trong xe nhìn thấy Phương Siêu lấy tiền ra đền, không kìm được kêu lên, Phương Siêu quay đầu trừng mắt nhìn một cái, hắn mới nén lại cái tính khí nóng nảy.

Không ngờ gã đàn ông hoàn toàn không động vào số tiền: "Ba nghìn tệ? Mày có biết xe tao bị đâm như thế này, đi sửa phải bao nhiêu tiền không? Không có ba mươi nghìn tệ thì đừng có hòng."

"Ba mươi nghìn tệ!"

"Mày cũng đừng bảo là tao ép tiền mày, ép cái loại xe ghẻ như của mày cũng không hay ho gì, mày gọi công ty bảo hiểm đến, cũng không phải trả tiền. Chuyện nhổ đờm, ông mày cũng không so đo với mày nữa."

Mặt Phương Siêu lộ vẻ khó xử, mấy giây sau, nói thẳng: “Đại ca, nói thật với anh, xe bọn em chưa mua bảo hiểm, cũng không lấy đâu ra ba mươi nghìn tệ, hay là thế này, em đưa ba nghìn tệ cho anh, anh nhận toàn bộ trách nhiệm và gọi công ty bảo hiểm, có được không?”

“Tao tự nhận toàn bộ trách nhiệm?” Gã đàn ông cười nhạt, “Mày đâm vào xe của tao, còn bắt tao tự nhận toàn bộ trách nhiệm, xe tao tặng luôn cho mày, có lấy không?”

“Chuyện…” Phương Siêu ngớ ra, quay đầu nhìn Lưu Trực, Lưu Trực phấn chấn gật đầu liên tục, đã nóng lòng mở cửa xuống xe, Phương Siêu đành quay đầu lại vẻ khó xử, “Lấy!”

•••

Một tiếng sau, tại một bãi đỗ xe rộng rãi còn chưa đưa vào sử dụng ở gần đó, mồm gã đàn ông bị nhét chặt, chân tay bị trói chặt cứng không thể động đậy, nằm trong cốp sau của chiếc Land Rover, chiếc Land Rover đã bị thay biển, Phương Siêu và Lưu Trực chuyển toàn bộ đồ trong chiếc xe cũ nát sang chiếc Land Rover, lái chiếc xe cũ nát đến một chỗ kín đáo khác để giấu.

Xong việc, hai tên nhìn chiếc Land Rover tính năng ưu việt, phấn khích tột độ, giờ thì tất cả mọi trang bị đều đã đầy đủ, xử Chu Vinh luôn thôi!

CHƯƠNG 23

Từ sau khi Lưu Bị bỏ trốn, công an vẫn liên tục điều tra truy bắt, từ cảnh sát hình sự, cảnh sát đặc nhiệm, cho đến đồn công an, thậm chí cả cảnh sát giao thông và lực lượng rất đông dân phòng của các bộ phận bên dưới cùng đồng bộ tham gia. Thông tin đáng mừng là điều tra được một số manh mối cho thấy hắn vẫn đang lẩn trốn ở Tam Giang Khẩu, thông tin đáng buồn là ý thức phản điều tra trinh sát của hắn rất tốt, cảnh sát vẫn chưa xác định được chỗ ẩn nấp thực sự của hắn.

Do lần đầu tiên bắt Lưu Bị không bấm thang máy, Tống Tinh trở thành một điển hình về sự ngốc nghếch trong cơ quan, mấy hôm nay tất nhiên chăm chăm nghĩ cách lập công chuộc tội, lao vào công việc ở tuyến trực tiếp bắt tội phạm.

Hôm nay Vương Thụy Quân cùng Phó trưởng công an Trương đi gặp Lục Nhất Ba.

Hai người đều mặc thường phục lái xe đến khách sạn Đình Xa Phong Lâm Văn, sau khi xuống xe, Vương Thụy Quân giới thiệu tình hình với Trương Nhất Ngang: “Thông tin tình báo em có được nói là Lục Nhất Ba là một người thật thà chất phác, anh ta là bạn học cũ của Chu Vinh, có điều anh ta khác với Lang Bác Văn, Lang Bác Văn là đối tác làm ăn của Chu Vinh, Lục Nhất Ba thì giống tay chân của Chu Vinh hơn. Khách sạn Đình Xa Phong Lâm Văn trên danh nghĩa

là của Lục Nhất Ba, nhưng những người được bố trí làm tai mắt đều nói ông chủ lớn là Chu Vinh. Mà lần trước, anh yêu cầu Chu Kỳ mở cửa câu lạc bộ Thủy liệu để câu Chủ tịch thành phố La, nhưng cô ta không nghe theo chúng ta, trung tâm vẫn mở cửa kinh doanh, nhưng câu lạc bộ bên trong đột nhiên đóng cửa từ chiều hôm qua, nghe nói là tạm thời sẽ không mở nữa."

"Cô ta dám đóng cửa câu lạc bộ!" Trương Nhất Ngang dừng bước, mặt lộ vẻ tức giận.

"Vâng, em đoán Chu Kỳ đã biết danh tính của La Tử Nhạc, cô ta không dám đắc tội với cả hai bên, cho nên đóng cửa."

"Thế mà cô ta lại còn ra sức đắc tội với tôi!"

Hai người vào khách sạn, Vương Thụy Quân đi thẳng đến quầy lễ tân: "Chúng tôi muốn gặp Lục Nhất Ba."

"Anh chờ một chút." Cô gái ở quầy lễ tân lịch sự trả lời, nhìn khí thế của hai bọn họ, không dám tự quyết định, lập tức gọi quản lý khu vực sảnh đến, thì thầm nói nhỏ mấy câu.

Quản lý khu vực sảnh là một phụ nữ chừng hơn ba mươi tuổi, mỉm cười rất chuyên nghiệp: "Cho hỏi, hai anh có hẹn trước với ông chủ Lục không ạ?"

"Không." Vương Thụy Quân ưỡn thẳng ngực, làm ra vẻ "thế thì sao", lấy thẻ cảnh sát ra giơ lên trước mặt cô ta, "Chị nói với Lục Nhất Ba, tôi là Vương Thụy Quân ở Đại đội cảnh sát hình sự Công an thành phố Tam Giang Khẩu, tôi muốn gặp anh ta hỏi tí việc."

Vừa nghe nói là cảnh sát, quản lý bộ phận sảnh không dám khinh suất, vội đi vào trong quầy lễ tân, nhấc máy điện thoại, khẽ

tiếng nói một lúc lâu, sau khi dập máy, vẻ mặt rất có lỗi, nói: “Hai lãnh đạo, thật sự xin lỗi, tổng giám đốc Lục không có ở công ty, các… các anh tìm anh ấy có việc gì ạ?”

Trương Nhất Ngang nhìn lên trần, cười nhạt: “Đừng nhiều lời, Lục Nhất Ba ở ngay trên tầng, chị hỏi lại anh ta xem anh ta định cho chúng tôi lên trên tầng bây giờ, hay là mời anh ta đến cơ quan chúng tôi nói chuyện.”

Quản lý nuốt nước bọt, vội gọi điện thoại, lần này rất nhanh, sau khi ngắt máy, cô ta vội dẫn hai người đi thang máy, đưa đến trước cửa văn phòng của Lục Nhất Ba.

Lục Nhất Ba đích thân ra mở cửa, cố nặn ra gương mặt tươi cười mời hai người vào, sai người mời trà rót nước.

Sau khi ba người ngồi vào chỗ, Lục Nhất Ba đưa mặt nhìn hai người mấy giây, dù sao cũng là người làm ăn, đã từng tiếp xúc với rất nhiều người, không cần giới thiệu, anh ta cũng biết sơ sơ về danh tính hai người.

Anh ta nhìn Vương Thụy Quân, cố tình tỏ ra thân quen: “Anh chắc hẳn là anh Quân?”

Vương Thụy Quân vừa nghe thấy cách xưng hô “anh Quân” đã thấy đau đầu, ho mạnh một tiếng, mặt hằm hằm: “Tôi là Đại đội phó đại đội cảnh sát hình sự Vương Thụy Quân!”

“Còn anh chắc hẳn là Phó trưởng công an Trương?” Anh ta quay về phía Trương Nhất Ngang lấy lòng.

“Anh hiểu rất rõ về tôi nhỉ, chắc là Chu Vinh nói cho anh biết.” Trương Nhất Ngang rất không khách khí, “Vừa nãy chẳng phải là

giám đốc khu vực sảnh nói anh không có ở khách sạn à, sao, lại về rồi, anh có luyện phép phân thân hả?”

“Thật sự xin lỗi, thật sự xin lỗi các anh!” Lục Nhất Ba khum tay xin lỗi liên miệng, mặt thoáng lộ vẻ khổ sở, đưa ra lý do vạn năng, “Thật sự ngại quá, hôm nay tôi bị viêm đường ruột, vừa nãy còn bị Tào Tháo đuổi, sợ gặp lãnh đạo không được hay, nên mới bảo quản lý bộ phận sảnh nói vậy.”

Trương Nhất Ngang bĩu môi, nhưng không bảo anh ta lấy phân đi xét nghiệm xem có đúng là viêm đường ruột không, vờ như vô tình hỏi: “Sao các anh lại đóng cửa câu lạc bộ Thủy liệu ở tầng dưới?”

“Có đóng cửa đâu, vẫn kinh doanh bình thường mà.”

Trương Nhất Ngang nhìn Vương Thụy Quân, Vương Thụy Quân nghiêm giọng hỏi: “Chúng tôi hỏi về câu lạc bộ bên trong trung tâm!”

“Câu lạc bộ gì cơ?” Lục Nhất Ba đưa hai tay ra, vẻ mặt hoàn toàn vô tội.

Vương Thụy Quân trợn mắt nhìn ông ta: “Có cần tôi gọi Chu Kỳ đến hỏi không?”

“Chuyện…” Lục Nhất Ba nghẹn họng, biện minh quanh co trước mặt hai cảnh sát có cấp bậc này rõ ràng không phải là hành vi sáng suốt, liền chuyển sang giải thích, “Thưa lãnh đạo, nói thật lòng, gần đây tôi mới biết nhân viên trong câu lạc bộ Thủy liệu ở dưới tầng tự ý triển khai những dịch vụ không văn minh, thậm chí phạm pháp. Tôi quản lý khách sạn, phải quan tâm đến uy tín của khách sạn, cho nên sau khi biết thông tin, tôi lập tức yêu cầu họ dừng những dịch vụ

phạm pháp! Còn về tình hình tồn tại trước đây, cần phạt tiền hoặc xử lý, khách sạn chúng tôi nhất định sẽ hợp tác!”

“Hóa ra là anh bảo Chu Kỳ đóng cửa câu lạc bộ.” Trương Nhất Ngang gật đầu mạnh, nói, “Thông thường ông chủ phía sau các câu lạc bộ đều giải thích như vậy, trước đây khi tôi làm ở Công an tỉnh, mấy đối tượng bị bắt đều nói như vậy, cuối cùng vẫn bị xử hình sự. Nhưng anh đừng lo, dính đến mảng này, luật xử nhiều nhất là vài năm, rất ít khi trên mười năm.”

“Tôi…” Lục Nhất Ba bị hai người nhìn chằm chằm, lại bị đối phương đe dọa thẳng băng, đành cười gượng.

“Chuyện này tạm thời không nhắc đến nữa, không quần chúng lại bảo cảnh sát chúng tôi chỉ biết chống mại dâm mà ông chủ kinh doanh mại dâm ngồi ngay trước mặt cũng không bắt. Ông chủ Lục, hôm nay đột ngột đến tận nơi hỏi thăm, chủ yếu muốn hỏi anh mấy câu, anh đừng căng thẳng, nhưng, anh phải nói thật với chúng tôi!”

Lục Nhất Ba bị anh ta trừng mắt nhìn, mặc dù anh ta đã lăn lộn làm ăn nhiều năm, nhưng đối diện với vị cảnh sát hình sự có vị thế, về mặt khí thế, vẫn hoàn toàn bị lấn át, anh ta nuốt nước bọt, gật đầu.

“Khách sạn này là của anh phải không?”

“Là… là của tôi, anh có thể xem giấy phép kinh doanh, chín mươi phần trăm là của cá nhân tôi, còn mười phần trăm là của mấy công ty nữa.”

“Tôi muốn hỏi là, chín mươi phần trăm cổ phần đó là của cá nhân anh, hay là giữ hộ người khác?”

“Là… tất nhiên là của cá nhân tôi, không có người khác.”

“Thế thì tốt, nếu sau này xảy ra chuyện, chỉ có một mình anh chịu trách nhiệm.”

Lục Nhất Ba ngớ ra mấy giây, sợ sệt thăm dò: “Ý của anh, tôi không hiểu lắm, sau này sẽ xảy ra chuyện gì?”

“Tình hình có khả năng xảy ra rất nhiều, phòng cháy chữa cháy, rủi ro về an toàn, những nơi công cộng như chỗ các anh, một khi xảy ra sự cố về an toàn, đều là chuyện lớn, nếu gây ra hậu quả nghiêm trọng, người chịu trách nhiệm sẽ phải chịu án hình sự.” Trương Nhất Ngang nhẹ nhàng nói.

Lục Nhất Ba thở phào, vội vỗ ngực đảm bảo: “Ghi nhớ nội dung giáo dục của chính quyền, luôn nêu cao trách nhiệm an toàn.”

“Mà này, khi nãy quản lý bộ phận sảnh nói anh không có ở khách sạn, nhưng chúng tôi khẳng định anh ở ngay trên tầng, anh có biết vì sao không?”

“Vì… vì sao?”

“Chúng tôi đã theo dõi chặt chẽ nhất cử nhất động của anh từ lâu rồi, tối hôm qua anh đi đâu, sáng nay mấy giờ đến khách sạn, chúng tôi đều biết rất rõ.”

Lục Nhất Ba kinh ngạc, lo lắng hỏi: “Tại sao phải theo dõi tôi chặt chẽ?”

“Vì vụ án Diệp Kiếm.” Trương Nhất Ngang nói thẳng, đồng thời quan sát tỉ mỉ mọi sắc thái trên gương mặt anh ta.

“Chuyện Diệp Kiếm có liên quan gì đến tôi đâu.” Lục Nhất Ba nói luôn.

“Thế thì liên quan đến ai?” Trương Nhất Ngang vội truy hỏi.

“Tôi…” Lục Nhất Ba nuốt nước bọt, “Tôi không biết.”

“Anh biết, anh biết rất rõ!”

“Tôi… tôi thực sự không biết.” Lục Nhất Ba kêu oan, “Thưa lãnh đạo, Diệp Kiếm là bạn học cũ của tôi, anh ấy chết, tôi cũng rất đau lòng, nhưng tôi thực sự không liên quan đến chuyện của anh ấy.”

“Tôi hỏi anh, Diệp Kiếm chết vào hôm nào?”

“Vào… nghe nói vào tối hôm chúng tôi cùng ăn cơm.”

“Lúc anh ấy chết, anh đang làm gì?”

“Tôi… chắc là tôi vẫn đang ở bàn tiệc.”

“Ha ha ha,” Trương Nhất Ngang đột nhiên bật cười khiến người khác lạnh xương sống, chỉ vào anh ta, “thấy không, vừa hỏi một cái là lộ tẩy luôn nhỉ?”

Anh ta quay đầu nhìn Vương Thụy Quân, Vương Thụy Quân đang không hiểu ra làm sao, Lục Nhất Ba lộ tẩy? Nhưng thấy ánh mắt lãnh đạo nhìn mình, anh ta cũng lập tức phụ họa: “Anh để lộ rồi đấy, còn không nhanh chóng thành thật khai ra!”

Trương Nhất Ngang chỉ muốn bẫy anh ta, tất nhiên không thể nói là anh ta đã để lộ ra điều gì, mà đã không nói được thì sẽ không nói! Anh ta lấy điện thoại di động ra, mở một bức ảnh, chính là tấm thẻ VIP của trung tâm Thủy liệu tìm được sau khi Diệp Kiếm chết, hỏi: “Anh tự nhìn xem, đây là cái gì?”

“Đây là thẻ VIP của trung tâm ở dưới tầng.”

“Có tác dụng gì?”

“Được ưu đãi giảm giá khi sử dụng dịch vụ.”

“Tôi hỏi anh, là giảm giá hay miễn phí?”

Lục Nhất Ba tái mặt: “Nghe nói là miễn phí, thưa lãnh đạo, đây là dịch vụ của họ, không liên quan đến tôi.”

“Anh nhìn số thẻ đi, đây là thẻ của ai?”

“Tôi… tôi không biết.”

“Đây là số thẻ của Diệp Kiếm.” Trương Nhất Ngang hứ một tiếng, đột nhiên nghiêm giọng quát, “Tôi hỏi anh, thẻ của Diệp Kiếm tại sao lại xuất hiện trong điện thoại di động của tôi?”

Lục Nhất Ba ngớ ra, nghĩ đi nghĩ lại, thẻ của anh ta tại sao lại có trong điện thoại di động của anh, anh hỏi tôi làm gì?

Nhưng Trương Nhất Ngang cứ nhất định hỏi: “Anh nói xem!”

“Tôi… tôi không biết tại sao thẻ của anh ta lại có trong điện thoại di động của anh.”

“Vì chúng tôi tìm thấy tấm thẻ này ở hiện trường xảy ra vụ án Diệp Kiếm bị hại.” Trương Nhất Ngang đưa ra đáp án, tiếp đó lại truy hỏi luôn, “Tấm thẻ này là ai đưa cho Diệp Kiếm?”

“Ồ… tôi nghĩ… tôi nghĩ chắc là Chu Kỳ đưa.”

“Chu Kỳ nói không phải là cô ấy đưa.”

“Thế… thế thì tôi cũng không biết.”

Trương Nhất Ngang chăm chú nhìn anh ta một lúc, bật cười, chậm rãi nói: “Nhưng trước khi Diệp Kiếm bị giết, đã cố sức đến hơi thở cuối cùng viết trên mặt đất ba chữ, đó là tên một người, hai chữ

đầu và cuối rất ngoáy khó nhận ra, nhưng chữ ở giữa rất dễ nhận biết, ở giữa là một con số - ‘nhất’.”

Vương Thụy Quân nghe say sưa, chợt ngớ ra trước lời của Trương Nhất Ngang.

Lục Nhất Ba không biết trước khi chết chữ “nhất” mà Diệp Kiếm viết là “Trương Nhất Ngang”, nghe vậy, mặt biến sắc, vội nói: “Thẻ… thẻ là tôi đưa. Nhưng tôi hoàn toàn không liên quan gì đến chuyện Diệp Kiếm bị hại, cho dù anh ấy viết tên tôi, chắc chắn anh ấy cũng không có ý đó.”

“Thế thì có ý gì?”

“Tôi không biết.”

“Anh vừa nói gần đây anh mới biết về dịch vụ của trung tâm Thủy liệu, sao tấm thẻ này lại là anh đưa cho Diệp Kiếm?”

“Tôi…” Lục Nhất Ba há hốc mồm, hoàn toàn không thể giải thích được.

Trương Nhất Ngang chằm chằm nhìn anh ta một lúc lâu, bật cười thành tiếng, chậm rãi nói: “Chúng tôi sử dụng kỹ thuật khoa học cao mới nhất là dữ liệu lớn, tiến hành phân tích chi tiết liên lạc hàng ngày giữa anh và Diệp Kiếm để đưa ra kết luận.”

Vương Thụy Quân hơi cau mày, vắt óc suy nghĩ, một địa phương nhỏ như Tam Giang Khẩu chỗ họ đào đâu ra loại kỹ thuật cao dữ liệu lớn?

“Chúng tôi phát hiện thấy trong vòng hơn một tháng trước khi Diệp Kiếm chết, số cuộc gọi giữa anh và anh ta rõ ràng cao hơn trước đây.”

Vương Thụy Quân đã hiểu, hóa ra điều tra lịch sử cuộc gọi cũng được coi là kỹ thuật cao.

“Tôi và anh ấy chỉ là nói chuyện bạn bè.” Lục Nhất Ba giải thích, “Thật thế! Tôi… lúc đó chuyện làm ăn khiến tâm trạng tôi không vui, gọi cho anh ấy nói chuyện cho khuây khỏa.”

“Chưa từng nghe nói Diệp Kiếm còn có khả năng an ủi tâm lý người khác nhỉ?” Trương Nhất Ngang mỉm cười nhìn Vương Thụy Quân, Vương Thụy Quân kiên quyết bày tỏ quan điểm là chưa từng nghe nói.

“Mỗi một câu nói của tôi đều thật, thưa lãnh đạo, tôi tuyệt đối không dám nói dối nửa câu!”

Trương Nhất Ngang bỗng sầm mặt: “Anh nói lại lần nữa!”

“Tôi… những điều tôi nói đều thật.”

Trương Nhất Ngang chăm chú nhìn vào mắt anh ta mấy giây, Lục Nhất Ba không dám nhìn vào mắt anh ta, quay đầu đi, Trương Nhất Ngang mím môi, đành vẫy tay dẫn Vương Thụy Quân ra về.

“Sếp ơi, thế là về ạ?”

“Không thì sao?”

“Nhìn bộ dạng của Lục Nhất Ba, em thấy…”

“Lục Nhất Ba chắc chắn là không nói thật, đúng không!”

“Đúng thế, mình không hỏi tiếp ạ?”

Trương Nhất Ngang dừng bước, thở dài: “Hôm nay chắc chắn không hỏi được gì nữa.”

“Tại sao?”

“Anh không thấy, lúc đầu anh ta căng thẳng, nhưng về sau lại không căng thẳng nữa, một mực khai như vậy, có thể thấy anh ta đã nghĩ kĩ, nếu chúng ta không đưa ra được chứng cứ thực chất, anh ta sẽ không thay đổi lời khai. Đi thôi, về đã, anh gọi Tống Tinh đến đây, tôi có kế hoạch khác.”

Họ về đến cơ quan, một lúc sau, Tống Tinh đến văn phòng, vừa lên tiếng đã nói: “Sếp ạ, tôi đã nghe Thụy Quân nói chuyện Lục Nhất Ba, anh ta chắc chắn có biết gì đó, tại sao không bắt anh ta về tra hỏi?”

“Bắt về tra hỏi?” Trương Nhất Ngang cười nhẹ nhàng, “Lý do là gì?”

“Phòng chống mại dâm, cái trung tâm Thủy liệu chỗ họ, không phải là do Lục Nhất Ba mở à?”

“Bây giờ câu lạc bộ mại dâm trong trung tâm đó đã đóng cửa rồi, không còn mại dâm nữa, phòng chống thế nào?”

“Thế thì… thế thì tìm mấy tội phạm ở trại tạm giam, bảo họ tự xưng là trước đây đã từng mua dâm ở khách sạn Đình Xa Phong Lâm Vãn, lấy đó làm lý do để bắt Lục Nhất Ba.”

Trương Nhất Ngang thủng thẳng nói: “Việc làm giả khẩu cung nếu bị điều tra ra, anh có chịu trách nhiệm không?”

“Tôi…” Tống Tinh lập tức đổi giọng, “Tôi đùa thôi, những việc phạm pháp tất nhiên là không làm được, sếp ạ, tôi có một ý, mặc dù câu lạc bộ mại dâm trong trung tâm đã đóng cửa, nhưng trung tâm vẫn mở cửa. Những chỗ như trung tâm Thủy liệu chắc chắn có dịch

vụ dạng kích dục, cũng gần với mại dâm! Chúng ta có thể lấy lý do trung tâm Thủy liệu cung cấp dịch vụ kích dục, bắt Lục Nhất Ba về!"

Trương Nhất Ngang lắc đầu, hỏi lại: "Tôi hỏi anh, anh xem phim cấp ba ở nhà, thấy phim hay, chia sẻ với bạn bè, sao anh không bắt luôn chính mình với tội danh truyền bá vật phẩm đồi trụy?"

"Tôi chưa từng chia sẻ!"

"Anh!" Trương Nhất Ngang nuốt nước bọt, câu trả lời của Tống Tinh được điểm tuyệt đối, anh ta chỉ còn cách miễn cưỡng nói: "Nói tóm lại, dù gì Lục Nhất Ba cũng là chủ của một khách sạn năm sao, đằng sau là băng nhóm Chu Vinh, chúng ta liều bắt anh ta với lý do này, rất khó xử lý cho yên chuyện. Nếu bắt anh ta về tra hỏi, anh ta vẫn không nói thật, thì anh làm thế nào, hôm sau vẫn phải trả cho người ta về! Trong tay chúng ta không có chứng cứ thực chất, Lục Nhất Ba sẽ không hé miệng. Việc chúng ta phải làm bây giờ là, tìm ra thứ có tí thực chất, ép Lục Nhất Ba khai ra!"

"Thế thì phải làm thế nào?" Bây giờ Tống Tinh càng ngày càng cảm thấy trí tuệ của Phó trưởng Công an vượt xa mình, mọi việc cứ để Phó trưởng Công an đưa ra ý kiến, ông ta thực hiện là được.

"Rất đơn giản, anh bố trí hai cảnh sát hình sự đi tìm gặp Chu Vinh, trực tiếp hỏi anh ta về vụ án Diệp Kiếm, bắt anh ta cung cấp manh mối."

"Anh ta cung cấp được manh mối gì, anh ta chắc chắn sẽ không thừa nhận cái chết của Diệp Kiếm có liên quan đến mình."

"Sao anh lại dốt thế chứ!" Trương Nhất Ngang thở dài, "Tất nhiên là tôi biết Chu Vinh sẽ không thừa nhận, mục tiêu của tôi là Lục Nhất

Ba. Anh bảo cảnh sát hình sự nói với Chu Vinh, Lục Nhất Ba nói Chu Vinh và Diệp Kiếm thân thiết như anh em ruột, chắc là anh ta biết một số thông tin gì đó, chính là Lục Nhất Ba bảo các anh đi gặp Chu Vinh."

Tống Tinh chợt vỡ ra: "Kế ly gián!"

"Ngoài ra, gần đây Lý Tây không có việc gì làm, cho cô ấy đi kiểm tra camera giám sát hằng ngày, theo dõi chặt chẽ hành tung của Chu Vinh và Lục Nhất Ba."

"Rõ!"

CHƯƠNG 24

Sau khi rời khỏi văn phòng của Phó trưởng công an Trương, Tống Tinh liền đi gặp Lý Tây, vừa gặp, Lý Tây đã thấy máu nóng bốc lên đỉnh đầu.

Từ khi xảy ra sự việc của Lưu Bị cách đây vài hôm, Lý Tây không xuất hiện ở hiện trường lần nào nữa, cô nàng cũng muốn đi, nhưng cả đội cảnh sát hình sự dường như đều cách ly cô ra, không ai đồng ý cho cô đi cùng. Cô nàng dò hỏi mãi, cuối cùng cũng có một người nói lỡ lời, hóa ra là lệnh của Tống Tinh, không cho bất cứ người nào dẫn cô đi theo.

Cô nàng đang định đi gặp Tống Tinh, không ngờ ông ta lại tự đến, vừa gặp mặt, cô nàng liền bực tức chất vấn: “Chú Tinh, gần đây mọi người trong đội đi điều tra vụ án đều không cho cháu đi, nghe nói là chú dặn như vậy, đúng không?”

Tống Tinh ngây người, lập tức thẳng thắn thừa nhận: “Đúng thế, tất nhiên là tôi nói, sao lại là Phó trưởng Công an Trương?”

“Cháu có nói Phó trưởng Công an Trương đâu?”

Tống Tinh ho mạnh mấy tiếng, nghiêm nghị nói: “Sau khi sự việc xảy ra, Trịnh Dũng Binh nói với chúng tôi, lúc đó vì cô đóng vai nhân viên của ban quản lý tòa nhà bị lộ, Lưu Bị phát hiện ra, hắn ta mới làm hai người bị thương nặng, suýt nữa còn đâm cô. Hiện tại kinh nghiệm của cô còn nông quá, đưa cô ra ngoài không những không

giúp được việc, mà còn thêm phiền toái. Cô cũng đừng sốt ruột, ở cơ quan tăng cường chuẩn bị thêm về mặt lý luận, mấy năm nữa hẳng nghĩ đến chuyện ra hiện trường."

"Vẫn còn đợi mấy năm nữa á!" Lý Tây trợn tròn mắt.

"Tất nhiên rồi, có điều bây giờ còn có một nhiệm vụ quan trọng giao cho cô."

"Là gì?"

"Phó trưởng Công an bảo cô hằng ngày theo dõi chặt chẽ mọi hành tung của Chu Vinh và Lục Nhất Ba qua camera giám sát."

"Lại là kiểm tra camera giám sát!" Lý Tây kêu toáng lên.

"Công việc này không đơn giản tí nào đâu, đặc biệt thử thách năng lực toàn diện đấy." Tống Tinh tiếp xúc lâu với Phó trưởng công an Trương, tự nhiên cũng học được một vài cách nói chuyện.

"Không đơn giản tí nào? Hứ!" Lý Tây nghiến răng, thấy thái độ như vậy của đối phương rõ ràng là coi thường mình.

Cả đội cảnh sát hình sự, ngoài bộ phận hậu cần ra, mọi người đều đang rất bận, chỉ một mình cô cả ngày nếu không phải là thu thập tài liệu, thì là trích xuất camera giám sát, lại còn giúp mọi người trong đội nhận và gửi bưu phẩm chuyển phát nhanh, gọi đồ ăn cho những người về cơ quan muộn, thực sự là không thể chịu được nữa! Cuộc đời này, kể cả là thấy họ chết đói, tôi cũng không gọi đồ ăn cho bọn khốn kiếp này nữa! Lý Tây sôi tiết, gọi thẳng tên ông ta: "Tống Tinh, rốt cuộc có thật là các anh muốn điều tra Chu Vinh không?"

Nghe đến cái tên Chu Vinh, Tống Tinh cảnh giác nhìn xung quanh, khẽ nói: “Tất nhiên là chúng tôi muốn bắt anh ta.”

“Thế tại sao bấy nhiêu năm rồi các anh không bắt? Ngày nào anh ta cũng ở Tam Giang Khẩu, ngay trước mắt, có trốn đi mất đâu, đừng nói với tôi là không có chứng cứ gì, lúc bắt những người khác sao các anh không nói là không có chứng cứ? Lúc bắt trộm, các anh bắt người về tra hỏi trước hay tìm chứng cứ trước? Lấy ví dụ như vụ án Diệp Kiếm lần này, hôm qua anh ta cũng ở buổi tiệc, ngoài cử người đến hỏi anh ta vài câu, các anh có điều tra anh ta tử tế không, đã từng cho gọi anh ta đến làm việc chưa? Còn chuyện Phó trưởng Công an thành phố Lô mất tích trước đây, chính mồm anh nói là nghi ngờ Chu Vinh, nhưng anh đã không bắt hắn về tra hỏi! Có phải là các anh đã nhận được lợi lộc gì từ Chu Vinh, cố tình làm ra vẻ như định điều tra, nhưng không hề điều tra!”

“Làm gì có chuyện đó…” Tống Tinh cười lắc đầu, đột nhiên ông ta ngớ ra, nhìn vẻ mặt đanh thép của Lý Tây, ông ta giật mình. Đúng thế, họ cứ nói mồm là sẽ bắt Chu Vinh, tại sao bấy nhiêu năm không hề động đến anh ta, còn bị nghi ngờ đã nhận tiền hối lộ của Chu Vinh, câu hỏi này… không lẽ là ông chú ở Bộ Công an của Lý Tây hỏi.

Vấn đề liên quan đến lập trường chính trị này nhất định phải thận trọng!

Tống Tinh suy nghĩ giây lát, lập tức nói: “Cô qua phòng họp nhỏ đợi một tí, tôi gọi anh Quân đến, giải thích tường tận cho cô.” Dứt lời, ông ta liền quay người chạy đi.

Lý Tây bực bội đi sang phòng họp nhỏ, đợi cả mười lăm phút, cứ tưởng là Tống Tinh biến mất luôn rồi, vừa nghĩ vậy thì thấy Vương Thụy Quân và Tống Tinh vừa thì thầm nói chuyện vừa bước tới, vừa thấy cô nàng, hai người liền dừng lại câu chuyện đang thì thào to nhỏ, ngồi ngay ngắn trước mặt cô nàng.

“Tiểu Tây,” Vương Thụy Quân làm ra vẻ tươi cười rạng rỡ, nhìn cô nàng trịnh trọng gật đầu, “Vấn đề cô vừa phản ánh với trung đội trưởng Tống, đặt ra câu hỏi đó là rất tốt!”

Tống Tinh cũng gật đầu theo rất mạnh, thể hiện thái độ đồng ý là đưa ra câu hỏi như vậy là rất tốt.

“Nói thật là chúng tôi cũng rất muốn bắt Chu Vinh, tôi và trung đội trưởng Tống kiên định nghi ngờ sự mất tích của Phó trưởng Công an thành phố Lô có liên quan đến Chu Vinh. Nhưng, ái dà…” Ông ta buông một tiếng thở dài nặng nề, như thể đã từng học một lớp bồi dưỡng biểu diễn, chân giậm liên tiếp ba nhát xuống nền nhà, đau khổ vỗ lên ngực, “Cô có biết không, Chu Vinh thực sự vô cùng giảo hoạt.”

Tống Tinh tiếp lời: “Đúng thế, chúng tôi không có chứng cứ chứng minh Chu Vinh có dính líu đến vụ án. Có tin đồn là anh ta dính líu đến xã hội đen từ rất sớm, nhưng đó cũng chỉ là tin đồn, chúng tôi cũng chưa nhận được thông tin tố giác của quần chúng, trong tay không có chứng cứ gì, cho dù là có một tí chứng cứ thôi, thì cũng đã bắt anh ta từ lâu rồi, làm gì có chuyện đến tận bây giờ vẫn bó tay đối với anh ta.”

Ông ta và Vương Thụy Quân cùng lúc vỗ tay lên đùi, thở dài não nề.

Vương Thụy Quân nói tiếp: “Bây giờ anh ta là người giàu nhất ở Tam Giang Khẩu, đại biểu Hội đồng nhân dân, có ảnh hưởng đến tất cả các ngành nghề, quan hệ với chính quyền rất tốt, hơn nữa nghe nói… tôi nghe nói anh ta có quan hệ rất đặc biệt với một vị Phó Giám đốc Công an tỉnh, trước đây Phó trưởng Công an thành phố Lô điều tra Chu Vinh suốt, nhưng cũng chưa từng trực tiếp động đến anh ta. Đối với những người có địa vị xã hội rất cao ở địa phương như anh ta, trong trường hợp chưa nắm được chứng cứ xác đáng, chúng tôi không thể trực tiếp gọi anh ta đến để phối hợp điều tra. Cho dù có gọi anh ta đến, người như anh ta cũng chắc chắn không chủ động khai ra, ngược lại sẽ rút dây động rừng.”

Lý Tây không hài lòng, nói: “Thế thì cũng không thể như bây giờ được, chỉ cho em ở cơ quan kiểm tra camera giám sát anh ta, nếu như thế này cũng phá án được, thì còn cần gì điều tra?”

Vương Thụy Quân rất tán đồng, liên tiếp gật đầu: “Cô nói rất có lý, cô có đề xuất gì?”

“Chúng ta không thể ôm cây đợi thỏ, phải chủ động tấn công, tìm cơ hội tiếp cận anh ta, mới có thể nắm được chứng cứ phạm tội của anh ta. Đúng rồi, các anh có nghĩ đến việc cử người ngầm trà trộn vào băng nhóm của Chu Vinh không?”

Vương Thụy Quân và Tống Tinh nhìn nhau, nghĩ bụng ý tưởng cử người cài vào lực lượng của đối phương đúng là ngây thơ hết mức, nhưng cũng không thể nói thẳng ra là cô nàng dốt, chẳng may vấn đề này là đồng chí trên Bộ Công an hỏi thì sao? Thế là Vương Thụy Quân đành kiên nhẫn giải thích với cô nàng: “Điều tra các vụ án không phải là quay phim, Tam Giang Khẩu chỗ chúng tôi là một

địa phương nhỏ, đội cảnh sát hình sự chưa làm gián điệp bao giờ, cô cứ nghĩ mà xem, gián điệp nếu không thời gian ba bốn năm, thì làm sao được Chu Vinh tin tưởng? Trong quá trình điều tra phá án thực tế, chỉ có tai mắt, không có gián điệp."

"Thế các anh có tai mắt ở chỗ Chu Vinh không?"

"Có chứ, nhưng không có tác dụng gì." Vương Thụy Quân suy nghĩ giây lát, nói thẳng, "Mấy hôm trước, Phó trưởng Công an tra hỏi Trịnh Dũng Binh, để lập công chuộc tội, ông ta đã giới thiệu cho chúng tôi một cậu em làm tai mắt, người này gọi là tiểu Mễ, là lái xe của Chu Vinh. Chúng tôi đã gặp cậu ấy để nói chuyện, cậu ấy chỉ thuần túy là lái xe cho Chu Vinh, không phải là người ở bộ phận then chốt. Bên Chu Vinh có ba nhân vật chủ chốt, một là Lang Bác Văn, được coi là đối tác làm ăn của Chu Vinh; hai là Hồ Kiếm Nhân, là thư ký của Chu Vinh; một người nữa là Trương Đức Binh, là trưởng bộ phận bảo vệ ở công ty ông ta. Về tin đồn Chu Vinh có dính líu đến xã hội đen, đều là bộ phận của Trương Đức Binh, bản thân Chu Vinh không trực tiếp qua lại với các thành phần giang hồ phức tạp, Trương Đức Binh cũng hoạt động rất kín đáo, không để lại dấu vết. Tiểu Mễ ở bộ phận hậu cần của công ty, bình thường phụ trách lái xe, không tiếp xúc trực tiếp với Lang Bác Văn, Hồ Kiếm Nhân và Trương Đức Binh, những điều cậu ta biết cũng chỉ là hóng được từ đám huynh đệ cùng chỗ, đại loại nói là Chu Vinh vô cùng háo sắc, thường xuyên đưa nhiều phụ nữ khác nhau về nhà, chúng tôi cũng không thể chạy đến nhà anh ta bắt người theo tội danh mua dâm đúng không, còn nghe nói trên bức tường thư phòng nhà anh ta có lắp một chiếc két an toàn ngầm, Chu Vinh không bao giờ cho

người khác xem, mọi người đều đoán là trong đó chắc chắn sẽ có những thứ rất quan trọng, còn…”

“Anh bảo trong thư phòng nhà Chu Vinh có một chiếc két an toàn ngầm?”

“Đúng thế.”

“Trong đó liệu có quyển sổ tài chính nội bộ của công ty anh ta, hoặc những thứ khác có thể định tội anh ta không?”

“Cái này thì không rõ, nghe nói ngay cả người giúp việc cũng không được vào thư phòng của Chu Vinh, tiểu Mễ cũng chỉ là nghe người khác nói, cậu ta cùng lắm chỉ được vào phòng ăn trong biệt thự của Chu Vinh.”

“Chúng ta có thể nghĩ cách đột xuất lục soát nhà Chu Vinh, xem rốt cuộc trong cái két an toàn đó có gì?”

Vương Thụy Quân thở dài: “Lệnh lục soát là khó được duyệt nhất, đầu tiên phải có chứng cứ xác đáng chứng minh Chu Vinh có liên quan đến vụ án mới có thể ra lệnh lục soát nhà anh ta. Nhưng anh ta có quan hệ khá là phức tạp với bên chính quyền, cho dù thực sự có việc gì đó bị chúng ta tóm được, đến lục soát nhà, anh ta chắc chắn cũng sẽ có được thông tin từ trước, giấu đồ đi. Nếu chúng ta đến lục soát, mà không tìm được ra cái gì, thì biết ăn nói thế nào?”

Lý Tây im lặng, Vương Thụy Quân nói cũng có lý, hằng ngày cô nàng theo dõi hành tung của Chu Vinh qua camera giám sát bên đường, không bao giờ phát hiện ra anh ta có gì bất thường, Chu Vinh làm việc vô cùng thận trọng, cho đến lúc này không hề có manh mối phạm pháp phạm tội nào trực tiếp liên quan đến anh ta,

muốn điều tra anh ta quả thực quá khó. Chiếc két an toàn ngầm mà Vương Thụy Quân nói là một manh mối rất quan trọng, làm thế nào có thể vén được bức màn bí mật trong chiếc két an toàn đó?

CHƯƠNG 25

Chu Vinh có rất nhiều mối làm ăn, ngoài bất động sản, lĩnh vực thứ hai của anh ta là tiêu thụ ô tô. Anh ta đã mở tất cả mấy chục đại lý ô tô 4S ở mấy thành phố lân cận, ở Tam Giang Khẩu, nơi được coi là trụ sở, thì lại càng là một ông lớn độc quyền. Anh ta đã mở đại lý ô tô 4S thứ nhất ở Tam Giang Khẩu, sau đó lại được độc quyền kinh doanh tiêu thụ nhiều thương hiệu ô tô trong khu vực. Đại lý ô tô 4S ở các thành phố lớn cạnh tranh rất khốc liệt, thường xuyên nhìn thấy một đại lý nào đó phá sản do kinh doanh không tốt, nhưng ở những thành phố nhỏ này, cạnh tranh lại ít, kiếm tiền rất tốt. Chu Vinh rất coi trọng những đại lý 4S thuộc sở hữu của anh ta, mỗi tháng đều đi tuần tra một vòng kiểm tra tình hình kinh doanh của mấy đại lý, hôm nay anh ta đến đại lý Mercedes.

Chiếc ô tô mà bản thân anh ta thường xuyên đi nhất chính là một chiếc Mercedes cấp S hơn ba triệu tệ. Chiếc ô tô dừng ở chỗ trống trước cửa đại lý 4S, anh ta xuống xe, mặt thoáng vẻ giận dữ, đi nhanh lên trên tầng, Hồ Kiếm Nhân vừa gọi điện thoại vừa đi theo sau anh ta.

Đến văn phòng, Hồ Kiếm Nhân ngắt máy, Chu Vinh sốt ruột hỏi: “Nói sao?”

“Anh Vinh, em đã xác nhận với người của khách sạn, đội cảnh sát hình sự đúng là đã gặp Lục Nhất Ba.”

“Lúc nào?”

“Hôm qua.”

Chu Vinh cau mày thì thầm: “Chuyện này sao Nhất Ba chưa nói với tôi.”

“Anh ta không nói với anh, mà lại bảo đội cảnh sát hình sự là anh ta không biết gì về cái chết của Diệp Kiếm, bảo cảnh sát hình sự đến hỏi anh. Em không sao hiểu được cách làm này của Lục Nhất Ba.”

Chu Vinh im lặng mấy giây, nói: “Có thể là cảnh sát cố ý ly gián mối quan hệ của chúng ta.”

“Thế tại sao Lục Nhất Ba không nói cho anh biết chuyện cảnh sát đến tìm anh ta? Bởi vì anh ta không dám nói, sợ anh mà hỏi, là anh ta sẽ nói lộ ra ngay.”

“Chắc là lúc đó nó căng thẳng, mới nói linh tinh, cậu cũng biết đấy, cảnh sát tra hỏi có nghề của họ, Nhất Ba không có kinh nghiệm. Sau đó nó không dám nói với tôi, sợ tôi nghi ngờ. Chuyện này cũng không trách nó được.” Chu Vinh tự giải thích thay cho Lục Nhất Ba.

Hồ Kiếm Nhân cười nhạt: “Nhưng lần trước đội cảnh sát hình sự đến gặp Chu Kỳ, không phải anh ta cũng không nói cho chúng ta biết ạ?”

Má Chu Vinh khẽ động, buông một tiếng thở dài: “Cậu đừng có nghi ngờ lung tung nữa, Nhất Ba là người thật thà.”

“Chính vì là người thật thà, nên nếu anh ta sợ, nói chuyện của chúng ta ra, em sợ…”

“Không có gì phải sợ, ngoài việc mở một trung tâm, cũng chưa bao giờ giao cho nó làm việc gì khác.”

“Nhưng dù gì anh ấy cũng biết một vài chuyện…”

Chu Vinh cau mày, nhìn anh ta: “Cậu muốn thế nào?”

“Em với Lang Bác Văn có trao đổi với nhau, chúng em đều thấy Lục Nhất Ba không đáng tin cậy.”

Chu Vinh gạt tay, giọng lạnh tanh: “Hai ông đừng tự ý hành động, tôi tin tưởng Lục Nhất Ba, lúc tôi biết nó, Lang Bác Văn còn là một thằng lưu manh, con mẹ nó vài hôm lại tìm tôi để thu phí bảo vệ.”

“Nhưng nếu anh ta…”

“Không có nếu gì hết, nếu nó không đáng tin cậy, thì cũng không phải chờ đến bây giờ. Tôi cảnh cáo các anh, nếu các anh giấu tôi động đến Lục Nhất Ba, đừng trách tôi lật mặt!” Ở một góc độ nhất định, Chu Vinh là người trọng nghĩa tình, anh ta luôn coi Diệp Kiếm là anh em, coi Lục Nhất Ba là thằng em nhỏ, Lang Bác Văn mặc dù là đối tác làm ăn, nhưng Chu Vinh luôn nhớ lúc nhỏ Lang Bác Văn bắt nạt anh ta, nên muốn bảo vệ Lục Nhất Ba hơn.

Hồ Kiếm Nhân còn định nói gì nữa, thấy thái độ của sếp, đành nén lại, chuyển sang chủ đề khác: “Anh Vinh, mối mua chuông đồng lắt léo qua mấy cửa, cuối cùng cũng tìm được rồi, đối phương là người đại lục, định cư ở Hồng Công nhiều năm, tên là Chu Diệc Phi, tên thật là gì không ai biết. Chu Diệc Phi rất nổi tiếng trong giới văn vật cổ, rất nhiều người mua đều tìm đến anh ta, anh ta chỉ làm những vụ lớn. Anh ta làm ăn có một điểm tốt, đồ của anh ta từ trước đến giờ đều là tiền nào của nấy. Em đã liên hệ với Chu Diệc Phi,

trong tay anh ta đúng là có một bộ chuông đồng, anh ta nói là giao dịch chuông đồng với người mua ở đại lục rủi ro rất lớn, cho nên anh ta muốn gặp anh trước, trao đổi trực tiếp."

Chu Vinh gật đầu: "Thế thì nhanh chóng gặp."

"Anh ta đã đến đại lục, có thể đến Tam Giang Khẩu bất cứ lúc nào, anh ta nói sẽ thông báo cho chúng ta trước khi gặp hai tiếng đồng hồ, mong chúng ta thông cảm, chiếu cố cho anh ta về mặt thời gian."

"Thông báo cho chúng ta trước khi gặp mặt hai tiếng đồng hồ, anh ta tưởng là tôi rất rỗi rãi hả, ngày nào cũng chờ anh ta?"

Hồ Kiếm Nhân giải thích: "Em nghĩ chắc chắn là Chu Diệc Phi sợ cảnh sát đại lục giăng bẫy bắt anh ta, cho nên anh ta phải đến khảo sát rõ ràng trước. Việc mua bán của anh ta tuyệt đối là xã hội đen, nếu bị cảnh sát bắt vào trong, sẽ không thể ra được, nên em thấy mình chiếu cố cho anh ta về mặt thời gian cũng là hợp lý. Giới này của bọn họ rất phức tạp, kiểu người gì cũng có, danh tiếng của Tổng giám đốc Chu sừng sững trong giới, hàng của anh ta chắc chắn là thật. Nếu chúng ta không mua của anh ta, tạm thời cũng không tìm được ra nguồn hàng đáng tin cậy khác."

Chu Vinh khinh khỉnh hứ một tiếng, với địa vị hiện tại của anh ta, nói thẳng ra, không hề muốn dây dưa với hạng người xã hội đen như Chu Diệc Phi, nhưng Phương Dung không nhận tiền, chỉ nhận văn vật cổ, nếu anh ta mua một bộ chuông đồng bằng cách quang minh chính đại tham gia đấu giá, thứ nhất là đồ đồng đen bán đấu giá có mức giá trên trời, thứ hai là đồ bán đấu giá đều rất có tiếng

trong giới, e là Phương Dung cũng không dám nhận. Xem ra cũng chỉ còn cách làm vụ này với Chu Diệc Phi.

Đang nói chuyện, có người gõ cửa văn phòng, giám đốc hậu mãi của đại lý 4S bước vào, vẻ mặt bất an nhìn anh ta: “Tổng giám đốc Chu, xe của anh… xe của anh bị quệt vào ạ.”

“Không phải xe của tôi là đỗ ở trước cửa à, làm sao bị quệt được?”

“Đúng… đúng là đỗ ở cửa, hôm nay phía trước cửa hơi nhiều xe, một khách hàng nữ thử xe, không xử lý kịp, thế… thế là bị quệt.”

“Đúng là… phiền.” Chu Vinh kìm nén cơn giận, dù sao cũng là khách hàng ở đại lý của ta quệt phải, khách hàng là thượng đế.

Anh ta đi theo xuống dưới tầng, chiếc xe vẫn ở vị trí cũ, bên cạnh là một chiếc xe thử lái loại nhỏ, vết va quệt không nghiêm trọng, chỉ là phần đuôi xe bị xước một mảng sơn, lộ ra một chút màu trắng, mặc dù đối với dòng xe sang này, sơn vá cũng rất đắt, nhưng đây là đại lý 4S của mình, chi phí sơn vá cũng không hề gì.

“Tổng Giám đốc Chu, cô ta chính là người lái xe.”

Chu Vinh đưa mắt nhìn theo, mắt chợt sáng lên.

Cô gái lái xe này cao chừng 1m65, dáng người thon thả, nhìn mặt thấy ngay là một cô gái trẻ chừng hơn 20 tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn gọn như lòng bàn tay, mũi cao, môi mỏng, trang điểm nhẹ, gương mặt hoàn toàn tự nhiên, không bơm bất cứ chất hóa học gì, giống như một sinh viên vừa mới ra trường đi làm chưa lâu, đồng thời lại toát ra vẻ thông minh lanh lợi.

Ấn tượng đầu tiên rất tốt, anh ta hơi nheo mắt, dự đoán lại lần nữa bằng loại tia X quang vốn có của đàn ông, không sai, chân bút chì, mông săn chắc, eo không có thịt thừa, ngực… hơi nhỏ một chút, nhưng không thể nào mọi thứ đều hoàn mỹ được.

Anh ta thầm gật đầu, cô gái này… tố chất rất tốt.

•••

Cô gái có tố chất rất tốt này chính là Lý Tây!

Từ khi đội cảnh sát hình sự không cho cô nàng ra hiện trường, việc duy nhất Lý Tây có thể làm được là ngồi ở cơ quan kiểm tra camera giám sát. Ngày nào cô nàng cũng theo dõi hành tung của Chu Vinh, Lục Nhất Ba, Lang Bác Văn, tình hình nhà của họ ở đâu, mấy giờ đi làm, tan làm, thích đi đâu ăn cơm, những chuyện vớ vẩn như vậy, mẹ kiếp, cô ta còn biết rõ hơn cả bọn họ, nhưng biết rõ thì có tác dụng gì, qua camera giám sát hoàn toàn không thể điều tra ra được chứng cứ phạm tội của mấy người này.

Nếu cứ ngồi trước máy vi tính di chuột mà phá án được, thì cảnh sát hình sự còn cần có chân làm gì, cứ cưa sạch luôn đi! Cô nàng tin rằng nếu thực sự muốn tìm ra chứng cứ phạm tội của mấy người này, buộc phải tiếp xúc ở cự ly gần.

Hôm nay, khi lại trích xuất camera giám sát để điều tra Chu Vinh, cô nàng nhìn thấy Chu Vinh đi một chiếc xe Mercedes đến tòa nhà trụ sở của tập đoàn Vinh Thành, một lúc sau lại lái xe đến một đại lý Mercedes 4S. Đại lý này cách trụ sở Công an thành phố chỉ một ngã rẽ, trong cơ quan hoàn toàn không ai quản cô nàng, nhân lúc không

ai để ý, cô nàng bèn đổi đồ thường phục, rời khỏi cơ quan đến đại lý 4S, định quan sát gần một tí xem rốt cuộc Chu Vinh là người như thế nào.

Khi đến đại lý 4S, Chu Vinh đã lên tầng, Lý Tây nhìn thấy chiếc ô tô Mercedes ở cửa, không gặp được mục tiêu, đành giả vờ vào đại lý xem xe, lúc này một nhân viên bán hàng trong đại lý tên là Đỗ Thông bước tới tiếp đón cô, nói chuyện vài câu liền nhiệt tình mời cô lái thử. Lý Tây thoái thác với lý do mình là lái nữ mới học, sợ lại va quệt hỏng xe của các anh, nên không thử lái nữa.

Đỗ Thông vừa nghe thấy một lái xe nữ đến xem xe Mercedes, rõ ràng là định mua xe rồi, thế nên càng nhiệt tình mời cô nàng lái thử, vỗ ngực bôm bốp bảo đảm với cô nàng là toàn bộ số xe dùng để lái thử đều đã mua bảo hiểm, nếu có sao, công ty bảo hiểm sẽ bồi thường toàn bộ, khách hàng không phải chịu trách nhiệm gì, bảo cô nàng nhất định phải lái thử.

Lý Tây nghe vậy, lại hỏi đi hỏi lại anh ta, nhìn về phía chiếc Mercedes của Chu Vinh ngoài cửa, trong đầu nảy ra một kế. Cô nàng ký với Đỗ Thông một bản thỏa thuận an toàn, lên xe thử lái, khi chiếc xe ra khỏi chỗ để xe, đi qua cửa, cô nàng đột ngột khẽ đánh lái, xe quệt luôn vào chiếc Mercedes.

Mặc dù khách hàng thử xe thỉnh thoảng cũng có xảy ra sự cố, nhưng quệt vào xe ông chủ thì đúng là lần đầu tiên, Đỗ Thông không biết phải xử lý thế nào, đành báo cáo với lãnh đạo, Lý Tây đứng tại chỗ liên miệng xin lỗi nhân viên đại lý, đợi Chu Vinh đi xuống.

Chu Vinh bước tới xem xe, giám đốc hậu mãi nói lớp sơn gốc bị xước, cần mất mấy ngày để sơn lại, rồi quay đầu nói với Lý Tây, sự

cố mặc dù không lớn, có điều chiếc xe này hơn ba triệu tệ, sơn vá cũng phải năm nghìn tệ, khoản tiền này cô nàng phải bỏ ra.

Lý Tây choáng váng bảo giám đốc Đỗ nói, xe thử lái đã mua bảo hiểm, cô nàng không phải đền tiền.

Giám đốc cau mày, anh ta muốn lấy lòng sếp lớn, lập tức thay đổi, bảo xe hỏng có thể gọi bảo hiểm, nhưng chiếc xe Mercedes này chưa đến nửa năm, phí hao tổn xe chắc chắn không thể miễn được, khoản này công ty bảo hiểm chắc chắn không bồi thường.

Chu Vinh nhìn cô gái rất có tố chất tranh cãi với nhân viên quản lý, mỉm cười, không nói gì.

Lý Tây nảy ra một ý, quay về phía Chu Vinh, giọng lấy lòng: “Đại ca, anh là chủ xe ạ?”

Chu Vinh không thể hiện thái độ gì, mỉm cười gật đầu.

“Anh tên là gì ạ?”

“Tôi họ Chu.” Chu Vinh không hề vồn vã.

“Anh Chu, mình ra kia nói chuyện một chút được không?”

Chu Vinh mỉm cười nhẹ nhàng, đi theo cô nàng qua một bên, cô nàng nói khẽ: “Anh Chu, em là lái mới, không cẩn thận quệt vào xe của anh, thật sự xin lỗi anh, có điều anh xem đại lý này cũng thật quá đáng…”

“Tôi là người đầu tư đại lý này.”

“Dạ, thế ạ… Thế thì càng dễ giải quyết, anh Chu, anh xem đại lý này là của anh, hay là bỏ qua chuyện này nhé, em nghèo lắm, em mời anh đi ăn, được không?”

“Mời tôi ăn mấy bữa?” Chu Vinh tươi cười nhìn cô nàng.

“Mời anh mười lần nhé.”

“Mười lần!”

Chu Vinh cười: “Yên tâm, tôi thanh toán, sao có thể để một cô gái như em trả tiền được.”

“Thật ạ?”

Chu Vinh tươi cười: “Tất nhiên rồi, nếu em muốn, chúng ta ngoắc tay nào!”

Đỗ Thông vốn vẫn đang lo khách hàng thử lái quệt vào xe sếp lớn, nhân viên bán hàng ngồi vị trí lái phụ là anh ta sẽ bị lãnh đạo mắng cho một trận, bây giờ, chỉ vài phút, trong nháy mắt, sếp lớn va vị nữ khách hàng đã ngoắc tay, đúng là một đôi cẩu tử!

Quả nhiên, không lâu sau, Chu Vinh bước tới, khoát tay bảo Đỗ Thông bố trí sơn xe, xong liền hớn hở bảo cấp dưới đặt chỗ ở một nhà hàng, dẫn Lý Tây đi ăn.

•••

Đỗ Thông hết sức bực bội trong lòng, sếp lớn dẫn cô nàng lái xe gây ra sự cố đi ăn, giám đốc bộ phận đến mắng cho anh ta một trận, cứ như là anh ta là người gây ra vụ quệt xe, thật sự không biết đây là cái xã hội gì!

Anh ta cũng không còn cách nào khác, đành ngoan ngoãn đến xưởng sửa chữa bố trí sơn xe cho sếp, làm xong mọi việc, điện thoại di động đổ chuông, anh ta cầm lên xem, mặt nở một nụ cười kỳ quặc, chạy luôn ra một góc không có người.

“Lại có mối à?”

Người gọi điện thoại là bạn học cũ của anh ta, bạn học cũ mở một công ty tổ chức cưới hỏi, nói là công ty tổ chức cưới hỏi, thực ra là trung gian môi giới, toàn bộ lễ cưới, bao gồm địa điểm, đạo cụ, xe cưới, chụp ảnh cưới, dẫn chương trình… đều thuê bên ngoài. Ví dụ như xe cưới, nếu thuê của công ty cho thuê xe, giá sẽ đắt hơn rất nhiều, sau này biết Đỗ Thông làm ở đại lý 4S, bèn liên hệ với Đỗ Thông mượn xe của đại lý 4S. Đỗ Thông đến làm ở đại lý 4S này chưa đầy ba tháng, đã rất thân thiết với mọi người, mỗi lần có mối, anh ta lại lấy lí do là thử lái, lái xe ra ngoài cho bạn học cũ mượn, kiếm chút thu nhập thêm. Thậm chí, xe của khách hàng để ở đại lý bảo dưỡng, anh ta cũng đã cho mượn vài lần.

Hôm nay bạn học cũ gặp phải vấn đề nan giải, một công ty tổ chức cưới hỏi trước đây anh ta ký kết hợp tác, thỏa thuận toàn bộ đội xe cưới đều phải dùng xe Mercedes, xe cưới chính phải là Mercedes S600, nhưng ngày cưới sắp đến nơi rồi, mà chủ xe Mercedes đã đặt trước lại đi xa không về được, anh ta tìm công ty cho thuê xe, nhưng hôm tổ chức lễ cưới là ngày đẹp, xe Mercedes của mấy công ty cho thuê xe đều đã bị đặt hết, loại gắn biển cũng hết xe, anh ta gặp khách hàng thương lượng xem có thể đổi thành loại xe Mercedes khác được không, cô dâu không đồng ý, thương lượng hồi lâu, nếu đổi xe thì phải trả lại mười nghìn tệ làm tiền bồi thường. Thế là anh ta tìm đến Đỗ Thông.

Nghe nói muốn mượn xe Mercedes loại S, Đỗ Thông cũng rất khó xử: “Loại xe này, đại lý chỗ tôi không có xe thử lái.”

“Xem các đại lý khác có không?”

“Loại xe này, các đại lý khác nếu có cũng rất khó lấy được ra.”

“Cậu cố gắng nghĩ cách xem, cả đi lẫn về tổng cộng hai mươi ki-lô-mét, lần này được hai nghìn!”

“Hai nghìn!” Đỗ Thông sửng sốt, đi hai mươi ki-lô-mét là kiếm được hai nghìn! Tiền là nguồn gốc của mọi động lực, Đỗ Thông nheo mắt vắt óc nghĩ ra một cách, đại lý của họ đúng là không có xe Mercedes S để lái thử, nhưng bây giờ trong xưởng sửa chữa vừa hay lại có một chiếc.

Chiếc Mercedes S600 của sếp Chu phải ở đây ba ngày để sơn lại!

CHƯƠNG 26

Cùng lúc, ở một chỗ cách đó mấy ki-lô-mét, mấy người ai nấy đều gặp phải vấn đề nan giải của mình.

•••

Hôm trước, sau khi cướp chiếc Land Rover, trước tiên Phương Siêu và Lưu Trực qua một thành phố lân cận, sơn lại ô tô và thay biển giả ở một gara ô tô đen của dân xã hội. Sau khi quay lại Tam Giang Khẩu, hai tên thấy nan giải không biết nên xử lý chủ chiếc xe Land Rover thế nào. Ý kiến của Lưu Trực rất đơn giản, đào một cái hố chôn luôn. Phương Siêu có chút băn khoăn, bọn chúng chưa từng giết người, nếu sau này một ngày nào đó chẳng may bị bắt, những tội đã mắc trước đây chỉ là tội trộm cướp, không thể xử tử hình, nhưng một khi đã dính án mạng thì sẽ khác. Nhưng nếu không cho hắn chết, sau khi thoát hắn chắc chắn sẽ báo cảnh sát.

Kết quả, bọn chúng chỉ băn khoăn hai ngày là không cần băn khoăn nữa.

Sáng sớm hôm nay, Lưu Trực đến một bãi đất hoang vu, chiếc xe Land Rover của bọn chúng lẻ loi đơn độc đỗ ở đó, sau khi mở thùng xe sau, thấy chủ xe ở bên trong bất động, hắn tưởng đối phương giả vờ chết, đá cho một nhát, vẫn không động đậy, sờ vào thì thấy đã lạnh toát, đúng là đã chết thật!

Kể ra thì tay chủ xe này chết thật oan uổng, anh ta không phải là người bình thường.

Hơn mười năm trước, Tam Giang Khẩu vẫn còn là huyện, giang hồ địa phương cũng tôm rồng phức tạp, ở địa phương lúc đó có bốn thanh niên kết thành bang phái, người dân gọi là “Mai Lâm Dương Tạ”, “mai độc lâm bệnh dương ủy tảo tạ”, anh ta chính là nhị ca Lâm Khải, biệt danh “Lâm Bệnh”. Bây giờ, thổ nhưỡng cả xã hội hoàn toàn khác với hơn mười năm trước, các loại bang phái xã hội không bị bắt thì cũng ẩn mình tẩy trắng, Lâm Khải cũng đã giã biệt những ngày tháng lừng lẫy giang hồ từ lâu, chuyển sang kinh doanh buôn bán. Có điều khí chất làm đại ca xã hội ở anh ta vẫn còn, ra ngoài, mọi người vẫn kính trọng gọi anh ta là “anh Khải”, cũng không có ai dám dây vào anh ta. Ngoại trừ lần này, anh ta xấu số gặp phải Phương Siêu và Lưu Trực.

Anh ta chẳng qua cũng chỉ là lái xe thấy tắc đường, vượt lên chèn xe khác từ làn đường dành cho xe buýt, không những bị chiếc Xiali tuyệt chủng chèn lại, còn bị Lưu Trực nhổ một bãi đờm, giơ ngón tay giữa khinh miệt. Anh ta làm sao nhịn được nỗi nhục này, bèn cho xe đuổi theo, kết quả bị đối phương có hai người nhanh chóng trói chặt nhét vào cốp xe. Sau khi bị trói, Lâm Khải mới biết mình đã đá vào sắt, trên giang hồ, anh ta cùng lắm là đe dọa người khác, hai đại ca này lấy mạng thật.

Lúc đầu anh ta còn ra sức giãy giụa mấy lần, nhưng lần nào cũng bị Lưu Trực đánh dã man, anh ta không dám phản kháng nữa, chỉ xin hai vị đại ca tha cho, anh ta sẽ không bao giờ dám chèn xe

nữa. Hai người đó hoàn toàn để ngoài tai, nhét luôn khăn mặt vào mồm anh ta.

Không ngờ, chỉ hai ngày sau, sáng ngày thứ ba, anh ta đã thành người chết.

Phương Siêu dẩu môi đứng trước thùng xe, bó tay nhìn xác chết, lại trừng mắt nhìn Lưu Trực.

Bị Phương Siêu ngây người nhìn chằm chằm, Lưu Trực vội lắp bắp giải thích: “Anh Siêu, thằng khốn này không phải là tôi làm chết, đúng là tôi đã đánh nó, nó cứ muốn chạy trốn, nhưng tôi cũng chỉ đá nó mấy nhát, nó có phải là đậu phụ đâu, làm sao chết dễ thế được? Anh bảo đừng làm nó chết, cứ một lúc tôi lại cho nó xuống xe đi tiểu, cho nó uống nước, chăm sóc nó cẩn thận thế…”

“Câm mồm!”

Phương Siêu quát một tiếng, lạnh lùng bước đến cạnh xác Lâm Khải, im lặng quan sát. Mồm xác chết bị nhét một chiếc khăn mặt to, trên chiếc khăn mặt đầy nước bọt, bết nhờn tởm lợm. Phương Siêu tìm được một chiếc que rất nhỏ cậy chiếc khăn mặt ra, mấy giây sau, mồm Lâm Khải trào ra những thứ nôn mửa tanh thối.

Phương Siêu ngẫm nghĩ giây lát, đã hiểu ra nguyên nhân khiến đối phương chết: “Hắn tự nghẹn chết, chắc chắn là bị ông đá vào dạ dày dẫn tới nôn mửa, nhưng mồm nhét khăn mặt không nôn ra được, những thứ trong dạ dày chỉ còn cách xộc lên mũi, chết vì ngạt!”

Lưu Trực vỗ ngực thở phào: “Hóa ra hắn chết vì nghẹn à, thế là không liên quan đến chúng ta đúng không?”

“Ông khéo nghĩ thật,” Phương Siêu nghiến răng, “chúng ta cướp xe của hắn, trói hắn, nhốt hắn trong xe, kết quả hắn đã chết, ông bảo không liên quan đến chúng ta, nếu là cảnh sát, ông có tin không?”

“Tôi tin chứ!”

“Tôi…” Phương Siêu nuốt nước bọt, hít một hơi thở sâu, đành thừa nhận, “Hầu hết cảnh sát đều không có IQ cao như ông, cho nên họ sẽ không tin, mạng tên này chắc chắn là đổ lên đầu chúng ta.”

“Thế thì làm thế nào? Người tốt đều bị cảnh sát vu oan tức tưởi thế sao?”

Phương Siêu đứng yên tại chỗ, nhìn xung quanh, suy nghĩ một lúc, cau mày bảo: “Hôm trước hắn đua xe với chúng ta, chắc chắn camera giám sát trên đường đều đã ghi hình lại, không thể để người ta biết là hắn đã chết, chôn đi vậy. Tôi thấy khu quanh bãi đất hoang này vừa tháo dỡ không lâu, cũng phải cả năm nữa mới xây nhà, đến lúc đấy, có bị đào ra thì xác chết cũng thối rữa hết rồi, chôn luôn ở đây đi!”

Lưu Trực hứ một tiếng phàn nàn: “Biết vậy đào luôn một cái hố ngay từ đầu như tôi nói chôn sống hắn luôn, còn mất lắm công sức thế làm gì, làm tôi phải cho hắn đi tiểu hai ngày liền, mẹ kiếp, tôi còn chưa cưới vợ đã phải làm bố hắn!”

“Ông thu bớt não vào đi có được không, đừng có dựng đầu lên như cái mào gà cả ngày vênh váo khắp mọi chỗ nữa!” Phương Siêu

đang kìm nén cơn giận trong lòng, vỗ mạnh một nhát lên đầu Lưu Trực, hắn hoảng hồn không dám nói gì nữa.

Sau đó, Lưu Trực đứng yên tại chỗ canh chừng, Phương Siêu đi ra một chỗ gần đó mua một cái xẻng, sau khi trở lại, hắn đứng trước ô tô trông chừng, bảo Lưu Trực ra đằng sau ô tô đào hố chôn xác chết.

Loay hoay hơn nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng Lưu Trực cũng đào xong cái hố, đẩy xác chết xuống rồi lấp đất vào, lấy xẻng đập mấy nhát lên đống đất. Phương Siêu quay đầu lại nhìn, sôi cả tiết: “Tôi bảo ông đào hố để chôn, con mẹ ông đắp một cái mộ làm gì!”

Cái hố Lưu Trực đào quá nông, sau khi đẩy xác chết xuống lấp đất vào, trông như một nấm mộ thật, nếu có thêm tấm bia là thành một nấm mộ hoàn chỉnh. Những bãi đất trống trong thành phố nếu tự dưng xuất hiện một nấm mộ, ngày hôm sau xác chết sẽ bị lộ ngay.

Hai người nhìn nấm mộ bàn bạc một hồi, họ cũng không có kinh nghiệm đào hố chôn xác chết, cuối cùng Lưu Trực đưa ra ý kiến lèn cho đống đất bằng phẳng thử xem. Hắn ngồi lên chiếc Land Rover, lái cho bánh xe chèn lên đống đất, đống đất phẳng ra không ít, chèn đi chèn lại chưa đầy một lúc, Phương Siêu đứng ngoài vội bảo Lưu Trực dừng lại, hắn xuống xe vừa nhìn đã trố mắt ra, đúng là đống đất bị chèn phẳng ra nhiều, nhưng xác chết hoàn toàn lộ ra, máu thịt dính hết ra đất xung quanh, trông hết sức kinh rợn.

Phương Siêu suy nghĩ giây lát, bảo Lưu Trực đừng tìm cách nhàn thân nữa, mau đào một cái hố sâu hơn ở bên cạnh chôn cái xác một lần nữa. Lưu Trực đành làm theo, lần này cặm cụi cả tiếng

đồng hồ, cuối cùng Lưu Trực cũng đào xong cái hố mới, đẩy cái xác xuống, lấy đất lấp lên, rồi lại lái ô tô đầm cho chắc. Hắn còn nghĩ ra sáng kiến chạy ra một chỗ đằng xa mang về một đoạn bê tông màu vàng, cắm đoạn bê tông xuống hố, phía trên đoạn bê tông vẫn còn dòng chữ cảnh báo: “Bên dưới có dây điện, nghiêm cấm đào bới.”

Hắn vỗ tay, đắc ý: “Anh Siêu, anh thấy lần này thế nào?”

“Ông còn học được cả bài lạy ông tôi ở bụi này.” Phương Siêu đã hoàn toàn mất niềm tin ở Lưu Trực, nhưng quan sát bốn phía xung quanh một hồi, lại thấy bài trí như vậy cũng rất tự nhiên, nên không phản đối.

Cuối cùng cũng xử lý xong xác chết, Phương Siêu đưa mắt nhìn chiếc Land Rover, giờ đã gây ra án mạng, sớm muộn gì cũng phải vứt bỏ con ô tô này, phải nhanh chóng làm xong vụ Chu Vinh. Không nên ở Tam Giang Khẩu lâu nữa!

•••

Phía nam Tam Giang Khẩu là huyết mạch giao thông vận tải của thành phố này. Ở đây có đủ loại ga tàu, bến xe như ga tàu hỏa, bến xe khách đường dài, trạm trung chuyển xe tải chở hàng…

Thông thường khu vực gần các bến xe đều bẩn thỉu nhếch nhác, chỗ này cũng không ngoại lệ, khu vực gần đó là những căn nhà cũ muôn hình vạn trạng, phía ngoài còn có một vài nhà máy, bên cạnh là mấy khu làng đang trong tiến trình đô thị hóa, người dân sống ở đây đủ các thành phần.

Anh Cương tên thật là Hạ Đình Cương, là một người đàn ông độc thân 30 tuổi, cả đời không theo đuổi lý tưởng gì, chỉ muốn phát tài. Anh ta không có tài gì, không chịu được khổ, con đường phát tài chủ yếu là nằm mơ.

Anh Cương đến Tam Giang Khẩu hoàn toàn là bị ép buộc. Anh ta xuất thân từ nông thôn, mấy năm trước thanh niên cùng làng lũ lượt đi nơi khác làm thuê kiếm tiền về làng xây nhà mua ô tô, anh ta không ngưỡng mộ chút nào, anh ta chỉ thích ở lại trong làng. Vì những thanh niên khác trong làng đều đã đi xa xứ làm thuê, trong làng chỉ còn lại người già, trẻ nhỏ và phụ nữ, thế là anh ta trở thành hoàng đế, chuyên quan hệ với phụ nữ xa chồng trong làng, mấy phụ nữ còn ghen tuông với nhau vì anh ta, cuối cùng sự việc ầm ĩ khiến cả làng đều biết. Thế là chồng của họ về nhà, cùng đến tìm anh ta, suýt nữa thì đánh cho anh ta gãy cả ba chân. Sau sự việc ầm ĩ đó, anh ta cũng không dám ở làng nữa, vội trốn đi nơi khác ngay trong đêm.

Anh ta kiếm sống một thời gian tại một thị trấn ở địa phương, thì gặp một thằng em họ xa gọi là tiểu Mao cũng ham ăn lười làm ở thôn bên cạnh, thế là hai tên đồng tâm hợp ý, bắt đầu sự nghiệp lừa đảo. Từng bán đồ cổ giả, bẻ khóa trộm đồ, móc trộm điện thoại di động, gạt tiền, mặc dù “phạm vi nghiệp vụ” rất rộng, nhưng cuối cùng cũng chẳng tích được mấy đồng, có mấy lần động vào mấy đối tượng rắn, suýt thì bị đánh chết.

Cứ như vậy vài năm, hai tên phiêu dạt đến Tam Giang Khẩu, ở đây gặp được một người đồng hương tốt bụng. Người đồng hương mở một điểm thu mua phế liệu, làm ăn không lớn, nhưng dù sao

cũng là việc đàng hoàng, kiếm được miếng ăn. Người đồng hương rất nhân hậu, thấy hai bọn chúng không chỗ nương thân, liền bảo bọn chúng là ông ta sắp về quê, điểm thu mua phế liệu và cả ngôi nhà vừa bán vừa tặng cho, chuyển nhượng cho bọn chúng với giá ba mươi nghìn tệ. Anh Cương và tiểu Mao cân nhắc, thấy rất được, liền ký một bản hợp đồng đơn giản, lấy ra ba mươi nghìn tệ cũng là hơn nửa số tiền tích lũy được của bọn chúng mua lại điểm thu mua phế liệu.

Ngày thứ hai sau khi lấy lại điểm thu mua phế liệu, số điện thoại di động của người đồng hương lập tức không thể gọi được, chủ nhà của điểm thu mua phế liệu chạy đến thông báo với bọn chúng là căn nhà đó còn nợ hơn nửa năm tiền thuê nhà, tổng cộng ba mươi nghìn tệ, không đưa tiền thì không được chuyển bất cứ món đồ nào đi. Hai tên đã mất ba mươi nghìn tệ, cuối cùng đành nghiến răng gom góp khắp nơi cho đủ ba mươi nghìn tệ để nộp tiền thuê nhà.

Trong sân chỉ có một đống chai lọ, sắt thép đồng nát, và một chiếc taxi hỏng. Hai tên xử lý hết các loại phế liệu kiếm được hơn mười nghìn tệ, chiếc xe taxi hỏng còn lại vẫn còn lái được, bọn chúng tiếc không tháo ra bán sắt vụn, liền kiếm mấy món linh kiện loay hoay lắp ráp thành xe đã qua sử dụng bán cho kẻ nào dễ bị lừa.

Hôm nay anh Cương và tiểu Mao đang sửa ô tô trong sân, thì bên ngoài có tiếng gõ cửa, đồng thời một giọng nói vô cùng giận dữ vọng vào: “Hạ Đình Cương, mày cút ra đây cho tao!”

“Ai thế?” Anh Cương chui ra từ gầm xe, nhìn tiểu Mao đang loay hoay với gioăng cao su cửa kính ô tô, tiểu Mao lắc đầu tỏ ý không

biết.

“Hét cái gì mà hét!” Anh Cương cầm chiếc cờ lê to, bực mình bước ra cổng, kéo mạnh cánh cổng, trừng mắt nhìn ra phía ngoài, “Chúng mày làm cái gì thế hả?”

Ba người đàn ông đứng ngoài cửa, người đầu tiên bụng phệ, mặc áo phông bó sát và quần bò, một sợi dây chuyền vàng chóe đeo trước ngực, hai cánh tay xăm trổ hình phượng bay rồng cuốn, có điều đó là hình xăm từ thời trẻ, giờ đã biến thành một con rồng béo và một con phượng béo, gã trợn mắt, vẻ mặt rất hung tợn; Phía sau gã là hai tên gầy, mặc áo sơ mi hoa, một người đút hai tay vào túi quần, người kia khoanh tay trước ngực, hếch mắt trễ nải nhìn anh ta.

Nhìn một cái biết ngay ba người này là dân xã hội, có điều chắc chắn không phải là đại ca xã hội đen, những đại ca xã hội đen thực sự khéo đã thi đỗ công chức từ lâu, hết lòng phục vụ nhân dân rồi, chỉ có bọn lưu manh vớ vẩn không có địa vị mới mặc loại áo hoa, cắn răng chịu đau xăm cánh tay, diễu võ dương oai, tưởng rằng cứ thế đứng ngoài phố là người khác sẽ sợ mình, sợ cái chết tiệt.

“Mày chính là Hạ Đình Cương phải không?” Gã béo cầm đầu nhếch miệng khinh khỉnh cười nhạt.

“Tao chính là ông Cương của mày đây, sao!” Anh Cương thấy đối phương không có thiện ý, anh ta cũng không hề sợ, mà còn bước lên một bước, chặn ở cổng.

“Ái chà, tên cũng hay đấy, cũng cương phết nhỉ.” Gã béo quay đầu cười với tiểu đệ, ba tên cùng cười ha hả.

“Con mẹ chúng mày rốt cuộc định làm gì hả!” Anh Cương lại tiến lên một bước, giơ chiếc cờ lê to trong tay lên.

Gã béo vừa thấy chiếc cờ lê to của anh ta, liền lùi lại một tí, vẫy tay về phía sau, tên tiểu đệ đứng đằng sau liền đưa tới một chiếc phong bì, gã ném chiếc phong bì xuống đất trước mặt anh Cương, tiếp tục hất hàm nói: “Hạ Đình Cương, đây là hóa đơn nợ tiền của mày, sáu tháng rồi, ngân hàng gọi điện thoại giục mày rất nhiều lần, mày biết điều một tí cho tao, nhanh chóng trả tiền đi!”

“Trả cái cục cứt, ông mày nợ tiền lúc nào!” Hạ Đình Cương đang định nổi cáu, tiểu Mao ở đằng sau khẽ chạm vào cánh tay anh ta, anh ta quay đầu lại nhìn, thấy vẻ mặt đầy hối lỗi của tiểu Mao, liền hỏi, “Có phải mày nợ tiền ngân hàng không?”

Tiểu Mao sợ sệt gật đầu, cúi xuống nhặt chiếc phong bì lên.

“Tao…” Hạ Đình Cương trợn mắt nhìn tiểu Mao, tức nghẹn không nói nên lời.

Gã béo khinh khỉnh hứ một tiếng, giơ ngón tay chỉ vào Hạ Đình Cương: “Tao không cần biết chúng mày thằng nào nợ tiền, tóm lại, chúng mày nhớ lấy, một tuần, cho chúng mày một tuần cuối cùng, không trả tiền, ông mày sẽ cho chúng mày không còn là người!”

Ngón tay béo múp của gã chỉ trỏ trước mặt anh Cương, anh Cương liền sôi tiết, gã béo này phì nộn như một con lợn đực sắp bị giết, hai thằng đệ phía sau giống như đã tiêm thuốc tạo nạc, cái loại này mà dám chỉ tay vào mặt anh ta, anh vung tay giáng vào bả vai gã béo, rồi giơ chân đạp luôn một nhát: “Bỏ cái chân gà của mày xa ông mày ra!”

“Mẹ kiếp!” Gã béo trợn mắt, lần đầu tiên trong đời đòi nợ thuê gặp phải bọn nợ động thủ trước, ba tên lưu manh giận dữ quát, “Mày giỏi, mày rất giỏi, mày cứ chờ đấy! Chờ đấy!” Giọng nói xa dần, ba tên vừa cảnh báo bằng mồm vừa lùi ra sau.

Đợi ba bọn chúng đi mất, anh Cương đóng cổng lại, một cái tát giáng xuống đầu tiểu Mao: “Con mẹ mày, tại sao lại nợ tiền ngân hàng?”

Tiểu Mao sợ quá rụt vào một chỗ, một tay cầm chiếc phong bì, một tay sờ đầu: “Em… em mua xổ số, lần nào cũng chệch một tí, sau rồi… sau rồi không đủ tiền, nên quẹt thẻ ngân hàng.”

“Một thằng lừa đảo chuyên nghiệp như mày mà còn đi mua xổ số?” Anh Cương càng điên tiết, “Mày nợ ngân hàng bao nhiêu tiền?”

“Cũng… cũng không nhiều.” Tiểu Mao lắp bắp.

Anh Cương giơ bàn tay to tướng ra: “Đưa hóa đơn đây!”

Tiểu Mao do dự giây lát, đưa chiếc phong bì ra.

Anh Cương mở phong bì ra nhìn qua, khinh khỉnh cười nhạt: “Với tư chất của mày, cũng lấy được ra ba mươi nghìn tệ bằng thẻ tín dụng ngân hàng, thì cái ngân hàng này chắc sớm muộn rồi cũng phá sản? Hả… ‘Hạ Đình Cương, anh đã quá hạn 180 ngày’, bây giờ ngân hàng làm việc tùy tiện như thế này à, mày nợ tiền mà lại đánh thành tên tao.”

“Chứng… chứng minh thư của em đã bị đưa vào danh sách đen, không làm thẻ ngân hàng được, nên đã mượn chứng minh thư của anh để làm.”

“Tao…” Anh Cương ngớ ra một giây, cầm chiếc cờ lê lên xông về phía tiểu Mao.

Tiểu Mao co cẳng chạy, vòng ra phía sau chiếc xe taxi, hai người đuổi nhau quanh chiếc xe.

Anh Cương định nhặt đồ ném tiểu Mao, lại sợ ném hỏng mất chiếc xe vừa khó khăn lắm mới sửa xong, đành chỉ tay từ đằng xa: “Mày cút ra đây cho tao!”

Tiểu Mao nấp ở phía trước, van vỉ: “Anh Cương, anh bớt giận, anh có đánh chết em cũng không có ích gì, khoản tiền này vẫn không trả được.”

“Không trả được liên quan con mẹ gì đến tao, mày chơi xổ số thì liên quan cứt gì đến tao.”

“Tên… tên vẫn là tên anh ạ.”

“Hôm nay tao phải đánh chết mày!” Anh Cương lại đuổi tiếp.

Tiểu Mao nấp vào một chỗ gào to: “Anh Cương, khoản tiền này em nhất định sẽ trả cho anh, anh giúp em trả trước món nợ này, nếu không bọn chúng chắc chắn sẽ còn đến nữa, đã bị đưa vào danh sách đen của ngân hàng thì sau này đến vé tàu cũng không mua được đâu.”

Anh Cương thở hổn hển điên tiết dừng lại, nhìn bộ dạng lấm lét của tiểu Mao, bèn chửi: “Tao lấy đâu ra ba mươi nghìn tệ để trả cho con mẹ mày, tao lột da mày ra bán cũng không bán được ba mươi nghìn tệ!”

“Mình… mình lên kế hoạch lâu dài, thế nào cũng có cách kiếm được ba mươi nghìn tệ, nếu may mắn, thì một vụ là kiếm được.”

“Một vụ gì là kiếm được?”

Tiểu Mao chỉ vào con xe taxi trước mặt: “Dùng chiếc xe này, chúng ta chuyển cách khác để kiếm tiền.”

“Con xe cùng lắm là bán được sáu nghìn tệ.”

“Không bán ạ, đây chả phải là xe taxi sao, giờ mình đành đâm lao theo lao, làm một vụ lớn!”

CHƯƠNG 27

Công an thành phố vẫn đang tất bật với vụ án, vụ án Diệp Kiếm từ lúc xảy ra đến nay không có bất cứ tiến triển gì, về sau mọc ra tên tội phạm Lưu Bị, truy đuổi được vài hôm lại để hắn chạy mất, may mà trước đó bắt được Lý Phong - tên tội phạm nghiêm trọng cấp Bộ, nên Phó trưởng công an Trương vẫn còn giữ được chút thể diện.

Nhưng còn chưa hết, hôm nay lại thêm một vụ án mạng nữa.

Sự việc rất nhiều uẩn khúc.

Mười năm trước, Tam Giang Khẩu có một tiểu bang phái, dân gọi là Tứ Tiện Tam Giang, Mai Lâm Dương Tạ - "mai độc lâm bệnh dương ủy tảo tạ", trong nhóm "Mai Lâm Dương Tạ", anh tư Tạ Thiệu Binh năm đó đánh nhau đâm chết người, nghe nói trên đường trốn chạy gặp phải hồn ma đòi mạng, chạy ngang qua đường bị máy kéo đâm chết. Lý ra, tốc độ của máy kéo chỉ có thể đâm chết người già, kết quả cái máy kéo đó quá tải, lúc xe lật nghiêng, hắn bị một xe cát đầy chôn sống.

Ba tên lưu manh còn lại, sau này anh cả sang Ma Cao, không biết đi theo đại ca nào, chỉ vỏn vẹn mấy năm bỗng phất lên, thầu mấy sòng bạc, lôi kéo người ta đến Ma Cao đánh bạc qua đám tay chân ở đại lục, trục lợi từ đó, nghe nói làm ăn rất lớn, mấy năm trước hắn về Tam Giang Khẩu họp lớp, tặng cho tất cả bạn học mỗi

người một cái điện thoại di động iPhone, chuyện này đã trở thành một "thông tin thời sự" sốt dẻo ở địa phương.

Anh hai Lâm Khải và anh ba Dương Uy ở lại Tam Giang Khẩu, lúc đầu làm nghề nghệ thuật hành vi, hai tên tổ chức cho đám tiểu đệ đến gây rối ở các công trường, còn mình đóng vai người dàn hòa đứng ra dàn xếp ổn thỏa, "tội gì mà làm thế", "mỗi bên nhường một tí, mọi chuyện sẽ êm đẹp", thu tiền hoa hồng để đảm bảo cho công trường được yên bình, hầu hết các đơn vị thi công gặp phải bọn đầu gấu lưu manh đều chọn cách chi ra tí tiền cho yên chuyện. Sau này gặp phải bên thi công có quan hệ rắn, họ hoàn toàn không sợ chiêu trò của bọn chúng, có lần động vào công trường của Chu Vinh, hai tên bị thuộc hạ của Chu Vinh túm về dần cho một trận nhừ tử, lại bị phạt quỳ một đêm ở công trường. Từ sau lần đó, hai tên không ngẩng được mặt lên với đám đàn em, ngẫm nghĩ dọa dẫm kiếm tiền ở công trường cũng không phải là kế lâu dài, liền chuyển nghề, hai tên tích cực hưởng ứng lời kêu gọi cần sáng tạo trong tài chính, bèn bắt đầu cho vay nặng lãi.

Cho vay thì dễ, đòi tiền về thì khó, có một số kẻ dám vay nặng lãi nhưng không có ý định trả, cho nên kiếm ăn bằng nghề này thì phải rắn. Vốn liếng đáng tiền nhất của Lâm Khải và Dương Uy là anh tư đã mất, năm đó anh tư từng giết người, chuyện này cũng được coi là có tiếng trong giới giang hồ ở Tam Giang Khẩu, cho nên khi đi đòi nợ, Lâm Khải và Dương Uy lúc nào cũng buông một câu: "Anh em tao từng giết người, mày có biết không, mày có tin tao đâm một nhát là mày chết luôn không?" Chiêu đâm chết người bằng mồm này phát

huy tác dụng rất thần kỳ, có tí nền tảng giang hồ như thế, cũng không phải lo đói ăn.

Sau khi phất lên ở Ma Cao, ông anh cả Mai Đông tất nhiên muốn chăm sóc hai thằng em là Lâm Khải và Dương Uy. Mai Đông mở sòng bạc cho vay nặng lãi ở Ma Cao, Lâm Khải và Dương Uy giúp hắn dẫn đường cho những người làm ăn ở Tam Giang Khẩu sang Ma Cao đánh bạc, đồng thời chịu trách nhiệm đòi nợ. Không ít chủ các doanh nghiệp nhỏ ham cờ bạc không cưỡng lại được cám dỗ, theo sang Ma Cao, những kẻ may mắn cũng thắng được chút tiền, nhưng rốt cuộc vẫn là cược mười thua chín, lại bị dính vào mánh lới vay một trả gấp đôi, không ít người phải vay tiền của Mai Đông ở Ma Cao, sau khi về đại lục bị Lâm Khải và Dương Uy thúc nợ, cuối cùng chỉ còn cách bán hết gia sản, thậm chí có mấy người kinh doanh cá thể phải chuyển cho người khác cả xưởng sản xuất vất vả nhiều năm gây dựng nên.

Nửa năm trước, một người họ Phương, chủ một nhà máy quy mô vừa vừa, không to không nhỏ, không cưỡng lại được cám dỗ, trốn người nhà sang sòng bạc của Mai Đông ở Ma Cao chơi bạc, phút chốc ấm đầu, quẹt hết tiền trong thẻ tín dụng, lại còn viết giấy nợ năm triệu tệ. Sau khi về nước, hai tháng đầu, Lâm Khải và Dương Uy tiếp tục anh anh em em với anh ta, anh ta nói tình hình khó khăn, bọn họ cũng không ép, bảo vài tháng sau trả cũng được. Nửa năm trôi qua, món nợ năm triệu tệ đã tăng thành sáu triệu tệ, ông chủ Phương mãi vẫn không trả được tiền, Lâm Khải và Dương Uy không còn nhã nhặn nữa, ngày nào cũng sai tiểu đệ đến phục ở nhà máy và nhà anh ta, ông chủ Phương đi đến đâu, bọn chúng đều

bám chặt nửa bước không rời. Người nhà biết anh ta đánh bạc nợ một khoản lớn như vậy, cãi vã ầm ĩ, nhà máy cũng loạn lên, không sản xuất được.

Nhà ông chủ Phương báo công an, nhưng ông chủ Phương đúng là nợ tiền họ, đệ tử của Lâm Khải ngoài bám theo anh ta, chửi rủa làm nhục anh ta, cũng không gây hại gì đối với anh ta, các cơ quan công an có quy định rất nghiêm ngặt trong việc cảnh sát can dự vào các vụ mâu thuẫn về kinh tế, cho nên đồn công an cử cảnh sát đến mấy lần, rồi cũng thôi.

Ba hôm trước, Lâm Khải lại đến gặp ông chủ Phương, tát anh ta mấy cái, cảnh cáo anh ta nhanh chóng bán nhà bán xưởng để trả tiền, ai ngờ đến chiều số điện thoại của Lâm Khải không liên lạc được nữa, lúc đầu mọi người cũng không để ý, nhưng tối hôm đó là sinh nhật của Dương Uy, Lâm Khải là anh em gắn bó lại vắng mặt, chuyện này rất bất thường.

Sáng sớm hôm sau, Dương Uy dẫn người đến nhà ông chủ Phương, hỏi Lâm Khải đã đi đâu, ông chủ Phương không biết, Dương Uy nghĩ đi nghĩ lại, nhất mực cho rằng ông chủ Phương đã thuê người xử Lâm Khải, thế là cho đệ tử của mình trói ông chủ Phương lại, đổ nước tiểu vào mồm ông ta để ép cung, kết quả ông chủ Phương vẫn không thừa nhận, Dương Uy tạm thời cũng đành thôi.

Ai ngờ sau khi Dương Uy ra về, vì phải chịu nỗi nhục nhã ê chề là bị bắt uống nước giải, ông chủ Phương định cho mọi thứ nát luôn, liền đến hàng in làm một lá cờ to, cả gia đình anh ta dẫn theo công nhân trong nhà máy, gần hai mươi người, vác cờ ra phố biểu tình,

nói là nhà anh ta bị xã hội đen bức hại, cảnh sát là ô dù của xã hội đen.

Thế là ầm ĩ cả thành phố, trên mạng rất nhiều thông tin nói Công an thành phố là ô dù của bọn xã hội đen, chính quyền và cơ quan công an vội đi xử lý, cho bắt cả ông chủ Phương và Dương Uy.

Trong việc này, Công an thành phố Tam Giang Khẩu đúng là bị oan, không có vị lãnh đạo nào của Công an thành phố quen Dương Uy, nhưng lại vô cớ bị đồn là đã nhận Dương Uy làm con nuôi, Ủy ban Kiểm tra kỷ luật nói sẽ tiến hành điều tra Công an thành phố, Trương Nhất Ngang là người mới đến, tất nhiên không thể là ô dù của Dương Uy, cuối cùng dư luận tự nhiên chĩa mũi nghi ngờ vào Tề Chấn Hưng. Tề Chấn Hưng điên tiết cho người kéo Dương Uy đến trước mặt ông chủ Phương, tát cho Dương Uy năm sáu cái liền tiếp, chất vấn ông chủ Phương, anh bảo ai là ô dù của xã hội đen.

Ông chủ Phương thấy thế kinh sợ, vội thừa nhận vì Dương Uy đổ nước giải vào mồm anh ta, anh ta tức quá mới đi làm biểu ngữ, biểu ngữ nói Công an thành phố là ô dù chỉ thuần túy là muốn làm cho sự việc ầm ĩ lên. Anh ta giải thích rõ ràng ở cơ quan công an rồi, nhưng cơ quan công an đưa thông tin giải thích rõ với bên ngoài, thì hoàn toàn không có người tin. Tề Chấn Hưng bị Ủy ban Kiểm tra kỷ luật yêu cầu lên trình bày với thành phố cấp trên, trước khi lên đường, ông ta nói với Trương Nhất Ngang và đội cảnh sát hình sự, nhất định phải khép Dương Uy vào tội danh nặng nhất, nếu không sẽ không thể nào rửa sạch được cái danh là ô dù.

Một đằng, cảnh sát hình sự đột xuất tra hỏi Dương Uy, hắn nhất mực giải thích chuyện đổ nước giải vào mồm ông chủ Phương là vì

Lâm Khải bị ông chủ Phương hại chết, nhưng ông chủ Phương thì nhất mực nói rằng anh ta không hề biết gì về hành tung của Lâm Khải.

Cảnh sát lo lắng việc đánh bạc đòi nợ đúng là gây ra án mạng, bèn cử người đi điều tra hành tung ngày hôm đó của Lâm Khải, qua camera giám sát trên đường, phát hiện thấy Lâm Khải lái một chiếc Land Rover, không biết nguyên do tại sao, sau đó lại đuổi theo một chiếc xe con cũ nát suốt dọc đường, cả hai chiếc xe đều đi ra vùng ngoại ô phía đông, ở đó đường còn chưa làm xong, không có camera giám sát, tiếp sau đó thì không thể điều tra được hành tung của hai chiếc xe đó nữa. Kiểm tra biển số của chiếc xe con cũ nát đó, thì biển số là biển số thật, nhưng thông tin của chủ xe lại là giả, rõ ràng là xe có nguồn gốc không hợp pháp, có thể nhìn thấy trên xe có hai người đàn ông, nhưng do khoảng cách quá xa, nên không thể nhìn rõ được ngoại hình.

Công an thành phố cử cảnh sát đến ngoại ô phía đông kiểm tra, nhưng tìm hơn một ngày vẫn không tìm thấy hai chiếc xe đó, cũng không phát hiện ra được manh mối nào khác có thể tìm ra Lâm Khải.

Cho đến hôm nay, vùng ngoại ô phía đông của Tam Giang Khẩu có rất nhiều dự án của chính quyền thành phố đang được xây dựng, sáng sớm có một nhân viên giám sát thi công ở công trường gần đó buồn đi tiểu, đi ra một bãi đất trống không có người để đi tiểu. Anh ta đến một đám đất nhỏ, tè vào đó, nước tiểu tạo thành một dòng chảy nhỏ chảy xuống dưới, trong nước tiểu còn xen lẫn mấy điểm trông như máu kết tủa, người đó cúi đầu nhìn, giật nảy mình, tưởng là

mình bị viêm tuyến tiền liệt, nhìn kĩ thì phát hiện trong đất có lẫn máu, thậm chí còn có cả thịt vụn.

Trí tưởng tượng và tính tò mò bản năng của con người thôi thúc, anh ta nhìn dấu vết rõ ràng là mới đào xới gần đây, nghĩ bụng phía dưới không lẽ dưới chân lại có một vụ án mạng xác chết bị chặt nhỏ, thế là anh liền lấy chân bới tí đất lên, dưới đất không xuất hiện xác chết như anh ta dự đoán, có một vài vết máu, nhưng cũng không có thịt vụn nữa. Anh ta thở phào, đang định quay người rời đi, đột nhiên chú ý thấy trên bãi đất bằng cách đồng đất dưới chân khoảng hai ba mét có cắm một đoạn cột bê tông "Phía dưới có dây điện, nghiêm cấm đào bới", vì đơn vị thi công của họ phụ trách cột cảnh báo, hoàn toàn không qua chỗ này, anh ta bước tới xem xét cái cột, lập tức phát hiện ra dưới đất còn có gì đó.

Mấy tiếng sau, cảnh sát hình sự và bác sĩ pháp y đào ra một xác chết đã bị chèn nát trông vô cùng khiếp đảm ở dưới đoạn cột bê tông, sau khi kiểm tra xác nhận đó là Lâm Khải.

Giờ thì mối nghi ngờ lớn nhất rơi vào ông chủ Phương, Lâm Khải tìm ông ta đòi nợ bằng bạo lực, thế nên ông ta thuê hung thủ giết người, động cơ hợp tình hợp lý. Chính vì nghi ngờ Lâm Khải đã chết, nhóm Dương Uy mới đến chỗ ông chủ Phương, kết quả quả nhiên là Lâm Khải đã chết.

"Sáng sớm hôm đó Lâm Khải đánh anh, thế là anh cho người xử anh ta, đem chôn ở một bãi đất trống khu vực ngoại ô phía đông, anh có thừa nhận không?" Trong phòng hỏi cung, thành viên đội thẩm tra hình sự đanh giọng chất vấn.

Ông chủ Phương mặt rầu rĩ, ra sức giải thích anh ta không biết là Lâm Khải đã chết, anh ta từ nhỏ đến lớn vốn là một người thật thà, ngoài đánh bạc, chơi gái, trốn thuế, thêm nữa là biểu tình phi pháp, thêm nữa là đổ oan cho chính quyền và cảnh sát, anh ta tuyệt đối chưa từng làm việc gì phạm tội hoặc vi phạm pháp luật, phải mang tội giết người thì oan cho anh ta quá.

Thẩm tra suốt một đêm, ông chủ Phương chối không thừa nhận đã giết hại Lâm Khải.

Đúng lúc Trương Nhất Ngang bó tay hết cách, cảnh sát phát hiện ra manh mối quan trọng.

Trương Nhất Ngang theo Lý Tây đến phòng camera giám sát, lúc này Vương Thụy Quân, Tống Tinh và những người khác đều đang có mặt ở đó, Lý Tây trích xuất hình ảnh camera giám sát, nói với Trương Nhất Ngang, trước đó camera giám sát quay được hình ảnh Lâm Khải đuổi theo chiếc xe ô tô con cũ nát, không nhìn rõ mặt mũi của hai người trên chiếc xe con, thế nên nhân viên kỹ thuật điện tử trích xuất camera giám sát bên đường theo hướng ngược lại, sau một đêm làm việc ngoài giờ, cuối cùng phát hiện ra chiếc xe con đó có đến cây xăng. Cảnh sát lập tức đến cây xăng để trích xuất camera giám sát, nhìn thấy hai tên đó đã đi vào cửa hàng tiện lợi mua đồ sau khi xuống xe ở cây xăng.

Cả hai tên này đều có râu, đeo kính, tóc dài che kín trán, cảnh sát hình sự phán đoán mặt hai tên này đều đã ngụy trang, thế nên họ nghi ngờ bọn chúng là kẻ gây án. Qua tư liệu thông báo của cơ quan công an cấp trên gần đây, nhanh chóng phát hiện ra một vài đặc điểm của hai tên này khớp với hai tên tội phạm trong mấy vụ

cướp các tiệm vàng bạc đá quý xảy ra liên tiếp ở Hàng Châu, Ninh Ba, cũng chính là hai kẻ đã bán đồ ăn trộm mà Trịnh Dũng Binh khai ra lần trước.

Thấy kết quả này, cảnh sát hình sự vừa kinh ngạc vừa mừng.

Kinh ngạc vì lần trước sau khi Trịnh Dũng Binh khai ra hai tên đó, cảnh sát hình sự cho rằng bọn chúng gây án trên đường tháo chạy, chắc chắn đã rời khỏi Tam Giang Khẩu từ lâu, không ngờ mấy hôm trước hai tên này vẫn còn ở trong thành phố, không biết vì nguyên do gì mà bọn chúng lại xảy ra mâu thuẫn với Lâm Khải, cuối cùng giết chết hắn, cướp ô tô của hắn.

Mừng vì nếu hai tên này đã ở Tam Giang Khẩu lâu như vậy, rất có khả năng bây giờ vẫn đang nấp ở chỗ nào đó, nếu họ bắt được chúng một lần nữa, nếu Tam Giang Khẩu bắt được tội phạm trong vụ án nghiêm trọng mà cảnh sát mấy thành phố lớn cùng phối hợp vẫn không bắt được, thì lại lập được công lớn!

•••

Trương Nhất Ngang lập tức bảo những cảnh sát hình sự cốt cán bàn xem làm thế nào để bắt được hai tên này.

Hai tên này đã bị camera giám sát quay được, nhưng mặt đã ngụy trang rất kĩ, kỹ thuật hiện tại không thể phát hiện được ra danh tính thật của chúng. Tìm bắt bọn chúng trong tình hình không biết danh tính thật, không khác gì mò kim đáy bể. May mà còn có ô tô, ở khu vực xung quanh hiện trường không phát hiện ra chiếc xe ô tô

con của bọn chúng và ô tô của Lâm Khải, việc quan trọng nhất bây giờ là phải điều tra ra được hai chiếc ô tô này đang ở đâu.

Bố trí công việc xong, Trương Nhất Ngang chuyển sự chú ý sang Dương Uy đang bị thẩm tra, anh ta gọi một mình Vương Thụy Quân ra một chỗ, hỏi: “Vụ Dương Uy định xử lý thế nào?”

“Việc này đợi cấp trên quyết định. Lãnh đạo chính quyền và Trưởng Công an thành phố Tề đều có ý khép cho hắn ta tội danh nặng nhất, vì hắn ta đổ nước tiểu vào mồm ông chủ Phương, cuối cùng dẫn đến chuyện biểu tình, nếu không xử hắn thật nặng, cái tiếng là ô dù bao che cho xã hội đen sẽ khó có thể thay đổi được.”

Trương Nhất Ngang hơi cau mày, nhẹ nhàng nói: “Con người ta không tránh được có lúc phạm lỗi, sau khi phạm lỗi, đánh một nhát cho chết luôn thì cũng không tốt đâu nhỉ?”

“Chuyện này…” Vương Thụy Quân nhìn lãnh đạo vẻ khó xử, Phó trưởng công an Trương rõ ràng là có ý muốn bảo vệ Dương Uy, chuyện này bình thường tất nhiên không có vấn đề gì, nhưng lần này sự việc ầm ĩ như vậy, lãnh đạo chính quyền và Công an thành phố đều mong tử hình hắn, bảo vệ thế nào?

Trương Nhất Ngang nhìn đối phương, ngẫm nghĩ giây lát rồi vẫn nói: “Có thể linh hoạt một chút, mở cho hắn một lối thoát được không?”

“Ồ… khó đấy ạ.” Vương Thụy Quân do dự hỏi nhỏ, “Sếp ạ, hắn có quan hệ gì bên trên?”

“Anh biết Mai Đông đúng không?”

“Mai Đông là anh kết nghĩa của Dương Uy.”

“Mai Đông kinh doanh sòng bạc ở Ma Cao, mời chào lừa đảo khách ở đại lục sang đánh bạc, năm ngoái Mai Đông đã bị đưa vào danh sách truy nã của Công an tỉnh.”

Những đối tượng phạm tội trong các vụ án nghiêm trọng ở Tam Giang Khẩu, Vương Thụy Quân đều nắm rất rõ, anh ta gật đầu: “Chúng em cũng đã nhận được thông báo của Công an tỉnh, cũng muốn bắt hắn, nhưng Mai Đông trốn ở Ma Cao, chưa từng về Tam Giang Khẩu.”

“Mai Đông và Lâm Khải, Dương Uy đều là anh em kết nghĩa, bây giờ Lâm Khải đã chết, theo luật trong giới bọn chúng, Mai Đông rất có khả năng sẽ về tham dự tang lễ.”

Vương Thụy Quân lắc đầu không tin: “Mai Đông biết mình bị truy nã, em nghĩ chắc chắn hắn không dám về.”

“Thông thường thì hắn sẽ không về, nhưng lần này Dương Uy ở trong tay chúng ta.” Ánh mắt Trương Nhất Ngang sắc lạnh, “Bảo Dương Uy lừa Mai Đông về!”

“Lừa về!” Vương Thụy Quân ngẫm nghĩ về câu nói đó.

“Mai Đông là tội phạm truy nã nghiêm trọng, hắn ta không chỉ phạm pháp ở Tam Giang Khẩu chúng ta, mà cả ở các địa phương khác trên toàn quốc, phía sau hắn còn dính líu đến thế lực nước ngoài, rất nhiều ông chủ ở đại lục đều có những mối liên hệ phức tạp với hắn ta, Công an tỉnh cũng rất muốn bắt hắn, nếu lừa được hắn về, giá trị vô cùng lớn! Chỉ giam giữ hình sự một mình Dương Uy, thì có phải là quá lãng phí không?” Trương Nhất Ngang chớp mắt tinh anh.

Vương Thụy Quân trầm ngâm giây lát, chậm rãi gật đầu, nhìn Phó trưởng Công an Trương, ánh mắt cũng sáng lên.

Nếu họ bắt được Mai Đông, mặc dù giá trị không lớn như Lý Phong là tội phạm truy nã hàng đầu của Bộ Công an, nhưng trong hệ thống công an toàn tỉnh cũng là công lao lớn đáng ngưỡng mộ, chỉ giam giữ hình sự một mình Dương Uy thì có tác dụng gì? Chiêu này của Phó trưởng Công an mới là cao, mặc dù lần trước cuộc bao vây trung tâm giải trí nhằm vào Chủ tịch thành phố không thu được kết quả gì, nhưng tư duy giải đề lần đó đã vượt xa cảnh sát hình sự thông thường đến cả trăm năm. Bây giờ lại nghĩ ra kế sách mượn Dương Uy lừa Mai Đông về đại lục, đây mới gọi là tầm nhìn đại cục trong phá án!

Vương Thụy Quân vỗ ngực bày tỏ: “Nhiệm vụ này khó, nhưng em nhất định sẽ làm tốt!”

“Rất tốt!” Trương Nhất Ngang đưa bàn tay nắm lấy vai Vương Thụy Quân, gương mặt Vương Thụy Quân lập tức ngời lên nét rạng rỡ tự hào như khi được tuyên dương trước toàn trường trong đại hội thể dục thể thao thời nhỏ, miệng còn bất giác ngân nga “Lá cờ đỏ năm sao tung bay, tiếng hát chiến thắng rộn vang biết mấy[13]”.

CHƯƠNG 28

Trương Nhất Ngang dẫn Vương Thụy Quân đến phòng hỏi cung, thành viên đội thẩm vấn hình sự nói với họ, Dương Uy rất giảo hoạt, hắn nói đi nói lại rằng mình không liên quan đến cái chết của Lâm Khải, chắc chắn là ông chủ Phương đã thuê người làm, những chuyện khác, hoặc là nói lảng đi, hoặc là tuyệt đối không nói đến, thậm chí còn phủ nhận chuyện đổ nước giải vào mồm ông chủ Phương.

Bây giờ camera giám sát đã tra ra cái chết của Lâm Khải chắc chắn là do hai tên tội phạm trộm cướp gây ra, đúng là không liên quan đến Dương Uy và ông chủ Phương. Trương Nhất Ngang vẫy tay cho thành viên đội thẩm vấn hình sự ra ngoài, bảo họ tắt hết camera giám sát và thiết bị ghi âm trong phòng hỏi cung, chỉ dẫn Vương Thụy Quân vào, đóng cửa lại, hằm hằm ngồi xuống trước mặt Dương Uy.

Dương Uy mở to mắt nhìn họ, hai người này rõ ràng là lãnh đạo, cho quân đi chỗ khác, tắt camera giám sát, trong đầu hắn lập tức nảy ra một ý nghĩ: Định dùng nhục hình để bức cung đây! Không đợi hai người lên tiếng hỏi, Dương Uy kêu toáng lên trước: “Thưa lãnh đạo, đúng là tôi bị oan, cái chết của Lâm Khải không liên quan gì đến tôi, cậu ấy là huynh đệ của tôi, tôi không thể nào lại giết cậu ấy, nhất định là cái thằng họ Phương đã thuê người giết Lâm Khải.”

“Thế à,” vẻ mặt Trương Nhất Ngang không để lộ sắc thái gì, tất nhiên anh ta không nói cho hắn biết kết quả điều tra, chỉ lạnh lùng nói, “Theo tôi được biết, giữa anh và Lâm Khải có một chút mâu thuẫn.”

“Tôi… tôi từng ngủ với vợ Lâm Khải, ngoài chuyện này ra, bình thường về mặt làm ăn, chúng tôi đều tính toán rất rõ ràng, không có mâu thuẫn.”

“Cái gì, anh ngủ với vợ Lâm Khải?” Trương Nhất Ngang chẳng qua muốn sử dụng kỹ thuật hỏi cung để bẫy hắn ta, không ngờ lại bẫy ra được chuyện ngủ với vợ của anh em mình.

“Lâm Khải chơi gái khắp nơi, cả năm không sờ đến vợ, chúng tôi… chúng tôi tự nhiên ấy thôi. Nhưng chuyện này… chuyện này Lâm Khải không biết, tôi cũng không thể nào giết cậu ấy. Đúng là tôi bị oan!”

“Có phải là bị oan hay không, chúng tôi tất nhiên sẽ điều tra. Hôm nay tôi không hỏi anh về chuyện của Lâm Khải, hỏi anh chút việc khác. Có điều nghe nói khi nãy họ thẩm vấn anh, anh không hợp tác lắm.”

“Tôi… tôi rất hợp tác mà.” Dương Uy mở to đôi mắt ngây thơ, cố tình làm ra vẻ thành khẩn hơn một chút.

Trương Nhất Ngang ngả người ra phía sau, cười nhẹ nhàng: “Những người như anh tôi gặp nhiều rồi, thường lúc vừa mới bị bắt vào, cứ cậy tí thông minh của mình, khua môi múa mép với cảnh sát, các kiểu cùn, nói dối đủ chuyện. Nhưng chẳng được mấy hôm đều ngoan ngoãn khai ra hết, hỏi một thì một hai ba bốn năm sáu

bảy trả lời tuốt. Tại sao lại hợp tác thế? Vì cảnh sát chúng tôi có cả trăm cách để anh há mồm nói thật. Loại như anh, nếu không muốn nói thật, lát nữa tôi cho quân đưa anh đến trại tạm giam, bảo với bên trại tạm giam nhốt anh cùng với tội phạm cưỡng dâm, nói với bọn tội phạm cưỡng dâm là anh đã ngủ với vợ của huynh đệ, anh đoán xem sẽ thế nào, ha ha ha… Ngày hôm sau chắc chắn anh sẽ vui đến mức không bò được ra khỏi giường."

Trương Nhất Ngang phát ra những tiếng cười kinh rợn, đến Vương Thụy Quân cũng bất giác rùng mình, khép chặt đùi lại theo bản năng.

Dương Uy trợn tròn mắt, chậm rãi nuốt nước bọt, lí nhí cười giả lả: "Như… như thế thì không được, thầy giáo cảnh sát… các anh là cảnh sát không thể làm thế được, bây giờ việc thực thi pháp luật đều rất quy phạm."

"Anh đừng có vờ là khách nước ngoài!" Trương Nhất Ngang đập mạnh xuống bàn, đanh giọng quát, "Hôm nay tôi hỏi anh, nếu những điều anh nói làm tôi cảm thấy có nửa câu không thành thật, anh cứ chờ xem tôi có làm thế không!"

Vương Thụy Quân cũng học cách của lãnh đạo, anh ta xắn ống tay áo lên ra dáng một đầu bếp thô lỗ: "Nếu anh không hợp tác, trước khi sang trại tạm giam, tôi sẽ đá nát hai quả cà của anh, làm món cơm rang cà cho anh ăn bữa tối nay."

Dương Uy nuốt nước bọt, đầu như muốn nổ tung, nghĩ đến hình ảnh đó toàn thân anh ta nổi đầy gai ốc, anh ta chỉ muốn lôi nhân cách ra đặt lên mặt bàn, cam kết một cách hết sức thành khẩn:

“Thưa lãnh đạo, các anh muốn hỏi gì, em nhất định sẽ khai hết, không dám nói dối nửa chữ!”

Màn giáo dục tư tưởng này rất hiệu quả, hiệu quả hơn rất nhiều so với dòng chữ to “Thành thật sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị”, Trương Nhất Ngang gật đầu với Vương Thụy Quân, anh ta lập tức đi vào vấn đề chính: “Tôi hỏi anh, có phải là anh đã đổ nước giải vào mồm Phương Quốc Thanh không?”

Dương Uy do dự mấy giây, đang định phủ nhận, nhưng thấy ánh mắt của hai người phía đối diện, đành gật đầu thừa nhận: “Tôi đã đổ nước giải vào mồm anh ta, nhưng lúc đó đúng là tôi đã giận đến mức không còn tỉnh táo, không kiềm chế được tâm trạng của mình, bây giờ tôi vô cùng hối hận, nếu có cơ hội, tôi nhất định sẽ thành thật xin lỗi anh ta.”

“Việc này có những ai nhìn thấy?”

Dương Uy lại do dự một chút, giờ là cảnh sát đang hỏi nhân chứng, nhưng anh ta cũng không dám do dự quá lâu, đành nói kiểu mơ hồ: “Tất cả những người có mặt ở đó đều nhìn thấy.”

“Ở đó có những ai?”

“Có… cả nhà ông chủ Phương, còn có… còn có mấy đệ tử của tôi, chúng nó đều bị các anh bắt rồi.”

Vương Thụy Quân quay đầu nhìn lãnh đạo, Trương Nhất Ngang lên tiếng: “Anh nhốt cả nhà Phương Quốc Thanh trái pháp luật, cưỡng chế đổ nước giải vào mồm người ta, việc này chắc chắn là tội hình sự rồi, có điều may mà không làm ai bị thương, giám định tình trạng thương tật sẽ không có kết quả, anh yên tâm, cho dù xét

xử thế nào cũng không quá mười năm. Có điều, anh cho vay nặng lãi, đòi nợ bằng bạo lực, còn tổ chức lãnh đạo xã hội đen…”

Dương Uy vội ngắt lời, anh ta không ngốc, mấy tội danh phía trước còn dễ ăn nói, tổ chức lãnh đạo xã hội đen ở Trung Quốc là tội nặng, cao nhất có khả năng tử hình, anh ta vội nói: “Thưa lãnh đạo, tôi chỉ dẫn mấy huynh đệ cho vay và đòi nợ, chúng tôi… có chút xíu đó chưa thể nào là xã hội đen được ạ.”

Trương Nhất Ngang cười nhạt: “Có là xã hội đen hay không, tôi không có tiếng nói quyết định. Dân gian có câu, công ấn chúng tôi là bên mua rau, viện kiểm sát làm món ăn, tòa án chịu trách nhiệm ăn. Chúng tôi chỉ chuyển toàn bộ thông tin về anh cho viện kiểm sát, viện kiểm sát nói thế nào, xử thế nào, là việc của họ. Có điều anh cũng biết đấy, món này cuối cùng thế nào, cũng phải xem đã mua rau gì, trong số rau đã mua nếu bỏ thêm gia vị gì, thì cuối cùng rất khó nói. Nói đi cũng phải nói lại, như anh có phải là xã hội đen hay không, tạm thời gác lại một bên, cho vay nặng lãi, đòi nợ bằng bạo lực, những việc này đều bị định tội hình sự đúng không. Huống hồ, anh còn đổ nước giải vào mồm Phương Quốc Thanh, khiến cho cả nhà anh ta ra đường biểu tình, lãnh đạo chính quyền vô cùng phẫn nộ về việc này, cả xã hội đều thấy.”

“Tôi… sau này tôi không bao giờ dám nữa.” Dương Uy bị đe dọa sợ hết hồn, anh ta cũng biết chuyện này vốn có khả năng chỉ cần đồn công an ra mặt điều đình là được, kinh động đến Công an thành phố, bắt luôn toàn bộ bậu xậu của anh ta, hoàn toàn là do người bị hại ra đường biểu tình, khiến cho sự việc ầm ĩ lên.

Trương Nhất Ngang tiếp tục nói: “Sự việc nghiêm trọng như vậy, cuối cùng tòa án thụ lý, nếu không xử thêm vài năm, anh bảo làm sao báo cáo được với các bên? Có điều, mọi việc đều có cơ hội xoay chuyển, nếu anh đồng ý lập công chuộc tội, tôi thấy có những việc cơ quan công an chúng tôi có thể xử lý nội bộ, không cần đưa sang tòa án.”

Dương Uy suy nghĩ mấy giây, đảo mắt, liên tưởng lại một loạt động tác của hai vị lãnh đạo: cho nhân viên thẩm vấn ra ngoài, tắt hết camera giám sát…, anh ta chợt hiểu ra, ngón tay đeo còng số tám chà vào nhau, thò cổ về phía trước cười hì hì hỏi: “Thưa lãnh đạo, giá thế nào ạ?”

“Giá cái con mẹ anh!” Vương Thụy Quân buông một câu, nụ cười trên mặt Dương Uy tắt ngấm, “Chúng tôi cần anh hợp tác một việc!”

“Ồ… việc gì?”

Vương Thụy Quân nhìn Trương Nhất Ngang, Phó trưởng công an Trương gật đầu, anh ta liền nói với Dương Uy: “Trước hết, anh nói về tình hình Phương Quốc Thanh nợ tiền anh xem.”

“Ông chủ Phương… Vì tình hình kinh doanh ở nhà máy của anh ta khó khăn, cho nên… cho nên nửa năm trước anh ta vay tôi một khoản tiền, khoản vay này chính anh ta ký tên và điểm chỉ dấu vân tay, đúng là như vậy ạ.”

“Kinh doanh khó khăn? Cái cục cứt! Nói thật đi.”

“Anh ta… anh ta đánh bạc thua tiền, vay tiền tôi để kiếm lại.”

“Vay của các anh phải không?”

“Tôi…” Dương Uy ngập ngừng.

“Nói!” Vương Thụy Quân đập mạnh xuống bàn.

Dương Uy lập tức buột miệng: “Phương Quốc Thanh đi Ma Cao đánh bạc, thua sạch một triệu tệ, lại vay thêm của sòng bạc mấy lần nữa, nợ năm triệu tệ tăng gấp đôi, sau đó lại thua sạch bách. Là sòng bạc bảo chúng tôi đòi nợ anh ta.”

“Sòng bạc là của ai?”

“Là… là của ông chủ ở Ma Cao!”

“Là Mai Đông đại ca kết nghĩa của anh chứ gì?”

Dương Uy ngớ ra, cau mày, đành gật đầu.

“Các anh và Mai Đông chia tiền thế nào?”

“Sau khi chúng tôi đòi được nợ, tiền vốn trả cho anh ấy, tiền lãi là của chúng tôi, nếu nợ lâu, phần tiền lãi chia cho anh ấy một nửa.”

“Thế thì sau khi đòi được nợ, các anh đưa tiền cho Mai Đông bằng cách nào?”

“Chúng tôi nghĩ cách nhờ người mang sang Ma Cao.”

“Mang cái cục cứt, mấy triệu tệ tiền mặt nói mang là mang được hả?”

“Cái này… người ta có kênh của người ta, tôi cũng không rõ lắm.”

“Anh còn không nói thật! Rốt cuộc làm thế nào để gửi tiền đi được?”

“Tôi… tôi thật sự không biết.”

Vương Thụy Quân đang định nổi nóng, thì Trương Nhất Ngang đưa tay ngăn lại, đột nhiên hỏi một câu kì quặc: “Anh đã bao giờ học khiêu vũ chưa?”

“Khiêu vũ?” Dương Uy ngơ ngác lắc đầu, “Chưa.”

“Thế thì tốt, chúng tôi sẽ dạy anh điệu xoạc chân nhé.”

“Được ạ.” Vương Thụy Quân tán thành.

Anh ta đứng dậy, Dương Uy lập tức kêu toáng lên: “Lãnh đạo ơi, em nói, em nói hết, em không muốn xoạc chân, em thật sự không muốn xoạc chân.”

Trương Nhất Ngang cười thành tiếng, ra hiệu cho Vương Thụy Quân ngồi về chỗ.

“Thành phố Hàng Châu có một công ty, thực chất là ngân hàng ngầm, bên dưới là rất nhiều doanh nghiệp xuất nhập khẩu, chúng tôi đưa tiền cho công ty đó, họ chuyển tiền ra nước ngoài theo kênh ngoại thương, ở nước ngoài có kênh lấy tiền riêng. Chúng tôi đưa tiền cho Mai Đông bằng cách này, ngân hàng ngầm thao tác cụ thể thế nào, tôi thực sự không rõ.”

“Ngân hàng ngầm chỉ làm ăn với Mai Đông à?”

“Tất nhiên là không, ngân hàng ngầm rất lớn, chúng tôi chỉ được coi là làm ăn nhỏ, các mối làm ăn lớn toàn gửi đi mấy chục triệu tệ, nghe nói có một công ty ngoại thương dưới trướng của họ mượn danh doanh nghiệp nhà nước, còn có mấy người của doanh nghiệp nhà nước tham gia vào chia lợi nhuận.”

“Mỗi lần gửi tiền, người nào trong các anh đi làm?”

“Thường thì tôi đi, Lâm Khải cũng làm mấy lần.”

“Chứng từ gửi tiền còn không?”

“Đều còn, vợ Lâm Khải là kế toán, cô ấy phụ trách giữ số chứng từ đó.”

Vương Thụy Quân nhìn Trương Nhất Ngang, Trương Nhất Ngang bình thản gật đầu, nhưng niềm vui đã lấp lánh trong mắt, không ngờ lần hỏi cung này lại hỏi ra cả đại án ngân hàng ngầm, nhà nước đang phòng chống dịch chuyển tài sản phi pháp, mượn danh doanh nghiệp nhà nước để làm ăn, thực chất là giúp chuyển tiền đen ra nước ngoài, manh mối này đúng là hết sức nóng!

Vương Thụy Quân vội tiếp tục cố gắng: “Mai Đông liên lạc với các anh bằng cách nào?”

“Anh ấy… thường thì anh ấy liên lạc qua mạng và điện thoại.”

“Anh ta có về nước không?”

Dương Uy do dự, lại bị Vương Thụy Quân dữ dằn quát, anh ta nuốt nước bọt, nghĩ bụng đã khai đến mức này rồi, không nói cho rõ ràng, chắc chắn sẽ không thể ra khỏi đây, đành có lỗi với Mai Đông, liền nói: “Anh ấy có về mấy lần, đến Hàng Châu, gọi mấy anh em chúng tôi qua tụ họp.”

“Anh ta có về Tam Giang Khẩu không?”

Dương Uy lắc đầu: “Không, anh ấy biết mình bị truy nã, không dám về Tam Giang Khẩu.”

“Thế thì anh ta nhập cảnh bằng cách nào?”

“Cái này anh ấy không nói, lãnh đạo ạ, anh ấy đúng là không nói cho chúng tôi biết, tôi nghĩ anh ấy kiểu gì cũng có cách của anh ấy.”

Về chuyện này, Vương Thụy Quân và Trương Nhất Ngang cũng không lấy làm lạ, mạo danh người khác để nhập cảnh cũng không phải là hoàn toàn không làm được, chỉ là bỏ ra tí tiền là tìm ra kênh khả thi.

Trương Nhất Ngang ho một tiếng, lại hỏi: “Nếu Mai Đông biết Lâm Khải chết, với quan hệ của các anh, anh ta có về tham dự tang lễ không?”

“Tôi… tôi không biết, chắc sẽ không về.” Anh ta không dám ngẩng đầu lên.

“Không phải tình cảm giữa các anh vô cùng keo sơn sao?” Trương Nhất Ngang ung dung nhìn anh ta.

“Đấy là ngày xưa, mấy năm nay khoảng cách càng ngày càng xa, tình cảm… tình cảm cũng nhạt rồi. Anh ấy biết Lâm Khải đã chết, tôi nghĩ… tôi nghĩ anh ấy sẽ nhờ người đến viếng, bản thân anh ấy sẽ không về.”

“Bốn người đã kết nghĩa anh em năm xưa, nếu chết một người, với tư cách là anh cả, biết nhưng không về, nói thế nào cũng không phải nhỉ?”

“Chuyện này… bây giờ rất ít người trọng tình nghĩa.”

“Theo chúng tôi biết, Mai Đông là người vô cùng trọng tình nghĩa, nghe nói anh ta leo được đến vị trí bây giờ, cũng là vì trọng tình nghĩa.”

“Tôi không phải là anh ấy, tôi không biết.” Dương Uy kháng cự yếu ớt.

“Thôi được, chuyện này cũng không thể miễn cưỡng ép buộc.” Giọng Trương Nhất Ngang như thể không hề muốn làm khó anh ta, “Có muốn lập công chuộc tội không, tùy thuộc vào thái độ của anh. Nếu anh đồng ý hợp tác, gọi Mai Đông về để chúng tôi bắt, sẽ được coi là lập công chuộc tội, hôm nay gây ra sự việc ầm ĩ như vậy, cũng không vấn đề gì, chúng tôi đảm bảo cho anh được ra khỏi đây bình an vô sự, mọi chuyện gây ra trước đây cũng xóa hết cho anh, cùng lắm là sắp xếp cho anh bị tạm giữ nửa tháng. Nếu cuối cùng chúng tôi không bắt được Mai Đông, hừm, anh đổ nước giải vào mồm người ta, khiến cả nhà người bị hại ra đường biểu tình, in ra biểu ngữ xã hội đen, nếu không xử nặng nhốt giam anh vài năm, làm sao thể hiện được quyết tâm diệt trừ những thành phần tà ác của chính quyền? Anh tự suy nghĩ, hai con đường, anh định đi thế nào?”

“Tôi…” Dương Uy nhắm mắt lại, trong lòng đắn đo cân nhắc, một mặt anh ta sợ cảnh sát lừa mình, anh ta từng vào đồn công an vài lần, đã thành cáo già từ lâu rồi, nhưng đây là lần đầu tiên tiếp xúc với cảnh sát hình sự, nghe nói khi cảnh sát tra hỏi, sẽ sử dụng các loại kỹ xảo đe dọa, hoặc là hứa hão. Mặt khác anh ta cũng sợ nếu lừa Mai Đông về nước thật, chẳng phải là làm hại anh cả sao, mặc dù mấy năm nay Mai Đông ở Ma Cao, chỉ về có vài lần, nhưng Mai Đông từ trước đến giờ rất trọng nghĩa, nhất là đối với hai ông em kết nghĩa là anh ta và Lâm Khải, quan tâm như thể em ruột, cho họ tiếp quản mối làm ăn của sòng bạc, còn thường xuyên cho họ thêm tiền hoa hồng, trong lòng anh ta rất cảm kích. Sau khi phát đạt, Mai Đông đón cả gia đình sang Ma Cao, anh ta làm ăn ở Ma Cao, nếu không về, cảnh sát không làm gì được anh ta, nhưng nếu anh ta về,

sợ rằng sẽ không bao giờ thoát ra được nữa. Mình làm như vậy, chẳng phải là đem oán báo ân, làm hại đại ca?

“Nếu anh đồng ý với điều kiện mà chúng tôi đưa ra, hôm nay anh có thể về luôn.” Trương Nhất Ngang tiếp tục đưa ra điều kiện với anh ta.

“Thật ạ?” Dương Uy không khỏi động lòng, nói xong lại hối hận cúi đầu xuống.

“Tất nhiên là thật. Chúng tôi còn chưa nộp giấy tạm giữ cho viện kiểm sát, hôm nay tôi có thể quyết định có thả anh ra hay không, nếu để đến mai, có giấy tạm giữ, sẽ hơi phiền.” Trương Nhất Ngang áp dụng bài của nhân viên tiếp thị bất động sản, chỉ có căn này thôi, ngày mai là hết, đợt mở bán sau chắc chắn sẽ tăng giá.

“Tôi… tôi thấy không thể thuyết phục Mai Đông về được.” Dương Uy nghĩ tới nghĩ lui, vẫn quyết định không bán đứng Mai Đông, nếu không thể thoát được phải ngồi tù, anh ta nghĩ mình cũng chưa đốt nhà giết người bao giờ, theo tội danh hiện tại, nhiều nhất cũng chỉ ba đến năm năm là cùng.

Dù gì Trương Nhất Ngang cũng đã có bảy tám năm làm cảnh sát hình sự, rất nhiều kinh nghiệm trong việc tra hỏi, nhìn nét mặt Dương Uy cũng đã đoán được tâm lý của anh ta. Trương Nhất Ngang cười, lại nhẹ nhàng kể một câu chuyện như thể hoàn toàn không liên quan: “Anh có thể thấy chẳng qua là ngồi tù vài năm chứ gì, cũng không hề gì, dù sao cũng là đại ca của anh, không thể bán đứng anh ta, tôi hoàn toàn có thể hiểu được. Những người bình thường trong xã hội, nhắc đến trại tạm giam là sợ, cứ như thể là xuống địa ngục, thực ra cũng không phải, bây giờ quản lý theo

phương pháp khoa học, đều rất quy phạm, trong trại tạm giữ không có chuyện dùng nhục hình để ép cung, nếu mà vẫn làm theo lối trước kia, bị truyền thông đưa tin, sẽ ảnh hưởng rất xấu đến hình ảnh cảnh sát chúng tôi. Có điều, dù sao mất tự do cũng không thoải mái như ở bên ngoài, một phạm nhân sau khi bị tòa án xử án, lãnh án tù, cách thức thao tác sau đó cũng rất nhiều. Có người bị xử chung thân, hàng ngày ở trong đó đọc sách, tập thể dục, còn không áp lực như bên ngoài, người béo lên. Có người chỉ giam nửa năm, vừa gặp người thân đã khóc lóc kêu than bảo tìm cách đưa anh ta ra ngoài, trong tù thực sự không phải là chỗ dành cho người. Khác biệt ở đâu? Chủ yếu phải xem nhốt ở trại tạm giam nào, nhốt cùng với người như thế nào. Trong chuyện này, chúng tôi vẫn có chút tiếng nói. Năm ngoái khi ở Công an tỉnh, nghe bạn bè nhắc đến một vụ án như thế này, họ bắt một nhóm người, những chuyện tồi tệ đều là thằng đệ tử làm, thằng đại ca từ trước đến giờ chỉ nói, chưa từng động thủ, nhưng mọi người đều biết rõ, thằng đại ca mới là kẻ tồi nhất. Nhưng không có bằng chứng, một đệ tử dưới trướng của hắn gánh tội, ôm hết mọi trách nhiệm về mình, kết quả không thể kết án tên đại ca, phải thả hắn ra, thằng đệ tử bị xử mười năm. Tháng đầu tiên sau khi vào tù, thằng đệ tử bị đưa đến bệnh viện cấp cứu, bác sĩ chẩn đoán cơ vòng bị đứt, nhà tù kiểm tra, tìm thấy một cái banh, cái banh ở đâu ra, không ai biết, việc này là tội phạm cùng phòng của hắn gây ra, nhưng tên cùng phòng là một tội phạm nghiêm trọng mang án chung thân, mức tù đã cao nhất rồi, gây ra chuyện này cũng không thể nâng mức án của hắn lên thành tử hình được, cuối cùng đành cho qua. Tên đệ tử đó nằm nửa tháng trong bệnh viện, việc đầu tiên sau khi quay lại là tố giác đại ca của hắn, cảnh sát đã

bắt được tên đại ca một cách suôn sẻ.” Trương Nhất Ngang chặc lưỡi, “Kéo đứt cơ vòng của hắn đấy!”

Dương Uy nghe thấy mấy chữ “kéo đứt cơ vòng”, toàn thân bất giác rùng mình ớn lạnh, ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt bình thản của Trương Nhất Ngang, vẻ mặt dữ dằn của Vương Thụy Quân, bức tường phòng vệ tâm lý của anh ta hoàn toàn sụp đổ, anh ta lập tức đổi giọng: “Tôi hợp tác, tôi… tôi gọi Mai Đông về.”

CHƯƠNG 29

Trương Nhất Ngang và Dương Uy thỏa thuận thống nhất về việc bắt Mai Đông lập công chuộc tội, có điều muốn thả anh ta ra, cũng không phải là chuyện dễ.

Bây giờ công tác quản lý nội bộ trong các cơ quan công an rất nghiêm ngặt, cho dù là hành vi phạm pháp thông thường, nếu đã bị ghi vào trong hệ thống, muốn thả người sớm thì phải được tiến hành theo một quy trình từ trên xuống dưới. Tất nhiên, nếu là người vừa mới bị bắt, thông tin vẫn chưa đưa vào hệ thống, thì chỉ cần một câu nói của lãnh đạo là xong.

Dương Uy khiến cho cả nhà ông chủ Phương ra đường biểu tình, ảnh hưởng vô cùng lớn, cảnh sát vừa bắt anh ta đã lập tức liên hệ với viện kiểm sát làm thủ tục bắt giữ, Trương Nhất Ngang muốn thả anh ta, không những cần có sự phê chuẩn của nội bộ cơ quan công an, mà còn phải báo cáo tình hình với viện kiểm sát. Có điều giai đoạn trước xử án, chỉ cần cơ quan công an rút lại lệnh bắt giữ đồng thời đưa ra lý do lập công chuộc tội, viện kiểm sát là cơ quan anh em sẽ không can thiệp.

Nửa tiếng sau, thấy Vương Thụy Quân bước vào văn phòng, báo cáo vẻ không cam tâm: “Sếp Tề lên thành phố rồi, không có chữ ký của anh ấy, chuyện thả Dương Uy không giải quyết được.”

“Anh qua gặp Chánh văn phòng Triệu, bảo anh ấy đóng dấu là được.” Trương Nhất Ngang nhẹ nhàng nói, dù sao đây cũng là nghiệp vụ của cảnh sát hình sự, thông thường đội cảnh sát hình sự nhất trí là được.

“Dạ… em đã gặp Chánh văn phòng Triệu, anh ấy phản đối việc thả Dương Uy.”

“Tại sao?”

“Anh ấy nói Dương Uy dù sao cũng là đối tượng tạm giữ hình sự, không thả được.”

Trương Nhất Ngang bất mãn nói to: “Chúng ta bảo Dương Uy lập công chuộc tội, thả cần câu dài câu cá to. Dương Uy không có tiền án bạo lực nghiêm trọng, sao lại không thả được?”

“Chánh văn phòng Triệu biết về mặt pháp luật, tính chất vụ Dương Uy không nghiêm trọng, có điều Dương Uy khiến cho cả nhà ông chủ Phương ra đường biểu tình, giương biểu ngữ nói công an là ô dù của xã hội đen, kinh động đến chính quyền, Trưởng Công an Tề bị cấp trên gọi lên nói chuyện, nếu bây giờ chúng ta thả Dương Uy ra, dư luận xã hội sẽ tin chắc công an là ô dù của xã hội đen. Chánh văn phòng Triệu đề nghị chúng ta tạm giam Dương Uy khoảng nửa năm, đến lúc đó thả anh ta ra, bảo anh ta dụ Mai Đông, anh ấy kiên quyết không đồng ý thả người bây giờ.”

“Tạm giam nửa năm?” Trương Nhất Ngang cười nhạt, “Giam Dương Uy nửa năm, rồi bảo anh ta tìm lý do lừa Mai Đông về nước, nếu Mai Đông hoàn toàn không có ý thức cảnh giác như vậy, thì đã bị bắt mấy trăm lần từ lâu rồi.”

Vương Thụy Quân khó xử: “Nhưng Chánh văn phòng Triệu nhất định không đồng ý, em cũng không thuyết phục được anh ấy, anh ấy không làm về trinh sát hình sự, không hiểu những khó khăn trong công việc thực tế.”

Trương Nhất Ngang lắc đầu, đứng dậy nói: “Thụy Quân à, tôi kể cho anh nghe một câu chuyện. Trước đây khi tôi tốt nghiệp trường cảnh sát, vượt qua kỳ thi công chức, thi đỗ làm cảnh sát hình sự một cách suôn sẻ. Kể ra thì cũng khá may mắn, được phân về bộ phận của Phó Giám đốc Công an tỉnh Cao. Lúc đó Phó Giám đốc Công an tỉnh Cao vẫn chưa lên tỉnh, còn là Trưởng phòng Trinh sát hình sự ở thành phố Ninh Ba, khi đó một huyện trực thuộc thành phố Ninh Ba xảy ra một vụ án giết người liên hoàn ảnh hưởng vô cùng xấu, vì Phó Giám đốc Công an tỉnh Cao vốn nổi tiếng trong việc phá các vụ trọng án, nên cấp trên giao cho Phó Giám đốc Công an tỉnh Cao thành lập ban chuyên án, chuyên điều tra phá vụ án giết người liên hoàn này. Đây cũng là vụ án lớn đầu tiên tôi được kinh qua. Lúc đó chất lượng ghi hình và mật độ của hệ thống thiết bị camera giám sát không thể so sánh với bây giờ, mà thủ đoạn của tội phạm lại cao siêu, năng lực phản trinh sát điều tra rất mạnh, chúng tôi chờ mấy tuần liền nhưng tình hình tiến triển vụ án rất chậm. Đúng vào thời điểm chúng tôi bố trí theo dõi khắp huyện, gấp rút tìm mọi cách tìm ra đối tượng tình nghi, tội phạm lại giết người. Khi đó Phó Giám đốc Công an tỉnh Cao phải chịu áp lực rất lớn, cấp trên thấy ban chuyên án chúng tôi chưa bắt được hung thủ, mà lại xảy ra thêm án mạng, lại cử thêm một lãnh đạo nữa xuống, thay thế vị trí trưởng ban chuyên án của Phó Giám đốc Công an tỉnh Cao. Vị lãnh đạo đó

hoàn toàn không hiểu gì về trinh sát hình sự, chỉ huy loạn xạ, không có thu hoạch gì, biết là mình không phá được án, sợ phải chịu trách nhiệm, liền tìm cớ rời khỏi vị trí trưởng ban chuyên án, về tỉnh, cuối cùng vẫn phải để Phó Giám đốc Công an tỉnh Cao chỉ đạo phá án. Kết quả, chỉ mấy hôm đã phá được vụ án, cuối cùng Phó Giám đốc Công an tỉnh Cao đã bắt được hung thủ nhờ vào năng lực chuyên môn, được biểu dương. Còn vị lãnh đạo không chuyên nghiệp đó thì không còn gì để nói."

Vương Thụy Quân nghe anh ta kể xong câu chuyện, ngẫm nghĩ hồi lâu, vẫn không ngẫm được ra rốt cuộc lãnh đạo có ngầm ý gì. Đành ngượng ngùng rón rén hỏi: "Sếp ạ, chuyện này… chuyện này liên quan gì đến vụ án Dương Uy?"

"Thế vụ án Dương Uy liên quan gì đến chánh văn phòng Triệu! Ông ta phụ trách trinh sát hình sự à? Ông ta chẳng qua là chủ nhiệm văn phòng, đã phá án bao giờ chưa, đã bắt tội phạm bao giờ chưa? Anh đường đường là đại đội phó đại đội trinh sát hình sự, điều tra phá án thế nào lại còn cần ông ta dạy à?"

Vương Thụy Quân lập tức hiểu ra, ngẫm nghĩ giây lát, đội cảnh sát hình sự điều tra phá án thế nào thì liên quan mẹ gì đến chủ nhiệm văn phòng? Nếu cơ quan công an là một công ty, thì chủ nhiệm văn phòng chỉ là vị trí hành chính, cán bộ quản lý nghiệp vụ của công ty nào lại phải nghe theo bộ phận hành chính? Nhưng nghĩ lại, ông ta không chỉ phụ trách hành chính, mà còn kiêm thư ký tổng giám đốc, ông ta phản đối việc thả Dương Uy, chắc hẳn là ý của Trưởng Công an Tề Chấn Hưng? Anh ta còn chưa có gan thách thức quyền uy của Trưởng Công an, đành nói thật: "Em thấy ý của

Chánh văn phòng Triệu có khả năng là thái độ của Trưởng Công an Tề, dù gì sếp Tề cũng vì lần biểu tình này mà bị gọi lên nói chuyện, nếu bây giờ thả Dương Uy, sẽ khó ăn nói với sếp Tề."

"Trưởng Công an Tề?"

Vương Thụy Quân ho một tiếng, khẽ nói: "Em nghe trong cơ quan đồn là sếp Tề có ý kiến về công việc hàng ngày của mảng trinh sát hình sự chúng ta, bao gồm cả việc bắt Lý Phong lần trước, sếp Tề cũng không vui lắm."

"Chúng ta bắt Lý Phong, tại sao Trưởng Công an Tề không vui?"

Vương Thụy Quân cười gượng: "Bởi vì cả Tam Giang Khẩu đều biết là anh là người bắt Lý Phong, từ đầu đến cuối vụ án này, sếp Tề đều không tham gia, thêm vào đó, bình thường chúng ta cũng không báo cáo với anh ấy về công tác bên mảng trinh sát hình sự, cho nên ở vị trí của anh ấy, về mặt tâm lý kiểu gì cũng thấy khó chịu. Nếu lần này anh trực tiếp làm trái ý anh ấy, em… em thấy liệu có ổn không?"

Trương Nhất Ngang hơi cau mày, trong lòng đã hiểu, tất cả lãnh đạo đều thích thể hiện vị thế của mình, cho dù việc đó anh ta không hiểu, nhưng chỉ đạo mấy câu về mặt nguyên tắc mang tính cấp trên cũng khiến anh ta vui. Lần đầu tiên bắt Lý Phong, Trương Nhất Ngang không hỏi ý kiến Tề Chấn Hưng, sau đó điều tra vụ Diệp Kiếm, vì có khả năng liên quan đến Chu Vinh, cần giữ bí mật, anh ta cũng không xin ý kiến Tề Chấn Hưng, hơn nữa anh ta và Tề Chấn Hưng vốn không cùng dây cùng cánh, hai bên bình yên vô sự đã là rất tốt rồi, nịnh cho ông ta vui thì Trương Nhất Ngang không làm được. Việc hôm nay thả Dương Uy, nếu Trương Nhất Ngang nhất

định làm theo ý mình, thì cả cơ quan đều biết hai bọn họ không còn nhìn mặt nhau, sau này làm việc sẽ rất phiền.

Trương Nhất Ngang ngẫm nghĩ một lúc, thở dài: “Chúng ta khó khăn lắm mới dựa vào việc này để thuyết phục được Dương Uy, nếu không tận dụng cơ hội lừa Mai Đông về, sau này muốn tìm cơ hội như thế này là rất khó!”

“Đúng thế ạ.” Vương Thụy Quân cũng thấy rất đáng tiếc, nhưng cũng bất lực không biết làm thế nào.

Trương Nhất Ngang nhìn anh ta: “Bỏ không bắt Mai Đông, anh có tiếc không?”

“Tất nhiên là em tiếc chứ, nhưng thả hay không thả Dương Uy liên quan đến thể diện của Trưởng Công an Tề.” Mặc dù Vương Thụy Quân có tí giảo hoạt trong cư xử với mọi người, nhưng anh ta là cảnh sát hình sự, trong thâm tâm bản năng vẫn muốn phá được trọng án, bắt Mai Đông có ý nghĩa hơn rất nhiều so với giam giữ một thằng Dương Uy.

Trương Nhất Ngang cười, điều anh ta muốn chỉ là thái độ này: “Chúng ta tìm một người tranh luận với Chánh văn phòng Triệu, phân tích tình hình thực tế, trình bày lý lẽ, phân tích quan hệ lợi hại, để Chánh văn phòng Triệu và Trưởng Công an Tề biết một khi bắt được Mai Đông, là công lớn của cả cơ quan, để họ quan tâm suy xét đến tình hình đại cục.”

“Tìm đâu ra người đi thuyết phục đây?”

“Chúng ta phải tìm một người không sợ đắc tội với Chánh văn phòng Triệu và Trưởng Công an Tề.”

Vương Thụy Quân nghĩ ngợi mấy giây, buột miệng: “Bác sĩ pháp y Trần? Ừm… nhưng bác sĩ pháp y Trần không liên quan gì đến vụ bắt Mai Đông, hơn nữa anh Trần cũng không nghe chúng ta đâu.”

Trương Nhất Ngang cười cười, giơ tay ra chỉ vào đầu Vương Thụy Quân, bật ra hai chữ: “Lý Tây!”

Ngay lập tức, hai mắt Vương Thụy Quân sáng rực lên, trong lòng bất giác cảm thán, Phó trưởng công an Trương quả là cao thủ!

Mặc dù về mặt công việc, Lý Tây là một “phế phẩm”, nhưng cũng có thể tận dụng phế phẩm, cô ta là cháu gái của thứ trưởng Bộ Công an, cái tội làm trái ý Trưởng Công an Tề không để cô ta gánh thì còn ai vào đây nữa?

•••

“Để em chịu trách nhiệm lên kế hoạch bắt Mai Đông?” Lý Tây ngồi trên ghế sofa phía đối diện, há hốc mồm nhìn Vương Thụy Quân, tim bỗng chốc đập mạnh.

Từ sau khi xảy ra chuyện Lưu Bị, cô nàng hoàn toàn bị cho ra rìa ở đội cảnh sát hình sự, làm cô nàng mấy hôm nay chỉ còn cách tự lực cánh sinh, một mình mở ra một hướng mới để điều tra Chu Vinh, không ngờ bỗng một ngày lại được giao nhiệm vụ quan trọng, bắt Mai Đông - kế hoạch lớn như vậy giao cho cô nàng phụ trách. Ngay lập tức cô nàng quên phắt chuyện tiếp xúc với Chu Vinh và ngầm điều tra anh ta, có việc tử tế để làm, còn phải một mình buồn bực điều tra Chu Vinh làm gì!

“Cô không bằng lòng à?”

“Em… em… tất nhiên là em bằng lòng, Phó trưởng công an Trương có đồng ý không?” Lý Tây phấn chấn đến mức nói không nên lời.

“Phó trưởng công an Trương tất nhiên là rất cẩn trọng, việc này là tôi tiến cử với Phó trưởng Công an Trương…”

“Cảm ơn anh Quân!” Lý Tây vội lấy lòng Vương Thụy Quân, nhưng lại sinh nghi, “Nhưng tại sao lại tiến cử em?”

“Thứ nhất là cô chuyển đến đội cảnh sát hình sự của chúng ta cũng mấy tháng rồi, những cảnh sát hình sự tích cực và nhiệt tình làm việc như cô tôi rất ít gặp, mọi người đều tận mắt thấy được năng lực của cô, chúng tôi đều cảm thấy cần để cô được rèn luyện nhiều hơn.”

Lý Tây gật đầu liên tiếp.

“Thứ hai là, một kế hoạch quan trọng như kế hoạch bắt Mai Đông, vốn không giao cho một cảnh sát mới như cô, nhưng chúng tôi đang gặp phải một khó khăn rất lớn trong bước đầu tiên của kế hoạch.” Vương Thụy Quân thở dài, “Tôi nghĩ đi nghĩ lại, có khả năng chỉ cô mới quyết được.”

“Khó khăn gì?”

“Khi nãy tôi nói với cô về kế hoạch bắt Mai Đông, cô thấy thế nào?”

“Vô cùng hay!”

Vương Thụy Quân gật đầu: “Kế hoạch này tôi đã nói với Dương Uy, nhưng Chánh văn phòng Triệu không đồng ý thả Dương Uy ra để dụ Mai Đông.”

“Tại sao ông ấy không đồng ý?”

Vương Thụy Quân lắc đầu: “Tôi cũng không biết, ông ấy nhất mực không đồng ý.”

Lý Tây giận dữ: “Không lẽ Chánh văn phòng Triệu là ô dù bảo kê cho Mai Đông ở Tam Giang Khẩu, thảo nào bao nhiêu năm nay không thể bắt được hắn!”

Vương Thụy Quân bỗng ho thành tiếng: “Cũng không thể đổ oan cho Chánh văn phòng Triệu khi không có căn cứ.”

“Bây giờ em phải làm thế nào?”

“Nếu trong ngày hôm nay không thuyết phục được Chánh văn phòng Triệu, thì toàn bộ kế hoạch bắt Mai Đông sẽ đổ bể. Tôi đã gặp ông ấy, bị ông ấy mắng cho một trận. Cô thì khác, cô là con gái, có lợi thế về mặt giới tính, mặt khác Chánh văn phòng Triệu cũng biết chú của cô là lãnh đạo trên Bộ, ông ấy sẽ nể mặt cô. Cô nói với Chánh văn phòng Triệu, kế hoạch này là cô nghĩ ra, nếu không thể thả được Dương Uy, kế hoạch của cô rất khó khăn, vừa mới nghĩ ra đã thành công cốc. Ngoài ra, cô cần tập trung phân tích mối quan hệ lợi hại trong việc bắt và thả Dương Uy, thừa cơ bắt được Mai Đông mới là quan trọng nhất.”

•••

Sau khi rời khỏi văn phòng, Lý Tây lập tức đi gặp Chánh văn phòng Triệu. Mặc dù hầu hết mọi người trong cơ quan đều không biết chú của Lý Tây là lãnh đạo trên Bộ, nhưng mấy lãnh đạo như Chánh văn phòng Triệu đã nghe Trương Nhất Ngang nói từ vụ Lưu

Bị lần trước, Tề Chấn Hưng cũng đã dò hỏi thông tin qua cấp trên, đúng là như vậy. Chánh văn phòng Triệu kiên nhẫn nghe Lý Tây phân tích các mối quan hệ lợi hại, ông cũng rất thẳng thắn chân thành, nói rõ với Lý Tây, không thả Dương Uy là do Trưởng Công an Tề vì chuyện này mà bị thành phố cấp trên gọi lên, nếu thả Dương Uy, Trưởng Công an Tề sẽ không thể nào giải thích được. Ông bày tỏ quan điểm rằng mình cũng muốn thả Dương Uy ra để dụ bắt Mai Đông, nhưng việc này cần được lãnh đạo cấp trên phê chuẩn.

Lý Tây nói gãy cả lưỡi vẫn không thay đổi được tâm ý của ông ta, cô nàng không còn cách nào khác đành lấy điện thoại di động, gọi cho thư ký của chú Quách, nói rõ lý do cần giúp đỡ. Đối với lãnh đạo cấp bậc này, việc đó chỉ là chuyện nhỏ, thư ký của thứ trưởng Quách lại quen một vị lãnh đạo Công an thành phố cấp trên của Tam Giang Khẩu, gọi điện thoại phân tích một hồi, đối phương cũng rất tán đồng với quan điểm thừa cơ bắt Mai Đông mới là nhiệm vụ quan trọng trước mắt, đều là người thuộc mảng trinh sát hình sự, hiểu rằng thời gian rất cấp bách, đối với việc đặc thù cần phải giải quyết theo cách đặc thù, lập tức liên hệ với Tề Chấn Hưng, bảo ông ta xử lý. Lãnh đạo cấp trên đã đồng ý, Tề Chấn Hưng tất nhiên cũng đồng ý nhanh chóng cắt bỏ cái nhọt Dương Uy, lập tức bảo Chánh văn phòng Triệu giải quyết.

Chưa đầy hai tiếng đồng hồ, Lý Tây đã cầm văn bản có dấu của Chánh văn phòng Triệu đến gặp Vương Thụy Quân. Vương Thụy Quân không ngờ Lý Tây hoàn thành nhiệm vụ nhanh chóng như vậy, mừng ra mặt, khen ngợi cô nàng một hồi, nhưng không nhắc câu nào đến chuyện giao cho cô nàng phụ trách việc bắt Mai Đông.

Lý Tây vội nhắc anh ta: “Đại đội phó Vương, tiếp theo để bắt Mai Đông, em phải làm gì?”

“Việc này… cô đợi đã, tôi nói với Phó Trưởng công an Trương chỉ cho cô.”

Lý Tây đợi trong phòng, tâm trạng đầy háo hức, mấy phút sau phía ngoài cửa vọng vào những âm thanh ồn ào, nghe thấy giọng Tống Tinh: “Sếp ạ, giao cho Lý Tây phụ trách việc bắt Mai Đông, vụ này tôi không làm!”

“Tại sao?” Giọng của Trương Nhất Ngang.

“Đúng thế, tại sao? Tôi và Phó trưởng công an Trương đã bàn rồi, nếu Lý Tây nhanh chóng thả được Dương Uy ra, vụ án này sẽ giao cho cô ấy phụ trách.”

“Các anh không bàn với tôi, tôi không đồng ý!” Tống Tinh đẩy cửa bước vào, nhìn ngay thấy Lý Tây, mặt lộ vẻ ngạc nhiên, “Sao cô lại ở đây?”

Lý Tây nghiến răng nhìn ông ta, không nói gì.

Trương Nhất Ngang hít một hơi thở sâu, khuyên Tống Tinh: “Trung đội trưởng Tống, lần này Lý Tây đã giúp chúng ta một việc vô cùng lớn, anh hợp tác một lần này, giao cho cô ấy phụ trách những việc tiếp theo nhé.”

Tống Tinh liếc Lý Tây một cái, vẫn hùng hồn tranh luận: “Đây không phải là chuyện giúp hay không giúp, sếp ạ, điều tra phá án không phải là trò chơi, công việc cũng không phải là dùng để trả ơn, kinh nghiệm của Lý Tây còn xa mới đạt đến bước này, hơn nữa sẽ không ai nghe theo sự chỉ huy của cô ấy!”

Lý Tây mở to mắt nhìn Tống Tinh, mặt đỏ bừng.

Trương Nhất Ngang trợn mắt nhìn Tống Tinh: “Trung đội trưởng Tống, tôi đã hứa với Lý Tây, anh làm như vậy, tôi còn thể diện gì nữa! Anh có tuân theo chỉ đạo không?”

Tống Tinh khinh khỉnh hứ một tiếng: “Bắt Mai Đông, một việc quan trọng như vậy, nếu xảy ra sai lầm thì quy lỗi cho ai? Đằng nào thì cũng giao cho Lý Tây phụ trách, tôi không tham gia, kể cả anh có đuổi việc, tôi cũng không tham gia!”

“Anh thật là!” Vương Thụy Quân bực bội chỉ tay vào Tống Tinh, bước đến bên cạnh Lý Tây, ghé sát lại nói nhỏ khuyên nhủ, “Tính khí của anh Tống, cô cũng không phải là không biết, tôi thực sự cũng hết cách với anh ấy. Lý Tây, hay là cô xem thế này có được không, lần này cô chịu khó vậy, cô đi theo mọi người tích lũy thêm kinh nghiệm, sang năm, tôi hứa sang năm nhất định sẽ để cô làm trưởng ban chuyên án.”

Ba người cùng nhìn cô nàng, ánh mắt đầy mong đợi, Lý Tây đưa mắt nhìn từ người này sang người kia mấy lượt, vẻ mặt đầy ấm ức và giận dữ, cô nàng hét vào mặt họ: “Đồ lừa đảo! Đồ lừa đảo! Đồ lừa đảo!”, rồi đẩy phắt Vương Thụy Quân sang một bên, bước nhanh ra ngoài.

CHƯƠNG 30

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ quan trọng là thả Dương Uy với một tinh thần đầy nhiệt huyết trong chớp mắt đã bị ba người đàn ông khốn kiếp này đá về văn phòng bàn giấy như quả bóng, khiến cô nàng tức nghẹn. Cô nàng trở về văn phòng, cầm điện thoại di động lên xem, thấy Chu Vinh gửi cho mình rất nhiều tin nhắn dài qua WeChat.

Khi nãy, được giao phụ trách bắt Mai Đông, trong đầu cô nàng lập tức quyết định từ bỏ luôn kế hoạch tự mình điều tra Chu Vinh, bây giờ đành lại nhặt cái bánh không nhân này lên gặm vậy, nếu một mình tìm ra được chứng cứ phạm tội của Chu Vinh, để xem lũ cảnh sát lừa đảo này sẽ cúi đầu nhận lỗi với cô nàng thế nào!

Cô nàng lướt xem màn hình điện thoại di động, thấy một đoạn à ơi tán gái cũ rích của những gã đàn ông trung niên.

“Khi ở bên ngoài, mỗi ngày chúng ta đều gặp rất nhiều người đi lướt qua vai, hầu hết những người đó đều sẽ không xuất hiện lại trong cuộc đời ta, vì thế tôi luôn cảm thấy người ta gặp gỡ và quen nhau là duyên số khó nói. Giống như là bình thường tôi rất ít đến đại lý 4S, có đến cũng không ở đó quá lâu, tôi tin rằng em đến đại lý 4S xem ô tô cũng là ngẫu nhiên. Hôm đó vừa hay tôi cũng ở đại lý, đúng lúc đó em thử lái xe, hai chiếc xe thế nào lại chạm vào nhau,

cuộc gặp gỡ đó nói từ góc độ xác suất toán học thì thấp đến kinh ngạc. Điều này khiến tôi cảm thấy tất cả đều vô cùng kỳ diệu."

"…"

"Đừng quên là em đã hứa sẽ mời tôi đi ăn mười lần đấy."

Phía sau còn gắn thêm một biểu tượng tinh nghịch.

Lý Tây cười nhạt một tiếng, nhắn tin trả lời: "Được chứ, em không quên, chỉ sợ anh quá bận rộn không có thời gian thôi." Phía sau cũng gắn thêm một biểu tượng tinh nghịch.

Có thể nhận thấy đối phương nhận được tin nhắn xong nhất định như mở cờ trong bụng, lập tức nhắn lại mấy mặt cười hớn hở, lại nói: "Ha ha, bận hay không còn tùy người, đối với em, tôi lúc nào cũng có thời gian. Hay là thế này, để tôi bố trí, chúng ta hẹn một phát cho ra trò nhé."

Đọc thấy cụm từ đầy ngầm ý "hẹn một phát", tất nhiên Lý Tây hiểu được dụng ý của đối phương, cô nàng muốn tiếp cận Chu Vinh để nắm được manh mối, nhưng tất nhiên cô nàng sẽ không hi sinh cả thân thể của mình để phá án, là con gái, cho dù là một cô nàng cứng tính như Lý Tây, cũng rất biết làm thế nào để tương kế tựu kế, thả thính nhử mồi.

Cô nàng suy nghĩ giây lát, liền nảy ra một kế trong đầu, lại thở dài một tiếng, theo tin tình báo, Chu Vinh đúng là kẻ háo sắc, có điều xem ra Chu Vinh cũng không phải là kiểu háo sắc lộ rõ ra mặt, một ông chủ lớn giàu có bậc nhất Tam Giang Khẩu như ông ta mà lại có thời gian kiên nhẫn nhắn từng chữ nói chuyện với cô nàng, còn chân thành thẳng thắn hơn rất nhiều so với ba tay lừa đảo kia.

•••

Đầu bên kia điện thoại, Chu Vinh vừa quay về văn phòng, Hồ Kiếm Nhân ngồi trước màn hình máy vi tính đang đăng nhập WeChat, liền khoe công với anh ta: “Anh Vinh, xong rồi, cô nàng đã đồng ý hẹn một phát.”

Chu Vinh bước đến phía trước máy vi tính, nhìn lướt qua lịch sử nói chuyện, thở dài: “Hẹn được dễ quá đâm ra lại chán.”

“Không dễ đâu, anh Vinh, em nói chuyện với cô ta cả ba ngày đấy. Mấy cô nàng trước đây, nhận lời ngay ngày đầu tiên, cô em này dền dứ tận ba ngày.”

“Nhưng cuối cùng vẫn nhận lời quá dễ dàng, làm mất hứng thú trong quá trình theo đuổi.” Chu Vinh tiếc rẻ.

Hồ Kiếm Nhân thầm phản bác trong lòng, anh muốn có sự hứng thú trong quá trình theo đuổi, anh đi đánh chữ nói chuyện với cô ta đi, sao lần nào cũng bắt tôi nói chuyện. Tôi có nói chuyện với cô ta vui đến mấy, cuối cùng chả phải vẫn là anh ngủ với cô ta?

Chu Vinh nhìn một cái là biết ngay trong đầu Hồ Kiếm Nhân nghĩ gì, mỉm cười, bước đến trước tấm kính trang trí phía sau bàn làm việc, vuốt tóc, rất hài lòng về ngoại hình của mình, nói: “Thế thì cậu hẹn cô ta tối mai đến nhà tôi ăn cơm.”

Hồ Kiếm Nhân thao tác máy tính, sau khi xong, lại nói: “À mà anh Vinh ạ, vừa nãy đệ tử của Chu Diệc Phi gọi điện thoại đến, hắn nói ông chủ Chu sẽ đến Tam Giang Khẩu bất cứ lúc nào trong mấy hôm tới, hắn bảo chúng ta chuẩn bị trước một triệu đô la tiền mặt, làm tiền đặt cọc vào hôm gặp.”

Chu Vinh cau mày, bất mãn nói: “Hàng chưa thấy đâu, chưa gì đã bắt chúng ta chuẩn bị tiền đặt?”

“Ý của anh ta là muốn thấy thành ý của chúng ta, ngay hôm đó anh ta sẽ mang đến một cái chuông đồng nhỏ, chúng ta chuẩn bị sẵn một triệu đô la tiền mặt, nếu thương lượng ổn thỏa, thì giao dịch một chiếc trước, số chuông đồng còn lại, anh ta sẽ sớm bảo đệ tử giao dịch với chúng ta. Anh ta giao một chiếc chuông đồng nhỏ cho chúng ta rồi, cũng không cần lo là anh ta sẽ cầm một triệu đô la chuồn mất.”

Chu Vinh suy nghĩ giây lát: “Một cái chuông nhỏ trị giá một triệu đô la à? Thế thì cái to phải bao nhiêu tiền?”

“Không thể tính như thế được, bộ chuông đồng này cũng giống như giày, một đôi giày có đắt đến mấy, nếu chỉ có một chiếc cũng không thể bán được. Cho nên phương án giao một chiếc chuông đồng nhỏ lấy tiền đặt sẽ đảm bảo cho cả hai bên.”

Chu Vinh gật đầu, dặn dò Hồ Kiếm Nhân đi chuẩn bị sẵn một triệu đô la tiền mặt.

•••

Đầu kia của WeChat, Lý Tây nhận được tin nhắn Chu Vinh mời cô nàng ngày mai cùng ăn bữa tối, anh ta sẽ cho xe đến đón cô, địa điểm là ở nhà Chu Vinh.

Đối với tin nhắn này, Lý Tây vừa mừng lại vừa lo.

Mừng là vì cô nàng không ngờ Chu Vinh lại hẹn mình đến nhà ăn cơm, đến nhà Chu Vinh sẽ có cơ hội xác nhận có đúng là trong thư

phòng nhà anh ta có một cái két an toàn không, thậm chí có thể sử dụng một số biện pháp mở cái két an toàn tìm ra chứng cứ phạm tội của Chu Vinh. Nếu cô nàng tìm ra được chứng cứ phạm tội của Chu Vinh trong két an toàn, thì sau này cả đội cảnh sát hình sự sẽ không ai dám coi thường thực lực của cô nàng. Các anh xem đấy, bao nhiêu năm nay các anh không thể tìm thấy dấu vết phạm tội của Chu Vinh, chị đây đã đơn thương độc mã làm được.

Lo vì theo thông tin tình báo, Chu Vinh là người háo sắc, Chu Vinh hẹn cô nàng cùng ăn cơm, không hẹn ở bên ngoài, mà hẹn ở nhà anh ta, anh ta có ý đồ gì, người mù cũng nhận ra. Một khi cô nàng một mình vào trong ngôi biệt thự sân rộng tường cao đó, nếu Chu Vinh muốn dùng bạo lực đối với cô nàng, thì có cầu cứu cũng vô ích.

Lý Tây rất băn khoăn.

Từ chối lời mời? Nhưng cơ hội như thế này thực sự là rất hiếm có, cho đến giờ vẫn chưa có cảnh sát vào được nhà Chu Vinh, không hề biết gì về tình hình trong nhà anh ta. Cô nàng nghĩ đến chuyện báo cáo việc này với lãnh đạo, đến lúc đó phối hợp giữa bên trong và bên ngoài, nhưng một giây sau, cô nàng lập tức từ bỏ suy nghĩ ảo tưởng đó. Với tính cách của Phó trưởng công an Trương, nếu biết cô nàng muốn mạo hiểm xâm nhập nội bộ quân địch, chắc chắn sẽ dứt khoát từ chối, còn cử người canh chừng cô nàng 24/24, cho dù cô ta có cắt đuôi được cảnh sát canh chừng, Phó trưởng công an Trương cũng nhất định sẽ ngay lập tức dẫn theo cả đội cảnh sát hình sự xông đến cổng nhà Chu Vinh, cầm loa hét vào

trong: “Lý Tây là cảnh sát, mau để cô ấy ra, nếu không chúng tôi sẽ tấn công!”

Chuyện này nói với lãnh đạo sẽ không khả thi, thương lượng với những cảnh sát hình sự cũng không ổn, Vương Thụy Quân và Tống Tinh bây giờ nhất nhất nghe lời Phó trưởng công an Trương, làm gì có chuyện sẽ giúp cô nàng?

Lý Tây cân lên đặt xuống, kết quả tốt nhất tất nhiên là lấy được chứng cứ phạm tội của Chu Vinh. Kết quả xấu nhất là gì?

Đến nhà Chu Vinh như đã hẹn, tất nhiên Chu Vinh muốn ngủ với cô nàng, cô nàng tất sẽ từ chối, với địa vị như vậy, Chu Vinh chắc không đến mức sẽ cưỡng hiếp cô nàng chứ? Nếu Chu Vinh to gan lớn mật, định cưỡng hiếp thật, giây phút cuối cùng Lý Tây nói ra danh tính của mình là cảnh sát, nói với Chu Vinh mình là gián điệp, nếu anh dám làm tới, cảnh sát bên ngoài sẽ lập tức xông vào, Chu Vinh tất nhiên sẽ dừng tay.

Cho nên, kết quả xấu nhất là Chu Vinh biết cô nàng là cảnh sát, dẫn đến đánh rắn động cỏ, cô nàng về cơ quan sẽ bị Phó trưởng công an Trương mắng cho một trận tơi tả, thậm chí điều cô nàng đi nơi khác. Có điều bây giờ Phó trưởng công an Trương cũng không để cô nàng tham gia phá án, cũng chẳng khác gì với việc bị điều đi nơi khác.

Nhưng, dường như kết quả xấu nhất cũng không phải là rất tệ.

Lý Tây suy xét một hồi, hạ quyết tâm đến gặp theo hẹn. Có điều, cô nàng lại nghĩ đến chuyện mình xinh đẹp như thế này, chẳng may sau khi biết cô nàng là cảnh sát, Chu Vinh vẫn thèm muốn sắc đẹp của cô nàng, không thể kìm chế được, cho dù có phạm tội, bị bắt

cũng vẫn cưỡng hiếp cô nàng thì sao? Hừm… đẹp cũng là một gánh nặng, phải chuẩn bị kĩ lưỡng cả đôi đường.

CHƯƠNG 31

Đến hôm sau, Lý Tây đang chuẩn bị cho cuộc hẹn buổi tối, lúc này cô nàng không hề biết, hôm nay sẽ xảy ra mấy sự việc khác nữa.

Sáng sớm, ở ga tàu hỏa của một thành phố cách Tam Giang Khẩu 200 ki-lô-mét, xuất hiện một nhóm chừng mười người, mỗi người đều mặc một cái áo jacket cũ kĩ, trong tay mỗi người đều kéo một chiếc vali hành lí cực lớn màu đen cao đến nửa người, nhóm người này đi đến cổng vào sân ga, xuất trình vé tàu và chứng minh thư, sau đó đưa từng chiếc vali hành lý lên thiết bị kiểm tra an ninh. Có thể nhận thấy vali của họ rất nặng, người nào cũng hò một tiếng lấy sức, nín thở khuân lên.

Nhân viên kiểm tra an ninh phía sau thiết bị kiểm tra an ninh nhìn qua màn hình máy vi tính thấy đồ vật trong vali có hình dạng khác thường, theo bản năng nghề nghiệp, anh ta khẽ gọi một nhân viên an ninh ở bên cạnh tới quan sát cùng. Anh ta nhìn qua, lập tức bước ra phía sau cổng kiểm tra an ninh, đưa tay chặn nhóm người này lại: “Cho vali xuống, mở ra kiểm tra.”

Những người này không hề hoang mang lo lắng, người đàn ông cao gầy dẫn đầu bảo những người trong nhóm nhấc vali lên, mở ra cho nhân viên kiểm tra an ninh xem.

“Văn vật cổ?” Nhân viên kiểm tra an ninh kinh ngạc.

Chỉ thấy trong tất cả những chiếc vali đó đều nhét đầy các loại văn vật cổ, có những món đồ to như bình hoa, gương bằng đồng đen, tượng phật, đồ điêu khắc gỗ, điêu khắc đá, khủng long hóa thạch… những món đồ nhỏ còn nhiều hơn, từng gói tiền bạc, chuỗi tiền đồng, gì cũng có.

Nhìn toàn bộ mười chiếc vali mở thành một hàng đều là văn vật cổ, những hành khách khác cũng tự nhiên hiếu kỳ dừng bước, đứng lại quây vào xem.

Người đàn ông đứng đầu cười hì hì tiện tay nhặt một chiếc bát sứ trong chiếc túi nilon màu đen, đưa cho nhân viên kiểm tra an ninh: “Đồ sứ cung đình đời Thành Hóa nhà Minh.”

Mọi người chăm chú nhìn, quả nhiên là đồ sứ đời Thành Hóa nhà Minh, vì dưới đáy bát có khắc: “Thành Hóa Đại Minh, đồ sứ cung đình”.

“Một trăm tệ, lấy một cái về chơi?” Người đàn ông mời mọi người mua hàng.

Những người đứng hóng xung quanh bật cười.

Nhân viên kiểm tra an ninh không yên tâm, lại xem đồ trong những vali khác, mặc dù anh ta không hiểu về văn vật cổ, nhưng ngọc Hòa Điền to cỡ đầu người và hổ phách cỡ nắm đấm tay thì vẫn có thể phân biệt được chút xíu, xem qua mấy thứ, cũng không nghi ngờ nữa, hỏi: “Các anh làm gì?”

Người đàn ông dẫn đầu nói rất thoải mái: “Chúng tôi kiếm được ít văn vật cổ ở quê đem đi bán ở các nơi trên toàn quốc, lấy công làm lãi kiếm tí tiền.”

“Những đồ này của các anh cũng là văn vật cổ?” Nhân viên kiểm tra an ninh hỏi giỡn.

“Cậu em, thấy rõ nhưng đừng nói rõ, ngành này có luật của nó.”

Nhân viên kiểm tra an ninh xua tay: “Các anh đi đi, đằng sau còn bao nhiêu người đang xếp hàng kia.”

Người đàn ông cười, bảo mọi người trong nhóm đóng vali vào, đi vào phía trong ga.

•••

Bên một con sông phía bắc Tam Giang Khẩu có một ngôi biệt thự vườn. Khu vườn rộng mười lăm mẫu, ba mặt đều có tường bao cao bảy tám mét, mé giáp sông ở phía bắc trồng một rặng cây xanh ngăn cách, ôm cả khu vườn vào trong. Phía chính diện khu vườn là cổng xếp bằng kim loại, ngoài cổng không có bất cứ dấu hiệu hoặc địa chỉ gì. Phía tay phải bên trong cổng là phòng bảo vệ, mấy nhân viên bảo vệ cao to mặc đồng phục đang làm nhiệm vụ. Chính giữa khu vườn là một ngôi biệt thự, hai bên ngôi biệt thự là bãi đỗ xe, nhiều xe sang đỗ ở đó. Sau ngôi biệt thự có một phòng bảo vệ, trong phòng cũng có nhiều nhân viên bảo vệ, phía ngoài và trong bức tường bao xung quanh đều có lắp camera giám sát, có thể thấy công tác bảo vệ an ninh cho khu biệt thự vườn này vô cùng chặt chẽ.

Nơi này chính là biệt phủ xa hoa của Chu Vinh, người giàu nhất Tam Giang Khẩu. Lúc này, Chu Vinh, Hồ Kiếm Nhân, anh em nhà Lang Bác Văn đều ở trong biệt thự, ngoài họ ra, còn có mấy nhân

viên thuộc bộ phận bảo vệ trong công ty của Chu Vinh, cũng là vệ sĩ của Chu Vinh.

Hai tiếng trước, Hồ Kiếm Nhân nhận được thông báo từ đệ tử của Chu Diệc Phi, Chu Diệc Phi muốn gặp Chu Vinh vào hôm nay. Lúc này, Chu Vinh đang xử lý công việc ở công ty, sau khi nhận được thông tin, anh ta không muốn đưa nhóm phần tử tội phạm mua bán văn vật cổ này đến công ty, bèn hẹn đến nhà để gặp, tiếp đó lại gọi thêm anh em nhà Lang Bác Văn đến ngồi cùng, dù sao đối phương cũng là xã hội đen đích thực, Chu Vinh kéo thêm mấy người, cũng thấy vững tâm hơn.

Họ nói vài chuyện về vụ mua bán lần này, nhìn thời gian, đã qua giờ hẹn, Lang Bác Văn bực bội nói: “Anh Vinh, anh có địa vị như thế, cái thằng họ Chu ấy cấp bậc gì, nó bảo gặp là gặp, chúng ta nhịn hắn một lần đã là quá tốt rồi, nhưng bây giờ đã quá thời gian rồi, mà chưa thấy bóng dáng hắn đâu, cũng không gọi lấy một cú điện thoại giải thích, hắn có ý gì? Vụ làm ăn mấy chục triệu tệ mà không giữ chữ tín như vậy, hắn là cái thá gì?”

Chu Vinh cười, không căng thẳng về chuyện này: “Tôi đoán cái tay Chu Diệc Phi này chắc chắn đã ở quanh đây rồi, anh ta nấp ở chỗ tối quan sát thăm dò chúng ta thôi, làm nghề này của họ rủi ro rất lớn, cũng nên cẩn trọng. Lát nữa anh cũng đừng hằm hè với anh ta, tay Chu Diệc Phi này không phải dạng vừa đâu.”

Cậu em Lang Bác Đồ hỏi: “Anh Vinh, tại sao lại nói thế?”

Chu Vinh gật đầu: “Chu Diệc Phi nói anh ta sẽ cố gắng nhập cảnh đến Tam Giang Khẩu gặp tôi sớm nhất có thể, tôi đoán anh ta đã đến từ mấy hôm trước rồi, nhưng không xuất hiện mà ngầm điều

tra chúng ta, đảm bảo an toàn mới đến bàn chuyện mua bán với tôi. Anh xem, khi anh ta gọi điện thoại đến, không những biết địa chỉ chỗ này, mà còn biết tôi không có ở nhà, cho thấy anh ta vẫn theo dõi tôi suốt, nhưng tôi không hề để ý thấy, có thể thấy tay Chu Diệc Phi này có tí thủ đoạn đấy. Vì thế tôi mới gọi hết các anh đến, dù gì đây cũng là lần đầu tiên tôi tiếp xúc với người làm ăn thuộc xã hội đen."

Lang Bác Đồ đưa mắt nhìn về phía mấy nhân viên bảo vệ phía sau Chu Vinh, mấy người này người nào cũng cao to vạm vỡ, duy chỉ có một người đàn ông gầy gò đứng bên cạnh, người không cao, vẻ mặt rất bình thản, so với những người kia thì rất không đáng chú ý, nhưng Lang Bác Đồ lại nhìn anh ta mấy giây, cười bảo: "Anh Vinh, trưởng phòng Trương cũng đến thì khỏi cần lo Chu Diệc Phi dám giở trò gì."

Người đàn ông gầy gò này tên là Trương Đức Binh, là trưởng bộ phận bảo vệ của tập đoàn Thành Vinh, được Chu Vinh vô cùng tín nhiệm, nghe Lang Bác Đồ nói thế, anh ta chỉ mỉm cười lịch sự, không nói gì.

"Tôi bảo cậu Trương tìm thêm vài người cũng chỉ là để phòng trường hợp chẳng may thôi." Chu Vinh giải thích, "Chu Diệc Phi không làm những vụ mua bán văn vật cổ thông thường, anh ta chỉ làm những vụ lớn, đệ tử của anh ta đều là những thành phần bất hảo, các anh có biết Lưu Bị không?"

Lang Bác Đồ lắc đầu, Lang Bác Văn tiếp lời, nói: "Có phải thằng tội phạm bỏ trốn đã đánh chết cảnh sát đấy không?"

"Đúng rồi, lần này liên hệ được với Chu Diệc Phi qua mấy kênh, anh ta cho Lưu Bị làm trung gian giao dịch. Một thằng trung gian mà

đã giết cả cảnh sát, thì e là đám đệ tử của Chu Diệc Phi càng không phải là dạng vừa, tôi phải cẩn thận một tí.” Anh ta quay đầu nhìn Trương Đức Binh, Trương Đức Binh mỉm cười gật đầu, ý như đang nói, có em ở đây, sếp có thể hoàn toàn yên tâm.

Lại đợi một lúc lâu nữa, quản gia trong biệt thự bước vào báo cáo, ngoài cổng có một cái ô tô vừa đến, người trên xe nói là có hẹn với ông chủ.

Chu Vinh lập tức bảo quản gia cho ô tô vào, đứng dậy dẫn mọi người đi ra bãi đỗ xe ở bên cạnh biệt thự nghênh đón.

Một chiếc ô tô con màu bạc bình thường đi vào, chiếc xe không mới không cũ, rất bình thường, không có gì đáng chú ý.

Người lái xe bước xuống cũng là một người đàn ông trông rất bình thường, không có gì đặc biệt, khoảng ba mươi tuổi, cặp mắt nhỏ cụp xuống, ăn mặc giản dị. Sau khi xuống xe, anh ta bước đến cạnh cửa xe phía sau, mở cửa xe, một người đàn ông hơn 40 tuổi, ăn vận kiểu thoải mái, khí chất ngời ngời bước ra.

Chu Vinh bước tới cạnh người đàn ông khí chất, bắt tay anh ta, nhiệt tình hỏi han: “Ông chủ Chu, lần đầu tiên đến Tam Giang Khẩu phải không, ở đây có quen không?”

Không ngờ người đàn ông khí chất ngời ngời đó rút tay lại, mỉm cười, bước ra đằng sau lái xe. Lái xe đột nhiên thẳng người, ngẩng đầu đưa tay ra bắt tay Chu Vinh, cười nói: “Ông chủ Chu, dạo này khỏe chứ?”

“Anh mới là ông chủ Chu?” Chu Vinh ngớ người, nhìn người lái xe.

“Ha ha…” Người lái xe bật cười thành tiếng hào sảng, “Đến cả ông chủ Chu cũng không ngờ tôi là một lái xe, đám cảnh sát đại lục làm sao có thể tìm được ra hành tung của tôi!”

“Ẩn tích ngay trong thành phố!” Chu Vinh bất giác thốt lên, “Cách làm của ông chủ Chu quả nhiên là khác người!”

Lúc này, người lái xe nở một nụ cười kì quặc, lùi sang một bên, người đàn ông khí chất ngời ngời vừa nãy lại bước lên, cười lớn, nói: “Ông chủ Chu, vừa nãy đùa với anh thôi. Tôi mới là Chu Diệc Phi, rất vui được gặp anh. Cậu ấy là đệ tử tin tưởng nhất của tôi, anh gọi cậu ấy là tiểu Chính là được.”

Sự đắc ý hiện rõ trên mặt Chu Diệc Phi, vẻ mặt anh ta ngụ ý, rốt cuộc người nào mới là tôi, các anh không nhận ra chứ gì!

Chu Vinh gật đầu liên tục, những người khác cũng phụ họa theo, khen Chu Diệc Phi thật giả khôn lường, hợp nhất hai kế ngụy trang: nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất và dùng ly miêu đánh tráo thái tử, đây mới là phép ngụy trang của cao thủ đích thực! Thực ra tất cả đều thầm rủa anh ta đúng là đồ thần kinh.

Sau khi hỏi han đôi câu, Chu Diệc Phi và cậu đệ tử tiểu Chính nhìn một vòng xung quanh khu vườn của Chu Vinh, cặp mắt hình tam giác của người đàn ông tên là tiểu Chính hết sức sắc bén, anh ta quan sát kĩ một lượt toàn bộ những người có mặt ở đó và số ô tô đỗ trong bãi đỗ xe.

Bị tiểu Chính chăm chú nhìn một lúc lâu, Chu Vinh rất không thoải mái, anh ta ho mấy tiếng, mời Chu Diệc Phi vào trong nhà nói chuyện. Hai người liền giống như lãnh đạo của hai nước, một nước

lớn và một nước nhỏ, một bên có rất nhiều tùy tùng theo sau, một bên chỉ có một tùy tùng, cùng sánh bước đi về phía ngôi biệt thự.

•••

Sau khi vào nhà, hai bên ngồi xuống, hỏi thăm đôi câu, Chu Diệc Phi liền đi thẳng vào vấn đề: “Chắc hẳn ông chủ Chu cũng biết tình hình của tôi, tôi không tiện lộ diện ở bên ngoài, nhất là ở đại lục. Lần này, thứ nhất là vì đích thân ông chủ Chu muốn mua hàng, nếu tôi không đến thì thiếu thành ý quá, thứ hai là một vụ giao dịch lớn như thế này, giao toàn bộ cho người khác làm, tôi cũng không yên tâm, tôi ở Tam Giang Khẩu khoảng hai ba ngày, chúng ta hoàn tất vụ giao dịch trong khoảng thời gian này, giá cả, quá trình giao dịch đều đã thống nhất với giám đốc Hồ, không có vấn đề gì chứ hả?”

“Không có vấn đề gì.” Chu Vinh trả lời rất dứt khoát.

Trước đó Chu Diệc Phi đã gửi ảnh chi tiết của bộ chuông đồng, Chu Vinh cho người mời chuyên gia ở viện bảo tàng giám định thật giả, anh ta còn cho người đưa ảnh cho Phương Dung xem, Phương Dung đã hài lòng, về giá cả, trên thị trường rất hiếm những vụ mua bán thành công loại văn vật cổ chuông đồng, không có một tiêu chuẩn thống nhất, năm sáu năm trước công ty bán đấu giá ở nước ngoài đã từng đấu giá và bán một bộ với giá một trăm năm mươi triệu tệ, bộ chuông đồng trong tay Chu Diệc Phi nhỏ hơn bộ đó, hơn nữa là văn vật cổ chưa đăng ký, không thể công khai, cho nên sau khi thương lượng, hai bên chốt mức giá là ba mươi triệu tệ. Chu Diệc Phi yêu cầu Chu Vinh chuẩn bị sẵn một triệu đô la Mỹ tiền mặt, anh ta sẽ giao cái chuông nhỏ số chín, việc này cũng để khẳng định

thành ý mua hàng của Chu Vinh, nếu mọi việc suôn sẻ, ngày hôm sau Chu Diệc Phi sẽ bố trí giao dịch hết một lần toàn bộ tám cái chuông còn lại.

“Tiền đặt đã chuẩn bị xong chưa?”

Chu Vinh đưa mắt ra hiệu cho Trương Đức Binh, anh ta liền đi vào thư phòng của Chu Vinh, một lúc sau cầm ra một cái túi, bên trong là một triệu đô la Mỹ được xếp đều chằn chặn. Chu Diệc Phi cầm tiền lên kiểm tra, không có kí hiệu, cũng không có gì bất thường, anh ta hài lòng gật đầu, quay đầu đưa mắt ra hiệu cho tiểu Chính, tiểu Chính đi ra ngoài biệt thự, đến bãi đỗ xe, lấy một chiếc vali cỡ vừa trong ô tô, kéo vali quay vào trong biệt thự, đặt chiếc vali lên bàn.

Cái vali được mở ra, bên trong chứa đầy các loại vật dụng, quần áo, nhìn hệt như một cái vali mang đi công tác hay du lịch. Tiểu Chính bỏ mấy xấp quần áo và vật dụng linh tinh ra để một chỗ trên bàn, để lộ ra cả chiếc vali rỗng. Anh ta đưa tay bấm vào một chiếc nút nhỏ hình tròn ở cạnh sườn bên trong vali, đáy vali tự động co lại một nửa, để lộ ra ngăn ngầm ở đáy vali, tiểu Chính xếp từng tập đô la Mỹ ngay ngắn vào ngăn ngầm, tiếp đó lại nhấn vào cái nút nhỏ, đáy vali từ từ khép lại, chặt khít, hoàn toàn không thể nhận ra phía dưới vẫn còn một ngăn.

Mọi người há hốc mồm nhìn cái vali của Chu Diệc Phi, trước đây chỉ thấy trong phim, không ngờ mấy tay xã hội đen này đúng là làm việc rất cẩn trọng.

Chu Diệc Phi nhìn ánh mắt của họ, cười khoe: “Bên trong và bên ngoài cái vali vẫn còn một số thiết kế nữa, lúc đi qua cổng kiểm tra

an ninh sẽ không nhìn ra được hình dạng tiền bên trong.”

Tiểu Chính lại bỏ số quần áo và vật dụng linh tinh vào trong vali, đóng lại, nhấc xuống đất, kéo vào tay mình, Chu Diệc Phi nhìn đồng hồ đeo tay, đứng dậy, nói: “Ông chủ Chu, tôi đi trước, nửa tiếng sau sẽ có người mang hàng đến.”

Chu Vinh cau mày: “Thế thì mời ông chủ Chu ngồi lại thêm nửa tiếng.”

Chu Diệc Phi quay đầu hỏi: “Anh không tin tôi?”

“Tôi chưa thấy hàng.”

Mặt Chu Diệc Phi thoáng vẻ giận dữ: “Ông chủ Chu, hàng không bao giờ giao dịch trước mặt tôi, mong anh thông cảm.”

Chu Vinh cũng đứng dậy, nói thẳng: “Một triệu đô la Mỹ không phải là con số nhỏ, lần đầu tiên chúng ta hợp tác, tiền trao hàng nhận sẽ đảm bảo cho cả hai bên.”

Trong lúc đó, Trương Đức Binh dẫn hai đệ tử đi ra cổng biệt thự, đứng yên tại đó. Tiểu Chính tay trái kéo vali, tay phải từ từ đút vào túi quần, không khí bỗng trở nên căng thẳng.

Trương Đức Binh nhìn chằm chằm vào cặp mắt hình tam giác của tiểu Chính, đột nhiên lên tiếng hỏi: “Người anh em, có phải anh họ Hoắc không?”

Mặt tiểu Chính lập tức biến sắc, Chu Diệc Phi cũng sa sầm nét mặt, một giây sau, anh ta bỗng cười: “Thế thì tôi phá lệ một lần, đợi hàng mang đến, tiểu Chính!”

Vừa nói, Chu Diệc Phi vừa quay vào ngồi xuống ghế, tay phải Hoắc Chính từ từ lỏng ra, im lặng quay lại đứng bên cạnh Chu Diệc

Phi.

Mặc dù giữa hai bên chưa xảy ra xung đột trực tiếp, nhưng tình thế giương cung rút kiếm vừa xong khiến không khí lập tức trở nên căng thẳng. Lúc này, để giảm bớt sự căng thẳng, Lang Bác Văn tươi cười lấy từ trong túi áo ra ba cái thẻ, đưa cho Chu Diệc Phi.

Chu Diệc Phi cầm lấy xem, là ba cái thẻ đã nạp tiền của khách sạn Đình Xa Phong Lâm Vãn, số tiền ghi trên thẻ là mười nghìn tệ, không hiểu, hỏi: “Đây là?”

“Ông chủ Chu và huynh đệ của anh chắc hẳn là tự bố trí chỗ ở, không cần chúng tôi phải lo, anh cầm lấy ba cái thẻ này, khách sạn Đình Xa Phong Lâm Vãn có một trung tâm Thủy liệu, nếu anh thích, cứ bảo đệ tử của anh đến đó gặp giám đốc Chu, cô ấy sẽ bố trí, các anh thư giãn một chút, thử xem dịch vụ ở Tam Giang Khẩu thế nào.”

Chu Diệc Phi cười, đưa cho Hoắc Chính đứng phía sau cất đi. Hoắc Chính khẽ kéo khóa vali, nhét ba cái thẻ vào trong. Tất nhiên là họ sẽ không đi, có điều đối phương có ý tốt muốn làm cho không khí bớt căng thẳng, họ cũng không thể từ chối khiến đối phương khó xử.

Tiếp đó, hai bên lại bắt đầu nói mấy câu chuyện phiếm, nói chuyện đến hơn nửa tiếng đồng hồ, vẫn không thấy hàng mang đến, hai bên cũng bắt đầu dần dần hết chuyện để nói.

Lúc này, Hoắc Chính có điện thoại, giây lát sau, mặt anh ta tối sầm, cúp máy, đi đến cạnh Chu Diệc Phi nói thầm vào tai mấy câu, mặt Chu Diệc Phi biến sắc.

Mấy giây sau, Chu Diệc Phi hít thở sâu một hơi, quay người nói với Chu Vinh: “Quá trình vận chuyển hàng có tí trục trặc, ông chủ Chu, anh cứ giữ tiền đã, đợi tôi xử lý xong việc sẽ liên lạc lại.”

Chu Vinh nheo mắt, cảnh giác hỏi: “Đã xảy ra vấn đề gì?”

“Tí chuyện nhỏ, không cần lo, chào các anh.” Anh ta quay người cầm lấy cái vali từ tay tiểu Chính, đặt lên trên bàn, tiếp đó vội vã dẫn tiểu Chính rời đi.

Sau khi tiễn hai người rời đi, mọi người quay vào trong phòng, Lang Bác Văn chợt nói: “Chuyện này chắc chắn là lừa đảo!”

Cậu em Lang Bác Đồ cũng nói: “Anh Vinh, vụ mua bán này phải cẩn trọng, nhìn bộ dạng của bọn họ chắc chắn đã xảy ra chuyện, anh đừng để mình dính vào tội mua bán văn vật cổ.”

Chu Vinh suy nghĩ và quay về phía Trương Đức Binh: “Anh thấy sao?”

“Chiêu trò của tay họ Chu em không hiểu, nhưng tay tiểu Chính đi theo anh ta, em đoán được ra danh tính của hắn.”

“Làm gì?”

“Người này tên là Hoắc Chính, biệt danh là Hoắc Hương Chính Khí Thủy, trước đây là sát thủ chuyên nghiệp, đã giết mấy mạng người, vẫn đang bị công an truy nã, không biết làm thế nào lại làm cho tay họ Chu. Vụ mua bán này em thấy chúng ta phải tạm dừng.”

Chu Vinh nghe ý kiến của mọi người, thầm gật đầu, đừng có vì tặng quà cho Phương Dung, quà chưa tặng được, đã vào trong bóc lịch, tạm thời dừng vụ giao dịch lại, tối nay tận hưởng với cô nàng tên là Lý Tây đã.

•••

“Mẹ kiếp!” Về đến căn phòng suite trong khách sạn, Chu Diệc Phi ném thẳng chai nước suối trong tay vào đầu một người đang quỳ dưới đất, lại xông tới đạp tới tấp, “Thằng khốn Lưu Bị đã lấy mất cái chuông số chín, con mẹ chúng mày không có mắt à!”

Bảy tám người đàn ông mặc áo jacket cũ rách đứng phía sau người đang quỳ dưới đất, mọi người đều sợ hãi cúi đầu. Người quỳ dưới đất toàn thân run lẩy bẩy, giải thích: “Chúng em mỗi thằng một vali, lúc ra khỏi ga vẫn thấy Lưu Bị, sau khi ra ngoài em đếm người, thì không thấy nó nữa, tiểu Hổ nói hắn lấy cớ đi mua thuốc lá rồi chuồn mất, gọi điện thoại cho hắn cũng tắt máy.”

“Tại sao nó lại lấy trộm chuông đồng?”

“Em không biết.”

“Thằng khốn kiếp! Thằng Lưu Bị khốn kiếp!” Chu Diệc Phi giận dữ đi đi lại lại, lại chỉ vào người đang quỳ dưới đất chất vấn, “Mày nói xem chuyện này phải làm thế nào?”

“Em tìm cái chuông số chín về.”

“Không tìm được về thì sao?”

“Em… em nghĩ, tám chiếc kia đều còn, chỉ thiếu cái số chín nhỏ nhất, chắc là… tổn thất sẽ không nhiều.”

“Tổn thất không nhiều! Mẹ kiếp!” Chu Diệc Phi lại đá một nhát khiến anh ta ngã lăn quay, “Chín cái là một bộ, thiếu một cái sẽ không thành bộ nữa, tao bán cho ai được? Mẹ kiếp, mười nghìn tệ

một đôi giày, mày làm mất của tao một chiếc, chiếc còn lại tao bán cho ai, mày mua hả?”

Chu Diệc Phi điên tiết lại định động thủ, Hoắc Chính vội bước tới kéo anh ta lại, khuyên: “Anh Phi, sự việc có thể vẫn cứu vãn được.”

“Nghĩa là sao?”

“Anh bảo em lắp vào ngăn ngầm của mỗi cái vali một thiết bị định vị nhỏ, để phòng trường hợp bất trắc xảy ra. Em vừa kiểm tra, định vị đang di chuyển, Lưu Bị không biết là trong vali có thiết bị định vị.”

Chu Diệc Phi cắn môi suy nghĩ mấy giây, mắt ánh lên sắc lạnh: “Lấy hàng về, khử người.”

Hoắc Chính dứt khoát đáp lời: “Vâng!”

CHƯƠNG 32

Đêm xuống, Hoắc Chính đến một khu làng trong thành phố Tam Giang Khẩu.

Thiết bị định vị theo dõi mà hắn lắp trong vali du lịch là đồ phi pháp mua ở chợ đen, độ chính xác tất nhiên không thể so được với thiết bị chuyên nghiệp của công an, nên chỉ có thể định vị đại khái được khu vực, không thể chính xác. Theo như thiết bị giám sát hiển thị, Lưu Bị đang ẩn nấp trong khu làng này.

Đây là một khu nhà kiến trúc lộn xộn mà mấy tháng trước đã giải phóng mặt bằng, chờ dỡ bỏ, gã tội phạm truy nã Lưu Bị lấy trộm mất chuông đồng của họ, tất nhiên sẽ không dám ở khách sạn, hắn trốn ở đây cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Xung quanh chỗ này đều không có người, lát nữa giết hắn cũng tiện.

Hoắc Chính kiên nhẫn, cẩn trọng bắt đầu kiểm tra từ phía ngoài khu làng, lục soát từng căn nhà một.

Cùng lúc đó, trong một ngôi nhà đã khóa trong khu làng, Lưu Bị ngồi một mình trên chiếc giường trống trải, trước mặt hắn là cái vali đã mở, hai tay hắn bưng một chiếc chuông đồng đen cổ xưa nặng trịch, cao khoảng hai mươi xen-ti-mét, ngắm nghía tỉ mỉ, trong lòng dậy sóng.

Lấy trộm đồ của Chu Diệc Phi, đây vốn không phải là ý định ban đầu của hắn.

Ở Tam Giang Khẩu chỉ có hắn là nổi tiếng nhất về buôn văn vật cổ, lúc đầu, Trương Đức Binh, thân tín của Chu Vinh, tìm đến hắn qua bạn bè trong giới, hỏi liệu hắn có thể kiếm được một bộ chuông đồng. Chuông đồng là đồ làm bằng đồng đen, là quốc bảo, như bộ chuông đồng Tăng Hầu Dĩ đã được đưa vào sách giáo khoa lịch sử, loại văn vật cổ này bỏ ra bao nhiêu tiền cũng không mua được. Cho dù thi thoảng cũng thấy hàng xuất hiện ở các cuộc bán đấu giá, một bộ ít cũng phải mấy chục triệu thậm chí cả trăm triệu tệ. Lưu Bị làm gì có khả năng kiếm được văn vật cổ ở đẳng cấp đó, nhưng hắn biết trong tay Chu Diệc Phi có.

Năm ngoái Chu Diệc Phi đã nhập một bộ chuông đồng, là văn vật cổ được khai quật mua bán lậu, chưa hề đăng ký. Loại hàng bí ẩn như vậy, chỉ có những người mua lớn mới đủ tiền mua, nhưng những người mua lớn đều là những người có địa vị, thường không muốn vi phạm pháp luật, cho nên bộ chuông đồng này trong tay anh ta mãi vẫn chưa bán được. Thế là Lưu Bị liền liên hệ với Chu Diệc Phi, giới thiệu vụ làm ăn này, Chu Diệc Phi hứa sau khi xong việc sẽ cho hắn ba trăm nghìn tệ tiền môi giới, cho nên hắn cũng tham gia vào vụ mua bán lần này.

Không ngờ hắn vừa đến Tam Giang Khẩu thăm dò tình hình, ở nhà Trịnh Dũng Binh được vài ngày đã suýt bị cảnh sát tóm. Năm xưa, từ sau khi giết hại cảnh sát, hắn đã chi tiền để chỉnh hình, thay đổi hình dạng, mấy năm nay đều bình an vô sự, bây giờ lại một lần nữa bị cảnh sát phát hiện, danh tính bị lộ, có nghĩa là lại bắt đầu con đường chạy trốn án tử.

Con đường chạy trốn án tử cần có tiền, ba chục nghìn tệ không đủ, thế nên sau khi suy đi tính lại, Lưu Bị chuẩn bị mạo hiểm một vụ cuối cùng.

Hắn biết bộ chuông đồng trong tay Chu Diệc Phi có chín cái, kích thước và hoa văn khác nhau, giá vô cùng cao, nếu thiếu mất một cái, thành ra tám cái, thì không còn là một bộ nữa, tất nhiên giá trị sẽ thấp đi rất nhiều. Ý đồ của hắn là thừa lúc giúp Chu Diệc Phi vận chuyển bộ chuông đồng, lấy đi một cái, sau đó liên hệ với Chu Vinh, bán cái chuông trong tay hắn cho Chu Vinh với giá năm triệu tệ. Khi Chu Vinh mua hàng của Chu Diệc Phi, vì không phải là một bộ chuông hoàn chỉnh, ép giá xuống còn chục triệu tệ là chuyện dễ dàng. Tất nhiên, nếu Chu Vinh không muốn tiết kiệm khoản tiền này, Lưu Bị có thể dùng cái chuông này để moi tiền của Chu Diệc Phi, bắt Chu Diệc Phi bỏ ra năm triệu tệ để mua lại.

Lưu Bị biết thế lực của Chu Diệc Phi ghê gớm, nhưng đây là Tam Giang Khẩu, cường long khó áp chế được rắn lớn ở địa bàn khác, ở đây thì Chu Diệc Phi không thể làm gì được hắn.

Ngắm nghía cái chuông một lúc, Lưu Bị lấy điện thoại di động, lấy sim gốc ra, nhét sim mới vào, sau đó khởi động lại máy, gọi điện thoại cho Trương Đức Binh, nhưng điện thoại đã tắt máy. Hóa ra từ đầu Chu Vinh đã dặn Trương Đức Binh kiếm một cái sim điện thoại di động tạm thời liên hệ với Lưu Bị, sau khi liên lạc được với Chu Diệc Phi liền vứt cái sim đi, anh ta không muốn có bất cứ mối liên hệ qua lại nào với một tên tội phạm bỏ trốn như Lưu Bị, tránh không để lại dấu vết. Lưu Bị không còn cách nào khác, đành tìm số điện thoại ở công ty của tập đoàn Vinh Thành, bộ phận lễ tân đã hết giờ làm

việc, sau khi kết nối được với đầu máy bên kia, chỉ nghe thấy hệ thống yêu cầu để lại lời nhắn. Lưu Bị thử đủ mọi cách, đều không liên hệ được với Chu Vinh, đành tạm thời bỏ cái chuông đồng vào trong vali, ngủ tạm một đêm trong căn nhà nát này.

Đúng lúc đó, đột nhiên một bóng đen lướt qua cửa sổ, Lưu Bị vội nằm bò xuống dưới cửa sổ, hắn yên lặng lắng nghe động tĩnh bên ngoài, xung quanh vô cùng tĩnh mịch, lúc này hắn phát hiện thấy đèn tín hiệu điện thoại di động ở cạnh giường phía đối diện vẫn còn sáng, hiển nhiên, người bên ngoài chắc chắn cũng phát hiện ra chiếc điện thoại di động. Hắn không dám thở to, đợi một lúc, nghe thấy tiếng bước chân phía ngoài cửa sổ xa dần. Mấy phút sau, Lưu Bị mới thở phào một hơi, từ từ đứng thẳng người dậy nghiêng ngó nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên, hắn nhìn thấy cái đầu của Hoắc Chính áp sát bên cửa sổ, bốn mắt nhìn nhau.

Một giây sau, Lưu Bị biết tình hình không ổn, vội tháo chạy ra ngoài, nhặt một chiếc ghế cũ còn lại trong phòng lên, hắn còn chưa chuẩn bị xong, “rầm” một tiếng, cửa phòng bị đá bung, Hoắc Chính xông vào trong phòng, Lưu Bị cầm lấy cái ghế ném hắn, Hoắc Chính lấy tay trái chắn cái ghế, cái ghế đập vào cánh tay “rầm” một cái, chỉ thấy cánh tay đau buốt óc, không còn tâm trí đâu để quan tâm đến cánh tay, hắn lập tức nhào tới, một tay túm lấy tóc Lưu Bị, đồng thời tay kia lôi con dao găm ra cứa thẳng vào động mạch ở cổ Lưu Bị.

Cả khí quản lẫn động mạch đều bị đứt, một luồng máu tươi trào ra, Lưu Bị hai tay ôm cổ lùi lại, kinh sợ trợn mắt nhìn đối phương, mới lùi được mấy bước liền ngồi vật xuống góc tường, máu ở động mạch vẫn tuôn ra ào ào.

Hoắc Chính bước tới cạnh giường mở cái vali, nhìn thấy chiếc chuông đồng vẫn nguyên vẹn, hắn thở phào nhẹ nhõm, quay người đóng cửa lại, lạnh lùng hỏi: “Tại sao lấy trộm hàng của bọn tao?”

Lưu Bị định xin tha, nhưng thấy họng mình đã bị cứa đứt, miệng há hốc không phát được ra tiếng, giãy giụa một tí liền chết hẳn.

Hoắc Chính khinh khỉnh hứ một tiếng, lôi ra một chiếc đèn pin nhỏ rọi sáng, kiểm tra một lượt khắp căn phòng, không hề thấy dấu tích của tên đồng bọn nào khác. Hắn nhìn thấy điện thoại di động của Lưu Bị, mở ra xem lịch sử cuộc gọi, phát hiện thấy Lưu Bị vừa gọi hơn một phút vào một số điện thoại cố định, Hoắc Chính tìm kiếm số này trên Baidu, phát hiện là “tập đoàn Vinh Thành”, hắn bất giác cau mày.

Không lẽ Chu Vinh chỉ thị cho Lưu Bị lấy trộm chuông đồng? Lưu Bị là người Tam Giang Khẩu, vụ mua bán này lúc đầu cũng chính là Chu Vinh tìm đến Lưu Bị, sau đó Lưu Bị liên hệ với bọn chúng, không lẽ đây là một cái bẫy?

Chuyện này rất hệ trọng, Hoắc Chính phải báo cáo vơi Chu Diệc Phi.

Hắn lập tức gọi điện thoại cho Chu Diệc Phi: “Anh Phi, xử lý xong rồi.”

“Hàng đâu?”

“Còn.”

“Người thì sao?”

“Chết rồi.”

“Xử lý sạch sẽ, đừng để lại dấu vết.”

“Vâng. Anh Phi, trước đây Lưu Bị đã gọi điện thoại cho Chu Vinh.”

Đầu bên kia điện thoại dừng lại mấy giây, chậm rãi hỏi: “Cậu nghi ngờ Lưu Bị lấy đồ là do Chu Vinh chỉ thị?”

“Em không biết, có điều Lưu Bị là người Tam Giang Khẩu, việc này vốn là ông chủ Chu nhờ Lưu Bị dẫn mối.”

“Làm gì có lý do gì nhỉ?”

“Thiếu mất một cái chuông, mức giá sẽ không chỉ chênh tiền một cái chuông, suốt quá trình mua bán ông chủ Chu đều rất thoáng, hoặc là anh ta cần hàng gấp, hoặc là anh ta có mục đích khác.”

Đầu kia điện thoại lại im lặng giây lát: “Không đến mức đó, tôi thấy ông chủ Chu không phải là loại người như vậy, chắc chắn là Lưu Bị lấy trộm đồ của tôi định lén bán cho anh ta, cậu cứ mang đồ về đã rồi tính.”

“Vâng.”

Sau khi ngắt máy, Hoắc Chính đi găng tay vào, lôi xác Lưu Bị sang một góc, ra ngoài nhà tìm thấy một ít cát vàng, đổ toàn bộ cát vào vũng máu trên nền nhà, trộn kĩ một hồi, quét cát vào đống đồ linh tinh ở ngoài nhà, như vậy mấy hôm nữa, sau khi cát khô sẽ không ai phát hiện ra là máu nữa.

Sau khi xử lý xong vết máu, hắn lấy hết số văn vật cổ giả trong vali ra, chỉ để lại chiếc chuông đồng nhỏ, hắn cố chịu đựng cơn đau ở cánh tay do bị Lưu Bị ném ghế vào, khó nhọc nhét xác chết vào trong vali, cố sức đóng chặt lại.

Lại kiểm tra một hồi, quần áo trên người đã dính máu, lộn trái ra mặc, kéo cái vali nặng trịch, rời khỏi khu làng, định tìm một chỗ để xử lý xác chết trước.

Hắn đi ra con đường cái phía ngoài, đúng lúc đó một chiếc xe taxi đi tới. Hoắc Chính giơ tay vẫy chiếc xe dừng lại.

Chiếc taxi dừng lại trước mặt hắn, hắn mở cửa sau, đang định khuân cái vali lên xe, lái xe taxi nhìn thấy động tác của hắn qua kính chiếu hậu, tốt bụng hỏi: “Anh có cần giúp không?”

Hoắc Chính lạnh nhạt đáp: “Không cần.”

“Cái vali to thế không dễ cầm, hay là anh để ở cốp sau nhé.”

Hoắc Chính nói lạnh băng: “Đồ của tôi không được rời khỏi tầm mắt của tôi.”

“Cái gì mà quý thế?”

Hoắc Chính không trả lời, cố nén cơn đau bên tay trái, lấy hết sức nâng cái vali hơn năm mươi cân lên ghế ngồi phía sau, rồi lại ra sức đẩy vali vào trong, nhưng đẩy mấy nhát mà vẫn không vào được.

Lái xe quay đầu nhìn ra phía sau, nói: “Bánh kéo mắc vào ghế rồi, anh ngồi sang bên kia đi.”

Hoắc Chính đành đóng cửa, đang định vòng qua đuôi xe đi sang phía bên kia, hắn vừa bước ra phía đuôi xe, đột nhiên, lái xe taxi khẽ nhếch mép cười, đạp mạnh chân ga tăng tốc vọt đi, Hoắc Chính túm lấy nắp thùng sau xe theo bản năng, lái xe đánh sang trái lại lắc sang phải, Hoắc Chính văng xuống đất.

“Con mẹ mày!” Hoắc Chính ngã ra đường, hai bàn tay đầy máu, trợn mắt nhìn chiếc taxi phóng như bay biến mất trong tầm mắt.

•••

Chiếc taxi phóng như bay, lái xe taxi chính là tiểu Mao, miệng ngân nga hát, chốc chốc lại nhìn cái vali to ở hàng ghế sau qua kính chiếu hậu, vui như mở cờ trong bụng.

Hôm đó, sau khi người đòi nợ đến tận nhà, hắn và anh Cương bàn bạc phải nhanh chóng kiếm mấy chục nghìn tệ trả cho xong nợ, nhưng bọn chúng không có vốn, cũng không có khả năng kiếm tiền, đào đâu ra mấy chục nghìn tệ, may sao trong sân nhà bọn chúng còn có chiếc xe taxi hỏng. Thế là hai tên lôi chiếc xe ra chọc ngoáy một hồi, rồi lái ra đường. Bọn chúng chỉ đi kiếm tiền vào buổi tối, chuyên bắt khách có hành lý, rất nhiều khách mang theo vali đều bỏ vali vào cốp sau, đợi đến khi khách xuống xe đóng cửa lại, tiểu Mao liền nhấn chân ga vọt đi. Cứ thế một thời gian, bọn chúng kiếm được mấy cái vali, tiếc là thu hoạch có hạn, chỉ có một cái máy tính xách tay và hơn một nghìn tệ tiền mặt, còn lại đều là quần áo và đồ dùng không bán được ra tiền.

Chuyến này thì khác, vị khách khi nãy chưa lên xe đã nói “đồ của tôi không được rời khỏi tầm mắt của tôi”, tiểu Mao khẳng định trong đấy chắc chắn có tiền.

Chiếc xe taxi đi được một đoạn, anh Cương xuất hiện ở ven đường chỗ cách đó không xa, tiểu Mao cho xe đỗ lại trước mặt anh

ta, kéo cửa kính xuống báo cáo luôn: “Anh Cương, kiếm được một món lớn.”

Anh Cương nhìn qua cửa kính phía sau thấy cái vali to vật vã, vội mở cửa ngồi vào trong xe, nhấc cái vali lên, không ngờ không nhấc nổi, tò mò hỏi: “Nặng thế, cái gì vậy?”

“Em cũng không biết, có điều nhìn bộ dạng cái thằng ngu vừa nãy, chắc chắn là rất đáng tiền.”

Vừa nghe thấy “rất đáng tiền”, anh Cương vội bảo tiểu Mao mau lái nhanh, đừng để người ta đuổi theo.

Chiếc xe lại nổ máy, anh Cương dùng cả hai tay lôi cái vali vào giữa ghế, nét mặt nghiêm trang. Cảm giác mở vali của người khác cứ như so xổ số, anh ta xoa hai tay, trong lòng phập phồng mong đợi.

“Để tao nhòm xem chú em thân yêu này sao mà nặng thế!” Anh Cương vỗ nhẹ vào cái vali, tiếp đó từ từ kéo khóa vòng quanh vali, rồi kéo mạnh nắp vali ra.

“Ối ối ối…” Một giây sau khi mở vali, anh Cương đứng bật dậy, đầu đập vào nóc xe, nhưng hoàn toàn không cảm thấy đau, hai mắt trợn tròn, đờ đẫn nhìn cái vali.

“Cái gì mà làm anh phấn chấn thế, không phải là một vali vàng chứ.” Tiểu Mao liếc nhìn kính chiếu hậu, thấy vẻ mặt của anh Cương.

Không nhận được câu trả lời, anh Cương mồm há hốc mắt trợn tròn.

Tiểu Mao cảm thấy có gì đó không ổn, một tay tiếp tục cầm vô lăng lái xe, người thò qua xem thế nào, suýt nữa thì chết ngất tại chỗ, thi thể Lưu Bị co quắp biến dạng trong vali đang trợn trừng hai mắt nhìn hắn.

Đúng lúc đó, một có ánh đèn ô tô từ phía trước rọi tới, tiếng còi xe vội vã vang lên, anh Cương ngẩng đầu lên nhìn, lập tức hét to: “Mau phanh lại!”

Tiểu Mao giậm chân phanh một cách bản năng, quay đầu lại nhìn thấy một chiếc ô tô màu đen ở phía trước đang lao vào bọn chúng, hắn vội quay đầu đánh lái tránh. Mấy giây sau, ô tô phanh lại, bọn chúng nhìn thấy ô tô của mình bình yên vô sự, nhưng một chiếc xe Mercedes màu đen ở bên cạnh đã đâm vào một cây to ở bên đường, cái cây bị đâm gãy, đầu ô tô đang bốc ra một luồng khói đen.

Trong chiếc xe Mercedes, Đỗ Thông, nhân viên bán hàng của đại lý 4S đẩy túi khí an toàn ra, bước ra khỏi xe, mặc dù đầu anh ta hoa mắt chóng mặt bị túi khí an toàn đập vào, nhưng nhìn thấy cái cây bị gãy và khói đen ở đầu xe, anh ta biết lần này đã gây ra tai họa.

Anh ta vốn chỉ là mượn xe giúp bạn học cũ bên công ty tổ chức cưới hỏi, cả đi lẫn về chưa đến hai mươi ki-lô-mét, anh ta sẽ được hai nghìn tệ, thế nên anh ta mượn chiếc xe Mercedes 6S đang sửa chữa ở đại lý, không ngờ trên đường về lại xảy ra chuyện.

Đỗ Thông không kịp suy xét xem sẽ xử lý thế nào, vừa vò đầu bứt tai vừa xông đến phía trước xe taxi, đập mạnh vào cửa kính, gầm lên: “Con mẹ chúng mày xuống ngay cho tao, mày có biết lái xe không hả, đường rộng thế này, mày lao thẳng vào làn đường của tao làm gì? Mày bị mù hay điếc hả?”

Tiểu Mao lắc cửa kính xuống, rón rén nhìn anh ta: “Đại ca, người anh không sao chứ?”

“Người không sao?” Đỗ Thông chỉ vào chiếc Mercedes bị đâm đang bốc khói, sôi tiết chửi, “Xe bị đâm đến mức này, định thế nào đây? Mày định xử lý thế nào!”

“Em…” Tiểu Mao không biết phải làm sao, quay đầu nhìn anh Cương.

Anh Cương nhìn xác chết trong vali, từ từ đóng vali lại, một tay bịt mồm, giả vờ ho, nói rất nhỏ: “Đi, đi mau.”

Tiểu Mao quay đầu, giải thích với Đỗ Thông ngoài cửa xe: “Đại ca, em cũng không cố ý, anh thấy phải đền bao nhiêu tiền?” Tiểu Mao nói vẻ chân thành, đồng thời tay phải mò cần gạt số.

“Bao nhiêu tiền bây giờ tao làm sao biết được, mày gọi điện thoại cho công ty bảo hiểm, rồi… mẹ kiếp!”

Anh ta còn chưa nói hết, đã thấy tiểu Mao rồ ga, chiếc xe ầm ầm phóng đi.

Đỗ Thông vội thò tay túm lấy cổ áo tiểu Mao, tiểu Mao mặc kệ, hai tay nắm chặt vô lăng, ra sức đạp hết ga, hai chân Đỗ Thông chạy theo ô tô, nhưng người làm sao chạy nhanh được như ô tô, chạy được mấy chục mét, Đỗ Thông giật đứt cổ áo của tiểu Mao, ngã dập xuống đất, toàn thân sây sát.

Anh ta run rẩy đứng dậy, quay đầu nhìn về phía chiếc xe Mercedes, cảm giác toàn bộ bầu trời trên đầu đang đè sập xuống người mình.

•••

Bên kia, Phương Siêu và Lưu Trực khổ sở rình rập ở phía ngoài biệt thự rất nhiều ngày, mãi vẫn không tìm được cơ hội để ra tay.

Ba mặt biệt thự là tường cao hơn sáu mét, không thể leo vào leo ra. Mặt kia là một con sông và một rặng cây xanh ngăn cách, dưới sông thì không thành vấn đề, nước sông không sâu, với chiều cao của bọn chúng, cũng chỉ là ngựa nhỏ qua sông, để không bị ướt, Phương Siêu còn mua một cái thuyền độc mộc giấu trong bãi cỏ. Có điều phía sau rặng cây còn có một phòng bảo vệ, có mấy nhân viên bảo vệ trực trong đó, đây là phòng tuyến mà bọn chúng không đột phá được.

Khác với sự lo lắng sốt ruột của hai người bên ngoài biệt thự, tối nay Chu Vinh trong biệt thự rất vui vẻ.

“Tiểu Tây, em đừng gọi tôi là Tổng Giám đốc Chu, gọi tôi là anh Vinh đi.” Chu Vinh tự hạ thấp vai bậc của mình, đắm đuối nhìn Lý Tây phía trước bàn ăn.

Trên bàn bày những món ăn đựng trong đĩa nhỏ tinh xảo, là đồ ăn kiểu Tây được đầu bếp riêng chuyên nghiệp chế biến cẩn thận, bên cạnh là một dãy rượu vang, trên đầu là chùm đèn pha lê lộng lẫy, bộ dàn đang bật điệu nhạc du dương, không khí còn KTV[14] hơn cả KTV.

Bữa tối này khiến Lý Tây cảm giác ngày dài như năm, cô nàng không có kinh nghiệm trong việc ứng phó với loại đàn ông này, trong đầu lại chỉ nghĩ đến chuyện làm thế nào nhanh chóng vào thư phòng thăm dò tình hình, trông vừa căng thẳng lại vừa gượng gạo. May mà

Chu Vinh rất giỏi nói chuyện, nhìn dáng vẻ cô nàng như vậy, thấy đúng là thiếu nữ chưa va vấp ngoài xã hội, lại càng mở cờ trong bụng.

Sau khi ăn tối xong, Lý Tây thừa lúc Chu Vinh không để ý, lén lấy từ trong túi ra một chút bột, đổ vào trong ly của mình, cầm chiếc ly lắc mấy cái, đứng dậy đi đến bên Chu Vinh, cảm ơn sự tiếp đón nhiệt tình của anh ta ngày hôm nay, mời anh ta một ly. Người đẹp mời rượu tất nhiên là không từ chối, Chu Vinh cầm lấy ly rượu của cô nàng, cố tình xoay miệng ly đến chỗ có vết môi của Lý Tây, uống cạn một hơi, ly rượu này hơi có vị chát, nhưng anh ta cũng không để ý lắm, tiếp đó đưa lại chiếc ly cho Lý Tây, cố tình khẽ chạm vào tay cô nàng, Lý Tây cười e lệ rụt về.

Sau khi cơm no rượu say, Chu Vinh rốt cuộc vẫn muốn ngủ với Lý Tây, nhưng không phải theo kiểu mua dâm chơi gái, chỉ cần tiền là xong, anh ta muốn đàn bà phải bị thu hút bởi sức hấp dẫn của mình, bèn dẫn Lý Tây dạo khắp ngôi biệt thự, giả bộ kín đáo, khiêm nhường khoe khéo tài sản của mình, để đối phương càng sùng bái anh ta.

Lý Tây ngoài mặt hưởng ứng, thừa cơ thăm dò tình hình trong nhà Chu Vinh.

Sau khi đi dạo một vòng khắp ngôi biệt tự rộng lớn, chỉ còn thư phòng là Chu Vinh chưa đưa cô nàng vào, cô nàng vờ tỏ ra tò mò chỉ vào một căn phòng đóng cửa thốt lên: “Nhà anh rộng thật đây, mà căn phòng này để làm gì, em có thể vào tham quan được không?”

“Đây là phòng của giúp việc, không cần tham quan.”

“Ồ… thế còn gian phòng này ạ?” Lý Tây chỉ vào căn phòng bên cạnh.

“Cũng là phòng của giúp việc.”

“Ồ,” Lý Tây toát mồ hôi lạnh quan sát bốn phía xung quanh, đột nhiên phát hiện thấy một căn phòng ở phía đối diện cũng đang đóng cửa, nghĩ bụng căn phòng này không thể nào cũng vẫn là phòng của giúp việc, liền hỏi, “Căn phòng kia là để làm gì?”

“Thư phòng.” Chu Vinh hoàn toàn không cảm nhận thấy sau khi nghe thấy câu trả lời này, mắt Lý Tây sáng lên.

“Cho em vào tham quan một tí được không?”

“Ồ…” Chu Vinh do dự một giây, lập tức đáp, “Được chứ.”

Chu Vinh dẫn Lý Tây đi tới trước căn phòng, cửa phòng này khác với những căn phòng khác, trên cửa có lắp khóa vân tay. Chu Vinh đưa ngón tay lên ấn vào thiết bị đọc vân tay, cánh cửa tự động mở ra, anh ta đứng ở cửa chỉ một vòng, bảo: “Thư phòng của tôi rất đơn giản, không có gì.”

Anh ta đang định đóng cửa lại, Lý Tây chặn lại đi luôn vào trong phòng, nhìn giá sách reo lên: “Chà, anh nhiều sách thật đấy!”

Trên giá sách bày đầy những bộ sách đồ sộ, “Tư bản luận”, “Chủ nghĩa Marx - Lenin”, “Tuyển tập Mao Trạch Đông”, “Xây dựng chủ nghĩa xã hội mang đặc sắc Trung Quốc”, những cuốn sách này đều mới tinh, nhìn là biết chưa bao giờ sờ vào. Nhưng Lý Tây chăm chú nhìn những cuốn sách này đầy thích thú.

Chu Vinh nhìn dáng vẻ của cô nàng, trong lòng thấy hơi lạ, liền nói: “Phòng sách cũng không có gì để xem đâu, chúng ta lên tầng, ở

đó có ban công lớn cảnh rất đẹp.”

Lúc này, điện thoại di động của Chu Vinh đột nhiên đổ chuông, anh ta cầm lên nhìn thì thấy là Hồ Kiếm Nhân gọi, liền xin lỗi Lý Tây, để cô nàng một mình ở lại thư phòng, anh ta đi ra ngoài nghe điện thoại.

“Có việc gì?”

“Anh Vinh, xe của anh bị lái trộm ra ngoài, bị đâm rất thảm hại.”

Chu Vinh ngớ ra: “Xe gì?”

“Chính là con Mercedes mấy hôm trước đến đại lý 4S của mình, sau đó bị Lý Tây quệt xước ấy. Xe ở đại lý vừa sơn lại xong, hôm nay bị một thằng sale lái trộm ra ngoài cho người ta làm xe cưới để kiếm thêm, đâm vào cây, toàn bộ đầu xe đều biến dạng.”

“Tôi…” Chu Vinh sôi tiết, lại nghĩ đến nhân vật nữ chính trong cuộc hẹn tối nay vẫn đang ở trong thư phòng, lúc này anh ta cũng không tiện to tiếng chửi bậy, cố hạ thấp giọng quát, “Quá to gan, đại lý 4S của mình mà nhân viên dám tự tiện lái xe của tôi ra ngoài, thế thì ngày thường xe của khách hàng còn thế nào nữa? Đại lý quản lý cái kiểu gì! Sau này ai còn dám đến cửa hàng của tôi làm ăn!”

“Vâng, tính chất sự việc quá nghiêm trọng, em không dám tự quyết định, anh xem phải làm thế nào?”

“Thằng sale đấy thế nào rồi?”

“Nó không sao, chỉ có chiếc xe bị nát.”

Chu Vinh hít một hơi thở sâu, giận dữ nói: “Xử lý nghiêm vào, việc quản lý ở đại lý này có vấn đề. Tôi bố trí cho cậu mấy thằng em

qua xử lý thằng chó chết đó, sau đó cho nó tán gia bại sản, để tất cả những người khác đều ghi nhớ bài học lần này!”

Sau khi cúp máy, Chu Vinh điên tiết đi ra cửa, gọi đội trưởng đội bảo vệ ngày hôm đó, bảo anh ta lập tức dẫn vài người đến đại lý 4S gặp Hồ Kiếm Nhân.

•••

Lưu Trực nằm trong xe đờ đẫn nhìn về phía ngôi biệt thự của Chu Vinh, Phương Siêu nằm ở ghế sau đã ngáy o o.

Liên tiếp nhiều ngày chờ thời cơ để ra tay, mà vẫn chưa thấy, hai tên đều mệt mỏi bơ phờ, bàn nhau chia ra để canh chừng, nếu thực sự không có cơ hội, cũng chỉ còn cách quay đầu tìm Phương Dung để ra tay, lấy sạch những món đồ văn vật cổ trong nhà ông ta, rồi tìm cách bán sau vậy.

Lúc này, Lưu Trực nhìn thấy có ô tô đi ra từ ngôi biệt thự của Chu Vinh, một cái, hai cái, ba cái nối tiếp nhau, sau khi ra khỏi biệt thự, ô tô đổi hướng, phóng thẳng về phía bọn chúng.

Lưu Trực vội vỗ gọi Phương Siêu tỉnh dậy, hai tên đang tập trung cảnh giác cao độ thì thấy cả ba chiếc xe đều đi qua luôn, liền thở phào nhẹ nhõm, Phương Siêu đang cằn nhằn Lưu Trực không có việc gì cũng làm mất giấc ngủ của hắn, đột nhiên nhìn qua rặng cây bên bờ kia con sông thấy phòng bảo vệ đằng sau ngôi biệt thự tắt đèn, hắn lập tức tỉnh như sáo sậu, lấy chiếc kính viễn vọng ra cẩn thận quan sát một hồi.

•••

Chu Vinh dặn dò Hồ Kiếm Nhân giải quyết chuyện ở đại lý 4S xong, nén cơn giận, hít một hơi thở sâu, lấy lại vẻ mặt tươi cười, quay vào thư phòng, thấy Lý Tây đang thẩn thơ ngắm quanh phòng khách.

“Xin lỗi em, vừa nãy công ty có chút việc phải giải quyết.” Chu Vinh cười nói, đột nhiên ánh mắt anh ta liếc thấy một vật hình khuyên tròn trên tường, khẽ cau mày, sự cảnh giác thoáng hiện trong lòng, quay đầu nhìn gương mặt hết sức ngây thơ của Lý Tây, cảm giác nghi ngờ trong lòng biến mất, anh ta hỏi dò, “Vừa nãy em một mình làm gì vậy?”

“Có làm gì đâu, chỉ biết ngồi buồn ở đây chờ anh thôi, đồ đạc nhà anh trông đều sang trọng thế này, em không dám nghịch linh linh.”

“Ha ha, sao em nhát gan thế.” Chu Vinh bước đến trước mặt cô nàng, chăm chú nhìn đắm đuối, chậm rãi nói, “Tối nay em ở lại nhé.”

“Ồ…” Lý Tây không biết trả lời thế nào.

“Được không?”

“Em…” Lý Tây vội nghĩ cách kéo dài thời gian, “Anh Vinh, em thấy khát nước, anh rót cho em cốc nước được không?”

“Được chứ.” Chu Vinh mỉm cười, đang định quay người, đột nhiên, bụng anh ta phát ra một âm thanh nghe thấy rõ, anh ta ngượng ngập nhìn Lý Tây, tiếp đó lại một âm thanh nữa.

Đúng lúc quan trọng thì buồn đi ngoài, làm thế nào đây. Chu Vinh nghĩ bụng có nên cố nhịn một lúc không, nhưng không ngờ cảm giác buồn đi ngoài vô cùng thôi thúc, hoàn toàn không cho anh ta cơ hội

cố nhịn, có vẻ như sắp không kịp đến nơi, một tiếng trung tiện phát ra không kìm chế được, anh ta cảm thấy nong nóng ở sau quần lót, vội nói lời xin lỗi rồi kẹp đít chạy ra khỏi thư phòng.

Sau khi anh ta ra ngoài, Lý Tây cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, thuốc xổ đã có tác dụng.

Sau khi nhận được lời mời của Chu Vinh, Lý Tây liền suy nghĩ xem sẽ đối phó thế nào, cuối cùng cô nàng nghĩ ra một chiêu độc lạ - dùng thuốc xổ, một liều lớn thuốc xổ có công hiệu đặc biệt đủ làm cho người ta mệt phờ vì đi ngoài, đến lúc đó cho dù Chu Vinh định có hành vi bất chính đối với cô nàng, ắt cũng lực bất tòng tâm.

Chu Vinh chạy ra nhà vệ sinh, Lý Tây vội chạy lại chỗ vật hình tròn cạnh tường, đưa tay lên xoay. Cô nàng nhận ra đây là một chiếc két an toàn ngầm trong tường, vật hình tròn chính là vòng quay mật mã, chỉ là làm thế nào để xoay mở được cái vòng xoay mật mã này là một vấn đề.

Cô nàng xoay mấy vòng, lại đưa tai dán chặt lên tường cẩn thận lắng nghe âm thanh, không thể nghe thấy gì, cô nàng lại định dùng sức mở ra, nhưng khe hở ở két an toàn cực nhỏ, đầu mũi kim cũng không nhét vào được. Thử rất nhiều lần, vẫn không có cách nào, đang không biết làm gì, cô nàng nghe thấy bên ngoài lại vang lên tiếng bước chân, cô nàng vội chạy đến phía trước giá sách, tiếp tục quan sát như thể chưa có chuyện gì xảy ra.

Lần này Chu Vinh ở trong nhà vệ sinh bị Tào Tháo đuổi đến mức xây xẩm mặt mày, từ khi anh ta có ký ức đến giờ, mười mấy năm rồi, cũng có lúc bị Tào Tháo đuổi, nhưng dữ dội như lần này thì đúng là chưa từng có, thậm chí toàn bộ những thứ vừa ăn vào bữa tối

đều xổ hết ra rõ mồn một. Đi một hồi, vừa xách quần lên, một cơn nữa lại ập đến. Ở trong nhà vệ sinh đến hơn mười phút, toàn thân rã rời, mặt tái mét, cho đến khi bụng không còn chút nước thừa nào nữa mới đứng dậy, nhưng vẫn cảm giác trong bụng vẫn cồn lên. Anh ta cố gắng rửa ráy một hồi, thay một bộ đồ ở nhà khác, bảo giúp việc lấy thuốc tiêu chảy để uống, cũng không dám uống nhiều nước, chỉ nhấp một ngụm nhỏ. Nghĩ bụng tình hình thế này tối nay cũng không thể tiêu thụ được sinh vật đẹp đẽ của trần gian là Lý Tây, liền qua thư phòng giải thích với cô nàng, bảo bảo vệ đưa cô nàng về, hẹn lại vào hôm khác.

Sau khi quay vào thư phòng, giải thích với cô nàng chắc là hôm nay ăn phải gì đó bị đau bụng, Lý Tây cũng nói đấy là chuyện thường lành, rất thông cảm. Đang nói chuyện, bỗng Chu Vinh chú ý đến vòng quay mật mã của cái két an toàn, lập tức sa sầm nét mặt, thái độ đối với Lý Tây thay đổi một trăm tám mươi độ, anh ta chất vấn luôn: “Cô là ai?”

“Em… em là Lý Tây.”

Chu Vinh bước đến trước mặt cô nàng, nắm lấy cánh tay cô nàng, đẩy cô nàng đến trước cái két an toàn: “Tại sao cô lại xoay cái này?”

“Em có quay đâu.” Lý Tây hoảng hốt giải thích.

“Không quay? Hai lần vào phòng, tôi đều nhìn thấy vị trí con số trên vòng quay mật mã thay đổi, lần đầu tiên tôi nghĩ là cô tò mò tiện tay nghịch, lần này thì sao?”

“Anh… anh đừng đến gần tôi!” Lý Tây biết đã bị Chu Vinh phát hiện, không thể giải thích được, đành lùi ra sau, tay phải khẽ lần đến

miệng túi quần bò, ở đó có giấu một con dao gấp nhỏ, đây là vũ khí phòng thân cô nàng đã chuẩn bị trước cuộc hẹn, nếu như cuối cùng thuốc xổ và món vũ khí phòng thân này đều thất bại, cô nàng chỉ còn cách giơ quân bài là cảnh sát ra để Chu Vinh thả cô nàng.

Thấy bộ dạng của cô nàng, đúng như phỏng đoán của mình, lúc này Chu Vinh cũng không vội, bình thản ung dung bước đến phía trước cái két an toàn, cười nói: “Nói xem, cô là ai, tại sao có ý đồ đối với tôi? Nếu cô không nói thật, hôm nay không thể rời khỏi chỗ này bình yên, bên ngoài biệt thự đều là vệ sĩ của tôi, cô không thể thoát ra nổi.”

“Tôi…” Lý Tây hoảng hốt, không biết phải nói gì.

Chu Vinh sờ lên vòng quay mật mã, cười nói: “Tính ra, cô đã xoay vòng mật mã khoảng hai mươi phút, sao, vẫn không mở được à? Ha ha, cô không xoay được là đúng thôi, cho dù là siêu trộm tinh vi nhất trên đời này cũng không thể mở được két an toàn của tôi. Bởi vì…” Chu Vinh bóp chặt cái vòng mật mã, kéo mạnh, không ngờ cả chiếc vòng mật mã đã bị anh ta kéo rời ra.

“Bởi vì đây chỉ là vật trang trí, cho những kẻ đần độn như cô xoay cho vui thôi, bản chất của nó là két an toàn điều khiển bằng âm thanh, không có giọng của tôi, không ai có thể mở được, cố mở sai cách, nó sẽ tự động tiêu hủy toàn bộ đồ bên trong.”

“Cao cấp thế sao!” Đột nhiên có giọng đàn ông từ cửa vọng vào.

“Tất nhiên là cao cấp, đồ nhập khẩu mấy chục triệu tệ… Ai!”

“Đừng gọi người đến, nếu không tao chỉ còn cách nổ súng cùng chết.” Phương Siêu cười nhạt sau cái mặt nạ.

Hắn cầm súng uy hiếp Chu Vinh, Lưu Trực đóng cửa thư phòng lại, đi về phía Lý Tây, Lý Tây vừa nghĩ xem làm thế nào để kháng cự lại thì bị Lưu Trực chém một bàn tay vào gáy, toàn thân cô nàng bủn rủn ngã lăn ra đất, giả vờ ngất xỉu, lập tức bị Lưu Trực dùng dây thừng trói chặt lại.

“Các anh… các anh là ai?” Chu Vinh thấy một người cầm súng, người kia chém một nhát đã làm Lý Tây ngất xỉu, có thể nhận ra hai người này không phải là bọn trộm cắp vặt.

“Đừng căng thẳng, ông chủ Chu, chúng tôi chỉ muốn mượn của anh chút tiền.” Phương Siêu nhẹ nhàng nói.

“Tiền, dễ nói, dễ nói.” Chu Vinh cố nuốt nước bọt.

Lưu Trực bước đến chỗ cái két an toàn, nghiên cứu một hồi, chưa bao giờ thấy loại két an toàn cao cấp như vậy, khóa ở đâu cũng không phát hiện ra, bất giác thốt lên: “Két an toàn điều khiển bằng âm thanh, đúng là cao cấp! Tôi thử xem.” Hắn ho một tiếng, dõng dạc nói, “Vừng ơi mở ra!”

Cái két an toàn hoàn toàn không có phản ứng.

“Thằng ngốc, thiết bị cao cấp như thế này làm gì có chuyện dùng mật mã?” Phương Siêu quát một câu, đưa súng gí vào thái dương Chu Vinh, đe dọa, “Nói mật mã, ngay! Đếm đến ba là nổ súng. Một… hai…”

“Vừng ơi mở ra!” Chu Vinh buột miệng.

Một tiếng động vang lên, một cánh cửa từ bức tường bật ra, cái két bảo hiểm nghe tiếng liền mở ra.

“Quả là cao cấp!” Lưu Trực giơ ngón tay cái về phía Chu Vinh, lập tức sát lại xem một hồi, cái két không lớn, bên trong chỉ có đầy các loại hợp đồng và một cái USB nhỏ ở bên trên.

Lưu Trực lục soát một hồi, báo cáo Phương Siêu: “Bên trong không có tiền.”

“Không có tiền?” Phương Siêu tiếp tục chĩa khẩu súng ngắn vào Chu Vinh, thò đầu ra nhòm vào trong két an toàn, ngạc nhiên nói, “Cái két cao cấp như thế này, mà bên trong lại không đựng tiền?”

“Người anh em, tôi… tôi không để tiền trong nhà.” Chu Vinh lắp bắp giải thích.

“Con mẹ mày!” Lưu Trực đạp một cú vào người Chu Vinh, khiến anh ta ngã nhào, tiếp đó lại đá mạnh mấy nhát, lấy dây thừng ra quấn chằng chịt trói Chu Vinh lại.

Chu Vinh liên tục van xin, Phương Siêu chất vấn: “Tao hỏi mày lần nữa, nhà mày giấu tiền ở đâu?”

“Nhà tôi đúng là không cất tiền.” Đúng là Chu Vinh nói thật, mặc dù anh ta có tiền nhưng ở tài khoản ngân hàng, không có việc thì ai cất tiền trong nhà làm gì.

Phương Siêu nghiến răng hỏi: “Mày nói thật chứ?”

“Tôi nói thật, tôi nói thật,” Chu Vinh mặc dù là ông chủ lớn, nhưng ông chủ lớn cũng làm bằng xương bằng thịt, bị tội phạm cùng đường uy hiếp, cũng không còn tí uy nào, vội đáp, “Nhà tôi không có tiền, trong bàn có thể có mấy nghìn tệ, các anh chê ít, chỗ tôi có thể chuyển khoản qua ngân hàng.”

Lưu Trực giận dữ nói: “Mày tưởng bọn tao ngốc hả, sẽ nhận tiền chuyển khoản?”

Lưu Trực nghĩ đến chuyện hai bọn chúng vất vả rình mò canh chừng bao nhiêu ngày, hôm nay cuối cùng cũng tìm được cơ hội vào ngôi biệt thự lớn này, kết quả không có thu hoạch gì, lại càng điên tiết, giơ chân đạp lấy đạp để vào người Chu Vinh, Chu Vinh đau quá kêu lên oai oái, bụng căng thẳng lại lên cơn buồn đi ngoài, trong lúc bị đá, xổ luôn ra.

Phương Siêu chăm chú nhìn nét mặt anh ta mấy giây, thấy một khoảng vàng ở mông anh ta, bốc mùi thôi thối, mặc dù trong đời hắn đã đánh người rất nhiều lần, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy bị đánh lòi ra cả phân, nói bị đánh lòi cả phân ra tất nhiên là nói thật, nghĩ đến đấy, hắn bất giác thấy bi ai: “Mày khiến chúng tao mắc lừa thảm hại, mày nói trong nhà mày chất đống toàn tiền, kết quả, kết quả!”

Lưu Trực càng điên tiết: “Đánh chết nó luôn đi, đủ lắm rồi!”

Chu Vinh không còn tâm trí để quan tâm đến chuyện mình đã lừa hai gã này rằng trong nhà toàn là tiền lúc nào, bây giờ chỉ mong được tha mạng sống, nghe thấy đối phương nói sẽ cho mình chết, vội nghĩ đến cái vali của Chu Diệc Phi vẫn để trong nhà anh ta, bên trong đựng một triệu đô la Mỹ anh ta chuẩn bị cho Chu Diệc Phi, vội nói: “Có tiền, có tiền, tôi nghĩ ra rồi, trong cái vali ở chỗ kia có tiền.”

Lưu Trực dừng lại không đánh nữa, theo chỉ dẫn của Chu Vinh, lôi từ góc tường ra một chiếc vali du lịch, mở ra thấy toàn là quần áo, đồ dùng, tìm một hồi chỉ thấy ba cái thẻ nạp tiền của trung tâm

Thủy liệu trị giá mười nghìn tệ, giơ thẻ lên hỏi: “Đây là số tiền mày nói hả!”

Chu Vinh vội giải thích trong vali có một cái nút là công tắc, bấm vào sẽ có một ngăn ngầm, bên trong có một triệu đô la Mỹ.

Sau khi Lưu Trực mở ra, quả nhiên tìm thấy một triệu đô la Mỹ, Phương Siêu kiểm tra một hồi, chắc chắn không sai. Một triệu đô la Mỹ tương đương hơn sáu triệu nhân dân tệ, đây là một số tiền lớn rồi. Hai tên lại đe dọa uy hiếp Chu Vinh các kiểu, trong khi đó Chu Vinh lại không nín được, đau bụng xổ thêm mấy lần, cũng không lấy đâu ra thêm tiền để đưa nữa.

Bọn chúng thấy vậy, biết là Chu Vinh không nói dối, cũng đành thôi.

Phương Siêu vẫn chưa hài lòng, đi đến chỗ cái két an toàn, tìm một hồi, bên trong toàn là hợp đồng, những thứ này đối với bọn chúng hoàn toàn không có tác dụng gì, duy chỉ có một chiếc USB bị vứt lẻ loi một bên, trông khá kì quặc.

Phương Siêu cầm chiếc USB lên, hỏi Chu Vinh: “Trong này chứa gì?”

Chu Vinh vừa nhìn thấy chiếc USB, lập tức phát hoảng, đáp: “Chỉ có một số tài liệu công việc, không có gì.”

Phương Siêu chăm chú nhìn vào mắt anh ta mấy giây, trong lòng biết có gì đó bất thường, hắn cầm chiếc USB ra chỗ máy vi tính, bật máy cắm chiếc USB vào, mở USB tìm thấy mấy văn bản, mở một bảng excel trong đó ra, thấy viết đầy tên người, con số và thời gian, địa điểm. Phương Siêu suy nghĩ mấy giây, liền hiểu ra, nhìn về phía

Chu Vinh: “Đây là danh sách những người mày đã gửi tiền hối lộ đúng không?”

Lý Tây đang nằm sõng soài dưới mặt đất, hoa mắt chóng mặt, nghe thấy câu hỏi đó, cố gắng tập trung tinh thần, lén nhìn về phía bọn chúng quan sát.

Chu Vinh cúi đầu không dám nhìn thẳng vào Phương Siêu, run bần bật, nói: “Cái… những cái này không có giá trị gì đối với các anh, các anh lấy tiền đi là được.”

“Cái vali tiền này ấy hả, tất nhiên là phải lấy rồi.” Phương Siêu rút chiếc USB ra, “Có điều cái USB này tôi cũng sẽ cầm đi, nếu sau khi tỉnh dậy, ông chủ Chu báo cảnh sát, chiếc USB này sẽ thuộc về cảnh sát.”

“Tỉnh dậy cái gì?” Chu Vinh không hiểu.

Lưu Trực cười nhạt một tiếng, chém một nhát vào gáy Chu Vinh.

“Ối, ối.” Chu Vinh đau quá hét lên, nhưng chưa ngất đi, cuống lên bảo, “Các anh ghi lại số điện thoại của tôi, ngày mai tôi sẽ đem tiền chuộc lại chiếc USB.”

Phương Siêu ghi lại số điện thoại của anh ta, ra hiệu cho Lưu Trực. Lưu Trực lại chém một nhát nữa vào gáy Chu Vinh, Chu Vinh một lần nữa đau quá hét lên, Lưu Trực hơi cau mày, nhanh chóng chém nhát nữa, mấy lần như vậy, cuối cùng cũng chém đúng vị trí, đủ lực, Chu Vinh mới ngất xỉu lăn ra đất.

Phương Siêu giắt súng vào thắt lưng, cảm thấy thiết kế ngăn ngầm của chiếc vali du lịch này rất hay, liền bảo Lưu Trực cầm cả chiếc vali rời đi.

Toàn bộ quá trình, Lý Tây ngã gục bên cạnh giả vờ ngất đều nghe thấy.

CHƯƠNG 33

Chính vì vụ án Diệp Kiếm bị sát hại, dẫn ra hàng loạt phản ứng dây chuyền phía sau. Ở hiện trường Diệp Kiếm bị hại tìm thấy thẻ của trung tâm Thủy liệu, dựa vào tấm thẻ, Trương Nhất Ngang tìm ra Giám đốc trung tâm Chu Kỳ, vì bị Trịnh Dũng Binh lừa tiền, Chu Kỳ đã tố giác anh ta, cảnh sát điều tra Trịnh Dũng Binh phát hiện ra Lưu Bị đang bỏ trốn, chính vì hành tung lần này bị lộ, Lưu Bị muốn làm một vụ cuối cùng kiếm mấy triệu gác kiếm rửa tay, nên hắn mới mạo hiểm lấy trộm chiếc chuông đồng cỡ nhỏ của Chu Diệc Phi, không ngờ trong vali đựng chiếc chuông đồng có cài thiết bị định vị, hắn bị Hoắc Chính tìm ra và giết chết, Hoắc Chính kéo cái vali đựng xác chết và chiếc chuông đồng rời đi, gặp phải xe taxi giả của tiểu Mao, cái vali bị tiểu Mao cướp mất, trên đường lái xe, anh Cương và tiểu Mao mở vali ra hoảng sợ hồn bay phách lạc, ô tô đi chệch đường, khiến chiếc Mercedes do Đỗ Thông lái bị đâm, sau khi chiếc xe Mercedes bị đâm, Chu Vinh cử vệ sĩ của mình đi xử lý, Phương Siêu và Lưu Trực phát hiện thấy toàn bộ vệ sĩ ở phía sau căn biệt thự đều rời đi, thừa cơ lẻn vào, uy hiếp Chu Vinh, cướp tiền và lấy đi chiếc USB chứa bằng chứng phạm tội quan trọng nhất của Chu Vinh.

Trương Nhất Ngang vẫn không hay biết gì về tất cả mọi chuyện xảy ra trong ngày hôm nay, tối nay cảnh sát đang tập trung toàn bộ lực lượng bắt một người.

“Sếp ạ, Dương Uy vừa báo tin về, Mai Đông đã đến Tam Giang Khẩu, bảo hắn một tiếng nữa đến gặp, địa điểm ở ngay khách sạn Đình Xa Phong Lâm Vãn, còn chưa biết số phòng.” Chập tối, Vương Thụy Quân và Tống Tinh vội vã xông vào phòng làm việc của Phó trưởng công an Trương, báo cáo thông tin khẩn cấp này.

“Sao nhanh thế!” Trương Nhất Ngang trợn tròn mắt, tốc độ như vậy hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của anh ta, hôm qua vừa mới chốt kế hoạch dùng Dương Uy để nhử Mai Đông, hôm nay Mai Đông đã đến, siêu nhân hay sao.

Tống Tinh giải thích: “Dương Uy nhận được điện thoại từ đệ tử của Mai Đông, hắn ta cũng không chắc chắn thông tin là thật hay giả, theo em, nhất định là Mai Đông đang cố ý thăm dò hắn ta, Mai Đông không ở đại lục, cho dù có định về Tam Giang Khẩu, cũng làm gì có chuyện một ngày là về được? Chắc chắn là Mai Đông đã cho đệ tử đến canh chừng ở khách sạn Đình Xa Phong Lâm Vãn, xem Dương Uy đến gặp có dẫn theo người không, nếu chắc chắn an toàn, mấy hôm tới Mai Đông mới lén về Tam Giang Khẩu gặp hắn ta.”

Trương Nhất Ngang cau mày hỏi: “Vậy các anh định làm thế nào?”

Tống Tinh nói: “Để Dương Uy đi đến đó một mình, chúng ta cử mấy cảnh sát mặc thường phục canh chừng ở đường phía ngoài khách sạn, không trực tiếp tiếp xúc với Dương Uy, tránh rút dây động rừng.”

Trương Nhất Ngang lo lắng nói: “Nhỡ đâu Mai Đông đến thật thì sao? Nếu chỉ cử mấy cảnh sát mặc thường phục sợ là không ứng

phó được.”

Tống Tinh lắc đầu: “Không thể nào, tôi dám đảm bảo tuyệt đối là thăm dò, Mai Đông chắc chắn không đến!”

Thấy vẻ hết sức tự tin của ông ta, lúc đầu Trương Nhất Ngang cũng cảm thấy Mai Đông không thể nhanh như vậy được, nhưng nghĩ đến sự đảm bảo tuyệt đối của Tống Tinh, ông ta là người cược gì sai đấy, vụ này hẳn là không chắc chắn, Mai Đông rất có khả năng sẽ đến thật.

Mặt anh ta đổi sắc, lập tức lắc đầu: “Tuyệt đối không được lơ là sơ suất, các anh lập tức bàn bạc đưa ra hai phương án, chưa đến thì làm thế nào, đến rồi thì bắt thế nào! Phải coi như Mai Đông đã đến thật để ứng phó!”

Mặc dù Tống Tinh vẫn một mực giữ quan điểm của mình, cho rằng Mai Đông chắc chắn không thể nhanh như vậy, không cần phải ra quân rầm rộ, nhưng lãnh đạo đã ra lệnh, ông ta đành phải làm theo, liền gọi mấy vị cảnh sát hình sự già đáng tin cậy đến phòng làm việc của Phó trưởng công an Trương, mấy người bàn bạc ngay tại đó.

Thời gian gấp rút, họ căn cứ vào tình hình bản đồ giao thông khu vực xung quanh khách sạn, chỉ vài phút đã tạm quyết phương án kế hoạch.

Đầu tiên, tối nay toàn bộ đội cảnh sát hình sự đều tham gia vào kế hoạch tác chiến, tất nhiên rồi, để đề phòng Mai Đông cho đệ tử đến theo dõi ngoài cơ quan, hết giờ làm việc toàn bộ cảnh sát hình sự vẫn thay đồ thường phục ra về như bình thường, sau khi ra ngoài, từng người sẽ có mặt ở vị trí của mình chờ lệnh theo chỉ thị

của Vương Thụy Quân, Tống Tinh, những thành viên quan trọng mang theo súng ngắn.

Thứ hai, toàn bộ những ngã rẽ giao thông quan trọng trong phạm vi cách khách sạn một ki-lô-mét, đều bố trí cảnh sát mặc thường phục âm thầm mai phục, hình thành hai vòng khép kín trên bản đồ, có thể bao vây, có thể chi viện, có thể truy đuổi tấn công.

Thứ ba, bên trong khách sạn, mấy cái cửa và lối đi phía ngoài đều có cảnh sát thường phục cắm chốt, nếu Mai Đông đến sẽ bắt luôn, nếu không đến thì lui quân, tiến có thể công, lui có thể giữ, kế sách này về cơ bản là vô cùng chặt chẽ.

Mọi người bàn xong, đều nhìn Trương Nhất Ngang, nghĩ bụng kế hoạch hành động tấn công phòng thủ đều chặt chẽ như vậy chắc chắn sẽ được lãnh đạo khen ngợi.

“Sếp, anh thấy thế nào?”

“Rất không ra gì!” Trương Nhất Ngang lắc đầu rất không hài lòng, hoàn toàn không quan tâm đến thể diện của họ, buột miệng nói luôn, “Phương án hành động này của các anh, bề ngoài xem chừng tội phạm không thể trốn thoát được, thực tế thì sao, chỉ có hình thức, hoàn toàn không chạm đến linh hồn của việc bắt giữ tội phạm!”

Câu hỏi thử thách đến từ chốn sâu xa trong linh hồn lập tức khiến những người cảnh sát hình sự già run sợ, mọi người lật bật hỏi: “Làm thế nào… làm thế nào mới có thể chạm đến linh hồn của phương án bắt giữ tội phạm?”

“Điểm thiết yếu nhất quan trọng nhất của phương án bắt giữ tội phạm là gì? Là bắt được người!”

“Đúng thế.” Mọi người đều rất tán thành.

“Tôi hỏi các anh, các anh có cài thiết bị nghe lén trên người Dương Uy không?”

“Không thể cài thiết bị nghe lén!” Tống Tinh quả quyết nói, “Nếu sau khi vào trong, Dương Uy bị khám người, tìm ra thiết bị nghe lén, không những kế hoạch hành động của chúng ta lập tức bại lộ, mà còn rất có khả năng sẽ hại chết Dương Uy. Loại thiết bị nghe lén dùng cho đặc công gắn dưới đế giày như trên ti vi, chúng tôi không thể kiếm được trong thời gian ngắn.”

“Đúng là như vậy! Dương Uy đi vào một mình, hắn ta ở trong đó xảy ra chuyện gì, không ai trong chúng ta biết, hành động của chúng ta chỉ dựa vào thông tin do hắn ta nhắn ra. Có phải là anh định để Dương Uy tìm cơ hội gửi lệnh cho anh bằng điện thoại di động?”

Tống Tinh “ừ” một tiếng, gật đầu.

“Theo như tôi thấy, sự thành bại của kế hoạch này hoàn toàn phụ thuộc vào Dương Uy!”

Mọi người suy nghĩ giây lát, đây là sự thật.

Trương Nhất Ngang phân tích: “Anh bảo Dương Uy sau khi vào trong đó tìm cơ hội nhắn tin cho anh qua điện thoại di động, hắn ta tìm được cơ hội gì chứ, đi vệ sinh? Nhà vệ sinh nam không cần đóng cửa. Hắn ta không thể nào vờ là đi đại tiện để đóng cửa đúng không, vừa gặp đã đi đại tiện, Mai Đông có ngốc mới không có phản ứng!”

Tống Tinh giải thích: “Tôi còn bảo hắn nếu không có cơ hội dùng điện thoại di động, thì đợi đến khi ra ngoài thông báo cho tôi.”

“Hừm, sau khi ra ngoài, anh có đảm bảo được là sau khi Dương Uy ra ngoài, Mai Đông vẫn còn ở trong khách sạn không? Mai Đông lại không rời đi trước được hay sao, lấy cớ cho đệ tử cố tình ngồi với Dương Uy, giám sát hành động của Dương Uy khoảng một tiếng đồng hồ rồi mới cho hắn đi? Lúc đấy, Mai Đông đã không còn ở Tam Giang Khẩu từ bao giờ rồi!”

Lưng Tống Tinh toát mồ hôi hột.

“Cho dù loại trừ tình huống Mai Đông biết cách chống lại điều tra trinh sát, anh hiểu được bao nhiêu về Dương Uy, liệu hắn có bán đứng kế hoạch của chúng ta không?”

“Cái này…” Tống Tinh nuốt một miếng nước bọt, “Hôm qua chúng ta đã thống nhất với hắn ta về các điều kiện, tôi nghĩ… tôi nghĩ hắn không dám chơi chúng ta. Nếu hắn định chơi chúng ta, cũng sẽ không chủ động báo cho chúng ta chuyện Mai Đông hẹn hắn đến gặp mặt.”

“Trước thì là như vậy, sau thì sao? Sau khi gặp Mai Đông, liệu hắn có hối hận không, cho dù hắn không có ý định bán đứng chúng ta, nếu nói chuyện sơ suất, bị Mai Đông phát hiện ra có vấn đề thì sao? Nếu hắn ta bị Mai Đông khống chế ngay tại chỗ, sau đó Mai Đông bắt hắn gửi thông tin tình báo giả cho chúng ta, rồi thừa cơ trốn khỏi vòng vây của chúng ta, thì làm thế nào! Cho nên tôi nói, dựa vào phương án này của chúng ta, kết quả cuối cùng thành hay bại hoàn toàn phụ thuộc vào Dương Uy với đủ các loại rủi ro, rủi ro cực lớn!”

“Cái này…” Tất cả đều cảm thấy toàn thân nổi gai ốc, họ không hề suy xét đến đủ những rủi ro liên quan đến Dương Uy.

Vẻ mặt Tống Tinh hiện rõ sự ngại ngùng, những lời phân tích của Phó trưởng công an Trương khiến ông ta tâm phục khẩu phục, ông ta gãi đầu tự trách: “Sao tôi lại không nghĩ đến những điều này nhỉ!”

Vương Thụy Quân hứ một tiếng: “Nếu anh nghĩ được, thì anh đã là Phó trưởng Công an từ lâu rồi, đấy chính là sự chênh lệch về kinh nghiệm, về trình độ giữa chúng ta và Phó trưởng Công an!”

Mọi người đều tự cảm thán rằng mình không đạt đến trình độ đó, lại hỏi: “Sếp, thế chúng ta phải làm thế nào?”

“Nếu đã hẹn ở khách sạn Đình Xa Phong Lâm Vãn, thì chúng ta cứ gặp Lục Nhất Ba bảo ông ta giúp.”

“Bảo Lục Nhất Ba giúp?” Mọi người ngớ ra không hiểu.

“Vụ án Diệp Kiếm cho đến giờ vẫn không có tiến triển gì, manh mối duy nhất là tấm thẻ VIP của khách sạn Đình Xa Phong Lâm Vãn, tôi cứ cảm thấy Lục Nhất Ba chắc chắn còn giấu giếm điều gì đó, chúng ta nhân dịp này tiếp xúc nhiều hơn với Lục Nhất Ba. Đồng thời, Lục Nhất Ba giúp cảnh sát bắt người, Chu Vinh nhất định sẽ nhận được thông tin về việc này, lần trước chúng ta dùng kế ly gián, mặc dù không biết hiệu quả ra sao, nhưng thế nào cũng để lại một vết gợn trong lòng Chu Vinh, nếu lần này Lục Nhất Ba lại giúp cảnh sát bắt người, mâu thuẫn giữa Chu Vinh và Lục Nhất Ba ắt sẽ sâu hơn, chưa biết chừng sẽ có hiệu quả bất ngờ!”

Mọi người suy nghĩ, đều rất tán thành, nếu Chu Vinh biết Lục Nhất Ba giúp cảnh sát bắt người, cho dù Lục Nhất Ba có giải thích với Chu Vinh, liệu anh ta còn có thể tin tưởng Lục Nhất Ba như

trước? Nếu quan hệ giữa hai người rạn nứt, biết đâu sẽ lật luôn được quân bài chủ.

Nhưng vẫn còn một vấn đề, Vương Thụy Quân đưa ra câu hỏi mà mọi người đều đang thấy nghi hoặc: “Mặc dù địa điểm là khách sạn Đình Xa Phong Lâm Vãn, nhưng chúng ta bắt người, Lục Nhất Ba giúp bằng cách nào được? Nhờ bảo vệ của khách sạn cũng không giúp được.”

“Lợi dụng trung tâm Thủy liệu chứ, anh Quân của tôi!”

CHƯƠNG 34

Sau khi ô tô đến bãi đỗ xe của khách sạn Đình Xa Phong Lâm Vãn, Dương Uy vẫn nắm chặt vô lăng, chần chừ không tắt máy. Anh ta ngồi trong ô tô châm một điếu thuốc, trong lòng do dự.

Nhớ năm xưa bốn huynh đệ ở Tam Giang Khẩu oai phong lừng lẫy biết bao, không một nam sinh trung học nào không biết đại danh của bọn họ, học sinh đánh nhau hội đồng, chỉ cần có người lôi bốn chữ "Mai Lâm Dương Tạ" ra, là có thể dập được một trận chiến. Bây giờ cả xã hội đã hoàn toàn thay đổi, chỉ có những thằng ngốc mới hét đánh hô giết, bốn huynh đệ cũng mỗi người mỗi nơi, anh tư Tạ Thiệu Binh bị ô tô đâm chết khi chạy trốn, anh cả Mai Đông ở Ma Cao lại làm ăn phát tài, chỉ có điều không dám về Tam Giang Khẩu, để lại Lâm Khải và anh ta ở lằn ranh phạm pháp, làm công việc cho vay lãi và đòi nợ, cho vay lãi vốn đã có hơi hướng phạm pháp, bây giờ Lâm Khải đã chết, anh ta đổ nước giải vào mồm Phương Quốc Thanh dẫn đến vụ biểu tình, công an định dồn anh ta vào chỗ chết, nếu không hợp tác với công an, những sự việc bất chính của anh ta bị cảnh sát lôi ra, chắc chắn sẽ bị xử vài năm, không thoát được.

Giúp công an nhử Mai Đông về, dù là xét về tình hay là về lợi ích, Dương Uy đều không thể xuống tay được. Nhưng Phó trưởng công an Trương đã nói rõ, nếu không bắt được Mai Đông, vẫn phải bắt Dương Uy. Đã ba bốn mươi tuổi, đều có vợ có con rồi, trước hai

lựa chọn vô cùng khó khăn, Dương Uy quyết định thôi đành hi sinh huynh đệ của mình vậy.

Anh ta dập tắt thuốc lá, tắt máy ô tô, xuống xe bước về phía khách sạn.

Hôm nay anh ta nhận được cú điện thoại do đệ tử của Mai Đông gọi đến, thằng đệ tử nói anh Đông bảo anh ta đến khách sạn Đình Xa Phong Lâm Vãn gặp mặt. Dương Uy lập tức nói với Tống Tinh về thông tin này, Tống Tinh không cử người trực tiếp tiếp xúc với anh ta, mà dặn anh ta phải làm gì tiếp theo qua WeChat. Tống Tinh bảo anh ta đừng căng thẳng, chắc chắn không phải là Mai Đông tự về, mà cử đệ tử, bình tĩnh ứng phó, không được để cho đối phương nghi ngờ.

Anh ta đến sảnh chính của khách sạn, ngồi xuống ghế sofa ở một góc, lấy điện thoại di động ra gọi cho đệ tử của Mai Đông. Sau khi bắt máy, đệ tử của Mai Đông bảo anh ta chờ một lát.

Cùng lúc đó, cảnh sát cũng quan sát được toàn bộ tình hình qua camera giám sát ở khách sạn.

Một lúc sau, một thanh niên trẻ chừng hơn hai mươi tuổi từ trong thang máy khách sạn đi ra, đến khu vực nghỉ ngơi ở đại sảnh, hai người nhìn nhau một lúc, cậu thanh niên bước tới lịch sự hỏi: “Anh là Dương Uy phải không?”

Một phụ nữ trung niên to béo ở ghế sofa bên cạnh ngẩng đầu lên nhìn họ một cái.

Dương Uy gật đầu: “Đúng rồi, tôi là Dương Uy.”

Người phụ nữ quay đầu đi, nghĩ bụng thời buổi này mà giữa ban ngày ban mặt thừa nhận mình là đàn ông bị liệt dương[15] quả là thẳng thắn thật, hai người đàn ông này hẹn hò ở đây để làm gì cũng rõ mồn một.

Quả nhiên cậu thanh niên trẻ nhiệt tình nói: “Chúng ta lên phòng ở trên tầng đi.”

Người phụ nữ thầm hứ một tiếng khinh miệt, ánh mắt liếc theo hai người đàn ông đi vào trong thang máy.

Cậu thanh niên quẹt thẻ thang máy, họ đến tầng 8, vào một căn phòng trong đó, trong phòng còn có một người đàn ông sắc mặt lạnh lùng, vừa gặp đã đưa tay ra chặn: “Đưa điện thoại di động đây.”

“Anh định làm gì?” Dương Uy trừng mắt, mặt lộ vẻ không hài lòng.

Người đàn ông mặt lạnh không hề thay đổi thái độ, cậu thanh niên trẻ dẫn đường cười giải thích: “Anh Dương, tình hình của anh Đông bây giờ đặc biệt, hai chúng em chịu trách nhiệm bảo đảm an toàn cho anh ấy, nếu xảy ra chuyện, chúng em đều không còn mặt mũi nào kiếm sống nữa. Anh là huynh đệ của anh ấy, mong anh hiểu cho, chúng em làm như thế cũng là vì anh Đông, anh đừng làm khó phận đàn em chúng em.”

Hai người, một người lạnh, một người nóng chằm chằm nhìn anh ta, nhưng hoàn toàn không cho anh ta bất cứ cơ hội phản đối nào, anh ta mím môi, đành lấy điện thoại di động đưa cho đối phương, nghĩ bụng, toàn bộ những nội dung tiếp xúc với công an đều đã xóa rồi, chắc không vấn đề gì. Gã đàn ông mặt lạnh cầm lấy

điện thoại di động, lại mượn ngón tay của Dương Uy để mở mật khẩu, gã lập tức kiểm tra tin nhắn trong điện thoại trước mặt Dương Uy, cậu thanh niên nhiệt tình ở bên cạnh liên tục xin lỗi. Xem mấy phút liền, không thấy có gì bất thường, gã mặt lạnh lại lục soát toàn thân Dương Uy một lượt, lúc này bọn chúng mới yên tâm.

Tiếp đó, cậu thanh niên trẻ liền hỏi chuyện thăm dò: “Anh Dương, anh Lâm Khải làm sao lại chết?”

“Dào, tôi cũng có biết đâu, cảnh sát vẫn đang điều tra, họ cũng không tiết lộ tình hình cụ thể, tôi chỉ biết là người ta phát hiện thấy xác Lâm Khải ở một bãi đất trống, xe của cậu ấy cũng bị mất không tìm thấy.”

“Nghe nói hôm qua cảnh sát đã giam anh một ngày?”

Dương Uy ngớ ra, biết là Mai Đông đã sớm nghe ngóng được thông tin qua kênh của mình, Tống Tinh đã dặn anh ta ở chỗ Mai Đông đừng có nói dối, ngoài chuyện hợp tác với cảnh sát ra, những chuyện khác đều thành thật nói hết với đối phương, nếu không rất dễ sơ hở bị lộ. Dương Uy uống một hớp nước, thở dài giận dữ nói: “Tôi suýt nữa thì bị đám cảnh sát chết tiệt đó nhốt lại không ra được!”

“Sao ạ?” Cậu thanh niên trẻ rất lấy làm quan tâm.

“Mấy hôm trước, sau khi Lâm Khải mất tích, lúc ấy còn chưa biết là cậu ấy đã chết, trước khi mất tích cậu ấy đang đòi nợ Phương Quốc Thanh - anh Đông biết hắn, tôi cứ tưởng là cậu ấy ép Phương Quốc Thanh căng quá, Phương Quốc Thanh cho người xử Lâm Khải, nên tôi tìm Phương Quốc Thanh, đổ nước giải vào mồm hắn, bắt hắn khai ra Lâm Khải ở đâu. Không ngờ, sau khi tôi về, cả nhà

Phương Quốc Thanh dẫn theo công nhân ra đường biểu tình, nói là bị xã hội đen o ép, sự việc rinh om lên, cảnh sát liền bắt tôi. Sau đó phát hiện thấy xác Lâm Khải, thành ra vụ án mạng, mới thả tôi ra."

Cậu thanh niên cười hỏi: "Nhưng sự việc bên Phương Quốc Thanh còn chưa xong, tại sao cảnh sát đã thả anh ra?"

"Vì tôi đưa tiền chứ sao! Tận ba trăm nghìn tệ!" Dương Uy nói thẳng.

"Đưa tiền cho ai?"

"Đại đội trưởng đại đội cảnh sát hình sự Vương Thụy Quân phụ trách việc này chứ ai, sau khi bị bắt, tôi nhanh chóng nhờ vả dúi cho hắn ba trăm nghìn tệ, nếu không làm gì có chuyện tôi được thả ra dễ dàng thế, anh ta còn bảo, vì vụ của tôi còn chưa báo viện Kiểm sát cho lệnh bắt, anh ta mới thả tôi ra được, nếu đợi đến hôm sau báo lên viện Kiểm sát rồi thì có mất nhiều tiền nữa cũng không thể ra được."

Những lời đó tất nhiên là cảnh sát dạy anh ta nói, phía cảnh sát đã bàn bạc nếu Mai Đông thăm dò tình hình trước, chắc chắn biết Dương Uy bị cảnh sát bắt rồi lại được thả, cũng chỉ bắt rồi thả ngay trong ngày hôm đó mới có thể khiến Mai Đông tin. Nếu để thêm vài ngày mới thả, Mai Đông nghe ngóng được tính chất vụ án, biết là một khi đã đưa lên cấp trên thì có mất bao nhiêu tiền cũng không thể ra được, Mai Đông chắc chắn sẽ nghi ngờ Dương Uy nhận làm gián điệp mới được thả ra. Về lí do thả Dương Uy, đưa tiền cho cảnh sát là cách giải thích tốt nhất, nhưng dúi tiền cho ai đây? Trương Nhất Ngang đích thân nêu tên, Vương Thụy Quân có đặc điểm tương đối phù hợp. Vương Thụy Quân ngay lập tức giơ tay lên thề, nhắc đi

nhắc lại khẳng định lập trường, anh ta chưa bao giờ nhận tiền hối lộ, nhưng lãnh đạo viết lời thoại như vậy, anh ta sửa thế nào?

Cậu thanh niên trẻ gật đầu, theo như hiểu biết của cậu ta, lý do này rất phù hợp với thực tế, cậu ta nghĩ bụng nếu Dương Uy là gián điệp, lời thoại của cảnh sát thông thường sẽ viết là một lãnh đạo cấp trên nào đó nhận tiền hối lộ, sẽ không viết là lãnh đạo chủ quản nhận hối lộ.

Dương Uy lại thở dài: “Có điều tôi cũng đang lo, tôi được thả ra trên danh nghĩa là được bảo lãnh, nếu cảnh sát vẫn tiếp tục ngầm theo dõi điều tra, thì rất phiền. Như hôm nay đến đây, tôi cũng lo chẳng may bị theo dõi, tôi thì không sao, chỉ sợ liên lụy đến anh Đông.”

Cậu thanh niên trẻ cười rất tự tin: “Chuyện này anh không phải lo, không có cảnh sát bám theo anh.”

Lúc này, điện thoại trong phòng đột ngột đổ chuông, nụ cười trên mặt cậu ta lập tức tắt ngấm, cậu ta nhìn Dương Uy, rồi bước đến cạnh máy điện thoại, nhấc máy lên nghe, một giọng phụ nữ vọng tới: “Anh có cần mát-xa không?”

“Trong khách sạn của cô có mát-xa à?”

“Chúng em ở tầng 3, trung tâm Thủy liệu, anh có thể qua trải nghiệm một chút.”

“Ồ, không cần, cảm ơn cô!”

Sau khi cúp máy, cậu thanh niên lại nói chuyện phiếm với Dương Uy hơn mười phút, tiếp đó đi vào nhà vệ sinh, lấy điện thoại di động

ra gọi một cú, mấy phút sau, cậu ta quay vào phòng, nói: “Anh Dương, đi cùng em qua gặp anh Đông.”

“Anh Đông ở đâu?”

“Anh cứ đi rồi biết.”

Dứt lời, gã đàn ông mặt lạnh đi ra trước, quan sát tình hình bên ngoài một lúc, sau đó quay lại gõ cửa ba tiếng, rồi rời đi trước.

Lúc này, cậu thanh niên trẻ mới dẫn Dương Uy ra ngoài, không đi thang máy, mà đi cầu thang bộ lên tầng 10, đến trước một căn phòng, gõ cửa ba tiếng, cửa mở ra, cậu thanh niên liền lùi lại, vào một căn phòng bên cạnh. Dương Uy vừa vào phòng liền nhìn thấy một người đàn ông mặc áo gile, đang ngồi hút xì gà, thấy anh ta liền nở một nụ cười quen thuộc.

“Uy!” Mai Đông đứng dậy, dang rộng hai cánh tay bước tới, ôm chặt Dương Uy.

“Anh Đông…” Dương Uy nhìn anh ta vẻ lạ lẫm.

Mai Đông cười giải thích: “Mấy năm trước tôi có phẫu thuật thẩm mỹ, hơi khác so với trước, lúc đầu ngay cả tôi cũng suýt không nhận ra, đừng nói là chú, dần dần rồi nhìn cũng quen, thế nào, chỉnh xong trông đẹp trai hơn trước đây nhỉ, ha ha ha.”

Mặc dù gương mặt Mai Đông hoàn toàn khác với ký ức của anh ta, nhưng giọng nói vẫn quen thuộc như trước. Mai Đông vẫn có dáng đại ca, nhiệt tình hỏi thăm anh ta, nhiều năm không gặp, tình cảm huynh đệ vẫn nồng thắm, Mai Đông luôn rất trọng tình nghĩa, Dương Uy nghĩ đến chuyện bán đứng đại ca, bất giác lại càng thấy hổ thẹn trong lòng.

“Chú sao thế?” Mai Đông cảm nhận thấy tâm trạng anh ta khác lạ, cũng trầm giọng xuống.

Dương Uy đành cúi đầu giải thích: “Gần đây xảy ra nhiều việc quá, Lâm Khải cũng chết rồi, em cũng không muốn ở Tam Giang Khẩu nữa.”

“Thế thì được, đợi lo xong đám tang cho Lâm Khải, chú sang Ma Cao với tôi, mặc dù tôi không sánh được với những ông chủ lớn bên đó, nhưng cũng đủ sức kiếm bát cơm ăn cho anh em đi cùng. Nếu chú thực sự quyết tâm ra ngoài, chú cứ đi với tôi trước, rồi tôi sẽ sắp xếp cho người nhà của chú cùng qua.”

“Nhưng một khi đã ra đi, sau này muốn quay về là khó rồi.”

“Người anh em, làm ăn ở bên ngoài không dễ, nhưng cũng không khó như chú nghĩ. Như tôi đây, tôi biết công an đang truy nã tôi, chú vừa nói với tôi là thằng Khải xảy ra chuyện, tôi lập tức về luôn, chú không ngờ rằng tôi lại nhanh như thế phải không?”

“Vâng… đúng thế, sao anh lại nhanh thế?”

“Mấy hôm nay vốn tôi cũng đang giải quyết tí việc ở Hàng Châu, hôm qua nhận được điện thoại của chú một cái, là gấp rút qua đây luôn đấy thôi.”

“Nhưng… nhưng anh bị cảnh sát… anh về đại lục thế nào ạ?”

Mai Đông khoát bàn tay to đang cầm điếu xì gà, dương dương tự đắc: “Đấy là bí mật, có điều anh em mình với nhau, nói cho chú biết cũng không sao, tôi nhập cảnh theo đường chính ngạch, quang minh chính đại.”

“Hả?” Dương Uy chưa có kinh nghiệm về mặt này, không biết những chiêu thức đó.

“Tôi có mối làm ăn ở đại lục, nhưng tôi mà nhập cảnh chắc chắn sẽ bị bắt, tuy nhiên có lúc mình mà không đích thân sang cũng không giải quyết được. Sau này được bạn bè giới thiệu, tôi tìm được một cách, tôi nhắm được một thằng đàn em rồi bỏ ra rất nhiều tiền phẫu thuật thẩm mỹ trông giống như nó. Bây giờ kỹ thuật chỉnh hình đúng là phát triển thật, chỉ cần chịu bỏ tiền ra, nếu chỉ nhìn ảnh trên giấy tờ, hoàn toàn không thể nhận ra được. Mỗi lần tôi cần nhập cảnh, lại bảo nó thông quan sang Ma Cao trước, ở Ma Cao một thời gian, tôi dùng giấy tờ của nó để nhập cảnh, xong việc lại về, đổi vai cho nó. Mỗi năm tốn khối tiền cho việc này đấy.”

“Hóa ra là thế.” Dương Uy nghe Mai Đông kể hết cho mình biết toàn bộ bí mật về cách qua mắt pháp luật để vượt biển, trong lòng lại càng thấy có lỗi, anh ta nhìn mắt Mai Đông, dáng vẻ càng thiếu tự nhiên.

“Có phải chú còn có nỗi lòng gì khác không?” Mai Đông sa sầm nét mặt, anh ta cảm nhận được sự bất thường từ thần thái của Dương Uy, anh ta đọc thấy Dương Uy có chuyện giấu mình.

“Không… không có chuyện gì đâu ạ.”

Hai mắt Mai Đông chăm chú nhìn Dương Uy, một tay đưa lên vai anh ta, trịnh trọng nói: “Chúng ta là huynh đệ, chú gọi tôi đến, là tôi đến luôn, vì tôi luôn cảm thấy huynh đệ mới là quan trọng nhất! Chú nói thật với tôi, chú gọi tôi đến, có phải là ý của công an không?”

“Không… không phải.” Dương Uy luống cuống hoảng hốt, con mắt Mai Đông lập tức để ý thấy hết, anh ta chậm rãi nghiến chặt răng.

Lúc này, điện thoại trong phòng đột nhiên đổ chuông, Mai Đông cảnh giác nhìn Dương Uy một cái, do dự giây lát, đứng dậy, nhấc điện thoại trên bàn lên nghe.

“A lô, chào anh, anh có cần mát-xa không?” Giọng của giám đốc trung tâm Thủy liệu Chu Kỳ vọng tới.

Mai Đông không nói gì, dập máy luôn.

Đúng lúc anh ta chuẩn bị dập máy, Dương Uy bỗng nói: “Anh Đông, thư giãn một tí cũng tốt đấy.”

Mai Đông dập luôn điện thoại, ánh mắt bỗng lộ vẻ dữ dằn: “Mày vừa gọi tao là gì?”

Dương Uy sợ hãi nhìn anh ta: “Anh… anh Đông ạ.”

“Con mẹ thằng chó, ông coi mày là huynh đệ, mà mày còn định bán đứng ông mày!” Anh ta cầm cái gạt tàn thuốc lá lên ném tới.

Dương Uy vừa né sang một bên vừa gào khóc: “Anh Đông, anh mau chạy đi, em cũng là bị ép.”

Mai Đông nghiến răng, đá một cú khiến anh ta ngã lăn ra đất, lại đấm mạnh mấy nhát vào đầu anh ta, nhìn bộ dạng khúm núm của anh ta, Mai Đông thở dài một tiếng, cầm lấy áo khoác và cặp da, lập tức mở cửa đi luôn.

Ra khỏi cửa, Mai Đông đi sang phòng bên cạnh gõ cửa, sau khi hai gã đệ tử đi ra, anh ta nói nhỏ mấy câu, ba người ra lối cầu thang bộ không có camera giám sát, anh ta đưa áo khoác và gile cho gã

đàn ông mặt lạnh mặc, gã đàn ông mặt lạnh vứt áo của mình cho Mai Đông mặc vào. Tiếp đó, gã đàn ông mặt lạnh đi ra khỏi lối cầu thang bộ, nhanh chóng bước về phía thang máy, Mai Đông và gã đệ tử đi xuống bằng lối cầu thang bộ. Vừa đi đến tầng 5, liền nghe thấy có tiếng bước chân vội vã lao lên, Mai Đông đưa mắt ra hiệu cho gã đệ tử, gã đệ tử gật đầu mạnh, bảo “anh Đông, anh cẩn thận”, gã đệ tử cố ý giậm chân mạnh chạy lên trên tầng, còn Mai Đông tránh ra phía ngoài lối cầu thang bộ, mấy giây sau, liền thấy Tống Tinh dẫn theo ba cảnh sát mặc thường phục lao lên trên tầng đuổi theo gã đệ tử.

Đợi bọn họ đi khuất, Mai Đông vội lẻn xuống dưới tầng, đi thẳng theo lối cầu thang bộ ra bãi đỗ xe. Anh ta biết nếu cảnh sát đã giăng bẫy bắt mình, thì bên ngoài khách sạn chắc chắn cũng đã bố trí đầy cảnh sát, cho dù là đi bộ hay là kiếm con ô tô, anh ta đều không thể ra khỏi đây được. Anh ta nghiêng ngó một vòng xung quanh, trông thấy cái thùng rác chất đầy rác của khách sạn ở một góc phía đối diện, một chiếc xe dọn rác để ở bên cạnh, anh ta khẽ mỉm cười, trong lòng đã nảy ra mưu kế.

Lúc này, ở bãi đỗ xe của khách sạn chỉ có một mình Trương Nhất Ngang là cảnh sát, Vương Thụy Quân và những người khác đều mai phục ở phía ngoài khách sạn, Tống Tinh đang đuổi bắt người trên tầng, một mình Trương Nhất Ngang ngồi trong một chiếc xe ô tô mang biển số thường để kịp thời chỉ huy hành động của các bên. Anh ta nhìn thấy một người đàn ông đi ra từ lối cầu thang bộ, Mai Đông đã phẫu thuật thẩm mỹ từ lâu, tướng mạo khác hoàn toàn với ảnh trên lệnh truy nã, Trương Nhất Ngang vốn không để ý,

nhưng thấy người đàn ông ăn mặc sạch sẽ này nghiêng ngó xung quanh một hồi, rồi đi thẳng về phía cái thùng rác, anh ta liền lặng lẽ quan sát người đàn ông. Chỉ thấy người đàn ông đi đến cạnh chiếc xe dọn rác, nhìn một vòng bốn phía xung quanh, rồi nhanh nhẹn leo vào trong thùng đựng rác ở phía sau xe rác, trốn vào trong đó.

Trương Nhất Ngang lập tức nhận ra đây là một thành viên của nhóm tội phạm, anh ta vội xuống xe, chạy nhanh ra phía sau xe chở rác.

Mai Đông nghe thấy tiếng bước chân chạy nhanh đến, biết người đến bất thường, liền sờ lấy một con dao găm trong túi áo, cầm chặt trong tay, tập trung tinh thần đề phòng người đó.

Người bên ngoài đã chạy chậm lại, tiếng chân rất khẽ, đang tiến lại gần, Mai Đông nắm chặt tay, chờ nếu tình hình bất ổn sẽ ra tay luôn. Đột nhiên, trước mặt anh ta tối sầm, chỉ thấy nắp thùng chở rác lật xuống, tiếp đó nghe thấy tiếng cài chốt.

Trương Nhất Ngang vỗ tay, không mất tí công sức nào đã khóa chặt Mai Đông vào trong thùng chở rác.

Hơn mười phút sau, Tống Tinh và mấy cảnh sát hình sự áp giải hai gã đệ tử đến bãi đỗ xe gặp Trương Nhất Ngang, mặt Tống Tinh bị rách, người cũng toàn bụi đất, nói là trong lúc bắt tội phạm, bị đá lăn xuống cầu thang, tất nhiên, mặt gã đệ tử nhỏ có nhiều vết thương hơn, ắt là bị Tống Tinh đánh trả.

Vẻ mặt Tống Tinh hết sức buồn rầu, thất vọng: “Mai Đông chạy mất rồi, hai thằng khốn này không chịu khai ra là hắn chạy đi đâu.” Ông ta quay đầu tát vào đầu gã mặt lạnh, “Rốt cuộc đại ca của

chúng mày trốn vào đâu rồi hả, mày không nói thì cứ xem tao sẽ đánh mày thế nào!”

Gã đàn ông mặt lạnh nhổ một bãi nước bọt dính máu, xem cái chết nhẹ như lông hồng: “Tôi không biết, đại ca của chúng tôi không đến Tam Giang Khẩu.”

“Sếp ạ, Dương Uy nói khi nãy Mai Đông có ở đó, hắn đã làm phẫu thuật thẩm mỹ, lúc đầu Dương Uy cũng không nhận ra. Em nghĩ, có khả năng hắn ta vẫn ẩn náu trong khách sạn, đại đội trưởng Vương đang điều quân đến phong tỏa khách sạn. Tuyệt đối không được để hắn chuồn ra ngoài!”

“Đã làm phẫu thuật thẩm mỹ?” Trương Nhất Ngang lập tức nghĩ ra luôn, “Thế thì người mà tôi bắt chắc là Mai Đông rồi!”

“Cái gì? Sếp đã bắt được Mai Đông?”

Trương Nhất Ngang bước tới vỗ vào xe rác: “Tôi nhốt trong này… Này, người bên trong, anh có phải là Mai Đông không?”

Mai Đông nghe thấy rõ mồn một những tiếng nói chuyện ở bên ngoài, hai đệ tử đều đã bị bắt, bên ngoài toàn bộ đều là cảnh sát, bây giờ cho dù anh ta có nói tôi không phải là Mai Đông, tôi là Mai Tây, cũng không thể thoát ra được, chỉ nghe thấy một giọng nói não nề vọng ra từ trong thùng chở rác: “Tôi là Mai Đông.”

Hai gã đệ tử nghe thấy giọng nói, mặt lập tức biến sắc, cảnh sát nhìn sắc mặt bọn chúng, là biết người bị khóa ở bên trong chắc chắn là Mai Đông, không còn nghi ngờ gì nữa.

Cả đội cảnh sát hình sự đuổi bắt Mai Đông, vẫn để anh ta chạy mất, Tống Tinh còn bị thằng đệ tử của đối phương đánh cho sưng

mày tím mặt, Phó trưởng công an Trương đơn thương độc mã tay không chiến đấu lại bắt được Mai Đông, ném anh ta vào thùng rác khóa lại, ngay lập tức, tin tức thời sự quan trọng này lan truyền khắp các nhóm WeChat nội bộ Công an Tam Giang Khẩu, toàn bộ cảnh sát thành phố đều vô cùng kính nể.

CHƯƠNG 35

Chín giờ tối, Trưởng Công an thành phố Tam Giang Khẩu Tề Chấn Hưng vội vã trở về cơ quan, gọi Chánh văn phòng Triệu vào phòng làm việc của mình, hỏi luôn: “Trương Nhất Ngang đã bắt được Mai Đông à?”

“Vâng, cậu ta đích thân bắt được. Những người khác đều nói khi đội cảnh sát hình sự đuổi bắt Mai Đông, đã để cho hắn chạy mất, kết quả hắn bị một mình Trương Nhất Ngang bắt sống, khi đó cậu ta không mang theo vũ khí, trên người Mai Đông có một con dao găm, Trương Nhất Ngang tay không chiến đấu, khống chế được hắn và khóa hắn vào trong thùng rác.” Lúc kể nội dung này, Chánh văn phòng Triệu cũng không khỏi thán phục trước bản lĩnh của Trương Nhất Ngang.

Tề Chấn Hưng khẽ chặc lưỡi: “Sao nhanh thế? Hôm qua cậu ta vừa mới nói sẽ dùng Dương Uy để nhử Mai Đông, mới có một hôm, đã bắt được tội phạm.”

“Nghe nói, Mai Đông vốn đã ở đại lục, tối hôm qua sau khi Dương Uy liên lạc với hắn, hôm nay hắn liền vội đến Tam Giang Khẩu.”

Tề Chấn Hưng gật đầu: “Mai Đông bị bắt là một việc lớn, người này không chỉ mở sòng bạc ở cả đại lục và bên ngoài, còn dính líu đến chuyện rửa tiền xuyên biên giới với số lượng lớn, cấp trên đã

nhiều lần nêu tên, cũng đã cử người liên kết với cảnh sát Ma Cao để bắt hắn, nhưng mãi không có tiến triển, lần này cuối cùng đã rơi vào tay Tam Giang Khẩu chúng ta."

Chánh văn phòng Triệu đóng cửa lại, cau mày lặng lẽ buông một tiếng thở dài: "Sếp ạ, không thể nói như vậy được. Hôm qua anh là người chịu sức ép nặng nề, phải giải thích với cấp trên, giải thích với chính quyền về việc bố trí thả Dương Uy, bây giờ, Trương Nhất Ngang không hề báo cáo với anh trước khi bắt người. Lẽ ra, người chỉ huy hành động bắt tội phạm quan trọng như vậy phải là anh, anh triển khai, bây giờ thì sao, tất cả mọi người đều biết cậu ta đích thân bắt được Mai Đông, nhưng ai biết được những nỗ lực của anh ở phía sau chứ." Chánh văn phòng Triệu vỗ mu bàn tay vào lòng bàn tay, nuối tiếc cho Tề Chấn Hưng.

Tề Chấn Hưng hơi nhíu mày, đợt hành động vây bắt tội phạm lần này quan trọng như vậy mà hoàn toàn không liên quan gì đến mình, tất nhiên là trong lòng ông ta rất không vui.

Trong cơ quan đơn vị, lãnh đạo bị coi như bù nhìn cũng không hiếm, nhưng thường gặp đối với lãnh đạo được điều từ trên xuống. Tề Chấn Hưng vốn đã là Trưởng Công an thành phố, Trương Nhất Ngang mới là người được điều từ trên xuống, chỉ vỏn vẹn chưa đầy một tháng, đại đội cảnh sát hình sự, đơn vị mà vốn là mọi việc từ to đến nhỏ đều sẽ báo cáo với ông ta, bây giờ chỉ nhất nhất phục tùng Trương Nhất Ngang.

Ông ta buông một tiếng thở dài, đành tự an ủi mình: "Mai Đông đột nhiên đến Tam Giang Khẩu, chắc là họ không kịp nói với tôi."

“Việc bắt tội phạm có phải là một giây là xong đâu, chẳng nhẽ không có thời gian gọi một cú điện thoại hay sao? Làm như vậy rõ ràng là muốn bỏ qua anh, một mình chiếm công lớn. Nếu không phải là anh giải thích với chính quyền là cần thả Dương Uy để câu cá lớn, chính quyền đồng ý cho thả người, Công an thành phố lại chẳng bị nghi ngờ là ô dù bao che cho Dương Uy hay sao? Trước khi bắt người, Trương Nhất Ngang không thông báo cho anh, sau khi bắt được, lại thông báo cho Công an tỉnh trước tiên, hoàn toàn không coi anh ra gì!”

“Cậu ta thông báo cho Công an tỉnh trước tiên?”

“Đúng thế, báo cáo thành tích với cấp trên thì cũng phải qua anh chứ, đến lượt cậu ta từ lúc nào?”

Tề Chấn Hưng gắng gượng tự giải thích: “Trương Nhất Ngang không như những người khác, quan hệ nhân sự của cậu ta ở trên tỉnh, Phó Giám đốc Công an tỉnh Cao lại là lãnh đạo cũ của cậu ta, cậu ta thông báo trực tiếp cho Công an tỉnh cũng không có gì là lạ.”

“Cho dù quan hệ nhân sự của cậu ta ở đâu, cậu ta làm việc ở Tam Giang Khẩu, anh mới là lãnh đạo to nhất. Việc này vốn phải do anh là Trưởng Công an báo cáo với Công an thành phố cấp trên trước, rồi mới báo cáo lên Công an tỉnh! Lần trước bắt Lý Phong, sự việc xảy ra đột xuất đã đành. Nhưng vụ bắt Mai Đông lần này, rõ ràng là thành tích của cả cơ quan, cậu ta lại bỏ qua anh, cậu ta có tư cách gì!” Chánh văn phòng Triệu dằn giọng nói, “Nếu cứ tiếp tục như thế này, anh sẽ không thể chỉ huy được cả đội cảnh sát hình sự nữa đâu.”

Tề Chấn Hưng nghiến răng, bặm miệng, im lặng không nói gì.

Ở địa phương, cảnh sát hình sự luôn là bộ phận mạnh nhất ở cơ quan công an, nếu không chỉ huy được cảnh sát hình sự, uy lực Trưởng Công an của Tề Chấn Hưng sẽ giảm đi rất nhiều.

Tề Chấn Hưng thầm hạ quyết tâm, nếu không dạy cho Trương Nhất Ngang một bài học, cậu ta thật sự không coi ai ra gì!

•••

Tối nay đội cảnh sát hình sự bắt được Mai Đông một cách thuận lợi, toàn bộ Công an thành phố Tam Giang Khẩu đều rộn ràng như Tết. Khi nãy Trưởng Công an thành phố cấp trên còn đích thân gọi video call, công khai biểu dương đội cảnh sát hình sự, đặc biệt khẳng định vai trò quan trọng của tổng chỉ huy Trương Nhất Ngang trong quá trình hành động.

Cả cơ quan, cho dù là cảnh sát hình sự hay nhân viên công tác ở các bộ phận cảnh sát khác, đều nhìn Phó trưởng Công an Trương với ánh mắt vô cùng ngưỡng mộ. Do lúc Mai Đông bị cảnh sát lôi ra từ xe rác, trong tay vẫn nắm chặt con dao găm mang theo mình, thế nên các câu chuyện đồn thổi trong cơ quan, người nào cũng như thể đã tận mắt chứng kiến, nhớ lại sau khi chạy ra khỏi vòng vây, Mai Đông một mình xuống bãi đỗ xe dưới tầng hầm, gặp Phó trưởng Công an Trương không hề có sự chuẩn bị, Mai Đông lôi con dao găm ra tấn công, Phó trưởng Công an Trương né người, sử dụng loạt đòn cầm nã, khống chế được hắn, tiếp đó hệt như Kiều Phong, một tay túm chặt huyệt đại chùy, ném hắn vào trong xe rác khóa lại.

Sau khi chiến dịch kết thúc, Trương Nhất Ngang trở về văn phòng làm việc, để cảm xúc lắng xuống, trong lòng tính toán một hồi, bây giờ vẫn còn ba bài toán nan giải trong công việc. Thứ nhất là vụ án Diệp Kiếm, cho đến nay vẫn còn mù mịt mơ hồ. Thứ hai là chưa tìm ra tung tích của Lưu Bị. Thứ ba là hai tên tội phạm giết Lâm Khải, gây ra những vụ nổ khủng bố vẫn đang bỏ trốn.

Cả ba vụ án đều không dễ, cần có một vài điểm đột phá.

Nói đến điểm đột phá, điểm đột phá liền xuất hiện, Tống Tinh và Vương Thụy Quân vẫn đang tất tả với việc tra hỏi Mai Đông, cùng chạy đến văn phòng, báo một tin vui, đã phát hiện ra tung tích của Lưu Bị!

Kể từ khi quyết định hợp tác với cảnh sát, Trịnh Dũng Binh hết sức quyết tâm lập công. Ông ta không chỉ bố trí lái xe tiểu Mễ làm nội gián ở công ty Chu Vinh, mà còn tận dụng các mối quan hệ của mình giúp cảnh sát tìm Lưu Bị. Lưu Bị suýt nữa đã đâm chết ông ta, hắn chưa sa lưới ngày nào, ông ta còn bất an ngày ấy.

Hơn 5 giờ chiều hôm nay, một đệ tử của Trịnh Dũng Binh nhận ra Lưu Bị, trông thấy hắn vào một khu làng đã dỡ bỏ ở phía đông thành phố, lập tức nói cho ông ta biết. Trịnh Dũng Binh lập tức gọi điện thoại cho Vương Thụy Quân, không gọi được, lại gọi cho Tống Tinh, vẫn không gọi được. Hóa ra, lúc đó hai người đang bố trí vây bắt Mai Đông, điện thoại di động tắt nguồn trong suốt thời gian hành động. Sau khi bắt được Mai Đông, trở về cơ quan, hai người mở điện thoại, nhìn thấy nhiều cuộc gọi nhỡ của Trịnh Dũng Binh, họ gọi lại, biết được hành tung của Lưu Bị.

Trương Nhất Ngang trao đổi với hai người một lúc lâu, phân tích rằng Lưu Bị vào khu dỡ bỏ, khả năng lớn nhất là qua đêm ở đó. Vì Lưu Bị bị truy nã trong toàn thành phố, không dám ở nhà nhà nghỉ, khách sạn, mọi người ở khu dỡ bỏ này đã chuyển đi hết từ lâu, nhưng nhà cửa hầu như vẫn còn, rất phù hợp để hắn ta ẩn náu ngủ qua đêm.

Sự việc cấp bách, Trương Nhất Ngang bảo hai người điều gấp anh em cảnh sát vừa về nhà nghỉ ngơi quay lại cơ quan, đồng thời bố trí các lực lượng cảnh sát khác như cảnh sát đặc nhiệm và đồn công an cùng hỗ trợ, tất cả mọi người đều mang theo vũ khí, phong tỏa toàn bộ khu làng, tiến hành kế hoạch vây bắt, lần này buộc phải bắt được tên tội phạm đang lẩn trốn này về quy án!

Ba người đang ngẩng đầu ưỡn ngực rầm rập bước ra khỏi cửa, vừa đến cửa, một vật đồ sộ hình người lao vào ngực Trương Nhất Ngang, ba người cùng giật nảy mình, định thân nhìn lại, hóa ra là Lý Tây, chỉ thấy cô nàng đầu tóc tơi tả, vẻ mặt hốt hoảng, như thể đã bị quấy rối tình dục.

Đêm hôm thế này, cô ta chạy đến cơ quan làm gì?

Một giây sau, Trương Nhất Ngang đưa tay ngăn lại, không đợi cô nàng lên tiếng, nói luôn: “Việc bắt Mai Đông lần này xảy ra bất ngờ, mà lại hết giờ làm việc, cho nên… tôi không kịp thông báo cho cô, cô yên tâm, sau này cơ hội rèn luyện còn rất nhiều. Bây giờ chúng tôi có việc, phải đi luôn, nếu cô đói bụng, tôi cho gọi ship đồ ăn đến cho cô. Mai gặp nhé!”

Trương Nhất Ngang dẫn hai người rảo bước vòng qua Lý Tây, lần này đi bắt Lưu Bị không thể dẫn cô ta đi cùng được.

“Chu Vinh bị cướp rồi, một cái USB ghi chép danh sách hối lộ của anh ta đã bị cướp đi mất.”

“USB gì?” Vừa nghe nói Chu Vinh bị cướp, Trương Nhất Ngang liền dừng lại, cổ quay một trăm tám mươi độ vòng lại nhìn cô nàng.

Tình hình gấp gáp, Lý Tây cũng không giấu giếm nữa, vội thành thực kể hết chuyện cô nàng theo dõi Chu Vinh, tiếp xúc với Chu Vinh ở đại lý 4S, tiếp đó tối nay đã vào nhà anh ta thành công. Trong lời kể, cô nàng hoàn toàn không nhắc đến chuyện mình suýt nữa thì lâm nguy, chỉ nói vốn là cô nàng có thể lấy được cái USB có chứa bằng chứng phạm tội, nhưng đến đoạn sau, lúc định tự mình lần mò, thì lại bị hai tên cướp làm hỏng việc.

Nghe xong, ba người đều thất thần kinh ngạc.

“Cô!” Trương Nhất Ngang rùng mình, “Cô đơn thương độc mã xông vào nhà Chu Vinh?”

“Em…”

Trương Nhất Ngang đưa tay lên xem giờ, việc bắt Lưu Bị đã sẵn sàng, anh ta liền bảo Vương Thụy Quân và Tống Tinh bố trí, còn anh ta tạm thời ở lại phòng làm việc để xử lý chuyện của Lý Tây.

Hai người vừa đi khỏi, thái độ của Trương Nhất Ngang đột nhiên mềm như bún, đóng cửa vào, ghé tới trước mặt cô nàng hỏi khẽ: “Thằng khốn Chu Vinh, nó… nó có làm gì cô không?”

“Không ạ.” Lý Tây phát hiện thấy hướng nhìn của lãnh đạo có gì đó bất thường, vội ôm ngực, lùi ra phía sau một bước theo bản năng. Trương Nhất Ngang rụt người về, vẫn hơi nghi ngờ: “Có thật là không bị tổn thất gì không?”

“Tổn thất gì?”

“Tổn thất ấy đấy.”

“Không!” Lý Tây giải thích trước khi đến gặp Chu Vinh, đã nhanh trí mang theo nhiều thuốc chống táo bón liều cao, uống vào chắc chắn sẽ mất nước nằm bẹp, lúc đó Chu Vinh đã bị hai tên kia đánh đến mức xổ cả ra quần, ngoài ra cô nàng còn chuẩn bị sẵn một con dao găm kiểu gấp giấu sau quần bò phòng bất trắc, chính là nhờ con dao này, sau khi bị hai tên cướp trói chặt, cô nàng mò được con dao cắt đứt dây thừng, mới nhanh chóng thoát được ra khỏi ngôi biệt thự. Bảo vệ ở cổng biệt thự thấy bộ dạng đầu bù tóc rối của cô nàng, lại tưởng cô nàng đã ngủ với sếp, còn cung kính hỏi cô nàng có cần cho xe đưa về không.

“Không sao thì tốt, không sao thì tốt.” Trương Nhất Ngang vỗ ngực liên tiếp, thầm thở phào nhẹ nhõm, nếu lần này Lý Tây xảy ra chuyện gì thật, cho dù cuối cùng Chu Vinh có bị xử lý thế nào, anh ta cũng sẽ phải cuốn gói ra đi trước tiên. Anh ta chân thành thỉnh cầu, “Lý Tây, sau này cô cũng đừng thế nữa, vừa nãy cứ tưởng có chuyện xảy ra với cô, tôi… cô có biết là tôi lo lắng thắt tim không!”

Lý Tây nhìn dáng vẻ của anh ta, thấy anh lo lắng cho mình đến như vậy, trong lòng vô cùng cảm động, đồng thời rất lấy làm áy náy, cô nàng đỏ mặt, bước đến bên cửa sổ, khẽ nói: “Sếp ạ, em biết lần này em liều lĩnh quá, sau này em không thế nữa. Anh có biết không, vừa nãy nhìn thấy ánh mắt của anh, khiến em nhớ đến một người. Em trở thành cảnh sát là vì bố em. Mẹ nói từ nhỏ tính cách em đã giống bố, bố là cảnh sát hình sự, thường xuyên lăn lộn ở bên ngoài, đi sớm về muộn, lúc em rất nhỏ, mặc dù bố rất ít khi chơi với em,

nhưng mẹ nói lúc nào em cũng gần gũi với bố nhất, lúc nào cũng lấy cái mũ to của bố chơi. Sau này, khi em đi học, ông cũng thường xuyên vắng nhà, đi phá án, cả ngày cả đêm đều ở bên ngoài, lúc ông về nhà, em đã đi ngủ, đến sáng em thấy ông ấy vẫn đang ngủ ngáy khò khò, cũng không thể làm ông mất giấc. Mặc dù ít khi nói chuyện với bố, nhưng trong lòng em bố luôn là một vị đại anh hùng. Trên người bố có rất nhiều vết thương, có một lần bị chém một vết lớn ở lưng, em hỏi bố, bố bảo không đau tẹo nào, lớn lên em mới biết vết thương đó chắc chắn là rất đau. Năm em mười tuổi, bố và chú Quách cùng đi làm nhiệm vụ, gặp tội phạm mai phục, ông bị tội phạm chém rất nhiều vết, khi được cứu đưa về, người đã không thể tỉnh lại được nữa. Sau này, khi chọn nguyện vọng thi đại học, vì muốn giống như bố, nên mặc cho gia đình phản đối, em vẫn đăng ký thi vào trường cảnh sát. Khi phân công công việc sau khi tốt nghiệp, em nói muốn làm cảnh sát hình sự, gia đình và chú Quách đều phản đối, có điều em thấy máu của bố đang chảy trong tim mình, nếu bố còn sống, ông nhất định sẽ ủng hộ em làm cảnh sát hình sự. Trải qua sự việc lần này, em đã cảm nhận được sự vất vả và nguy hiểm của cảnh sát hình sự, nhưng em không hối hận tí nào, thấy anh lo lắng vì em, em lại nhớ đến bố, nếu ông ấy nghe thấy lời kể vừa nãy của em, chắc chắn cũng sẽ có vẻ mặt như anh. Hi hi, anh thấy thế nào?”

Lý Tây ngại ngùng quay đầu lại, thì thấy Trương Nhất Ngang đang ngồi ở vị trí của mình cau mày suy nghĩ, nghe thấy câu hỏi, anh ta ngơ ngác nhìn cô nàng: “Cảm thấy cái gì? Cô nói với tôi về bố cô nhiều thế làm gì, tôi có biết bố cô đâu.”

Lý Tây ngớ ra, thất vọng hứ một tiếng, bực bội giậm chân chạy luôn ra ngoài.

“Này, cô chạy cái gì hả, tôi còn muốn hỏi cô mấy chuyện đây!”

Cô nàng đành quay đầu lại, nhìn Trương Nhất Ngang vẻ mặt đầy khó chịu.

“Cái USB Chu Vinh bị cướp mà cô nói, cô có chắc trong đó có dữ liệu danh sách hối lộ của anh ta không?”

Lý Tây hít thở sâu một hơi, tạm thời gạt những cảm xúc con gái qua một bên, trả lời câu hỏi: “Đúng, bọn tội phạm nói thế, Chu Vinh phản ứng rất mạnh.”

Trương Nhất Ngang suy nghĩ một hồi, gật đầu: “Như vậy thì chúng ta có thể thay đổi cách nghĩ về việc triệt phá băng nhóm Chu Vinh. Chúng ta mãi không tìm ra bằng chứng phạm tội của Chu Vinh, bây giờ bằng chứng đã xuất hiện, chỉ cần chúng ta bắt được hai tên tội phạm trộm cướp đó, cái USB rơi vào tay chúng ta, là túm được bằng chứng phạm tội trực tiếp của Chu Vinh!”

“Vâng, đúng thế.”

“Cô miêu tả cụ thể đặc điểm của hai tên tội phạm đó xem.” Lý Tây miêu tả tỉ mỉ đặc điểm của hai tên tội phạm trộm cướp, một tên có vóc người trung bình, tên kia cao hơn một chút, hai tên đều đeo mặt nạ, thân hình trông vạm vỡ, nhưng không có đặc điểm cụ thể nào khác nữa.

Trương Nhất Ngang suy nghĩ giây lát, loại tội phạm dám đột nhập vào nhà riêng của Chu Vinh cướp đồ e là chẳng có mấy tên,

thế mà bây giờ ở Tam Giang Khẩu lại xuất hiện hai ứng viên như vậy.

“Liệu có phải là hai tên đã giết Lâm Khải không?”

Sau khi anh ta gợi nhắc, Lý Tây lập tức ngộ ra, hai người vội lấy máy vi tính, đối chiếu với tư liệu hình ảnh của hai tên tội phạm đã quay được từ trước đó, Lý Tây đối chiếu một lúc, mặc dù trong đoạn hình ảnh nhìn không thấy mặt, nhưng qua đặc điểm thân hình và dáng đi, cô nàng khẳng định chắc chắn, hai tên này chính là kẻ đã cướp đồ của Chu Vinh tối nay!

Trương Nhất Ngang suy ngẫm giây lát, lập tức quyết định chia quân ra làm hai ngả, việc bắt Lưu Bị mặc dù vô cùng khẩn cấp, nhưng bắt hai tên tội phạm này cũng hết sức cấp bách.

Đúng là một đêm trường kinh hồn lạc phách, lại vừa phấn chấn lòng người!

CHƯƠNG 36

"Lao tao thái thịnh phòng trường đoạn, phong vật trường nghi phóng nhãn lượng[16]! Thấy chưa, cuối cùng vẫn kiếm được một món bở!" Phương Siêu vui đến mức đọc cả thơ của Mao Trạch Đông, hắn ngồi phịch xuống mép giường ở khách sạn, tươi tỉnh nhìn cái vali kéo trước mặt.

Lưu Trực vỗ nhẹ vào cái vali, như thể sợ vỗ mạnh nó sẽ bẹp, hớn hở nói: "Một triệu đô la Mỹ, hơn sáu chục triệu nhân dân tệ đấy, cả đời tôi chưa bao giờ thấy nhiều tiền như thế!"

"Hả? Khả năng toán học của ông có tí cao nhỉ, không vào cục thống kê thì thật là đáng tiếc."

"Tôi tính sai à?"

"Một triệu đô la Mỹ là hơn sáu triệu nhân dân tệ."

"Chỉ có hơn sáu triệu tệ thôi à?"

"Lại còn chỉ có hơn sáu triệu tệ? Cái pho tượng mà ông khuân về bao nhiêu tiền, cả đời ông đã bao giờ kiếm được hơn sáu triệu tệ chưa?"

"Nhưng… nhưng hơn sáu triệu tệ, hai thằng mình mỗi người cũng chỉ ba triệu tệ, mua cái nhà, rồi lấy vợ là hết." Lưu Trực đầy tiếc nuối.

Phương Siêu liếc xéo nhìn hắn: "Ông lấy vợ làm gì?"

“Tôi… có ai không muốn lấy vợ đâu?”

“Tôi không muốn đây!” Phương Siêu chỉ vào mình, giọng đầy tâm trạng: “Tiểu Trực này, mọi vấn đề của ông đều nằm ở chỗ kinh nghiệm xã hội quá ít, khả năng toán học quá kém. Lấy một con vợ quá đắt, ông có biết một lần rửa chân đích thực bao nhiêu tiền không? Loại kém tí thì vài trăm tệ, loại tốt thì chừng một nghìn tệ. Ba triệu tệ, ông có thể rửa mấy nghìn lần, một tuần rửa một lần, mấy chục năm không trùng lặp, sao ông còn muốn lấy vợ?”

“Tôi…”

Phương Siêu bĩu môi: “Bây giờ nói với ông về cái hay của món rửa chân, ông cũng không hiểu, sáng sớm mai chúng ta rời khỏi Tam Giang Khẩu, tôi dẫn ông đi thưởng thức món rửa chân đích thực! Rửa đến độ ông không muốn lấy vợ nữa!”

“Sáng sớm mai chúng ta đã đi rồi à?”

“Không thì sao?”

Lưu Trực chỉ vào túi áo của Phương Siêu: “Chúng ta còn cái USB của Chu Vinh, bên trong có chứa sổ sách kế toán của Chu Vinh, chính hắn nói muốn bỏ tiền ra để chuộc về, vụ mua bán này còn chưa làm, mình đi thế nào được?”

Phương Siêu lắc đầu: “Lòng tham khi chưa được đáp ứng, con người ta có thể làm cả việc cho rắn đi nuốt voi, ông có biết câu này từ đâu ra không? Câu này chính là nói ông đấy. Tam Giang Khẩu là địa bàn của Chu Vinh, ở đây hắn là người có tiền có thế, hắn nói muốn bỏ tiền ra để chuộc, không lẽ ông dám lấy thật hả? Chúng ta rời Tam Giang Khẩu trước đã, chuyện cái USB tính sau, thứ này đã

ở trong tay chúng ta, thì không sợ hắn báo công an. Tiền không bao giờ kiếm hết, mạng sống quan trọng hơn tiền rất nhiều. Ôi dào, khoảng cách tầm nhìn của con người đúng là chênh lệch hàng nghìn ki-lô-mét, đối với thu hoạch lần này, ông chỉ nhìn thấy sáu triệu tệ, nhưng tôi nhìn thấy cả mô hình thương mại."

"Mô hình thương mại?"

"Đúng thế, tôi quyết định rồi, sau này chúng ta sẽ chỉ chọn đám quan tham ở các địa phương nhỏ để ra tay, đám người này có tiền, nguồn gốc tiền bất chính, nhìn từ góc độ tỷ suất hiệu năng, cướp của bọn này có lợi hơn cướp tiệm vàng rất nhiều. Bây giờ chúng ta đã có sáu triệu tệ làm vốn khởi động ban đầu, còn lo gì không làm được? Lĩnh vực làm ăn này thị trường rất lớn, cạnh tranh ít, ai dám ra tay, người đó sẽ phát tài, có hiểu không!"

Lưu Trực phấn chấn gật đầu lia lịa, hai tên vui mừng không ngủ được, nằm trên giường yên lặng mơ tưởng về một tương lai hoành tráng.

Ngày hôm sau mau chóng đến đi, chỉ cần bình yên rời khỏi Tam Giang Khẩu, vụ làm ăn này coi như hoàn toàn thành công.

•••

Lúc này, Phương Siêu và Lưu Trực rất vui, nhưng anh Cương và tiểu Mao thì rất buồn phiền.

Đêm đã khuya, anh Cương và tiểu Mao đứng ở hai bên bàn, ngây người nhìn cái vali du lịch màu đen to đùng trước mặt.

Anh Cương run run đưa tay ra, cầm lấy đầu kéo khóa vali, từ từ mở vali trong tiếng thở nặng nề.

Mặc dù cả hai tên đã có sự chuẩn bị về tâm lý từ trước, nhưng khi trông thấy cái xác chết mắt trợn trừng, khắp người toàn vết máu, chúng vẫn bất giác lùi lại mấy bước.

Giây lát sau, cả hai hít một hơi thở sâu xuống huyệt đan điền, dịch bước đến cạnh cái vali, tỉ mỉ quan sát mọi thứ trong vali.

Anh Cương rón rén đưa tay ra, khẽ lật cánh tay xác chết, dưới cánh tay lộ ra một chiếc túi vải, anh Cương cầm chiếc túi vải lên, thấy hơi nặng, anh ta nghiến răng, nhấc chiếc túi vải ra khỏi vali, mở ra, trong túi chính là chiếc chuông nhỏ.

“Đây là thứ chết tiệt gì nhỉ?” Anh ta vứt luôn món đồ sang một bên.

Tiểu Mao cầm chiếc chuông lên ngắm nghía một tí và đưa ra phán đoán: “Đây chắc là hung khí giết người!”

“Nhiều máu thế này, hung khí phải là con dao chứ nhỉ?”

“Chắc là dùng cái này đập chết trước, sau đó lấy dao đâm. Nếu không thì để cái này bên cạnh xác chết làm gì? Chắc chắn là định vứt xác, rồi vứt cả hung khí.” Tiểu Mao phân tích đầy logic.

Anh Cương ngẫm nghĩ giây lát, cũng gật đầu, bỗng lại đùng đùng nổi giận tát vào đầu tiểu Mao: “Mẹ kiếp, bảo mày cướp mấy túi hành lý, con mẹ mày lại cướp cái xác chết về làm gì!”

Tiểu Mao tránh ra chỗ cách xa anh ta, ôm đầu, ấm ức giải thích: “Em… em cũng không ngờ lại gặp phải sự việc như thế này, người

đó… người đó trông không giống tội phạm giết người, em không thể nào ngờ được trong cái vali của hắn lại là cái xác chết.”

“Không ngờ, không ngờ!” Anh Cương lại định đánh tiểu Mao, ánh mắt một lần nữa liếc thấy cái xác chết, bất giác rút tay lại, mím môi suy nghĩ giây lát, “Giờ tiền thì không kiếm được, lại còn rước thêm phiền toái to rồi.”

“Anh Cương, hay là chúng ta… hay là báo công an nhỉ?”

“Báo công an?” Anh Cương suy nghĩ mấy giây, “Giờ mà báo công an, sự việc cái xác không liên quan gì đến chúng ta, nhưng chúng ta lái xe taxi giả ăn trộm đồ, vẫn sẽ phải vào tù chứ?”

“Nhưng chúng ta lái taxi giả ăn trộm đồ chỉ là chuyện nhỏ, giết người là việc lớn, nếu phải ngồi tù, thì ăn trộm đồ vẫn ít hơn vài năm.”

Anh Cương hít một hơi thở sâu, lại đùng đùng nổi giận: “Ông mày có giết người đâu, ông cũng không vay nặng lãi, sao ông lại phải ngồi tù với mày?”

“Việc… việc lái taxi giả anh cũng đồng ý mà.”

“Con mẹ mày!” Anh Cương làm ra bộ định lao tới nện tiểu Mao.

“Anh, anh,” Tiểu Mao liên miệng van xin, “anh đừng đánh em nữa, em có một ý này.”

“Nói!”

“Chúng ta vứt cái vali này đi, thế là xong đúng không?”

“Vứt ở đâu?”

“Lấy ở đâu thì vứt ở đó, chúng ta lái xe trở lại chỗ ban đầu, vứt ở đó.”

Anh Cương ngẫm nghĩ rồi lắc đầu: “Không được, sau khi người ta nhặt được cái vali, cảnh sát sẽ kiểm tra camera giám sát, phát hiện ra là xe của chúng ta vứt cái xác chết, đến lúc đó có mồm năm miệng mười cũng không thể giải thích nổi, vụ án mạng này cảnh sát chắc chắn sẽ đổ lên đầu chúng ta.”

“Thế thì chúng ta tìm một chỗ chôn đi, chôn thật sâu, thần không hay quỷ không biết.”

“Khu vực gần đây đều có người ở, đến chỗ nào đào hố sâu được?”

Tiểu Mao suy nghĩ giây lát, bảo: “Chúng ta đi xe buýt ra ngoại ô.”

Anh Cương ngẫm nghĩ một lúc, xem ra cũng chỉ còn con đường này, bèn quyết định sáng sớm mai bắt xe buýt, chuyển cái xác chết ra ngoại ô, chôn luôn cùng cái vali.

CHƯƠNG 37

Sáng sớm, anh Cương và tiểu Mao kéo cái vali hành lí đựng xác Lưu Bị, xuất hiện trên một con đường cạnh bến xe khách đường dài.

Bến xe khách đường dài và ga tàu hỏa của Tam Giang Khẩu được xây dựng ở chếch đối diện, ở giữa là một quảng trường lớn, trên con phố phía tây ngoài quảng trường là đủ loại cửa hàng hỗn tạp và nhà nghỉ quy mô nhỏ, còn có những chiếc xe khách lớn do tư nhân thầu quanh năm bắt khách ở mấy chỗ trống phía sau con phố, phía nam quảng trường sát với một bến xe buýt đầu tuyến, cả khu vực tạo thành đầu mối giao thông nối liền Tam Giang Khẩu với các thành phố khác, giống như hầu hết những khu vực ở gần bến tàu, bến xe, ở đây cả ngày dòng người qua lại tấp nập, môi trường phức tạp.

Mặt phía nam của khu vực này là một khoảng cao trồi lên, trên đó là đường cái. Lúc này, anh Cương và tiểu Mao ngồi xổm bên lề đường, nấp sau bồn cây cẩn thận quan sát tình hình ở bến xe phía dưới.

Nhìn dòng người qua lại tấp nập ở gần bến xe buýt đầu tuyến ở phía xa, tâm trạng căng thẳng của anh Cương và tiểu Mao nới lỏng được đôi chút, đông người nhiều xe thế này, bóng dáng bình thường không có gì nổi bật của hai bọn họ chắc sẽ không bị phát hiện.

“Lát nữa chúng ta sẽ cầm vali, đi từ cầu thang xuống,” anh Cương chỉ vào đoạn cầu thang bên cạnh họ, cầu thang cao khoảng bảy tám mét, đi xuống dưới là con đường cái phía dưới, “chúng ta đi thẳng ra bến xe buýt, bắt xe đi đến bến Hồ Đông Tiền, sau khi xuống xe, chúng ta sẽ lên núi cạnh hồ Đông Tiền, tìm chỗ không có người đào một cái hố, chôn cả cái vali xuống đó. Nhớ là lát nữa đến bến xe buýt tuyệt đối không được căng thẳng, chúng ta phải kín đáo, đừng để bất cứ người nào để ý.”

“Rõ!” Tiểu Mao lập tức đáp, tiếp đó lại đột nhiên nghĩ ra, “Anh Cương, bây giờ rất ít người đi ra hồ Đông Tiền vào sáng sớm, mình lên xe bây giờ, e là chỉ mấy bến nữa trên xe sẽ chỉ còn mỗi chúng ta.”

Anh Cương cau mày, nghĩ bụng sáng sớm ra rất nhiều người từ ngoại ô vào thành phố, nhưng rất ít người từ thành phố đi ra vùng ngoại ô, đúng là trước đó không suy xét đến điều này.

“Hay là chúng ta đợi một lúc, đợi đến 9 giờ, lúc đó rất nhiều các cụ ông cụ bà ở gần hồ Đông Tiền đã đi chợ, dạo phố xong, đi xe buýt về.”

Anh Cương nhìn đồng hồ đeo tay, bây giờ đã là 8 giờ 15 phút, đợi thêm hơn nửa tiếng nữa cũng không khó khăn gì, thôi cứ đợi cho an toàn.

Hai người tiếp tục ngồi xổm ở chỗ cũ đợi một lúc, thì nghe thấy từ con đường phía dưới vọng tới tiếng nói chuyện.

“Anh Siêu, cái ô tô đấy rất nhiều tiền, thế là bỏ ạ?”

“Chiếc xe đấy là xe cướp về, chúng ta đã làm chết người, tiếp tục lái chiếc xe đấy sớm muộn cũng xảy ra chuyện, chỉ cần ra khỏi Tam Giang Khẩu là an toàn tuyệt đối rồi.”

Sau khi Phương Siêu rời đi, Lưu Trực để cái vali đựng một trăm triệu đô la Mỹ xuống dưới chân, lấy ra một nắm cơm, dựa vào tường vừa ăn cơm vừa kiên nhẫn chờ đợi, hoàn toàn không biết rằng có hai cái đầu đang âm thầm thò ra ở giữa những bồn cây xanh phía trên.

“Anh Cương, hai người này đã gây ra án mạng.” Tiểu Mao nói khẽ.

Anh Cương gật đầu, nheo mắt ngẫm nghĩ một chút, ghé sát vào tai tiểu Mao nói: “Thế thì cho bọn chúng thêm một mạng người nữa.”

Tiểu Mao cười gian giảo, hai tên hiểu ý nhau từ từ rụt người lùi ra sau mấy bước mới đứng dậy, xách cái vali lên, đi từ lối cầu thang bên cạnh xuống con đường phía dưới. Anh Cương đi trước, tiểu Mao đi sau, hai tên vờ như mình là hành khách đang vội vã, khi đi qua chỗ Lưu Trực, hai tên dừng bước, anh Cương nặn ra một nụ cười hiền hòa với Lưu Trực: “Đại ca, cho em hỏi một tí, gần đây có nhà nghỉ bé bé nào giá rẻ không?”

Lưu Trực thấy có người lạ bắt chuyện, lập tức đề cao cảnh giác, nhưng thấy hai người này bộ dạng khúm núm, lại kéo một vali hành lí, chắc chắn không phải là cảnh sát mặc thường phục, không có cảnh sát mặc thường phục nào lại kéo theo một cái vali, nên không đề phòng nữa. Hắn vốn không muốn đáp lời, nhưng lại nhớ lời cảnh báo của Phương Siêu, đi ra ngoài phải kín đáo, không được gây

chuyện, đắc tội với người khác, bèn nhẫn nại trả lời bọn họ: “Tôi không biết đâu, tôi cũng là người nơi khác.”

Anh Cương cảm thán: “Nhà nghỉ ở vùng Chiết Giang này đều đắt quá, không ở được, chúng tôi tìm một vòng rồi, mà không tìm thấy chỗ nào rẻ.”

“Các anh đi chỗ khác tìm đi, gần bến xe cẩn thận bị lừa.”

“Đại ca, anh nói đúng.” Anh Cương lấy ra một điếu thuốc, đưa cho Lưu Trực, “Cảm ơn đại ca.”

Lưu Trực từ chối: “Không cần, không cần.”

Anh Cương nhiệt tình đưa tới: “Đại ca, anh cầm lấy đi.”

Lưu Trực hơi lùi lại một bước, từ chối: “Tôi không hút thuốc, cảm ơn anh.”

Đuôi mắt anh Cương liếc nhìn tiểu Mao một cái rồi cất điếu thuốc đi: “Vâng, đa tạ đại ca, chào đại ca!”

Mấy phút sau, Phương Siêu chạy về chỗ cũ, nói khẽ: “Hôm nay không đi được, cảnh sát đang kiểm tra đột xuất, toàn bộ khu vực gần bến xe đều bị kiểm tra giám sát.”

“Chu Vinh đã báo cảnh sát ạ?”

Phương Siêu cau mày trầm ngâm giây lát: “Không biết, lý ra, tôi đã lấy cái USB của Chu Vinh, hắn sẽ không dám báo cảnh sát, nhưng hắn là người giàu có nhất ở đây, danh sách hối lộ trong USB chắc chắn có rất nhiều quan chức ở Tam Giang Khẩu, chưa biết chừng, bọn chúng có cấu kết với cảnh sát, cho dù cái USB có rơi vào tay cảnh sát, cảnh sát cũng sẽ trả cho hắn.”

“Thế thì làm thế nào?”

“Ô tô, tàu hỏa chắc chắn đều không ổn, chúng ta quay về đã, tôi nghĩ cách sau.”

Hai tên quay về theo đường cũ, Lưu Trực xách cái vali lên vừa đi được mấy bước liền dừng lại, buột miệng: “Không đúng!” Hắn ngạc nhiên nhìn cái vali, cùng là vali hành lý màu đen, thương hiệu, kiểu dáng, thậm chí mặt trước và mặt sau trông đều y hệt, chỉ có kích cỡ to hơn một cỡ, xách lên thấy nặng hết sức, sợ là phải đến năm mươi cân! Lưu Trực từ từ mở to mắt, sắc mặt biến đổi nhanh chóng, mấy giây sau, hắn kêu lên thất thanh: “Con mẹ thằng chó chết!”

Phương Siêu chăm chú nhìn hắn, đồng thời cũng nhìn chiếc vali.

“Cái vali bị hai thằng chó đó đánh tráo rồi!”

Phương Siêu lập tức lao vào cái vali kiểm tra. Đây vốn là cùng một lô vali Chu Diệc Phi mua về rồi sửa lại, vali đựng đô la Mỹ và vali đựng văn vật cổ trừ kích thước chênh nhau một cỡ, còn lại đều giống nhau, thảo nào bọn chúng không nhận ra ngay. Mặt Phương Siêu lập tức trắng bệch, Lưu Trực thì mặt đỏ gay, kể lại sự việc hai tên khốn kiếp hỏi đường khi nãy.

Phương Siêu nắm chặt nắm đấm, hai con người mắt lồi ra trừng trừng nhìn Lưu Trực, hết sức kìm chế nắm đấm của mình, nói giọng lạnh băng: “Chiêu lừa đảo của bọn trộm vặt trong giang hồ, ông có phải là loại óc lợn không, thế cũng mắc lừa được!”

“Tôi… anh Siêu, tất cả là lỗi của tôi, anh giết tôi đi, tôi cũng cam lòng!” Lưu Trực thấy số đô la Mỹ khó khăn lắm mới kiếm được lại bị hai thằng trộm vặt đánh tráo mất, thực sự tức đến mức muốn tự tử,

giơ tay tát thẳng vào mặt mình, tát mấy nhát khiến hai má đỏ rực, chảy cả máu mép.

“Thôi! Giết ông thì có ích gì!” Phương Siêu gạt tay Lưu Trực ra, hít thở sâu mấy hơi cho đầu óc mình tỉnh táo ra, tình thế bây giờ có trách móc nữa cũng không có tác dụng gì, chỉ còn cách nghĩ cách tìm ra hai thằng trộm vặt đã đánh tráo vali.

Phương Siêu nhấc cái vali lên, cảm nhận thấy sức nặng của vật đựng bên trong, nói khẽ: “Đi, mang cái vali này về khách sạn đã, xem bên trong có manh mối của hai tên này không, rồi tìm cách lấy tiền về!”

CHƯƠNG 38

Chín giờ sáng, biệt thự của Chu Vinh bị một tiếng hét thất thanh làm cho thức tỉnh.

Sáng nay bảo vệ trong khu vườn mãi không thấy biệt thự mở cửa, đến người giúp việc cũng không ra khỏi cửa, họ không khỏi cảm thấy bất thường, bèn dùng máy bộ đàm liên hệ với người giúp việc, không có người trả lời. Bảo vệ định mở cửa, nhưng phát hiện thấy cửa chính của ngôi biệt thự khóa trái, cánh cửa nhỏ phía sau cũng đóng chặt, thế là bảo vệ lấy chìa khóa dự phòng ra mở cửa, nhanh chóng phát hiện thấy hai người giúp việc trong nhà đều bị trói trên nền nhà, miệng bị bịt chặt, tiếp đó cứu được ông chủ ở thư phòng cũng trong bộ dạng tương tự, chỉ là trên người ông chủ toàn là vết chân, đũng quần dầm dề nước tiểu và phân, bị đánh lòi cả phân, vô cùng thê thảm.

Một tiếng sau, toàn bộ thành viên chủ chốt trong băng nhóm của Chu Vinh đều nhanh chóng có mặt ở ngôi biệt thự.

Thư phòng đóng cửa, chỉ có bốn người ngồi trong đó, là Chu Vinh, Hồ Kiếm Nhân, Lang Bác Văn và em trai anh ta là Lang Bác Đồ.

“Anh Vinh, ai làm chuyện này?” Lang Bác Văn hỏi.

“Không biết, nghe giọng hai thằng đó không phải là người địa phương.”

“Tại sao lại bảo họ đừng báo cảnh sát? Chúng ta bị cướp, đường đường chính chính là người bị hại mà.”

Chu Vinh cau mày thở dài một tiếng, nói một cách rất khó khăn: “Ngoài cái vali đó, bọn chúng đã lấy đi một thứ trong két an toàn của tôi.”

“Cái gì?” Ba người đồng thanh hỏi, cả ba người đều đã thấy cái két an toàn trong thư phòng, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy bên trong chứa gì, Chu Vinh không bao giờ mở két trước mặt bất kì ai.

Chu Vinh mím môi bật ra mấy chữ: “Một cái USB.”

“Cái USB đấy làm sao?”

Chu Vinh thở dài một tiếng, nhìn cả ba người, chậm rãi nói: “Các anh cũng biết đấy, sản nghiệp này của tôi cũng không phải là của một mình tôi, chú Đông và những người khác cũng có phần, tôi kiếm tiền cho mọi người, rất nhiều lúc cũng không thể tự quyết định được. Ừm… những năm vừa qua đủ loại khoản chi ngoài của công ty tôi đều vào sổ bằng các đầu mục hợp pháp, nhưng mục đích chi thực sự tôi đã ghi vào trong cái USB này. Nếu báo công an, cái USB rơi vào tay cảnh sát, chỉ cần điều tra sổ sách kế toán của các bên, thì hậu quả khôn lường.”

Ba người nghe xong, mặt đều biến sắc, Lang Bác Văn lo lắng nói: “Anh Vinh, những năm qua tất cả các mối quan hệ qua lại, và các khoản tiền đưa cho đám quan chức, anh đều ghi trong cái USB đấy?”

Chu Vinh im lặng thừa nhận.

Lang Bác Văn lập tức nổi cáu, nói: “Sao anh lại làm thế, nếu bị phát hiện, chẳng phải là chúng ta đều phải vào tù hết sao?”

Chu Vinh trừng mắt nhìn Lang Bác Văn, anh ta biết mình lỡ lời, hơi cúi đầu xuống, thở dài não nề.

Hồ Kiếm Nhân khẽ hỏi: “Anh Vinh, việc này chú Đông không biết chứ?”

“Tất nhiên chú Đông không biết.” Chu Vinh liếc nhìn những người xung quanh một cái, thở dài, “Tôi làm cuốn sổ kế toán đó cũng là để sau này nếu chẳng may xảy ra chuyện, thì còn một lối thoát, không chỉ là cho tôi, cũng là cho các anh. Các anh nghĩ xem, nếu người nào trong chúng ta xảy ra chuyện, chú Đông, La Tử Nhạc và đám quan chức kia, họ có bảo vệ chúng ta không? Họ không, họ sẽ chỉ tìm cách tách bạch không dính líu gì. Tôi làm cuốn sổ này, tất cả mọi người đều cùng trên một con thuyền, chẳng may có chuyện xảy ra, họ sẽ phải tận tâm tận lực để cứu chúng ta, cứu chúng ta chính là cứu họ.”

Ba người gật đầu, Chu Vinh làm như vậy cũng không có gì đáng nói, chỉ là chưa bao giờ nghĩ rằng cái USB đó lại bị cướp đi mất.

Hồ Kiếm Nhân suy nghĩ giây lát, hỏi: “Anh Vinh, chuyện này chúng ta có cần nói với chú Đông, để chú ấy cử một đội cảnh sát đến giúp chúng ta tìm người, bắt hai thằng đó, lấy cái USB về không?”

“Tuyệt đối không được!” Chu Vinh dứt khoát phủ định, “Nói cho chú Đông biết chuyện cái USB thì ra đi luôn!”

“Thế chúng ta làm thế nào tìm lại nó ạ?”

“Tối hôm qua hai thằng đó cắm USB vào máy tính, thấy nội dung bên trong USB, bọn chúng dùng cái USB để uy hiếp tôi không được báo cảnh sát, còn nói sẽ cầm cái USB đến gặp tôi đổi lấy tiền. Hai thằng đó biết tầm quan trọng của cái USB đối với tôi, chắc chắn sẽ muốn đòi tôi một số tiền lớn, đến lúc đó chúng ta sẽ nghĩ cách tóm được hai thằng chúng nó, lấy USB về, còn hai thằng đó thì khử luôn! Các anh thấy thế nào?”

Chu Vinh nhìn về phía ba người, Hồ Kiếm Nhân gật đầu đồng ý, cậu em Lang Bác Đồ không bày tỏ thái độ, Lang Bác Văn thì im lặng không nói gì.

“Bác Văn, cậu nói xem.”

Lang Bác Văn ngẩng đầu lên: “Anh Vinh, anh muốn làm thế nào, người của em đều nghe theo lệnh anh.”

Cậu em Lang Bác Đồ thì phân tích: “Anh Vinh, biệt thự của anh mà còn bị đột nhập, trói người cướp đồ nhẹ như không, chuyện này có chút bất thường nhỉ?”

“Ý của cậu là?”

“Anh Vinh, anh còn nhớ lần trước cảnh sát điều tra vụ Diệp Kiếm đã gặp Lục Nhất Ba không, Lục Nhất Ba lại bảo cảnh sát qua gặp anh, hôm qua Lục Nhất Ba lại hợp tác với cảnh sát, cảnh sát nhờ anh ta giúp, anh ta bố trí Chu Kỳ làm nội ứng, bắt được một tên tội phạm truy nã trong khách sạn của họ. Chuyện này Lục Nhất Ba chưa nói với anh đúng không?”

“Cậu ấy chưa nói.” Chu Vinh khẽ cau mày, “Cậu nghi ngờ vụ cướp có liên quan đến Lục Nhất Ba?”

Lang Bác Đồ gật đầu.

“Không thể nào, làm sao có chuyện Lục Nhất Ba đột nhập vào nhà tôi để cướp đồ.”

Về phỏng đoán này, Lang Bác Văn và Hồ Kiếm Nhân cũng lắc đầu bày tỏ quan điểm là không thể có chuyện đó, nhưng biểu hiện gần đây của Lục Nhất Ba, anh ta đúng là có khả năng phản bội đi theo cảnh sát, có điều giờ phút này cái USB mới là việc lớn, Chu Vinh không còn tâm trí đâu để quan tâm đến Lục Nhất Ba.

Bốn người lại bàn bạc một hồi, mở cửa thư phòng, quay vào phòng khách.

Phía trước phòng khách, một hàng bảo vệ cúi đầu quỳ dưới đất, Trương Đức Binh vừa thấy thư phòng mở cửa, liền đưa tay tát hết người này đến người khác, vừa tát vừa chửi rủa thậm tệ.

Chu Vinh ngồi xuống ghế sofa, lạnh lùng nhìn đám người trước mặt, không mảy may xót xa khi hai má họ bị đánh đến tấy đỏ.

Đánh liên tục hơn mười phút, tay Trương Đức Binh cũng đã mỏi nhừ, anh ta chậm lại, quát to chất vấn: “Tối hôm qua ai là nhóm trưởng?”

Thực ra là biết rồi mà vẫn hỏi, bảo vệ ngôi biệt thự chia làm ba ca luân phiên nhau, chỉ có ba người làm nhóm trưởng, tối hôm qua ai trực, Trương Đức Binh là sếp to nhất của bộ phận bảo vệ, tất nhiên là biết rõ như lòng bàn tay, anh ta chẳng qua hỏi cho ông chủ xem mà thôi.

Cả hàng đều đưa mắt nhìn về phía người đứng giữa, người đứng giữa cúi đầu, hai chân run bần bật.

Trương Đức Binh cố ý hỏi lại lần nữa: “Rốt cuộc ai là nhóm trưởng?”

“Anh… anh Dỡ.” Mấy người lí nhí trả lời.

Cậu thanh niên gọi là anh Dỡ đứng giữa nuốt nước bọt, toàn thân run lên bần bật. Tên thật của cậu ta là Lý Bằng Cải, vì mấy năm nay cả nước đều tiến hành cải cách nhà ở, cũng chính là tháo dỡ, nên bạn bè trong giới đặt cho cậu ta biệt danh là “anh Dỡ”.

Trương Đức Binh không nói không rằng, rút một con dao xếp ở thắt lưng ra: “Vẫn theo luật cũ, cắt một ngón tay út, cậu tự cắt hay là để tôi?”

Lý Bằng Cải vừa thấy con dao găm, đã sợ nhũn người: “Anh Binh, em sai rồi, là trách nhiệm của em, nhưng hôm qua là… là anh Vinh bảo em dẫn thêm vài người ra ngoài, sau khi chúng em về, không biết… không biết trong biệt thự đã xảy ra chuyện, cho nên…”

“Cậu còn dám trách anh Vinh! Anh Vinh bảo cậu rút toàn bộ bảo vệ gác ở phía sau à?”

“Chúng em… ca tối của chúng em số người có hạn, nên…”

“Cậu muốn chết hả?” Trương Đức Binh đạp một cú khiến anh ta ngã nhào ra đất, quay ra phía một người bên cạnh gầm lên, “Cậu đi lấy thuốc tê!”

Hồ Kiếm Nhân không khỏi tò mò: “Lấy thuốc tê làm gì?”

“Cắt ngón tay cậu ta.”

Lý Bằng Cải lập tức nước mắt nước mũi giàn giụa, dập đầu lạy Chu Vinh: “Anh Vinh, em sai rồi, xin anh tha cho em một lần, em

nhất định không quản nước sôi lửa bỏng tận tâm tận lực, anh Vinh, anh tha cho em.” Các anh em khác cũng đồng thanh xin cho cậu ta.

“Đủ rồi!” Chu Vinh đang phiền não vì cái USB bị cướp, đám người này lại còn có thời gian “làm phẫu thuật” cắt đốt tay trước mặt anh ta, hơn nữa nhìn một cái biết ngay đây là khổ nhục kế Trương Đức Binh đã bàn trước với đám người này, cắt một ngón tay còn phải tiêm thuốc tê, sao không đi bệnh viện? Anh ta giận dữ khoát tay, “Đừng diễn kịch Song Hoàng[17] nữa, Trương Đức Binh ở lại, những người khác cút!”

Cả hàng người quỳ dưới đất hoảng hồn vội vàng chuồn luôn, chỉ để lại Trương Đức Binh đứng ở trước mặt, vẻ mặt anh ta cũng đầy vẻ có lỗi, kể ra anh ta cũng là người có thủ đoạn nổi tiếng trong giang hồ, thế mà chủ của mình lại bị người ta đột nhập vào nhà cướp đồ, bị đánh đến mức xổ cả phân ra, đúng là không còn lỗ nẻ nào mà chui xuống.

Chu Vinh hít một hơi thở sâu, để tâm trạng lắng xuống, cho mình bình tĩnh lại: “Hôm qua hai thằng chó chết đó không chỉ cướp tiền, mà còn lấy đi mất một cái USB vô cùng quan trọng đối với tôi, tiền là chuyện nhỏ, USB nhất định phải lấy lại cho tôi, đồng thời khử hai thằng đó một cách sạch sẽ.”

Trương Đức Binh vội gật đầu.

“Hai thằng chó chết đó thủ đoạn rất chuyên nghiệp, không phải là lính mới, nhất định là dân xã hội. Anh nghĩ cách, nhờ dân xã hội ở Tam Giang Khẩu và cả mấy thành phố xung quanh, gài đủ tai mắt, nhanh chóng tìm ra bọn chúng, ai làm được, toàn bộ số đô la Mỹ trong cái vali sẽ thuộc về người đó. Nhớ là việc cái USB ngoài người

của chúng ta ra, không được nói với bất cứ người nào khác, sau khi tìm được bọn chúng, giao cho người của mình làm, trước khi cầm cái USB về đưa cho tôi, không người nào được phép xem!”

Trương Đức Binh nghiêm trang nhận lệnh, anh ta biết việc này vô cùng quan trọng đối với ông chủ, nếu không đã không đem cả vali tổng cộng một triệu đô la Mỹ ra làm phần thưởng. Việc này kể ra cũng không khó, mỗi địa phương đều có dân giang hồ, đủ các thành phần hỗn tạp, tai mắt có thể bố trí khắp nơi, đến từng con phố. Đem số tiền thưởng khủng ra huy động toàn bộ dân giang hồ tìm hai người, hiệu quả còn cao hơn nhiều so với lệnh truy nã của công an!

Không nói nhiều, Trương Đức Binh lập tức tiến hành bố trí tìm người. Qua trích xuất camera giám sát mấy chỗ ở ngôi biệt thự, họ trông thấy rõ dáng người của hai gã đàn ông và một chiếc vali hành lý màu đen. Ảnh dáng người hai tên này, ảnh chiếc vali hành lý, đều là đặc điểm. Tất nhiên rồi, họ không thể nói với bên ngoài là Chu Vinh bị cướp, chỉ nói có người cướp của Trương Đức Binh.

Trong chốc lát, Phương Siêu và Lưu Trực phải đón nhận hai tầng truy bắt từ cảnh sát và giới giang hồ.

CHƯƠNG 39

Còn phía cảnh sát, tối hôm qua sau khi bắt được Mai Đông, biết được hành tung của Lưu Bị qua Trịnh Dũng Binh, sau đó lại biết được chuyện Chu Vinh bị cướp từ Lý Tây, bèn triển khai trận chiến ở hai tuyến.

Sáng sớm, ở bên ngoài khu vực giải tỏa được thông báo xuất hiện hành tung của Lưu Bị, hơn mười chiếc xe cảnh sát vây chặt toàn bộ lối ra vào, con kiến cũng không lọt, chỗ nào cũng căng dây giới nghiêm chặn những quần chúng đi ngang qua tò mò ra xa.

Gần trưa, Trương Nhất Ngang đến hiện trường, đi qua một đoạn ngõ dài mười mấy mét, tìm thấy Vương Thụy Quân đang bận rộn chỉ huy, gọi anh ta ra một chỗ, hỏi nhỏ: “Tình hình bên Chu Vinh thế nào?”

Vương Thụy Quân vô cùng phấn chấn, đáp: “Tối hôm qua, theo chỉ thị của anh, em lập tức bố trí nhiều cảnh sát có tuổi, kinh nghiệm phong phú mai phục khắp các phía xung quanh biệt thự của Chu Vinh ngay trong đêm, hăng say trực chiến suốt một đêm, chúng em phát hiện thấy bắt đầu từ hơn chín giờ sáng nay, đội bảo vệ, Hồ Kiếm Nhân, anh em Lang Bác Văn đều đến nhà anh ta, xem ra thông tin tình báo của Lý Tây không sai, đúng là Chu Vinh đã bị cướp!”

“Tất nhiên không thể nào sai được, tôi tận mắt nhìn thấy Chu Vinh bị cướp, có phải là nghe ngóng được thông tin từ bên ngoài đâu!” Vừa nói dứt lời, hai người quay đầu liền thấy Lý Tây đứng ở bên cạnh, giận dữ trừng mắt nhìn Vương Thụy Quân. Vương Thụy Quân há miệng không nói gì, nếu là những cảnh sát khác nghe lén lãnh đạo nói chuyện, anh ta đã sút cho một cú lên thẳng mặt trăng từ lâu rồi, nhưng người nghe lén là Lý Tây, anh ta cũng đành chịu vậy.

“Lý Tây…” Trương Nhất Ngang ngạc nhiên nhìn cô nàng, “Sao cô đến đây?” Anh ta nghĩ bụng, sau trận tối qua, Lý Tây chắc đã khiếp vía, không dám làm càn nữa, làm sao lại thò ra nữa.

“Em nghe nói chỗ này xảy ra chuyện, liền vội qua ngay.”

“Ý tôi là tối hôm qua cô bị một trận khiếp vía rồi, hôm nay… hôm nay sao lại đến đây?”

“Ai bảo là em khiếp vía, tí chuyện vặt tối hôm qua làm sao khiến em sợ được?” Lý Tây vênh mặt, khác hẳn với bộ dạng xiêu hồn bạt vía tối qua, “Hôm qua là em thiếu kinh nghiệm, có điều em cũng đã chuẩn bị sẵn dao găm từ trước, nếu không cũng không thể trốn thoát khi bị trói chặt hai chân hai tay, mang về cho các anh thông tin tình báo quý báu như vậy, có người còn không biết điều, nghi ngờ chuyện em tận mắt nhìn thấy là giả, hứ! Lương tâm bị chó nó gặm mất rồi! Bây giờ em nghĩ thông rồi, em chính là người phát hiện ra Chu Vinh bị cướp, em có quyền, em cũng yêu cầu được tham gia vào toàn bộ việc điều tra tiếp theo, không thì công lao sẽ bị những người khác cướp hết!”

“Lý Tây, cô cứ yên tâm, tôi không cướp công của cô đâu, tôi vẫn cần giữ tí thể diện chứ,” Vương Thụy Quân cười nhạt lắc đầu, quay lại phát hiện thấy nét mặt của Phó trưởng công an Trương rất không vui, lập tức nói một cách vô cùng nghiêm túc, “Cô nghĩ gì thế! Lãnh đạo tất nhiên lại càng không thể có chuyện đó! Ai muốn cướp công của cô!”

Lúc này Trương Nhất Ngang mới gật đầu: “Lý Tây, cô yên tâm, tôi và Vương Thụy Quân cùng đảm bảo, nếu phá được vụ án Chu Vinh, cô chắc chắc sẽ là người có công lớn. Việc xung phong lao vào trận chiến tiếp theo, cô để những cảnh sát hình sự nhiều tuổi làm, tối hôm qua cô nguy hiểm quá! Nếu không có việc gì, cô về cơ quan nghỉ đi, tôi gọi một người đưa cô về. Tiểu Vương…”

“Sếp,” Lý Tây ngắt lời anh ta, “có một việc em muốn trao đổi với anh.”

“Cô cứ nói.”

“Ở đây quá nhiều người.”

Vương Thụy Quân nhìn xung quanh, nói: “Không sao, chỉ có ba chúng ta, những người khác không nghe thấy.”

Lý Tây nhìn anh ta một cái: “Ba người cũng hơi nhiều.”

Vương Thụy Quân ngớ ra mấy giây, ho một tiếng, rướn thẳng người quay đầu đi ra chỗ khác.

Lúc này Lý Tây mới lên tiếng hỏi: “Sếp, nếu phá được vụ án Chu Vinh, khi báo cáo với cấp trên, anh có nói em là người đã đột nhập vào nhà Chu Vinh, phát hiện ra thông tin không?”

Trương Nhất Ngang ngớ ra, việc này tất nhiên là không thể, nếu chú của Lý Tây biết việc này thì căng. Đành trả lời một cách mơ hồ: “Quá trình phá án cụ thể, tôi nghĩ cũng không cần nói rõ như vậy nhỉ.”

“Thế nếu em không tham gia vào việc điều tra tiếp theo, đến lúc đó anh báo cáo lập công cho em, mọi người thấy em không làm gì cũng lập công, sao mà phục được?”

“Cái này có thể nói cô đã giúp được rất nhiều qua quá trình điều tra trinh sát bằng biện pháp kỹ thuật.”

“Nhưng nếu chú Quách hỏi cụ thể em đã trinh sát thế nào, em chưa từng làm những việc liên quan, chỉ còn cách nói thật.”

“Cô…”

“Cho nên…” Lý Tây cong môi, giọng dứt khoát, “Em nhất định phải tham gia vào việc điều tra tiếp theo.”

Trương Nhất Ngang ngớ ra nhìn cô nàng, phát hiện ra không ngờ cô nàng lại hiểu chuyện, biết được tử huyệt của anh ta. Trương Nhất Ngang nuốt nước bọt, trong lòng thầm cân lên đặt xuống, cứ ứng phó ổn việc trước mắt đã rồi tính, liền nói: “Tôi đồng ý để cô tham gia vào việc điều tra tiếp theo, nhưng cô buộc phải nghe theo chỉ huy của tôi, tuyệt đối không được tự ý hành động.”

“Anh không được chỉ huy em ngồi trước máy vi tính tìm tài liệu.”

“Tôi…”

“Phải ra hiện trường, phải tham gia bắt giữ!”

Trương Nhất Ngang hít một hơi thở sâu: “Cô buộc phải ở bên cạnh tôi.”

“Thống nhất như vậy.”

Trương Nhất Ngang do dự một lát, đành nói: “Thống nhất như vậy.”

“Ngoắc tay!” Lý Tây giơ ngón tay ra, ngoắc vào ngón tay to của Trương Nhất Ngang.

Vương Thụy Quân, người thừa bị nói là lương tâm đã bị chó gặm, đứng đằng xa, không cam tâm liếc nhìn họ một cái, đột nhiên thấy hai người ngoắc tay, anh ta thở dài một tiếng, chế độ của lãnh đạo đúng là có khác. Lúc này, anh ta lại thấy Trương Nhất Ngang vẫy tay về phía mình, anh ta lập tức chạy qua.

Trương Nhất Ngang mím môi, dặn Vương Thụy Quân: “Việc điều tra sau này, cho Lý Tây tham gia nhé.”

“Cho cô ấy tham gia?” Vương Thụy Quân nghẹn lời, quả nhiên tiếp xúc cơ thể sẽ dễ đạt được mục đích, có điều anh ta không dám can thiệp cuộc sống riêng tư của lãnh đạo, nghĩ vậy liền dứt khoát đồng ý: “Vâng.”

“Anh nói tiếp về Chu Vinh đi.”

Vương Thụy Quân nhìn Lý Tây, thấy lúc này cô nàng đã đứng cạnh lãnh đạo lắng nghe một cách quang minh chính đại, Phó trưởng công an Trương cũng không ngăn, anh ta liền yên tâm nói: “Sau khi Chu Vinh triệu tập các thành viên chủ chốt trong băng nhóm, những người này ở trong biệt thự ít nhất một tiếng đồng hồ, sau đó tản đi nhiều hướng, quân số của chúng em có hạn không bám theo được. Em đã liên hệ với tiểu Mễ, tai mắt mà Trịnh Dũng Binh cung cấp, cậu ta là lái xe, không tham gia vào những việc cụ

thể, cậu ta nghe những người khác nói Chu Vinh cử rất nhiều tay sai đi tìm hai tên đó."

"Chu Vinh thì sao?"

"Đến bây giờ, anh ta vẫn ở trong biệt thự suốt, không đi ra ngoài."

Trương Nhất Ngang suy nghĩ giây lát: "Lần này Chu Vinh nhất định sẽ huy động nguồn lực mạnh nhất để tìm hai tên cướp đó, chúng ta không thể bám theo người của anh ta được, hơn nữa, một khi chúng ta bám theo mà bị phát hiện, sẽ rút dây động rừng. Thế này nhé, anh cứ bố trí người theo dõi chặt tình hình ngôi biệt thự đã, chúng ta sẽ cử thêm người, cố gắng bắt được hai tên đó trước Chu Vinh."

Sau khi Vương Thụy Quân rời đi, Trương Nhất Ngang dẫn Lý Tây đi về phía trước, đến trước một ngôi nhà có căng dây giới nghiêm. Nhân viên bộ phận vật chứng và pháp y đi lại như con thoi xung quanh ngôi nhà, Tống Tinh nhìn thấy anh ta liền dừng công việc đang làm lại, dẫn anh ta đến một đống đất bỏ đi, phần đất cát bên trên đã bị san bằng, cát màu xám đen rõ ràng vẫn còn ẩm ướt, nhìn một cái biết ngay là vết máu.

"Tình hình cụ thể thế nào?" Trương Nhất Ngang nhìn chằm chằm vào đống cát một lúc, vẫy tay gọi mấy nhân viên cốt cán đến, Lý Tây cũng vờ là nhân viên cốt cán, ghé lại đứng bên cạnh nghe mọi người nói về tình hình vụ án.

Đầu tiên Tống Tinh lên tiếng thoái thác trách nhiệm: "Tối hôm qua, tôi làm theo chỉ thị, triệu tập cảnh sát hình sự, cảnh sát đặc nhiệm và cả các đơn vị khác, tất cả hơn bốn mươi người, vây kín

toàn bộ các lối ra vào của khu vực này, ngay tối hôm qua đã cử cảnh sát mặc thường phục vào trong điều tra thăm dò trước, không tìm thấy Lưu Bị, đợi đến khi trời sáng, toàn bộ lực lượng cùng tiến vào, tìm từng nhà, nhà nào cũng vào, vẫn không thấy Lưu Bị, nhưng phát hiện ra đống cát này có rất nhiều vết máu, cả nền nhà trên tầng 2 của ngôi nhà này cũng có vết máu. Nhìn từ góc độ vết tích, tội phạm đã đem cát từ bên dưới lên tầng 2, sau khi dọn sạch vết máu trên tầng 2, lại quét cát đem xuống dưới."

Trương Nhất Ngang đưa mắt nhìn về phía bác sĩ pháp y Trần, ông Trần khẳng định rất chắc chắn: "Tôi dám khẳng định một trăm phần trăm, có một người chết, thời gian là vào tối hôm qua!"

"Xác chết đâu?"

"Xác chết chạy đâu rồi, tôi biết sao được, tôi chỉ phụ trách khám nghiệm."

Lý Tây ở bên cạnh xen vào: "Nhưng nếu không thấy xác chết, anh làm sao có thể khẳng định là đã chết người?"

Trên đời này không ai dám nghi ngờ kĩ năng chuyên môn của bác sĩ pháp y Trần, Lý Tây cũng không được ngoại lệ. Ông ta liền trợn mắt giận dữ nói: "Cô không nhìn thấy bấy nhiêu máu à? Lượng máu mất bằng lượng kinh nguyệt cả ba năm, chảy một lèo, người này còn sống được sao?"

Lý Tây khẽ lẩm bẩm một câu: "Chưa xét nghiệm làm sao biết là máu người?"

Bác sĩ pháp y Trần khinh khỉnh hứ một tiếng, nhìn cô nàng khinh bỉ: "Xét nghiệm? Tôi lại còn phải làm xét nghiệm? Tôi nói cho cô

biết, thiết bị đối với tôi là vô dụng, tôi làm bác sĩ pháp y ba mươi năm rồi, tôi chỉ cần nhìn là có thể khẳng định một trăm phần trăm đây là máu người, hơn nữa thời gian ngay vào tối hôm qua! Hừm, lúc tôi làm cảnh sát, tất cả những người có mặt ở đây vẫn còn là trẻ con, lúc đó tôi gặp một vụ án, cũng chỉ nhìn thấy máu đầy mặt đất, không tìm thấy xác chết, lúc đó đã có người hỏi tôi, tiểu Trần, cậu nghĩ người này đã chết hay còn sống, các anh chị đoán xem thế nào…"

Mọi người không còn tâm trí đâu mà đoán tình tiết câu chuyện phía sau, Tống Tinh liền ngắt lời ông ta luôn: "Anh Trần, còn thông tin gì khác nữa không?"

"Chỉ thế thôi, còn việc Lưu Bị bị ai giết, đó là việc của cảnh sát hình sự các anh, không liên quan đến tôi."

"Cái gì! Anh nói Lưu Bị bị giết!" Những người có mặt ở đó xôn xao kêu lên.

Bác sĩ pháp y Trần nhìn họ với vẻ tất nhiên là như vậy: "Không phải rất rõ ràng là Lưu Bị đã bị giết hay sao?"

Tống Tinh phản bác: "Trong quá trình bắt Lưu Bị, chúng tôi phát hiện thấy rất nhiều máu, như vậy thì phải là Lưu Bị giết người khác rồi chạy trốn chứ, tại sao lại là người khác giết Lưu Bị?"

Bác sĩ pháp y khinh khỉnh đáp: "Đầu óc với năng lực phân tích của anh như thế mà cũng làm được cảnh sát?"

"Tôi…"

"Tống Tinh, vừa nãy có phải là tôi đã xác nhận lại với anh, tối hôm qua khi có người nhìn thấy Lưu Bị, hắn ta đi tay không, hay là

xách một cái vali?”

Tống Tinh gật đầu: “Vâng, tôi nói Lưu Bị kéo một cái vali.”

Bác sĩ pháp y Trần lại quay sang hỏi trưởng phòng Vật chứng họ Hứa: “Anh Hứa, vừa nãy có phải anh nói là trên tầng có dấu vết vật lộn, có vết chân của hai người, còn có vết bánh xe của vali?”

Trưởng phòng Hứa cũng gật đầu, bởi vì trên nền nhà có rất nhiều vết máu, tầng 1 còn có cát, toàn bộ dấu vết ở hiện trường đều rất rõ ràng.

“Đó không phải là kết luận rất rõ ràng hay sao? Căn cứ vào dấu vết trên nền nhà, có thể phán đoán, tối hôm qua trên tầng có hai người tất cả, đã đối chiếu dấu chân, người chân nhỏ là Lưu Bị, người kia chân to. Lưu Bị kéo một cái vali lên tầng, nhưng cuối cùng người chân to kéo vali rời đi. Như vậy Lưu Bị đã đi đâu? Trên nền nhà lại có nhiều máu như vậy, chắc chắn Lưu Bị đã bị người kia giết, xác chết cho vào trong vali mang ra ngoài.”

Lời của bác sĩ pháp y Trần đã gợi ý cho trưởng phòng Hứa, anh ta liền quay lại nghiên cứu dấu vết kéo lên, kéo xuống của chiếc vali, phát hiện ra đúng là vết để lại khi rời đi tương đối sâu, tình hình đúng như lời bác sĩ pháp y Trần nói, sau khi Lưu Bị bị giết, xác chết đã được nhét vào trong vali kéo đi, cho nên lúc rời đi, cái vali nặng, tất nhiên dấu vết sẽ sâu. Anh ta cũng tán đồng với phán đoán của bác sĩ pháp y Trần.

Bác sĩ pháp y xòe hai tay: “Một bác sĩ pháp y như tôi, lúc quan trọng lại còn phải quan tâm đến dấu vết ở hiện trường, đúng là mệt!” Miệng nói vậy, nhưng nét mặt ông ta lại rất đắc ý, phần thắt lưng bị thoát vị đĩa đệm cũng rướn lên thẳng đừ.

Mọi người đứng yên tại chỗ, suy xét kĩ càng về kết luận của bác sĩ pháp y Trần, nhìn từ dấu vết để lại ở hiện trường, phân tích của ông ta đúng là có lý. Nhưng tên tội phạm trốn truy nã Lưu Bị không giết người đã là may, bây giờ lại còn bị người khác giết, làm gì có chuyện đó?

Bác sĩ pháp y Trần nhìn mọi người một lượt, nhìn họ khinh bỉ: "Đến bây giờ các anh vẫn không tin là Lưu Bị bị giết?"

Tống Tinh ho lên một tiếng, nói: "Bác sĩ pháp y Trần, những điều này dù sao cũng chỉ là suy đoán của một mình anh…"

"Suy đoán của một mình tôi? Tôi nói cho anh biết, kết luận mà tôi đưa ra, chưa bao giờ tồn tại khả năng thứ hai. Tôi cược với anh, đem vết máu ở đây về xét nghiệm DNA, nếu DNA không phải là Lưu Bị, tôi xin thôi việc, nếu DNA là của Lưu Bị, anh xin thôi việc!"

"Không cần… không cần cược lớn thế." Tống Tinh rên lên một tiếng, ông ta hoàn toàn bị nhấn chìm bởi khí thế của bác sĩ pháp y Trần.

Trương Nhất Ngang ho lên một tiếng, thể hiện rõ quan điểm trước mặt mọi người: "Tôi tin vào phán đoán của bác sĩ pháp y Trần."

Mọi người cũng lập tức đứng về phía bác sĩ pháp y Trần, xôn xao lên tiếng trách Tống Tinh, kết luận của bác sĩ pháp y Trần từ trước đến nay luôn đã nói là chắc như đinh đóng cột, làm gì có chuyện sai, anh hay thật, lần thứ nhất bắt Lưu Bị không bấm thang máy, khiến Lý Tây suýt chết, tối hôm qua bắt Mai Đông thì bị đệ tử của hắn đánh lạc hướng, suýt nữa thì thả hổ về rừng, sau đó dẫn

một đội đi bắt Lưu Bị cũng vẫn không có thu hoạch gì. Bây giờ lại còn lên mặt nghi ngờ kết luận của bác sĩ pháp y Trần.

Trương Nhất Ngang suy nghĩ giây lát, đúng lúc bắt Lưu Bị thì Lưu Bị lại bị giết, chuyện này vô cùng phức tạp, khó lường. Bây giờ việc quan trọng nhất vẫn là Chu Vinh. Để bắt được hai tên cướp trước Chu Vinh hoàn toàn không phải là một việc dễ dàng, hơn nữa đây là việc cơ mật, không được tiết lộ chuyện Chu Vinh bị cướp cho quá nhiều người biết, không thể điều động đông đảo lực lượng hành động, làm thế nào để bắt được hai tên tội phạm này, tốt nhất là hỏi Phó Giám đốc Công an tỉnh Cao.

CHƯƠNG 40

Trong phòng họp của Công an tỉnh, sau khi hội nghị báo cáo học tập buổi sáng kết thúc, giám đốc Công an tỉnh nói phiền mọi người lưu lại một lúc, ông cần tuyên bố một việc.

“Ngay tối hôm qua, Công an Tam Giang Khẩu đã thành công trong việc bắt giữ Mai Đông. Có thể một số người không rõ Mai Đông là ai, năm nay các cơ quan giám sát quản lý tài chính dẫn đầu là Quốc vụ viện liên kết với cơ quan công an chúng ta điều tra xử lý những ngân hàng ngầm, chống thất thoát ngoại tệ, tên Mai Đông này chính là nhân vật chủ chốt của nhiều ngân hàng ngầm. Theo kết quả điều tra trước đây, được biết Mai Đông không chỉ thiết lập mấy chục công ty xuất nhập khẩu thương mại, tiến hành các hoạt động đổi, chuyển tiền ra ngoài, còn hợp tác với nhiều ngân hàng ngầm trong và ngoài nước. Bắt được Mai Đông là một thành quả lớn nữa trong việc chống tội phạm tài chính năm nay của tỉnh ta.”

Mọi người có mặt tại bàn hội nghị rào rào vỗ tay, ánh mắt hướng về phía Cao Đông.

“Cao Đông, đệ tử của anh có năng lực đấy!” Giám đốc khen ngợi.

“May mắn thôi, may mắn thôi.” Cao Đông cười một cách khiêm tốn.

“Anh không cần khiêm tốn, có phải là biểu dương anh đâu. Tôi nghe nói Mai Đông vốn không ở đại lục đã lâu, lần này bắt được hắn về là do Trương Nhất Ngang đã giăng bẫy. Trước đó bắt được Lý Phong, giấy khen cụ thể trên Bộ còn chưa đưa xuống, thông báo cho Công an tỉnh là Chiến công hạng nhất của tập thể đội cảnh sát hình sự Tam Giang Khẩu, vừa mới xong, đã lại bắt được Mai Đông, anh bảo đợt này Công an tỉnh nên khen thưởng tập thể, hay là cá nhân?”

“Đây chắc chắn là công của cả tập thể.”

Giám đốc cười nói: “Cũng có thể là công của tập thể và biểu dương cả cá nhân cậu ấy mà. Tôi nghe nói lúc bắt Mai Đông, suýt nữa thì để hắn chạy thoát, hắn chạy xuống nhà để xe dưới tầng hầm thì gặp Trương Nhất Ngang, lúc đó Trương Nhất Ngang chỉ có một mình, tay không, hoàn toàn không có sự chuẩn bị, trong tay Mai Đông có dao găm, Trương Nhất Ngang cứ thế xông vào chiến đấu với hắn, loáng một cái đã khống chế được đối phương, cậu ấy không hề sứt sát gì, đáng nể!”

Mọi người đều gật đầu tán thưởng, phá được án, bắt giữ được hung thủ không có gì là lạ, trước đây Cao Đông đã từng phá được rất nhiều vụ án, nhưng việc bắt tội phạm đều là cảnh sát hình sự cấp dưới làm, cán bộ lãnh đạo đơn thương độc mã đích thân bắt tội phạm, chỉ riêng bản lĩnh ấy đã đủ để mọi người kính nể.

Lúc này, một người đàn ông chừng năm mươi tuổi bên cạnh giám đốc Công an tỉnh ho lên một tiếng, người này mặt vuông chữ điền, tai to, tướng mạo vốn đã có cái uy của người làm quan, cho dù

không mặc quân phục, ở bên ngoài cũng nhìn một cái là biết ngay là lãnh đạo lớn trong cơ quan đơn vị, người này chính là Chu Vệ Đông.

“Tôi thấy về vấn đề khen thưởng đối với cá nhân, chúng ta vẫn cần nghiên cứu thêm, cần khảo sát sâu về tình hình công việc hàng ngày và phẩm chất cá nhân.”

“Tất nhiên rồi,” Giám đốc gật đầu, cảm giác lời nói của ông ta có ẩn ý, liền hỏi: “Vệ Đông, có phải có vấn đề gì không?”

Chu Vệ Đông nghiêng đầu, ghé vào tai giám đốc nói thầm mấy câu, giây lát sau, nét mặt giám đốc hơi biến sắc.

Mọi người nhìn thấy, nhưng không biết họ đang nói gì.

“Dùng nhục hình để ép cung?” Giám đốc nói mấy chữ đó to hơn một chút, tất cả mọi người đều nghe thấy, ông nhìn mọi người, rồi lại nhìn Cao Đông, cảm thấy mọi người đều nghe thấy rồi, nếu bây giờ không nói rõ, thông tin ra ngoài sẽ gây ảnh hưởng không tốt.

Giám đốc hơi cau mày, đành nói thật với mọi người: “Có người phản ánh với Công an tỉnh, đồng chí Trương Nhất Ngang trong quá trình phá án, có tồn tại vấn đề dùng nhục hình để ép cung.”

Cao Đông nghe thấy giám đốc gọi Trương Nhất Ngang vẫn kèm theo hai chữ “đồng chí”, biết là vấn đề không nghiêm trọng, vấn đề dùng nhục hình để ép cung, đội cảnh sát hình sự ở địa phương nào ít nhiều cũng đều có, đối với một số tội phạm giở chiêu trò vô lại, anh không dùng tí thủ đoạn, nó cứ lì ra đấy không khai ra thì làm thế nào? Cho nên chuyện này nói là nghiêm cấm, nhưng trong công tác thực tế, hầu hết đều nhắm một mắt, mở một mắt, đừng có làm quá là được. Trương Nhất Ngang đã làm gì phạm nhân, mà bị tố lên tận

Công an tỉnh? Cao Đông hoàn toàn không có thông tin gì, cũng đành im lặng, không bày tỏ thái độ.

Chu Vệ Đông là ra vẻ quan tâm, hỏi: “Tiểu Cao, anh có biết chuyện này không?”

Cao Đông không biết cái bẫy Chu Vệ Đông giăng ra sâu xa thế nào, đành vạch rõ ranh giới trước đã: “Sau khi cậu ấy xuống công tác ở dưới cơ sở, không thuộc sự quản lý của Công an tỉnh, tôi không rõ lắm về tình hình công việc gần đây của cậu ấy.”

Một lãnh đạo ở bên cạnh hiếu kỳ hỏi: “Phạm nhân thế nào rồi, có nghiêm trọng không?”

Thấy hỏi vậy, Chu Vệ Đông dừng lại giây lát, chuyện này là do Tề Chấn Hưng phản ánh với thư ký của ông ta sáng nay, tính chất sự việc cũng không nghiêm trọng, chỉ là ông ta thấy giám đốc thể hiện luôn quan điểm định biểu dương, mới vội lấy lý do đó để gạt chuyện biểu dương đi, không ngờ giám đốc nói hơi to, tất cả mọi người đều nghe thấy mấy chữ “dùng nhục hình ép cung”, đành nói luôn cho mọi người cùng biết.

“Tình hình sức khỏe của nghi phạm cũng không nghiêm trọng lắm, chỉ có điều dùng nhục hình để ép cung là hết sức không phù hợp.”

Vị lãnh đạo đó lại hỏi: “Cậu ấy đã sử dụng thủ đoạn gì đối với nghi phạm?”

“Khi cho gọi nghi phạm chưa có chứng cứ phạm tội rõ ràng, Trương Nhất Ngang đe dọa cho người bắt về trại tạm giam, cho người… cho người đánh nát…” Ông ta vốn định nói là tuyến tiền liệt,

nhưng trong cuộc họp không phù hợp, đành sửa thành “đánh nát sọ”.

“Cuối cùng anh ta có làm thế thật không?” Nghe vậy, mọi người đều thấy tình hình rất đỗi nghiêm trọng, đưa nghi phạm chưa xử về trại tạm giam “đánh nát sọ”, đấy là hành vi vi phạm pháp luật nghiêm trọng, một khi xảy ra chuyện, cơ quan công an không thể chối tội.

“Cậu ta… tạm thời cậu ta chưa làm như vậy.”

Cao Đông thấy thái độ đó, trong lòng đã rõ tình hình cơ bản, thầm thở phào một cái, nhẹ nhàng nói: “Khi thẩm vấn, Trương Nhất Ngang đe dọa nghi phạm sẽ làm thế, nhưng cuối cùng cậu ấy không làm, phải không?”

Chu Vệ Đông ho lên một tiếng, gật đầu.

“Chuyện như vậy à…” Cao Đông cười, mọi người khác cũng cười theo.

Một người nói: “Dùng nhục hình bằng lời nói để ép cung, cái này gọi là hình mồm à? Ha ha, chuyện này thì có gì, trước đây khi tôi làm cảnh sát hình sự, chúng tôi mới ghê, chúng tôi…” Ông ta dừng lại giây lát, lập tức nhận ra là kể những chuyện này ở đây không phù hợp, liền thay đổi, “Trong quá trình phá án của cảnh sát hình sự ở tuyến cơ sở, những lỗi nhỏ rất khó tránh, nếu không được đánh, không được quát, cũng không được dọa phạm nhân, nếu chúng không hợp tác, cảnh sát hình sự tra hỏi thế nào? Tình hình chung ở trong nước là như vậy, nếu đe dọa phạm nhân qua lời nói cũng được coi là dùng hình ép cung, thì cảnh sát ở tuyến cơ sở còn làm việc thế nào?”

Tất cả mọi người nghe vậy đều rất tán đồng, ngay cả một số người thân cận với Chu Vệ Đông cũng bất giác phụ họa theo.

Cao Đông cười nhạt trong lòng, anh chàng Trương Nhất Ngang này vớ bở rồi, hôm nay họp xong, nếu Công an tỉnh không xét cho anh ta mức khen thưởng lớn, tin đồn loan ra ngoài, thành ra Công an tỉnh yêu cầu cảnh sát ở tuyến cơ sở thậm chí không được quát phạm nhân, chẳng phải sẽ làm nhụt hết ý chí của anh em tuyến cơ sở, sau này ai còn phá án cho anh. Điều này tất cả lãnh đạo đều hiểu rõ, lần này chuyện Trương Nhất Ngang được biểu dương đã chắc như đinh đóng cột. Ý định của Chu Vệ Đông thế là xôi hỏng bỏng không.

Sau hội nghị, Cao Đông trở về phòng làm việc, lập tức gọi điện thoại cho Trương Nhất Ngang.

•••

Trương Nhất Ngang đang bế tắc không biết làm thế nào để bắt được hai tên cướp kia trước Chu Vinh, thì Cao Đông gọi đến qua đường dây riêng.

Cao Đông tiết lộ cho anh ta biết ba việc qua điện thoại. Việc thứ nhất, lần trước bắt được Lý Phong, Bộ Công an sẽ xét tặng đội cảnh sát hình sự Tam Giang Khẩu chiến công hạng nhất đối với tập thể. Việc thứ hai, tối hôm qua bắt được Mai Đông, giám đốc Công an tỉnh đánh giá rất cao thu hoạch lần này của họ, theo như ông dự đoán, tập thể chắc sẽ được xét chiến công hạng nhất, cá nhân anh ta ít nhất cũng sẽ được xét chiến công hạng hai. Việc thứ ba, có

người nói xấu anh ta với Chu Vệ Đông, có điều tạm thời không sao, phải cẩn thận cảnh giác, theo như ông đoán, người có thể trực tiếp phản ánh tình hình trong đơn vị anh ta với Chu Vệ Đông, ngoài Tề Chấn Hưng, không còn ai khác. Bây giờ đừng có xảy ra mâu thuẫn với Tề Chấn Hưng, cần coi trọng tình hình đại cục.

Sau khi Cao Đông nói xong, Trương Nhất Ngang lập tức báo cáo tình hình cái USB bị cướp, bên trong đó có chứa đựng chứng cứ phạm tội vô cùng quan trọng. Trước thông tin tình báo đột ngột như vậy, Cao Đông cũng hết sức sửng sốt, sau khi bình tĩnh lại, liền hỏi: "Cậu định làm thế nào?"

"Em đang tìm mọi cách, khắc phục mọi khó khăn, bố trí toàn diện, tấn công chính xác, nhất định phải bắt được hai tên cướp đó về quy án trước Chu Vinh."

"Nói tiếng người!"

"Em cho người theo dõi chặt chẽ nhất cử nhất động ở biệt thự của Chu Vinh, ngoài ra tất cả các bến tàu, bến xe, nút giao thông ra vào cũng đều cử cảnh sát canh giữ, nhưng chúng em chưa nắm được rõ đặc điểm ngoại hình của hai tên này, quân số đội cảnh sát hình sự của chúng em cũng không đủ, những lực lượng cảnh sát mà em có thể điều động được cũng rất có hạn, cho nên…"

Cao Đông không nói nhiều, hỏi luôn: "Cậu cần thêm bao nhiêu người?"

Trương Nhất Ngang suy nghĩ giây lát, hiện giờ Phó Giám đốc Công an tỉnh Cao giữ chức trên tỉnh, không phải là ở cơ quan địa phương, không có quân trong tay, nói nhiều e là cũng không có cách, không thể nào lại làm khó lãnh đạo, với cái uy của mình, Phó

Giám đốc Cao có thể nhờ anh em trong thành phố điều động mấy chục người, liền nói: “Nếu… nếu có thể điều cho em hai mươi cảnh sát hình sự dày dạn kinh nghiệm, em sẽ chắc chắn hơn nhiều.”

“Tôi cho cậu hai trăm cảnh sát hình sự, sẽ có mặt trước chiều nay, đến lúc đó cậu chỉ cần ra lệnh, không cần quan tâm đến quan hệ nhân sự, tôi cần cậu trong ba ngày… không trong một tuần đi, trong vòng một tuần phải bắt được hai tên đó.”

Trương Nhất Ngang vừa nghe thấy hai trăm người, cả đời anh ta chưa bao giờ quản lý nhiều người như vậy, cảm xúc phấn chấn chợt trào dâng trong lòng, liền miệng hứa nhất định sẽ bắt được tội phạm.

“Nhớ phải nói rằng hai tên này là nghi phạm trong vụ án mạng Lâm Khải và vụ gây nổ khủng bố, không được nhắc đến Chu Vinh.”

“Rõ ạ.”

Sau khi ngắt điện thoại, Trương Nhất Ngang xoa xoa tay, đột nhiên có thêm hai trăm cảnh sát hình sự, mấy tiếng nữa là có mặt, Phó Giám đốc Công an tỉnh Cao đúng là bản lĩnh khôn lường, lần này thì phải đánh một trận lớn. Đầu bên kia điện thoại, sau khi khi cúp máy, Cao Đông cũng xoa xoa tay, một khi lấy được cái USB kia, Chu Vinh, thậm chí cả Chu Vệ Đông sẽ đều sa lưới, tâm trạng không khỏi phấn chấn. Giây lát sau, ông lại cau mày, cấu vào mình, không ngờ có một ngày, mình phải dựa vào Trương Nhất Ngang mới phá được án, không phải là nằm mơ đấy chứ?

CHƯƠNG 41

Nếu ta gặp phải một chuyện đen đủi, đừng có kêu ca oán thán, bởi vì chuyện tiếp sau đó thường sẽ còn đen đủi hơn.

Lúc này ở trong một phòng khách sạn nhỏ, Phương Siêu và Lưu Trực ngây người nhìn chằm chằm xuống đất, trong chiếc vali đang mở ở đó là xác chết co quắp của Lưu Bị.

Một lúc lâu sau, Phương Siêu chậm rãi ngẩng đầu lên, cổ họng rát khô: “Thủ đoạn hay! Thủ đoạn hay!”

Lưu Trực gầm lên: “Hai thằng chó chết đã giết người, lại còn đánh tráo vali của chúng ta, tôi không giết chúng không xong!” Hắn điên tiết tột độ, đóng nắp vali lại, kéo khóa vào kéo lên định đi luôn.

“Anh đi làm gì?” Phương Siêu gọi hắn lại.

“Giết hai thằng súc sinh đó!”

“Anh đi đâu tìm chúng nó?”

“Bến xe!”

“Chúng nó đánh tráo vali của anh ở bến xe, làm gì có chuyện vẫn còn ở lại đấy?”

“Thế thì chắc chắn cũng ở gần bến xe.”

“Không thể nào, bọn chúng đã giết người, chắc chắn đã chuồn đi rất xa từ đời nào rồi.”

Lưu Trực mắt đỏ ngầu, ngồi phịch xuống đất, vỗ lên đầu tự trách mình: “Thế thì phải làm thế nào bây giờ, thế thì phải làm thế nào bây giờ!”

“Món nợ này tất nhiên sẽ phải tính!” Phương Siêu nói giọng lạnh tanh, bị đánh tráo vali vào bước cuối cùng trên đường chạy trốn sau khi đã thắng lợi, tâm trạng hắn tồi tệ hết sức, hạ quyết tâm phải tìm ra được hai tên này, cho dù là lấy lại số tiền đô la Mỹ, hay là trả thù chuyện tráo đổi vali, hai tên này buộc phải chết, nhưng đầu óc hắn vẫn còn tỉnh táo, Tam Giang Khẩu mặc dù là thành phố cấp huyện, dân số cũng hơn một triệu người, để tìm ra hai người khi không có căn cứ gì, hoàn toàn không phải là việc dễ, phải tính kế dài hơi, có điều trước khi tìm hai tên này, phải xử lý cái xác này trước đã.

Hắn kéo rèm cửa sổ quan sát tình hình xung quanh, suy nghĩ giây lát, bây giờ là ban ngày, phải đợi đến tối đem xác chết đi xử lý, rồi mới đưa ra kế hoạch tiếp theo.

•••

Còn bây giờ sau khi đã đánh tráo vali, anh Cương và tiểu Mao, cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, chúng về nhà mở cái vali đánh tráo được, tìm ra trong vali mấy nghìn tệ tiền lẻ và ba cái thẻ sử dụng dịch vụ của khách sạn Đình Xa Phong Lâm Văn trị giá mười nghìn tệ, tiền tất nhiên bị anh Cương thu ngay lấy, nhìn ba cái thẻ sử dụng dịch vụ trị giá mười nghìn tệ, hai tên bàn bạc nếu có thể đem thẻ đổi lấy tiền, thì vừa đủ trả toàn bộ khoản nợ thẻ tín dụng.

Nhưng loại thẻ sử dụng dịch vụ của khách sạn này có thể đổi được bao nhiêu tiền, có đăng ký tên của hai tên đó không?

Bọn chúng đang bàn bạc, thì nghe thấy có tiếng hét từ ngoài sân vọng vào: “Hạ Đình Cương, mày cút ra đây cho tao!”

Hai tên nhìn nhau, nghĩ bụng không lẽ hai tên tội phạm đó đã tìm đến tận nơi? Anh Cương vội vứt cái thẻ sử dụng dịch vụ vào trong vali, kéo tiểu Mao nấp vào sau cửa, nhìn ra sân qua khe cửa.

“Người này là ai?” Anh Cương không nhận ra đối phương.

“Là… là thằng hôm qua lái con Mercedes đâm vào cây.”

Ngoài sân, Đỗ Thông đứng cạnh chiếc xe taxi, giận dữ trợn mắt nhìn ngôi nhà.

Tối hôm qua anh ta mượn chiếc Mercedes của Chu Vinh để kiếm thêm, đụng ngay phải tiểu Mao lái taxi lệch hướng, nhằm thẳng vào xe của anh ta mà đâm, anh ta tránh sang một bên theo phản ứng bản năng, kết quả là đâm vào một cây to ở bên đường, chiếc xe chịu hậu quả nghiêm trọng. Khi Đỗ Thông xuống xe thương thảo với xe taxi, không ngờ chiếc xe gây tai nạn lại nhấn chân ga chuồn mất, trước khi chiếc xe phóng đi, anh ta túm lấy túi cổ áo của tiểu Mao, xé được nửa cái phong bì thư đòi nợ của ngân hàng, trên phong bì chỉ có một nửa thông tin địa chỉ, hôm nay Đỗ Thông mất cả nửa ngày dò đường tìm đến, cuối cùng cũng phát hiện ra chiếc xe gây tai nạn trong sân nhà bọn chúng.

Nhìn thấy mảnh sân cũ thu lượm đồng nát, anh ta chỉ muốn khóc. Tối hôm qua, sau khi tai nạn xảy ra, anh ta báo cáo tình hình với đại lý, đại lý 4S lập tức báo công an, mọi người trong đại lý và

cảnh sát nhanh chóng đến hiện trường xảy ra tai nạn, cảnh sát dẫn Đỗ Thông về đồn ghi lời khai, vì địa điểm xảy ra sự việc không có camera giám sát, xe taxi của đối phương không hề đâm vào xe của Đỗ Thông, quá trình diễn biến sự việc mà Đỗ Thông nói chỉ là lời khai đơn phương từ phía anh ta, còn chuyện anh ta lén lấy ô tô của đại lý đã rõ mồn một, hai năm rõ mười, cho nên trách nhiệm pháp luật trong việc này vẫn thuộc về anh ta. Đồn cảnh sát tạm thời thả Đỗ Thông để anh ta thương lượng với đại lý, Hồ Kiếm Nhân dẫn quân đến, đe dọa anh ta chỉ có hai con đường, hoặc là vào tù với tội danh ăn trộm, hoặc là đền bù theo mức giá. Công ty bảo hiểm không bồi thường đối với ô tô bị lái trộm ra ngoài, tổn thất về xe và chi phí hao mòn tính ra tất cả là sáu trăm nghìn tệ do Đỗ Thông chi trả. Nếu trong vòng một tháng không bồi thường đủ tiền, sẽ xử lý theo tội danh trộm cắp, đồng thời cũng không tránh được bồi thường dân sự. Tối hôm đó, Đỗ Thông thất thần ủ rũ về nhà, nói với bố mẹ ở nông thôn về quá trình xảy ra sự việc, dự tính dồn tất cả các khoản rồi vay thêm họ hàng sẽ gom được hơn hai trăm nghìn tệ, người bạn mở công ty tổ chức cưới hỏi nói sẽ hỗ trợ năm mươi nghìn tệ trên tinh thần nhân đạo, vẫn còn thiếu cả ba trăm nghìn tệ không biết lấy đâu ra. Đỗ Thông nghĩ cả buổi tối, cũng chỉ còn cách dựa vào địa chỉ trên phong bì để tìm chiếc xe gây tai nạn.

Anh ta đứng trong sân gọi to một hồi, anh Cương và tiểu Mao nấp sau cửa nhà im thít không lên tiếng. Anh ta xông đến trước cửa, giơ nắm đấm gõ mạnh, gõ một hồi, vẫn không có ai trả lời, anh ta định ghé sát khe cửa nhòm vào trong, anh Cương thấy không trốn được nữa, liền khoát tay bảo tiểu Mao nấp ra sau cửa, anh ta kéo

mạnh cửa ra quát: “Mày là thằng nào hả, gọi liên thiên cái gì ở nhà tao!”

Tối hôm qua Đỗ Thông thoáng thấy ghế sau của chiếc xe taxi còn có một người khách, nhưng không nhìn rõ mặt, lúc này tất nhiên không nhận ra: “Tôi tìm Hạ Đình Cương.”

“Là tao đây!”

“Anh là Hạ Đình Cương?” Đỗ Thông ngớ ra.

“Có vấn đề gì?”

“Chiếc xe ngoài này là của ai?”

“Của tao chứ ai.”

“Xe tối hôm qua anh lái?”

“Tối hôm qua không có ai lái xe.”

“Thế tại sao chiếc xe này lại đỗ ở sân nhà anh?” Đỗ Thông chỉ vào hai tấm biển số giả để bên cạnh chiếc xe.

“Tao làm sao mà biết được! Chiếc xe này thế nào thì liên quan chó gì đến mày, cút ngay cho tao!” Anh Cương bực mình chửi, làm ra bộ định đóng cửa.

Đỗ Thông đẩy cửa lại: “Tôi hỏi anh lần nữa, chiếc xe này tối hôm qua là ai lái?”

“Ai lái thì việc đếch gì đến mày, đây là nhà tao, mày cút ngay cho khuất mắt tao!” Anh Cương bước tới đẩy anh ta, Đỗ Thông thấy bộ dạng của anh ta đúng kiểu non gan, làm ra vẻ tức giận, biết là người gây ra tai nạn chắc chắn ở nhà này, nghĩ đến chuyện bọn chúng đã khiến mình phải gánh món nợ sáu trăm nghìn tệ, lửa giận vốn đã bốc ngùn ngụt trong lòng, anh Cương vừa đẩy một cái, Đỗ Thông

liền giơ nắm đấm giáng thẳng vào mặt anh ta, trong chốc lát hai người cùng túm lấy đối phương, ngã lăn ra đất.

Tiểu Mao nấp trong nhà thấy anh Cương không đánh lại được Đỗ Thông, lép vế ăn mấy nắm đấm liền, cũng không còn tâm trí trốn tránh nữa, cầm một cây gậy lên xông ra cùng đánh Đỗ Thông.

Đỗ Thông vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy kẻ cầm gậy đánh mình chính là thằng lái xe tối hôm qua, máu nóng bốc lên đỉnh đầu, liền bỏ anh Cương ra bò dậy đánh tiểu Mao, anh Cương rảnh tay ra, cũng chạy vào trong nhà tìm một cây tre, hai người cùng đánh Đỗ Thông, lập tức thắng thế, ép cho đối phương phải lùi lại.

Đỗ Thông đứng ở cổng, đối đầu với hai bọn họ, mặc dù vóc người của anh ta to con hơn hai người kia, nhưng nắm đấm tay không tất nhiên không thể đánh lại được hai người cầm gậy, anh ta đành quay ra báo cảnh sát, thông báo cho cảnh sát phụ trách giải quyết sự việc tối hôm qua là anh ta đã tìm ra chiếc xe gây tai nạn. Không lâu sau, cảnh sát đến nơi, hỏi ba người. Anh Cương vì lo lắng chiếc xe taxi giả sẽ làm lộ ra nhiều việc hơn, kiên quyết không thừa nhận tối hôm qua đã lái xe, nói rằng chiếc xe này là đồ đồng nát thu mua từ trước, đỗ ở trong sân suốt, biển số giả đã bị họ tháo ra vứt xuống sông từ tối hôm qua. Cảnh sát nhận ra anh Cương và tiểu Mao giở chiêu trò vô lại, nhưng không có chứng cứ, đành nói ô tô phế thải cần đưa đến nơi quy định để xử lý, bọn họ thu mua như vậy là phi pháp, phải thu giữ ô tô. Anh Cương hoàn toàn không bận tâm, bảo muốn giữ thì cứ giữ.

Hôm nay toàn bộ cảnh sát ở đồn đều bị Công an thành phố điều đi hỗ trợ điều tra án, quân số không đủ, cảnh sát cũng không dám

mất nhiều thời gian, liền dẫn Đỗ Thông theo họ về đồn ghi lời khai lần nữa, mấy hôm nữa sẽ cho xe kéo đến thu giữ cái ô tô.

Sau khi Đỗ Thông và cảnh sát rời đi, anh Cương và tiểu Mao thở phào nhẹ nhõm, đóng cổng lại, tránh bị bọn lưu manh làm phiền.

•••

Hoắc Chính đã từng giết người, hắn ngang dọc giang hồ bao nhiêu năm nay, chưa bao giờ lại thảm hại như tối hôm qua.

Mặc dù Lưu Bị là tội phạm bỏ trốn đã giết chết cảnh sát, nhưng Hoắc Chính hoàn toàn không coi ra gì, Lưu Bị giãy giụa trong tay hắn chưa đến ba phút. Hắn dễ dàng giết chết Lưu Bị, tìm được lại cái chuông đồng, nhưng ai ngờ xác Lưu Bị và cái chuông đồng cùng bị một chiếc taxi cướp đi mất.

Tối hôm qua, hắn về gặp Chu Diệc Phi, bị ông chủ chửi cho một trận sấp mặt, không tin sự việc xảy ra như lời kể của hắn. “Anh gọi xe là gọi taxi hay gọi xe chở xác? Xe taxi cướp cái xác chết làm gì?”

Một tay giang hồ lão luyện như Hoắc Chính bị một chiếc taxi cướp, ngay chính bản thân hắn cũng không thể nào tin nổi, đừng nói đến chuyện thuyết phục ông chủ. Để chứng minh cho mình, hắn đành nghĩ cách tìm ra cái taxi đó, giết lái xe diệt khẩu, đem chiếc vali về mới được.

Hắn kiểm tra định vị của chiếc vali, nằm ở một khu vực xen lẫn giữa thành thị và nông thôn phía nam thành phố, sau đó cũng không biết là thiết bị định vị hết điện hay là tiếp xúc không tốt, định vị biến mất. Đến ngày hôm sau, khi trời sáng, Hoắc Chính đến khu vực

được định vị cuối cùng, tìm từng nhà một, không phát hiện thấy chiếc taxi, tìm hơn nửa ngày, thì nhìn thấy một chiếc xe cảnh sát đi qua khu vực phía trước. Hắn lo lắng liệu có phải xác chết trong vali đã bị phát hiện, đối phương đã báo cảnh sát, để xác thực điều này, hắn đi về phía trước, đi qua chỗ gần một cửa hàng tạp hóa nhỏ, nghe thấy mấy người cạnh đó bàn tán, nói là chiếc xe cảnh sát vừa nãy đến sân một nhà thu mua phế liệu ở phía trước để xử lý một chiếc xe taxi. Nghe thấy hai chữ “xe taxi”, hắn lập tức cảnh giác, bèn lẳng lặng đến trạm thu mua phế liệu ở cái nhà mà họ nói đến. Trạm thu mua phế liệu đóng cửa, Hoắc Chính nhìn qua cánh cổng sắt, lập tức thấy chiếc xe taxi trong sân. Mặc dù chiếc xe taxi không treo biển số, nhưng qua một vài đặc điểm trên thân xe, hắn lập tức xác nhận được đây đúng là chiếc xe tối hôm qua đã cướp đồ của mình.

Hoắc Chính đưa mắt nhìn vào phía trong ngôi nhà, thấy bóng người đi lại bên trong cửa sổ, hắn đang định vượt tường vào giết người, nhưng lại nghĩ cảnh sát vừa mới đến đây, liệu bên trong có phải là cái bẫy, đang đợi hắn chui vào rồi túm gọn không?

Hắn do dự giây lát, quyết định lui sang một bên quan sát một lúc, mấy phút sau, thấy một chiếc xe việt dã màu đen đồ sộ tiến thẳng tới chỗ ngôi nhà, dừng lại trước cổng, hướng vào trong bấm còi.

Hoắc Chính chăm chú quan sát chiếc xe việt dã và biển số xe, đột nhiên con ngươi mắt hắn sáng lên, hắn từ từ quay đầu rời khỏi chỗ đó.

•••

Anh Cương và tiểu Mao nghe thấy tiếng còi xe từ phía ngoài vọng vào, hai người ra sân, nhìn ra ngoài qua khe cổng, một chiếc xe việt dã màu đen đỗ ở bên ngoài, người trên xe là Lý Bằng Cải, hai người vội mở cổng, cho xe vào.

Lý Bằng Cải mặc dù ở nhà Chu Vinh suýt bị phẫu thuật cắt đốt, không dám phản đối, nhưng trong giới giang hồ nhỏ bé ở Tam Giang Khẩu, cũng là nhân vật nổi tiếng. Anh ta cư xử khá trượng nghĩa, kết giao rất nhiều huynh đệ, khi anh em giang hồ có việc gấp cần giúp, anh ta luôn hào phóng cho vay vài trăm đến nghìn tệ, không bao giờ tính lãi suất. Anh Cương và tiểu Mao thỉnh thoảng cũng làm cho anh ta tí việc, từ trước đến giờ vẫn gọi anh ta là đại ca.

Lý Bằng Cải xuống xe, anh Cương và tiểu Mao nhiệt tình đón anh ta vào nhà, nào là bê ghế, nào là rót trà, hỏi thăm mục đích đến. Hôm nay Lý Bằng Cải rất bận rộn, không có thời gian khách sáo với họ, nhặt luôn mấy bức túi ảnh photo ra đưa cho họ, bảo: “Trương Đức Binh, các anh biết chứ?”

Hai người lắc đầu: “Không biết.”

“Trương Đức Binh là đại ca của tôi. Anh Binh bị cướp.”

“Cái gì, thằng chó chết nào dám cướp anh Binh, đúng là không muốn sống nữa rồi!” Anh Cương lập tức giận dữ chửi rủa.

“Bọn cướp anh Binh chính là hai thằng trong tấm ảnh này, anh Binh nói rồi, ai giúp anh ấy tìm ra hai thằng này, sẽ được thưởng một triệu đô la Mỹ, nếu cung cấp được manh mối, xong việc cũng nhất định trọng thưởng, các anh xem kĩ đi, đừng bỏ qua cơ hội phát tài.”

“Một triệu đô la Mỹ!” Con ngươi mắt anh Cương và tiểu Mao muốn rớt ra ngoài, cả đời bọn chúng chưa bao giờ thấy một triệu tệ, chứ đừng nói một triệu đô la Mỹ! Hai tên vội cúi đầu nhìn bức ảnh, lật mấy tấm, bất giác cau mày, “Ảnh mờ thế này, chẳng nhìn ra cái gì cả.”

“Ảnh chụp từ camera giám sát buổi tối, mấy tấm này là rõ nhất rồi đấy. Không nhận ra mặt của hai thằng này, có điều bọn chúng đã lấy một cái vali của anh Binh, trong vali đựng một triệu đô la Mỹ. Anh Binh nói ai tìm thấy vali, người đó sẽ được toàn bộ số tiền bên trong vali, anh ấy chỉ cần bắt người. Cái vali này có một bức ảnh chụp vào ban ngày, đặc điểm rất rõ ràng, màu đen, xung quanh có viền bạc, ở giữa có một dấu hiệu hình tròn, rất giống cái này của các anh, đợi đã…”

Lý Bằng Cải để ý thấy một chiếc vali để ở cạnh bàn, cho dù là kích cỡ to nhỏ hay là các đặc điểm khác đều rất giống cái vali bị mất của ông chủ, anh ta bước tới đối chiếu mấy lần, mở cái vali ra sờ nắn, dưới đáy quả nhiên có một cái nút ngầm, anh ta bấm cái nút ngầm, vách đáy vali bắt đầu dịch chuyển, để lộ ra số tiền đô la xếp phẳng, anh ta lập tức bấm cái nút ngầm cho lớp vách đáy đóng lại, quay đầu cảnh giác nhìn hai người, xách vali lên đi ra ngoài luôn.

“Anh Dỡ, sao thế?” Anh Cương còn chưa kịp phản ứng.

Lý Bằng Cải không nói không rằng, xách chiếc vali đẩy cửa bước ra ngoài, mở cửa cái ô tô đỗ phía ngoài căn nhà, vứt chiếc vali và chìa khóa xe vào ghế sau ô tô, mò lấy một con dao găm sắc bén ở dưới sàn xe, tay cầm dao găm giấu đằng sau lưng, lập tức quay đầu

bước vào nhà, tay giơ ra nhanh như cắt túm lấy anh Cương, kề dao găm vào cổ anh ta: “Vẫn còn một cái USB ở đâu?”

Anh Cương hết hồn trước biến cố xảy ra, kinh sợ hỏi: “Anh Dỡ, thế này là định làm gì vậy?”

“Cái USB đâu?”

“USB gì ạ?”

“Tao hỏi mày một lần nữa, USB đâu?”

“Em… em không biết ạ.”

“Không biết phải không?” Lý Bằng Cải tay kia rút điện thoại ra, gọi điện thoại cho Trương Đức Binh, “Anh Binh, tìm thấy hai thằng đó rồi, cái USB tạm thời chưa nói, vâng… em cứ đưa bọn chúng về đã… Không sao, trình của hai thằng đó em rất rõ, em đã khống chế được rồi, bây giờ em đưa bọn nó về luôn đây.” Sau khi ngắt điện thoại, anh ta thở dài một tiếng, vẻ mặt đầy khó xử nhìn bọn chúng, “Nếu là chuyện khác, tao có thể nói đỡ cho chúng mày, nhưng lần này chúng mày đúng là quá to gan. Đi, lên xe!”

“Anh Dỡ, thế này là sao ạ?” Anh Cương hoảng sợ kêu lên.

Lý Bằng Cải không trả lời, anh ta cao to lực lưỡng, tay lại cầm dao găm, túm anh Cương như túm một con gà con, anh ta quay đầu trừng mắt nhìn tiểu Mao, ra hiệu cho tiểu Mao đi lên trước mặt mình, tiểu Mao cúi đầu, cun cút bước theo mấy bước, đến lúc đi đến cạnh anh ta, đột ngột rút ra một cái búa to đập vào đầu Lý Bằng Cải. Lý Bằng Cải vốn định đưa con dao găm ra đỡ, cái búa trượt mạnh xuống tay anh ta, tiểu Mao không hề dừng lại, liên tiếp giáng mạnh

xuống, nhát thứ hai trúng vào đầu Lý Bằng Cải, đập liền ba bốn nhát, đầu Lý Bằng Cải lõm mấy vết, anh ta ngã gục luôn.

Anh Cương nhìn Lý Bằng Cải đổ gục xuống, mắt trắng dã, rồi lại nhìn tiểu Mao tay cầm búa mặt đằng đằng sát khí, kinh sợ không nói nên lời.

Một lúc sau, tiểu Mao vứt cái búa xuống, người nhũn oặt ra vì căng thẳng, ngồi phịch xuống đất, mặt đỏ gay, thở hổn hển.

Anh Cương rón rén đưa tay sờ kiểm tra hơi thở của Lý Bằng Cải, đã tắt thở từ lâu, đầu bị đập lõm, dịch não rỉ ra, tất nhiên là đã chết hẳn.

“Cậu… cậu làm gì thế hả!”

Dáng vẻ tiểu Mao đã bình tĩnh lại: “Hai thằng bị chúng ta đánh tráo vali sáng nay chính là người Trương Đức Binh đang tìm, trong cái vali mà chúng ta đánh tráo được đựng hẳn một triệu đô la Mỹ, vừa nãy Lý Bằng Cải mở cái vách ngầm dưới đáy vali, em nhìn thấy tiền rồi.”

“Cái gì?” Anh Cương nghĩ lại chi tiết một lượt toàn bộ diễn biến sự việc, đã hiểu ra, “Thế… thế thì cũng không được giết người chứ!”

“Hắn coi hai chúng ta là hai thằng đó, nếu chúng ta đi theo hắn, chắc chắn chỉ có đường chết, chẳng thà giết chết hắn, số tiền một triệu đô la Mỹ này chúng ta lấy!”

“Chuyện này… chuyện này mà Trương Đức Binh biết lại không lấy mạng của chúng ta!”

“Trương Đức Binh không biết, vừa nãy Lý Bằng Cải không nhắc đến hai chúng ta trong điện thoại. Anh Cương, việc này đáng làm,

không thì cả đời chúng ta cũng không thể kiếm được một triệu đô la.”

Anh Cương cau mày, nhìn xác chết rợn người dưới đất, lại nghĩ về một triệu đô la Mỹ, niềm vui từ một món tiền lớn như vậy dần dần lấn át nỗi sợ hãi về chuyện giết người, nụ cười bất giác từ từ hiện ra, tiểu Mao nhìn nét mặt anh Cương, cũng bật cười, hai người cố ý cười to, để át đi nỗi sợ hãi trong lòng.

“Cười cái con mẹ chúng mày! Hai thằng khốn kiếp, cút ra đây cho tao!”

Đột nhiên, tiếng cười của hai người tắt ngấm vì Đỗ Thông ở ngoài sân.

Hai người vội núp ra sau cửa, nghiêng ngó quan sát tình hình bên ngoài, thấy Đỗ Thông đã từ đồn công an về, lúc này anh ta cầm trong tay một cái ống nước dài, đang đứng ở giữa sân chửi bới gây chiến.

Hai người nhìn nhau, biết lúc này tuyệt đối không được cho Đỗ Thông vào nhà, thế là anh Cương bỗng trở nên rất văn minh, anh ta nói vọng ra ngoài: “Anh lại đến làm gì? Anh còn yêu cầu kiện cáo gì, tôi đề nghị anh làm theo quy định của pháp luật.”

“Pháp con mẹ chúng mày, cút ra đây cho ông!” Đỗ Thông xông tới lấy gậy sắt đập ầm ầm vào cửa.

Nếu là trước đây, anh Cương đã lao ra đánh nhau với anh ta từ lâu, nhưng lúc này tuyệt đối không được mở cửa, anh Cương và tiểu Mao rụt vào trong cửa, sợ đến phát run, không biết phải làm thế nào.

Sau khi chửi bới một hồi, Đỗ Thông bắt đầu đạp luôn cửa, khóa cửa vốn đã cũ kĩ, anh ta đạp mấy nhát, khóa bắt đầu long ốc. Hai người sau cửa hốt hoảng, tiểu Mao vội kéo chiếc ghế sofa cũ ra chặn sau cửa, bê thêm cả cái bàn, lại lấy một thanh sắt cắm vào chốt khóa trên cửa. Hai người vội khiêng xác chết ở dưới sàn ra phía sau nhà.

Đỗ Thông nhanh chóng đạp gãy khóa cửa, nhưng vẫn không mở được cửa ra, anh ta nhòm qua khe cửa, thấy một đống đồ đạc chặn phía trong, anh ta giận dữ đạp mấy phát nữa, quay đầu nhìn, chiếc xe việt dã màu đen ở bên ngoài đang mở cửa, anh ta kéo cửa phía sau ô tô ra, nhìn thấy một chiếc vali và một chùm chìa khóa xe vứt trên ghế, anh ta lấy chìa khóa xe ngồi vào ghế lái, nổ máy.

Anh Cương và tiểu Mao ở trong nhà nghe thấy tiếng động cơ xe, vội chạy tới sau cửa nhìn ra ngoài, thì thấy Đỗ Thông đã nổ máy lái xe ra ngoài, hai người lập tức nghĩ đến cái vali vẫn còn ở trên xe, hoảng hốt hét to: “Anh định làm gì?”

Đỗ Thông kéo cửa kính xuống, hét một câu: “Chúng mày không đền tiền, tao tịch thu chiếc xe này đã! Chuẩn bị ba trăm nghìn tệ tiền chuộc!” Dứt lời, đạp mạnh chân ga lao ra khỏi sân.

CHƯƠNG 42

Nơi trọ của Đỗ Thông là một tòa chung cư gần hai mươi năm tuổi, phía sau tòa nhà có một bãi đất trống, vốn là trường học, sau đã bị dỡ bỏ, tạm thời trở thành bãi đỗ xe miễn phí của những hộ dân ở gần đó.

Anh ta đỗ chiếc xe việt dã màu đen ở một góc khuất trong bãi đỗ xe, xách chiếc vali trên ghế sau ô tô lên tầng về nhà, Đỗ Thông mở chiếc vali ra, chỉ thấy trong vali có một ít quần áo, đang thất vọng thì phát hiện thấy trong góc vali có ba cái thẻ.

Trên thẻ đề là thẻ sử dụng dịch vụ ở khách sạn Đình Xa Phong Lâm Vãn, giá trị của mỗi cái thẻ đều là mười nghìn tệ, tất cả là ba mươi nghìn tệ.

Nếu là ba cái thẻ đổ xăng, thì chỗ này chắc như đinh là ba mươi nghìn tệ, bán ra với giá ưu đãi mười phần trăm lập tức có người mua, ít nhiều cũng bù đắp được cho tổn thất của anh ta, nhưng đây là thẻ sử dụng dịch vụ của khách sạn năm sao ở Tam Giang Khẩu, đáng giá bao nhiêu tiền đây? Anh ta mở ứng dụng chợ giao dịch đồ cũ trong điện thoại di động tìm thông tin, không hề có mặt hàng này, không có thông tin để tham khảo. Suy nghĩ giây lát, anh ta quyết định ngày mai cầm thẳng đến khách sạn hỏi xem có trả lại và hoàn tiền được không.

•••

Đầu bên kia, Chu Vinh đang ở nhà nhấp nhổm không yên, sốt ruột chờ.

Trương Đức Binh ở bên cạnh, trán vã mồ hôi lạnh, gọi liên tục mấy cú điện thoại, cuối cùng đành bỏ cuộc: “Anh Vinh, điện thoại vẫn tắt máy.”

“Sao vừa nãy anh không hỏi rõ xem Lý Bằng Cải ở đâu?”

“Vừa nãy… vừa nãy Lý Bằng Cải nói đã khống chế được hai thằng đó, lập tức dẫn về luôn, em sơ suất…”

“Sơ suất cái cục cứt!” Chu Vinh hất luôn cốc nước trên bàn vào mặt Trương Đức Binh, Trương Đức Binh cúi đầu đứng im tại chỗ, không cả dám lau mặt.

Sau khi Lý Bằng Cải gọi điện thoại cho Trương Đức Binh, Trương Đức Binh chờ hơn mười phút, gọi lại cho Lý Bằng Cải, không ngờ, chuông reo mấy tiếng liền bị tắt luôn, gọi lại thì điện thoại đã tắt máy.

Hồ Kiếm Nhân ở bên cạnh cũng lên tiếng mỉa mai: “Lý Bằng Cải đúng là đụng đâu hỏng đấy, hai thằng tội phạm trộm cướp lại dễ đối phó thế? Một mình nó định khống chế cả hai thằng, bây giờ chắc chắn đã rơi vào tay hai thằng đó, có chết cũng đáng đời.”

Chu Vinh bực bội ném vỡ tan cốc trà, gầm lên: “Bây giờ làm thế nào?”

“Việc này…” Trương Đức Binh không nghĩ ra bất cứ cách nào.

Mắt Hồ Kiếm Nhân chợt sáng lên, nói: “Anh Vinh, trên xe của Lý Bằng Cải có định vị chống trộm GPS, chúng ta kiểm tra là biết ngay đang ở đâu.”

Trương Đức Binh không đợi Chu Vinh giao việc, vội nói: “Em sẽ đi kiểm tra luôn.”

•••

Hoắc Chính về đến khách sạn, Chu Diệc Phi liền hỏi luôn: “Xử lý xong chưa?”

“Anh Phi, em tìm thấy chiếc xe taxi rồi, có điều…”

“Có điều cái gì, đã mang đồ về chưa?” Chu Diệc Phi sốt ruột.

“Chiếc xe taxi đỗ ở trong sân một trạm thu phế liệu, trong đấy có hai người, chính là hai thằng cướp vali tối hôm qua. Em vốn định vào xử lý, nhưng em thấy người của ông chủ Chu đã vào đó.”

“Chu Vinh? Chắc không phải đâu.”

“Em chắc chắn không nhìn nhầm, cả xe lẫn người đều là của Chu Vinh, tuyệt đối không sai.”

Chu Diệc Phi bán tín bán nghi: “Liệu có sự hiểu nhầm không? Vụ làm ăn mấy chục triệu tệ đúng là không nhỏ, nhưng Chu Vinh cũng không đến mức phải làm thế chứ?”

“Anh Phi, tối hôm qua trước khi em tìm thấy Lưu Bị, hắn đã gọi điện thoại cho Chu Vinh, thế nên Chu Vinh cử người đến tiếp ứng cho Lưu Bị. Sau đó khi em giết Lưu Bị rồi xử lý hiện trường, chắc chắn là đệ tử của Chu Vinh ở đằng xa nhìn thấy, biết là em mang theo xác và chuông đồng, không dám chiến tay đôi với em, nên dùng taxi cướp vali của em.”

“Chu Vinh cho người đến tiếp ứng Lưu Bị, sao lại lái một con xe taxi?”

“Taxi mới qua mắt được người khác chứ.”

Chu Diệc Phi nheo mắt, ngẫm nghĩ một lúc, chậm rãi lắc đầu: “Tôi đã bàn việc này với Chu Vinh, tôi thấy anh ta không phải là loại người như vậy.”

“Anh Phi, anh có biết hôm nay em làm thế nào tìm ra chiếc xe taxi đó không? Hôm nay em ở khu vực đó tìm mãi không thấy chiếc xe taxi, sau đó em nhìn thấy có xe cảnh sát rời khỏi sân một trạm thu phế liệu, em qua thăm dò, thì thấy chiếc taxi ở ngay trong sân!”

Chu Diệc Phi sững người: “Sao lại lôi cả cảnh sát vào?”

“Trong vali của chúng ta có xác của Lưu Bị, Chu Vinh đã lấy cái chuông đồng, giao xác chết cho cảnh sát.”

“Chu Vinh mua văn vật khai quật, làm sao dám thông báo cho cảnh sát?”

“Chu Vinh là người giàu nhất ở Tam Giang Khẩu, tất nhiên phải cấu kết với cảnh sát ở đây, anh ta giao xác chết cho cảnh sát, khả năng lớn là đã bán đứng chúng ta!”

Chu Diệc Phi căng thẳng nắm chặt nắm đấm.

“Anh Phi, nếu anh không tin, bây giờ em gọi điện cho Chu Vinh luôn, xem anh ta nói thế nào.”

Chu Diệc Phi suy nghĩ một lúc, gật đầu.

Hoắc Chính liền gọi điện thoại cho Hồ Kiếm Nhân, cố tình hỏi anh ta: “Giám đốc Hồ, việc đã xử lý xong rồi, khi nào có thể tiếp tục tiến hành giao dịch?”

Lúc này, Hồ Kiếm Nhân đang ngồi cạnh Chu Vinh, anh ta bảo đợi một lát, giữ nút gọi, khẽ hỏi: “Anh Vinh, là người của Chu Diệc Phi,

anh ta hỏi khi nào chúng ta tiếp tục giao dịch?”

Chu Vinh bực bội nói: “Đến lúc này rồi, tôi còn tâm trí nào mua đám chuông đồng chết tiệt của anh ta nữa, đồ vẫn chưa lấy được về lại còn dây vào cảnh sát!”

“Như vậy… từ chối trực tiếp như vậy không hay lắm ạ.”

“Không hay lắm? Nếu không phải vì vụ giao dịch đã chốt vào chiều hôm qua tự dưng sinh sự, trong nhà tôi làm gì có tiền mặt, không có tiền mặt thì kể cả hai thằng trộm đó lấy đi cái USB, việc đầu tiên cũng sẽ là bắt tôi chuộc tiền, tôi đã cho người xử lý hai thằng đó lâu rồi! Khởi nguồn của việc này chả phải chính là đám chuông đồng chết tiệt đó hả!” Chu Vinh chửi xong khoát tay đi ra ngoài luôn.

Hồ Kiếm Nhân mím môi, nghĩ bụng thẳng thừng từ chối sẽ đắc tội với đám tội phạm cùng đường Chu Diệc Phi, chuốc thêm những phiền toái không đáng, anh ta bỏ tay che nút nói chuyện, tìm cách nói khéo: “Đợt này sếp của chúng tôi tương đối bận, có lẽ để một thời gian nữa tiến hành giao dịch, các anh thấy sao?”

“Một thời gian nữa là bao lâu? Giám đốc Hồ, chúng tôi sang đại lục một chuyến không dễ, anh đột nhiên không mua nữa, không hợp lý nhỉ?”

“Cũng không phải là không mua nữa, chúng tôi cảm thấy giá hơi đắt, muốn suy nghĩ thêm.” Hồ Kiếm Nhân nói đại một lý do.

“Mức giá không phải đã bàn bạc xong từ trước rồi sao?”

“Làm ăn mà, trước khi trả tiền nhận hàng, đều có khả năng thay đổi.”

“Thế anh cảm thấy bao nhiêu thì phù hợp?”

“Cái này… các anh bàn xem.”

Hoắc Chính còn định nói gì đó với anh ta, Chu Diệc Phi xông tới giật lấy điện thoại di động dập máy luôn, người run lên vì giận. Anh ta không còn nghi ngờ chuyện Chu Vinh giở trò bẩn nữa.

“Anh Phi, hắn bảo chúng ta đưa ra một mức giá, tức là đã ăn chắc số chuông đồng trong tay chúng ta không đủ bộ.”

Chu Diệc Phi nghiến chặt răng.

“Anh Phi, vừa nãy gọi điện thoại, em lo là cảnh sát dò định vị, tối nay mình phải đổi chỗ ở khác.”

Chu Diệc Phi gật đầu vẻ bất lực.

“Tam Giang Khẩu quá nguy hiểm, ngày mai chúng ta rời khỏi đây đã.”

“Cứ thế này rời khỏi Tam Giang Khẩu?” Chu Diệc Phi lạnh giọng quát, “Tao bị Chu Vinh dúi xuống đất cho ăn đòn, mà đi luôn không nói tiếng nào, mặt mũi còn để vào đâu được? Trên đời này làm gì có cái kiểu làm ăn như vậy! Tao sẽ cho cái thằng họ Chu biết rốt cuộc ai mới là xã hội đen! Đi kiếm khẩu súng, tao nhất định phải giết thằng Chu Vinh này mới được!”

CHƯƠNG 43

Tầm ảnh hưởng của Phó Giám đốc Công an tỉnh Cao trong hệ thống trinh sát hình sự vượt quá sức tưởng tượng của Trương Nhất Ngang, buổi chiều, chi đội trinh sát hình sự của thành phố cấp trên là Ninh Ba và thành phố Hàng Châu thủ phủ tỉnh, mỗi đội cử gần một trăm cảnh sát hình sự nhanh chóng đến Tam Giang Khẩu, đội trưởng chi đội hai nơi đích thân gọi điện thoại cho anh ta, xưng hô thân mật, bày tỏ quan điểm rằng bắt hai tên tội phạm trộm cướp gây nổ khủng bố là nhiệm vụ vô cùng quan trọng, anh ta toàn quyền chỉ huy lính cấp dưới được cử đến Tam Giang Khẩu, thậm chí toàn bộ chi phí ăn ở đi lại đều do cơ quan họ chi trả, không cần anh ta phải làm theo quy trình cơ quan ở Tam Giang Khẩu.

Anh ta tập hợp hai đội quân mới được bổ sung vào phòng hội nghị lớn, tuyên truyền với họ rằng hai tên này là hung thủ đã gây ra các vụ nổ khủng bố rồi thừa cơ trộm cướp. Vì camera giám sát không quay rõ được khuôn mặt bọn chúng, cho nên anh ta gửi cho từng người đoạn clip camera giám sát ghi được hình của bọn chúng, để mọi người ghi nhớ đặc điểm ngoại hình, dáng đi của chúng, nhanh chóng động viên một hồi, rồi cử họ đến các điểm trọng yếu ở Tam Giang Khẩu.

Sau khi buổi họp động viên kết thúc, mọi người chia nhau hành động, cảnh sát ở các bộ phận khác của Công an thành phố thấy

nguồn lực của Phó trưởng công an Trương mạnh như vậy, không ngờ điều động cả người của chi đội trinh sát hình sự của thành phố cấp trên và thành phố thủ phủ đến, nghĩ bụng đến cả Tề Chấn Hưng cũng không thể điều động được bấy nhiêu người của cơ quan cấp trên, không khỏi mắt chữ A miệng chữ O.

Lúc này, chánh văn phòng Triệu đi tới gọi Phó trưởng công an Trương: “Phó trưởng công an Trương, đây là cảnh sát ở đơn vị nào?”

“Chi đội trinh sát hình sự thành phố Ninh Ba và Hàng Châu.”

“Của chi đội trinh sát hình sự…” Chánh văn phòng Triệu cũng không khỏi kinh ngạc, “Anh muốn điều tra vụ án gì à?”

“Đại án!” Sáng nay, Phó Giám đốc Công an tỉnh Cao đã nói về chuyện Tề Chấn Hưng tố anh ta với Chu Vệ Đông, giờ thấy Chánh văn phòng Triệu, anh ta cũng ghét lây.

“Đại án gì?” Chánh văn phòng Triệu không đọc được sự bực bội qua nét mặt của anh ta.

“Đại án của tỉnh, bí mật.”

Chánh văn phòng Triệu bất mãn nói: “Phó trưởng công an Trương, anh đột ngột điều động mượn về bấy nhiêu người, cũng không xin cơ quan duyệt trước, phải lo liệu cho bấy nhiêu người, kinh phí điều tra cho bấy nhiêu người…”

“Cơ quan của họ tự giải quyết.”

“Việc…” Chánh văn phòng Triệu dừng lại giây lát, nói khẽ: “Phó trưởng công an Trương, tôi có một đề nghị, việc lớn thế này, cho dù là cơ quan họ tự lo liệu kinh phí điều tra án ở địa phương khác, tôi

thấy anh cũng nên bàn bạc với Trưởng Công an Tề. Anh ấy là trưởng Công an, việc lớn thế này mà không trao đổi với anh ấy, sẽ ảnh hưởng đến sự đoàn kết trong cơ quan."

"Sự đoàn kết trong cơ quan?" Trương Nhất Ngang cười nhạt, "Ít nhất tôi cũng không vu khống."

Chánh văn phòng Triệu thầm giật mình, hỏi: "Phó trưởng công an Trương, anh nói thế nghĩa là sao?"

"Trong cơ quan, có người tố giác lên trên tỉnh là tôi dùng nhục hình ép cung," Trương Nhất Ngang nói to, "Chánh văn phòng Triệu, anh nói như vậy có phải là bịa đặt không?"

Thành viên của đội cảnh sát hình sự ở phía xa nghe thấy câu nói đó, lập tức ào tới, gần đây họ ngày đêm sát cánh với Phó trưởng công an Trương điều tra phá án, tình cảm chiến hữu rất thắm thiết, đều lên tiếng bảo vệ lãnh đạo: "Làm gì có chuyện Phó trưởng công an Trương dùng hình ép cung, sếp Trương mới đến chưa được bao lâu, ai nói lung tung như vậy! Tôi sẽ vả vỡ mồm người đấy!"

"Các anh…" Chánh văn phòng Triệu thấy dáng vẻ của đội ăn to nói lớn này, vốn định nói "định làm phản", đành đổi giọng, "Chắc chắn là chuyện bịa đặt, tôi sẽ điều tra đến nơi đến chốn xem." Dứt lời, mặt mũi ủ dột quay người đi luôn.

Trương Nhất Ngang đứng yên tại chỗ, cau mày, vụ xung đột mềm hôm nay coi như đã lật rõ mặt nhau.

Chánh văn phòng Triệu về hẳn sẽ tố tội với Tề Chấn Hưng, sau này Tề Chấn Hưng thế nào cũng tìm cách gây khó dễ cho anh ta. Cách phòng ngự tốt nhất là làm cho mình đủ mạnh. Nếu có thể

nhanh chóng giải quyết cả mấy vụ án này, với thế mạnh và uy lực đó, anh ta sẽ không sợ bị người khác gây khó dễ. Vấn đề mấu chốt là phải bắt được hai tên tội phạm trộm cướp này!

•••

Đêm xuống, Tống Tinh dẫn hai cảnh sát mặc thường phục đến một nhà nghỉ nhỏ. Chủ nhà nghỉ là hai vợ chồng ở độ tuổi trung niên, hai vợ chồng và bố mẹ của một trong hai người nữa, tất cả bốn người, không có nhân viên phụ giúp nào khác.

Để bắt được hai tên tội phạm trộm cướp này, cảnh sát đã gửi thông báo phối hợp điều tra đến toàn bộ những nơi cho thuê trọ và trung tâm vui chơi giải trí trong phạm vi toàn thành phố, kèm theo ảnh hình dáng của hai tên tội phạm ghi lại được qua camera giám sát.

Bà chủ nhà nghỉ nhỏ này phát hiện thấy vóc dáng của hai người đàn ông sáng nay vào thuê phòng giống với bức ảnh trên thông báo phối hợp điều tra, hơn nữa chỉ có một trong hai người đăng kí lấy phòng, một người vào trước, một người vào sau, cách nhau khá lâu, hành tung rất đáng ngờ, liền bàn với chồng, lén thông báo cho đồn công an khu vực, đồn công an lập tức báo cáo với đại đội cảnh sát hình sự.

“Họ vào không cùng lúc?”

Tống Tinh và hai cảnh sát đứng ở sau quầy lễ tân, xem đoạn băng ghi hình trong máy vi tính trích xuất từ camera giám sát ở quầy lễ tân.

“Vâng, lúc đầu chỉ có người này cầm vali đến đăng ký, sau đó vợ tôi nhìn thấy còn một người nữa cũng đi theo.”

Tống Tinh cầm lấy chuột máy tính, dừng hình ảnh lại, camera giám sát của nhà nghỉ tương đối kém, chất lượng hình ảnh rất kém, mặc dù vậy, nhìn vào hai người đàn ông lần lượt đi qua trong đó, nhất là đặc điểm của chiếc vali trong tay người thứ nhất giống như lời kể của Lý Tây, không còn nghi ngờ gì nữa, đúng là hai tên này.

Ba người không khỏi phấn chấn, đây là mục tiêu bắt giữ của toàn bộ cảnh sát Tam Giang Khẩu, nhất là Tống Tinh, lần trước bắt Lưu Bị, ông ta bị gắn biệt danh “Tống Tinh ngốc”, lần này nhất định phải phục thù! Có điều, ông ta biết thân thủ của hai tên này không phải dạng vừa, trong tay có súng, chỉ có ba người đến bắt thì rủi ro rất lớn, sau khi bình tĩnh cân nhắc, ông ta gọi điện thoại về Công an thành phố, bố trí lực lượng hùng hậu bao vây nhà nghỉ để bắt rùa trong chum.

Đúng lúc này, chủ nhà nghỉ khẽ nói một câu: “Hắn xuống đấy.”

Tống Tinh ngẩng đầu nhìn về phía cầu thang, Phương Siêu đang đi về phía cửa, bốn mắt nhìn nhau, Tống Tinh và mấy người vội cúi đầu xuống, giả vờ là nhân viên thuế vụ: “Khoản tiền thuế này của anh rõ ràng là không đúng, chúng tôi đã kiểm tra rồi, tờ hóa đơn này là giả, hóa đơn giả chúng tôi sẽ phạt gấp đôi.”

Phương Siêu quay đầu lại, đi đến cửa, lấy điện thoại di động ra, miệng nói: “Được rồi, tôi quên cầm, anh đợi một tí.” Hắn vừa nói vừa lại quay đầu đi lên tầng.

Đợi đối phương đi lên khỏi cầu thang, ánh mắt Tống Tinh lóe sáng, theo phán đoán nghề nghiệp của một cảnh sát hình sự có tuổi, đối phương rất có khả năng đã cảm giác được, ông ta lập tức khẽ dặn hai người còn lại chuẩn bị, sẵn sàng để bắt người.

Phương Siêu lên tầng, phóng như tên về phòng, vừa vào phòng, không đợi Lưu Trực lên tiếng liền nói: “Cảnh sát đến rồi.”

“Cái gì!”

“Dưới tầng có ba cảnh sát mặc thường phục đang hỏi han ở quầy lễ tân, tôi vừa đi qua, họ cố tình giả vờ là cục Thuế đến kiểm tra chứng từ. Hừm, cái nhà nghỉ bé bằng cái lỗ mũi mà cũng có cục Thuế vụ đến kiểm tra, con mẹ nó, top năm trăm doanh nghiệp mạnh nhất thế giới chắc!”

“Anh Siêu, giờ làm thế nào?”

Phương Siêu nghiến răng, khẽ kéo một góc rèm cửa sổ nhìn ra ngoài quan sát, bên dưới tối đen như mực, không biết có cảnh sát mai phục trong ngóc ngách nào đó không.

Tình hình này, chỉ còn cách mạo hiểm liều một phen!

•••

Tống Tinh chằm chằm nhìn về lối lên cầu thang, vừa hỏi chủ nhà nghỉ tỉ mỉ về bố cục nhà nghỉ, tình hình xung quanh. Cảnh sát cấp dưới đã báo về Công an thành phố, trong vòng mười phút Phó trưởng công an Trương sẽ đích thân dẫn theo một trăm cảnh sát ập đến đây, chỉ cần giữ vững tình hình yên ổn trong vòng mười phút, hai tên tội phạm trộm cướp đó sẽ không còn lối thoát.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên nghe thấy một tiếng động lớn, mấy tấm kính ở phía sau nhà nghỉ rơi xuống đất.

Tống Tinh lập tức nhảy dựng lên: “Tội phạm định nhảy qua cửa sổ!” Ông ta lập tức lệnh cho hai cảnh sát chạy ra con đường nhỏ phía sau nhà nghỉ canh chừng, còn mình rút luôn khẩu súng ngắn chạy lên tầng. Ông ta chạy một mạch đến phòng của hai tên tội phạm ở tầng 3, lấy thẻ ra quẹt, cửa phòng mở ra, đang định đẩy cửa xông vào, thì phát hiện thấy bên trong đã ngoắc sợi xích sắt.

“Đừng có chạy, cảnh sát đây!” Tống Tinh quát to một tiếng trấn áp đối phương trước, lùi ra sau mấy bước, đạp mạnh một nhát vào cửa phòng, chất lượng cửa phòng của nhà nghỉ hết sức tồi tệ, chỉ một cú đạp mạnh của ông ta, ốc trên tường đã bung ra, cả cánh cửa đổ sập xuống.

Tống Tinh xông vào trong phòng, thấy trong phòng không có người, cửa kính đã bị bọn chúng dùng ghế gỗ đập vỡ, trống hơ trống hoác, ông ta vội lao đến chỗ cửa sổ nhìn xuống, ở đây là tầng 3, cách mặt đất khoảng bảy tám mét, nhảy xuống dưới cũng rất cần có dũng khí, hai cảnh sát canh chừng ở phía dưới thấy Tống Tinh ở cửa sổ, đều hướng về phía ông ta lắc đầu ra hiệu chưa thấy tội phạm đi xuống.

Tống Tinh nghi hoặc không hiểu, trong phòng đã khóa trái, cho thấy hai tên tội phạm ở trong phòng, nhưng bọn chúng lại không chạy xuống dưới tầng, thế thì chạy đi đâu?

Trừ phi chúng vẫn còn ở trong phòng!

Ông ta vừa nghĩ ra, thì hai bóng người từ nhà vệ sinh phóng ra, hai tên mỗi tên cầm một cái chăn nhảy lên đè Tống Tinh xuống đất, vừa bịt đầu Tống Tinh, vừa lấy gạt tàn thuốc lá đập mạnh, cánh tay cầm súng của Tống Tinh bị bọn chúng đè chặt dưới chăn, bắn bừa một phát, viên đạn bắn ra xuyên qua chăn, ruột chăn làm bằng bông chất lượng kém, vừa dày vừa cứng, viên đạn chỉ làm rách chăn, không trúng vào tội phạm, tiếng súng bị bịt trong chăn, âm thanh không lớn. Hai tên tội phạm đè chặt cánh tay ông ta, cướp lấy khẩu súng.

Một chọi hai, ông ta bị bọn chúng dùng chăn bọc chặt, lại bị đập túi bụi, chẳng mấy chốc Tống Tinh đã cạn sức không còn giãy giũa được nữa.

Hai tên cuộn Tống Tinh vào hai cái chăn, nhanh chóng lấy dây thừng buộc lại, đóng gói thành một xác ướp Ai Cập, bê cái “xác ướp Ai Cập” lên đẩy ra ngoài cửa sổ.

Hai cảnh sát ở phía dưới vẫn ở yên tại chỗ canh chừng, quan sát ô cửa sổ trống hoác ở tầng 3, nghĩ bụng cao như vậy nếu nhảy xuống không chết cũng sẽ bị thương nặng, đột nhiên thấy ô cửa sổ xuất hiện cái chăn cuộn lại như hình người, lập tức nghĩ ra bọn tội phạm này cũng có tí thông minh, vứt cái chăn làm đệm để nhảy xuống.

Mấy giây sau, cái chăn rơi phịch xuống đất, hai cảnh sát vội lao tới, rút súng ra quát không được động đậy, để phòng hai tên tội phạm phản kháng, hai người đánh đập túi bụi vào người trong chăn, sau đó nhanh chóng mở chăn ra, kinh ngạc nhìn thấy Tống Tinh đã lờ đờ vì bị ném từ trên cao xuống.

“Các anh… các anh đánh tôi làm gì?” Xương cốt Tống Tinh rắn chắc, bị ném như vậy nhưng có chăn đệm nên không chết, có điều toàn thân ông ta đau nhức nhối, lúc này không sao động đậy được, nằm trên mặt đất đưa tay run lẩy bẩy chỉ lên trên: “Vẫn ở trên tầng, nhanh lên!”

Tình thế gấp gáp, hai cảnh sát không kịp xin lỗi ông ta, quay đầu vội lao về nhà nghỉ.

Hai cảnh sát vừa chạy đi, Tống Tinh nằm đờ trên mặt đất thở hổn hển, đột nhiên nhìn thấy phía trên đầu ông ta xuất hiện một chiếc vali to, một giây sau, chiếc vali rơi tự do giáng thẳng xuống đầu ông ta.

“A… a… a!” Tống Tinh há mồm hoảng sợ kêu lên, nhưng phát hiện ra toàn thân đã tê dại vì cú rơi khi nãy, không sao cử động được, vào thời khắc sinh tử, ông ta cố hết sức già lăn sang bên cạnh, một cái vali to đùng rơi xuống cạnh đầu ông ta, suýt nữa thì bẹp đầu.

Một giây sau, hai tên tội phạm mỗi tên cầm một tấm ga giường làm thành cái dù hạ cánh, lần lượt nhảy ra khỏi cửa sổ, nhảy xuống cái chăn trên mặt đất, hoàn toàn không hề hấn gì, Phương Siêu xách cái vali to dưới đất lên, hai tên co cẳng chạy luôn.

“Đứng lại, không được chạy!”

Tống Tinh vẫn muốn ngăn lại, vừa chống được nửa người dậy, lại bị Phương Siêu đá lăn quay ra đất, đau quá kêu ầm lên.

Cả quá trình sự việc xảy ra, rất ầm ĩ, nhưng phía sau nhà nghỉ chỉ là một con ngõ nhỏ, cạnh đó cá biệt có người chạy ra xem,

nhưng thấy hai tên tội phạm chạy tới, liền quay đầu vào nhà, không dám lên tiếng chặn lại.

•••

Mấy phút sau, Trương Nhất Ngang và lực lượng cảnh sát chi viện từ khắp mọi nơi đến hiện trường.

Tống Tinh hết bị bọn tội phạm trùm đầu đánh, rồi lại bị ném từ tầng 3 xuống, tiếp đó bị hai cảnh sát cấp dưới nện, còn bị Phương Siêu đá một cú lăn quay ra đất, ông ta đúng là phúc lớn, trong tình trạng như vậy mà vẫn gắng gượng đứng dậy, vội qua báo cáo tình hình bọn tội phạm với lãnh đạo.

“Báo cáo sếp, hai thằng đó kéo một cái vali to chạy về phía đông rồi.”

Trương Nhất Ngang vừa nghe nói tội phạm đã chạy mất, lập tức nổi giận: “Vừa nãy tôi đã bảo ba người các anh đừng manh động, đợi đại quân đến vây bắt, tại sao anh lại tự ý hành động!”

Vương Thụy Quân ở bên cạnh bĩu môi, chỉ vào Tống Tinh lắc đầu nguây nguẩy: “Ông Tống à, thời điểm then chốt ông đừng chăm chăm nghĩ đến chuyện ăn bánh một mình, công lao vơ cả, kết quả thấy chưa, ông vẫn để tội phạm chạy mất.”

“Tôi… vừa nãy tình hình khẩn cấp, bọn tội phạm nhận ra chúng tôi là cảnh sát, định tháo chạy, chúng tôi đành phải ra tay trước.”

“Bọn tội phạm nhận ra?” Vương Thụy Quân khinh khinh hứ một tiếng, “Ông nói với chúng nó ông là cảnh sát à?”

“Không.”

Vương Thụy Quân nhướn mày: “Thế thì đúng rồi, trên mặt ông có đề hai chữ cảnh sát đâu, một cảnh sát lão luyện như ông mà để lộ được, công tác cải trang kém quá nhỉ. Tham công mạo hiểm, không nên!”

“Tôi…” Tống Tinh vốn đang chóng mặt, lúc này cũng không biết nói thế nào.

“Được rồi, được rồi,” Trương Nhất Ngang bực bội cắt ngang, bảo những người khác mau đuổi theo, rồi quay đầu hỏi Tống Tinh, “hai đội viên của anh đâu?”

“Họ đuổi theo tội phạm rồi.”

“Thế anh ở đây làm gì?”

“Tôi ngồi thở một tí, đợi các anh…”

“Thời điểm then chốt, mọi người đều lăn xả vào việc, anh hay thật, một mình ngồi thở? Anh làm cảnh sát có tí thảnh thơi nhỉ, Tống Tinh!” Trương Nhất Ngang gườm gườm nhìn ông ta.

Mọi người xung quanh cũng đồng loạt mỉa mai, lần trước bắt Lưu Bị thì không bấm thang máy, để cho Lưu Bị chạy thoát, lần này thì cả mấy trăm người bảo ông ta đợi đại quân, ông ta không nghe, hành động theo ý mình định bắt tội phạm để tranh công, kết quả để tội phạm chạy thoát, cấp dưới đuổi bắt, còn ông ta một mình ngồi nghỉ ngơi. Lúc này chó nghiệp vụ còn biết đuổi theo tội phạm, ông thật không ra thể thống gì.

Tống Tinh hoa mắt chóng mặt, ông ta suýt nữa mất mạng, nhưng toàn bị tổn thương bên trong, trên người không có vết máu nào, làm sao người khác tin được? Ông ta cố gắng hết sức sắp xếp câu từ để

giải thích, mọi người cuối cùng cũng hiểu ra là sau khi ông ta xông vào trong phòng thì bị bọn tội phạm đột ngột tấn công, sau đó bị quấn chăn ném xuống, thế nên phân tích nguyên nhân, suy cho cùng vẫn là "Tống Tinh ngốc", biết rõ là phía dưới có cảnh sát canh phòng, lao vào trong phòng không lục soát tìm kiếm tội phạm ngay, lại chạy ra chỗ cửa sổ ngớ ra nhìn rõ lâu, thế mới bị bọn tội phạm tấn công đột ngột. Một cảnh sát lão luyện có súng trong tay, không động được đến lỗ chân lông hai thằng tội phạm, lại bị cướp mất súng rồi bị ném xuống dưới tầng, để Lý Tây đi bắt tội phạm chắc cũng không đến nông nỗi đó.

Bị mọi người chỉ trích, Tống Tinh vô cùng ấm ức, nghiến răng: "Bây giờ tôi đi đuổi bắt tội phạm luôn, tôi nhất định sẽ bắt hai thằng đó về!" Kết quả ông ta vừa chạy được mấy bước, chân đã đau nhức dữ dội, ngã lăn ra đất, nhưng không ngờ chẳng thấy người nào qua đỡ, đội cảnh sát hình sự còn cười nhạo kiểu "đội trưởng Tống còn sử dụng cả khổ nhục kế trước mặt sếp."

Nửa tiếng sau, hai cảnh sát cấp dưới của Tống Tinh và những cảnh sát hình sự khác lục tục quay lại nhà nghỉ, họ kéo về một cái vali to.

"Báo cáo sếp, bọn tội phạm chạy quá nhanh, loáng một cái đã không thấy tăm hơi đâu, các đội khác vẫn đang giăng lưới tìm bắt, chúng tôi tìm thấy cái vali này bị bọn tội phạm bỏ lại cạnh một cái thùng rác."

Cái vali rất nặng, mọi người đặt vali xuống, kéo mở nắp, ngay lập tức tất cả mọi người đều ngây người ra tại chỗ, định thần nhìn kĩ,

một số người liền nhận ra: “Đây không phải xác Lưu Bị sao? Bọn chúng là kẻ đã giết Lưu Bị!”

•••

Sau khi hai tên tội phạm chạy thoát, cảnh sát một mặt bố trí một lực lượng lớn lấy hướng chạy trốn của bọn chúng làm trung tâm giăng lưới tìm bắt, mặt khác, mọi con đường ở Tam Giang Khẩu đều đặt barie kiểm soát, tối nay toàn bộ ô tô ra khỏi Tam Giang Khẩu đều bị lục soát, tất nhiên khu vực gần bến xe càng không phải nói.

Mấy tiếng đồng hồ trôi qua, mặc dù hai tên tội phạm chưa sa lưới, nhưng thông tin cá nhân đã điều tra rõ.

Trước đây khi gây án, bọn chúng chưa bao giờ bị phát hiện ra danh tính, chủ yếu là vì khả năng phản điều tra trinh sát cao siêu, mấy lần hoạt động đều không để lại dấu vết có tính định hướng, hơn nữa hai tên này không có tiền án tiền sự, nên tất nhiên không thể điều tra ra bọn chúng bằng cách đối chiếu thông tin cá nhân ở bộ phận lưu trữ thông tin phạm nhân đã mãn hạn tù. Nhưng lần này là khách sạn, trong phòng chỗ nào cũng có vân tay của chúng, sau khi cảnh sát trinh sát kỹ thuật lấy vân tay đưa vào máy vi tính đối chiếu với ngân hàng thông tin cá nhân của công dân, lập tức có kết quả rõ ràng.

Tên cầm đầu tên Phương Siêu, người một địa phương thuộc Giang Tô, năm nay 28 tuổi, sau khi tốt nghiệp phổ thông trung học từng ra nước ngoài học tại một trường đại học trá hình. Tên kia là Lưu Trực, là đồng hương của Phương Siêu, nhỏ hơn hắn một tuổi,

hai tên chơi với nhau từ nhỏ. Lưu Trực từng là lính trinh sát, sau khi giải ngũ trở về chưa làm việc gì ổn định, sau này gặp Phương Siêu từ nước ngoài về, đại để hai tên đều không muốn làm việc tử tế, từ đó bắt đầu bắt tay nhau phạm tội.

Ngoài ra, Trương Nhất Ngang cho lục soát toàn bộ đồ đạc của hai tên tội phạm, tìm thấy chiếc xe việt dã của Lâm Khải ở bãi đỗ xe phía sau nhà nghỉ, định vị GPS đã bị tháo, xe cũng đã được sơn màu khác, chắc là sau khi cướp xe, bọn chúng tìm một gara ô tô nhỏ thay hình đổi dạng cho chiếc xe. Trong chiếc vali để lại ở hiện trường phát hiện thấy xác của Lưu Bị, về chuyện tại sao Phương Siêu va Lưu Trực lại giết hại Lưu Bị, mỗi người suy đoán một kiểu. Có người đoán vì ân oán giang hồ, có người đoán là ý đồ tức thời, còn có người đoán không biết có liên quan đến vụ Diệp Kiếm hay không, không biết ai đúng. Nhưng điều đáng thất vọng nhất là không tìm thấy cái USB của Chu Vinh ở nhà nghỉ, như vậy cái USB đã bị chúng mang theo. Cho dù là xác Lưu Bị hay là tung tích cái USB, đáp án của toàn bộ những chuyện này đều phụ thuộc vào việc bắt được hai tên này quy án.

•••

“Toi rồi, giờ thì toi hẳn rồi, còn trở thành tội phạm truy nã.”

Màn đêm đen đặc, Phương Siêu và Lưu Trực nằm thảm hại trên một bãi cỏ bên đê sông, mồm Lưu Trực ngậm một cọng cỏ, hai chân hai tay duỗi ra thõng thượt, cũng chẳng để ý xem có bị phát hiện không. Bọn chúng chạy thoát khỏi tay cảnh sát, nhưng cũng chẳng có tác dụng gì. Toàn bộ tiền của ở nhà nghỉ đều mất hết, xác chết

trong vali bị cảnh sát phát hiện, chắc chắn cũng sẽ tính gộp vào tội của bọn chúng, mọi chỗ trong nhà nghỉ đều có thông tin nhận dạng ví dụ như dấu vân tay, cảnh sát sớm muộn gì cũng điều tra ra danh tính của chúng.

Phương Siêu liên tục hút thuốc lá hết điếu này sang điếu khác, nhìn xuống mặt sông, suy nghĩ gì đó.

“Anh Siêu, bây giờ tình hình thế này, đằng nào cũng chết. Chúng ta cướp đại mấy người, cướp được bao nhiêu thì được, kiếm được tiền rồi chạy sang Myanmar, chạy ra nước ngoài, ôi trời, không bao giờ về quê được nữa rồi!”

“Bình tĩnh!” Phương Siêu rít sâu một hơi thuốc lá, dừng lại giây lát, “Còn chưa đến nước đấy.”

“Còn chưa đến nước đấy!” Lưu Trực nhếch mép hờ hững, câu nói đó như thể lời giải thích với cảnh sát của tội phạm án tử vào phút cuối cùng trước khi xử tử, cán bộ cảnh sát ạ, anh xem, tôi có chứng nhận mắc bệnh thần kinh, không cần bắn đâu nhỉ.

Phương Siêu bỗng đột ngồi ngồi thẳng dậy, sờ lấy cái USB trong túi áo trong: “Cái này!” Hắn lại bỏ cái USB vào, lông mày dựng lên vẻ giận dữ, “Anh có biết hôm nay cảnh sát tại sao lại tìm chúng ta không?”

Lưu Trực gằn giọng: “Chắc chắn là thằng chủ nhà nghỉ chó chết nói với cảnh sát, trước khi chạy, chúng ta phải cho nó chết!”

“Giết nó thì có tác dụng gì, nó có quen biết gì chúng ta đâu, chắc chắn là cảnh sát có được thông tin về chúng ta, sau đó hỏi tình hình tất cả các nhà nghỉ, chúng ta mới bị phát hiện.”

“Tại sao cảnh sát lại tìm chúng ta? Không lẽ là… Chu Vinh báo cảnh sát?”

“Chứ còn gì!”

“Nhưng cái USB của hắn ở trong tay chúng ta, thế mà hắn còn dám báo cảnh sát!”

Phương Siêu thở dài: “Tôi tính thiếu một bước, Chu Vinh là người giàu nhất Tam Giang Khẩu, hắn nuôi cảnh sát, cái USB rơi vào tay cảnh sát cũng như là rơi vào tay hắn, cho nên đương nhiên là hắn dám báo cảnh sát! Sớm biết thế, chẳng thà tối hôm đó giết hắn luôn.”

Lưu Trực đấm một nhát xuống bãi cỏ: “Món thù này nhất định phải trả!”

“Anh nói đúng, món thù này nhất định phải trả. Chúng ta dùng cái USB này đòi Chu Vinh một khoản tiền chuộc trước đã, nhưng không trả cho hắn cái USB. Trước khi chạy, chúng ta đưa nội dung trong USB lên mạng, thêm cái tiêu đề phim cấp ba, để mọi người tải về, để những thứ trong USB bị lộ ra trên mạng.”

Nói là làm, Phương Siêu tìm mấy sim điện thoại di động trong túi áo ra, lấy một cái cắm vào điện thoại di động, gọi vào số điện thoại mà Chu Vinh cho bọn chúng, giây lát sau có tiếng Chu Vinh vọng tới: “A lô?”

“Có phải là ông chủ Chu không?”

“Ai thế?”

Phương Siêu cười nhạt: “Ông chủ Chu, quên chúng tôi nhanh thế, cái USB cũng không cần nữa phải không?”

Chu Vinh lập tức cảnh giác: “Cái USB trả cho tôi, các anh muốn bao nhiêu?”

“Mười triệu tệ.”

“Mười triệu tệ?”

“Đúng giá ấy, đồng ý thì ok, không đồng ý chúng tôi sẽ tung lên mạng, sau khi cúp điện thoại, chúng tôi sẽ tháo sim điện thoại, anh cũng không thể liên hệ được với chúng tôi.” Phương Siêu rất tự tin.

“Tôi…” Giọng đối phương hoàn toàn không cho Chu Vinh cơ hội mặc cả, sau khi suy nghĩ vài giây nghĩ rằng nếu sau đó không liên hệ được với bọn chúng, một khi cái USB bị công khai, anh ta sẽ không còn chỗ dung thân, mười triệu tệ mặc dù là con số không nhỏ, nhưng dù sao cũng là tổn thất chấp nhận được, anh ta liền lập tức đồng ý, “Tôi đồng ý mười triệu tệ, giao dịch thế nào, làm thế nào để đảm bảo đồ sẽ được trả lại cho tôi?”

“Ngày mai chuẩn bị sẵn tiền, còn giao dịch thế nào, tôi sẽ thông báo cho anh.”

“Ngày mai? Nhiều tiền mặt như vậy không thể rút ra ngay được đâu.”

“Anh là ông chủ lớn, nếu anh không có cách thì không phải nói chuyện nữa.”

“Tôi… tôi đồng ý.”

CHƯƠNG 44

Một ngày mới đã sang, hôm nay mọi người đều rất bận rộn. Sáng sớm, Đỗ Thông đến khách sạn Đình Xa Phong Lâm Vãn, anh ta đi xe buýt, không lái chiếc xe việt dã bị anh ta xiết nợ tạm thời. Đến quầy lễ tân, anh ta rón rén lấy ra ba cái thẻ nạp tiền, hỏi khẽ xem có thể đổi thành tiền mặt được không.

“Được, nhưng sẽ bị trừ hai mươi phần trăm phí thủ tục, anh có thực sự muốn trả lại không?”

“Ồ… có.”

“Anh đưa thẻ cho tôi.”

Đỗ Thông đưa thẻ ra, một lúc sau, nhân viên lễ tân hơi cau mày, bảo Đỗ Thông chờ một tí, gọi cho giám đốc phụ trách sảnh, nói nhỏ với giám đốc, thẻ này là thẻ phúc lợi. Loại thẻ phúc lợi này là sếp tặng cho bạn bè, không nhập vào hệ thống của khách sạn, cho nên không giống như thẻ nạp tiền thông thường, lẽ ra không được đổi trực tiếp thành tiền mặt, trước đây cũng chưa bao giờ có ai trả lại, không biết xử lý thế nào.

Đỗ Thông ngồi ở ghế sofa cạnh đó đợi rất lâu, thấy giám đốc phụ trách sảnh gọi nhiều cú điện thoại, trong lòng thấp thỏm bất an, một lúc sau, giám đốc phụ trách sảnh đi về phía anh ta, giải thích rằng đây là thẻ phúc lợi, trước đây chưa đổi thành tiền bao giờ, tập đoàn sẽ cử người bên tài vụ đến giải quyết, phiền anh ta đợi một lúc,

đồng thời yêu cầu anh ta xuất trình chứng minh thư để đối chiếu thông tin người đổi trả.

“Tôi… tôi không mang chứng minh thư, tạm thời không đổi nữa.” Đỗ Thông do dự, thẻ phúc lợi cần đối chiếu thông tin cá nhân, chắc chắn là không lấy được số tiền này, anh ta lấy lại ba tấm thẻ trong tay giám đốc sảnh, lập tức ra khỏi cửa rời đi.

Giám đốc sảnh đâu biết sếp lớn Chu Vinh đã cho người đến bắt người này, thấy đối phương kiên quyết ra về, cô ta cũng không dám ngăn lại, đành gọi điện thoại cho Hồ Kiếm Nhân.

•••

Còn ở chỗ Chu Vinh, tối hôm qua Trương Đức Binh dựa vào định vị GPS trên chiếc ô tô của Lý Bằng Cải, tìm thấy chiếc xe ở một bãi đỗ xe phía sau một khu dân cư nhỏ tồi tàn, anh ta cử người bí mật canh chừng ở khu vực gần đó cả đêm, cũng không thấy có ai động đến chiếc xe. Lúc này khách sạn Đình Xa Phong Lâm Vãn báo cáo có một người đàn ông trẻ tuổi đến trả lại ba cái thẻ phúc lợi, Hồ Kiếm Nhân lập tức bảo người ở khách sạn bám theo anh ta. Nhân viên khách sạn bám theo Đỗ Thông về nhà, phát hiện thấy nhà anh ta ở ngay phía trước bãi đỗ xe có ô tô của Lý Bằng Cải.

Ba tấm thẻ trong cái vali bị bọn cướp lấy mất nằm trong tay người này, chiếc ô tô tối hôm qua Lý Bằng Cải xảy ra chuyện cũng ở phía dưới tòa nhà là nơi ở của người này, phía Chu Vinh khẳng định, cho dù người này không phải là tên tội phạm trộm cướp, cũng

là đồng bọn của chúng, hang ổ của bọn chúng rất có khả năng chính là chỗ này.

Sau khi bức ảnh Đỗ Thông do đệ tử lén chụp được gửi về, Hồ Kiếm Nhân nhìn một cái liền nhận ra ngay: “Anh Vinh, thằng này là nhân viên ở đại lý 4S của chúng ta.”

“Nhân viên ở đại lý của chúng ta?”

“Vâng, chính là thằng sale lén lái ô tô của anh tối hôm kia.” Hồ Kiếm Nhân cau mày, “Em không lý giải được chuyện này, tại sao ô tô của Lý Bằng Cải lại đỗ ở ngay dưới nhà nó, nó làm sao lại có ba cái thẻ nạp tiền đó?”

Chu Vinh châm một điếu thuốc lá, nghĩ một lúc, chợt hiểu ra: “Không lẽ đây lại là một cái bẫy!”

“Nghĩa là sao ạ?” Hồ Kiếm Nhân và Trương Đức Binh ở bên cạnh đều không hiểu ra làm sao.

“Với điều kiện an ninh ở biệt thự của tôi, đừng có nói là hai thằng tội phạm trộm cướp, kể cả là hai mươi thằng cũng không thể có chuyện chúng nó có thể đi lại như không như vậy. Tối hôm trước hai thằng đó vào biệt thự từ phía sau, đúng lúc đó toàn bộ bảo vệ bị điều ra ngoài, chuyện này là trùng hợp ngẫu nhiên hả? Tất nhiên là không! Chuyện này ắt là có nội ứng.”

Trương Đức Binh vội vàng sợ hãi nói: “Anh Vinh, em tuyệt đối không thể nào bán đứng anh, hôm kia không phải là em điều bảo vệ ra ngoài.”

Hồ Kiếm Nhân cũng vội giơ tay lên bảo đảm: “Anh Vinh, em theo anh bấy nhiêu năm, không thể nào đứng núi này trông núi nọ.”

“Tôi có nói các anh đâu! Tôi nói con Lý Tây và thằng sale này. Tối hôm kia, Lý Tây ăn cơm xong, mắt cứ nhìn chằm chằm vào cái két an toàn trong thư phòng, mà đúng rồi, hôm đó tôi bị Tào Tháo đuổi, chắc chắn là bị nó bỏ thuốc. Người bên trong muốn lấy trộm két an toàn, nhưng không mở được, nên người bên ngoài bắt đầu hành động. Thằng sale đấy cố tình đâm xe của tôi, để bảo vệ biệt thự ra ngoài xử lý, hai thằng tội phạm trộm cướp kia thừa cơ lẻn vào biệt thự ăn trộm. Đầu tiên là bỏ thuốc, rồi lại lấy trộm két an toàn, tiếp đó đâm xe, cướp đồ, mẹ kiếp, liên hoàn kế chắc!”

Hồ Kiếm Nhân nói: “Nhưng anh nói Lý Tây cũng bị hai thằng cướp đấy trói vào, chúng nó là đồng bọn?”

“Trước khi tôi bị chúng nó đánh ngất xỉu, thấy cô ta bị hai thằng đó trói lại, nhưng bảo vệ ở cổng trước nói chỉ một lúc sau cô ta đã đi về, nếu đúng là bị trói, thì cô ta là siêu nhân à, tự cởi trói? Cởi trói xong sao không cứu tôi? Còn xóa luôn WeChat của tôi. Bọn chúng đúng là đồng bọn, cố tình trói cô ta lại trước mặt tôi, để cô ta không bị nghi ngờ.”

Lúc này, Hồ Kiếm Nhân cũng nghĩ đến một chi tiết: “Thảo nào tối hôm kia thằng sale này nói với cảnh sát là một chiếc xe taxi rẽ vào con đường nó đi, nó tránh chiếc xe taxi nên mới đâm vào cây, nhưng cảnh sát đã kiểm tra ngay lúc đó, hoàn toàn không tìm ra xe taxi có biển số như thế.”

Sau khi phân tích như vậy, ba người đều hoàn toàn tin rằng chuyện này vốn là một cái bẫy do bốn người giăng ra, mục đích là để cướp của Chu Vinh.

Trương Đức Binh nghiến răng hứ một tiếng, nói nhỏ: “Anh Vinh, bây giờ đã tìm được nó, xử lý thế nào, anh cứ nói một tiếng.”

Chu Vinh suy xét: “Thằng sale đấy đã tìm được, nhưng ba người kia có ở nhà không còn chưa rõ. Cái USB vẫn còn đang phiêu dạt bên ngoài, thêm một phút là thêm phần nguy hiểm, ừm… xem ra chỉ còn cách mạo hiểm, anh đích thân dẫn mấy người đáng tin cậy lên khống chế toàn bộ người trong nhà, nếu cái USB có ở đấy là tốt nhất, nếu cái USB không ở đấy thì dùng mạng người trong phòng đổi lấy USB. Đợi đến lúc chúng ta lấy được cái USB, sẽ cho cả bốn bọn chúng chết, xử lý sạch sẽ. Nhớ là chuyện này tuyệt đối không được kinh động đến cảnh sát.”

Trương Đức Binh gật đầu dứt khoát: “Anh Vinh, việc này em nhất định sẽ làm sạch sẽ.” Dứt lời, Trương Đức Binh liền bố trí mấy đệ tử đáng tin cậy, đích thân lái hai chiếc ô tô đi.

•••

“Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất.” Phương Siêu đắc ý nhếch mép, “Cảnh sát có nằm mơ cũng không thể ngờ được là chúng ta không những không chạy trốn mà lại còn quay lại, chúng ta cứ phục ở cổng nhà Chu Vinh. Họ càng không thể ngờ được là chúng ta đã có phương tiện giao thông mới!”

“Phương tiện giao thông này tôi thấy không phù hợp lắm.” Lưu Trực ngồi ở hàng ghế sau, mặt ủ dột nhìn chiếc xe trợ lực dành cho người tàn tật.

Chiếc xe này là bọn chúng lấy trộm ở ven một con đường vùng ngoại ô không có người giám sát quản lý, xe trợ lực dành cho người tàn tật là một chiếc xe máy thêm vỏ sắt bọc bên ngoài. Ăn trộm một chiếc xe máy đối với bọn chúng dễ như trở bàn tay.

“Ưu điểm lớn nhất của chiếc xe này là an toàn, ai mà ngờ được là chúng ta lại đi một chiếc xe dành cho người tàn tật để bám theo mục tiêu chứ.” Phương Siêu vỗ vào vô lăng xe, rất hài lòng, nghĩ bụng làm xong việc này, chiếc xe dành cho người tàn tật bán đi cũng phải được hai ba nghìn tệ.

“Nhưng chiếc xe này đi không nhanh.”

“Lắm chuyện, xe đi nhanh gọi là xe dành cho người tàn tật được à?”

“Sau khi đưa tiền, cái tay Chu Vinh đấy đuổi theo chúng ta, chúng ta đi chiếc xe này thì chạy đâu được?” Trong đầu Lưu Trực hiện ra cảnh Chu Vinh lái chiếc xe Mercedes đuổi theo phía sau chiếc xe dành cho người tàn tật của bọn chúng, bọn chúng đã tăng ga hết cỡ, Chu Vinh đi tới bên cạnh, hạ cửa kính xuống, khinh khỉnh cười bọn chúng, chạy đi, tăng ga chạy đi.

Phương Siêu lắc đầu không đồng tình: “Ông tưởng là tôi sẽ trực tiếp gặp Chu Vinh để lấy tiền chuộc à?”

“Không thì sao?”

“Vụ giao dịch này hết sức quan trọng, chúng ta không thể mạo hiểm được nữa, phải xoay nhiều vòng chứ.”

Lúc này, bọn chúng nhìn thấy cánh cổng cao hơn sáu mét căn biệt thự vườn của Chu Vinh từ từ mở ra, tiếp đó hai chiếc xe việt dã

to đi ra, sau khi ra đến đường, cả hai chiếc xe đều tăng tốc vụt phóng đi.

“Bám chắc vào!” Phương Siêu khẽ quát một tiếng, giẫm chân ga đuổi theo, có điều cũng không cần bám chắc, hắn đã tăng ga hết cỡ, nhưng cũng chỉ nhanh hơn chiếc xe đạp điện trên đường một tí, hai chiếc xe việt dã ngoặt ở một chỗ rẽ ở đằng xa và mất hút.

Phương Siêu giận dữ đập vô lăng, đành cho xe dừng lại bên đường, cân nhắc suy nghĩ.

Hình như có khá nhiều người ngồi trên hai chiếc xe đó, họ đi ngân hàng rút tiền chuẩn bị tiền chuộc? Hình như không cần nhiều người như vậy. Đi bắt hai bọn chúng? Càng không thể, rõ ràng là bọn chúng đang ở ngay đây.

Hắn không sao nghĩ ra, bèn trực tiếp thăm dò Chu Vinh luôn, hắn tìm ra một sim điện thoại di động hoàn toàn mới, cắm vào điện thoại di động, gọi cho số di động của Chu Vinh: “Xin chào, ông chủ Chu?”

Chu Vinh đang ngồi trên ghế sofa, vừa nghe thấy giọng hắn, lập tức thẳng người dậy: “Vâng, tôi đây.”

“Anh đang ở đâu?”

“Tôi… tôi ở nhà.”

“Anh cử bấy nhiêu người đi làm gì? Không phải là vẫn muốn tìm chúng tôi đấy chứ?”

Chu Vinh giật bắn mình, không ngờ nhất cử nhất động của mình đều nằm trong tầm kiểm soát của đối phương, không biết nên trả lời thế nào.

“Anh nói đi chứ.”

“Không phải, tôi cho họ đi chuẩn bị tiền.”

“Chuẩn bị tiền cần nhiều người thế à?”

“Các anh đòi mười triệu tệ tiền mặt, không phải là con số nhỏ, số tiền mỗi người được rút trong ngày có hạn mức, tôi bố trí thêm người đến các ngân hàng khác nhau, mặt khác cũng là vì an toàn.”

Phương Siêu cười nhạt một tiếng: “Nếu đúng vậy là tốt nhất, nhớ lấy, đừng có thăm dò chúng tôi, mỗi hành động của anh chúng tôi đều nhìn thấy.”

Chu Vinh nuốt nước bọt: “Hôm nay tôi có thể chuẩn bị xong tiền, các anh muốn giao dịch thế nào?”

“Rất đơn giản, bây giờ anh chốt thời gian và địa điểm giao dịch, chúng tôi tất sẽ đến.”

“Tôi quyết định thời gian, địa điểm giao dịch?” Chu Vinh ngạc nhiên.

“Đúng, anh toàn quyền quyết định.”

Chu Vinh nghĩ bụng đây chắc chắn là kế, đằng nào thì đối phương cũng biết mình đã cử người ra ngoài, giải thích rằng đi rút tiền cũng chỉ là một cái cớ tạm thời, nếu đã giương biển rõ ràng thì cũng không cần giấu giếm nữa, địa điểm giao dịch chốt luôn ở khu vực gần hang ổ của đối phương, liền nói: “Thế thì hai tiếng nữa ở quảng trường Gia Đức, được không?”

“Hai tiếng nữa, quảng trường Gia Đức, được!”

Chu Vinh nhìn điện thoại đã ngắt máy, lại ngồi vào ghế sofa suy nghĩ một lúc, lập tức gọi luôn điện thoại cho Trương Đức Binh: “Các anh đang ở đâu?”

“Đã đến phía dưới tòa nhà của đối phương, em chờ thời cơ để lên.”

“Tạm thời không cần nữa, hành tung của các anh đã bị bọn chúng phát hiện, chúng ta đang ở chỗ sáng, bọn chúng ở chỗ tối, chúng muốn giao dịch.”

“Thế thì làm thế nào?”

Chu Vinh suy nghĩ giây lát: “Anh ở lại chỗ gần đấy, chú ý quan sát, toàn bộ những người khác rút về.”

Lúc này, Trương Đức Binh lại nói: “Anh Vinh, em thấy thằng sale đó lại đi xuống ra ngoài rồi, có cần cho người bám theo không?”

“Không cần bám theo, trước khi giao dịch tôi không muốn đánh rắn động cỏ.”

CHƯƠNG 45

Đỗ Thông không đổi được thẻ thành tiền, ủ rũ về đến nhà. Lúc nãy khách sạn đòi đối chiếu thông tin cá nhân, anh ta nhát gan đi về, là vì anh ta lo rằng cái ô tô mà anh ta cầm tạm không phải là của hai thằng chó chết đó. Căn nhà tồi tàn mà hai người đó ở nhìn cũng không giống có điều kiện mua nổi loại xe việt dã này, chắc chắn là xe bọn chúng mượn của ai đó, ba cái thẻ nạp tiền càng không giống đẳng cấp chi tiêu của bọn chúng.

Có điều cho dù bọn chúng nghèo, vụ tai nạn này rõ ràng là do chúng gây ra, đứng từ góc độ chủ nghĩa nhân đạo, dù gì cũng phải bồi thường ít tiền chứ.

Đỗ Thông càng nghĩ càng bực, liền cầm lấy cái ba lô một quai, nhét một cái búa sắt vào trong ba lô để phòng thân, rời khỏi tòa nhà đi tìm hai gã kia đòi tiền, đòi được bao nhiêu thì đòi.

Anh ta đi xe buýt, đến một bến xe ở phía nam thành phố thì xuống, đi vài trăm mét là đến nhà của hai gã đó. Anh ta rút cái búa ra cầm ở tay, đề phòng nếu gặp mà bọn chúng động thủ còn có chỗ dựa.

Lúc này, anh Cương và tiểu Mao đang ở trong nhà không biết bước tiếp theo phải làm thế nào. Xác Lý Bằng Cải vẫn để trong cái bao tải phía sau nhà, xe ô tô đã bị Đỗ Thông lái đi mất, trong xe còn có cái vali giấu một triệu đô la Mỹ. Bọn chúng không biết số điện

thoại của Đỗ Thông, đành hy vọng rằng anh ta không phát hiện ra số tiền đô la Mỹ trong vali, sẽ quay lại gặp bọn chúng để đòi tiền.

Hai người đợi cả ngày, nghe thấy có tiếng gõ cửa liền sốt ruột lao ra, nhìn qua khe cổng thấy là Đỗ Thông, mừng ra mặt mở cổng luôn. Đỗ Thông giật bắn mình, hoảng hốt giơ cái búa lên phòng vệ, không ngờ hai người đó sán lại, miệng rối rít gọi anh ta là đại ca, hệt như hai con chó Sa Bì.

“Đại ca, cuối cùng anh cũng đến, mong anh mãi! Đại ca, cái ô tô hôm qua là của bạn em gửi ở nhà chúng em, anh làm ơn làm phúc, trả lại ô tô cho bọn em.”

“Các anh còn biết đòi xe à, xe của tôi bị đâm thì tính thế nào?”

“Đền!” Anh Cương dứt khoát bày tỏ thái độ, “Chúng em đền theo đúng giá.”

“Các anh sẽ đền?” Đỗ Thông thấy thái độ của đối phương thay đổi ba trăm sáu mươi độ, không kịp phản ứng, ngơ ngác nói: “Các anh đền bao nhiêu?”

Anh Cương vỗ lòng bàn tay: “Đại ca, anh cứ nói xem bao nhiêu!”

“Tôi…” Thấy thái độ của đối phương đột nhiên tử tế như vậy, Đỗ Thông bảo ba trăm nghìn tệ, trong lòng cũng có tí thấp thỏm bất an, “Chiếc xe đó cũng không phải là của tôi, xe bị đâm, tiền tu sửa cộng với tiền hao mòn, tất cả là sáu trăm nghìn tệ, coi như số tôi đen phải đền ba trăm nghìn tệ, còn ba trăm nghìn tệ nữa các anh trả.” Anh ta sợ đối phương không tin, lập tức bổ sung, “Cảnh sát đã lưu hồ sơ vụ tai nạn, các anh không tin có thể hỏi cảnh sát.”

“Không cần hỏi, ba trăm nghìn nhân dân tệ đúng không?”

“Không… không thì sao?”

“Không vấn đề gì!” Anh Cương lập tức đồng ý luôn. Tiểu Mao khẽ đẩy anh ta, ý là bọn chúng lấy đâu ra ba trăm nghìn tệ, anh Cương đẩy luôn cậu ta ra, mắng, “Anh Thông nói ba trăm nghìn tệ, là ba trăm nghìn tệ! Chúng em không mặc cả!”

Đỗ Thông thấy hai bọn chúng bỗng nhiên thay đổi thái độ hoàn toàn, không hiểu ra làm sao, lại nhìn căn nhà nát của chúng, ngờ vực nói: “Ba trăm nghìn tệ các anh không gom được hả?”

“Tất nhiên là gom được, anh cứ trả ô tô cho chúng em trước đã, hôm sau chúng em đưa cho anh đủ ba trăm nghìn tệ luôn!”

Tâm trạng Đỗ Thông lập tức nguội lạnh: “Các anh muốn lừa tôi trả lại chiếc xe chứ gì?”

“Làm gì có chuyện đó!” Anh Cương dài giọng, “Anh Thông, chúng ta đều là người tôn trọng luật chơi, anh cứ trả xe cho chúng tôi, chúng tôi lập tức đem xe đi cầm, số tiền anh đòi sẽ đưa cho anh không thiếu một xu!”

Đỗ Thông cười nhạt, đưa tay ra: “Nói những chuyện này không có tác dụng gì, cứ đưa cho tôi một trăm nghìn tệ, tôi sẽ lái xe về đây.”

“Một trăm nghìn tệ cơ à…” Anh Cương nhìn sang tiểu Mao vẻ khó xử, tiểu Mao càng khó xử hơn.

Đỗ Thông hoàn toàn không hi vọng gì có thể đòi được ba trăm nghìn tệ từ bọn chúng, có thể bồi thường một trăm nghìn tệ, số còn lại anh ta tự nghĩ cách đã là tạ ơn trời đất lắm rồi, thấy bộ dạng của

đối phương như vậy, Đỗ Thông tự mặc cả: “Đưa trước tám mươi nghìn tệ!”

“Tám mươi nghìn tệ cơ à…” Hai người vẫn rất khó xử.

“Thế thì các anh nói xem đưa trước bao nhiêu!”

Anh Cương vỗ ngực hứa: “Chỉ cần anh trả xe cho bọn em, ba trăm nghìn tệ không thiếu một xu.”

“Không thể có chuyện đó!” Thái độ của Đỗ Thông vô cùng kiên quyết, không có cơ bàn thêm.

Tiểu Mao tiếp lời: “Anh Thông, anh cứ tin bọn em, anh trả ô tô cho chúng em trước, chúng em lấy được ô tô, không chỉ có ba trăm nghìn tệ…” Anh Cương đập một nhát vào gáy tiểu Mao, suýt nữa thì cậu ta nói ra bí mật cái vali, lập tức bảo, “Anh Thông, chúng em gom tiền đã, đưa tiền cho anh trước rồi anh trả ô tô cho bọn em, đúng không?”

“Mấy hôm thôi đấy, tôi không đợi được đâu!”

“Không vấn đề gì! Anh Thông, anh cho em số điện thoại di động, bọn em gom được tiền sẽ gọi cho anh.”

Đỗ Thông săm soi nhìn bọn chúng, thái độ của đối phương hôm nay rất kỳ lạ, nhưng thái độ của đối phương có tử tế thế nào đi nữa, cũng không thể có chuyện anh ta không nhận được đồng nào mà lại lái ô tô đến trả, anh ta cau mày, để lại số điện thoại di động, ngờ vực ra về.

Anh ta vừa đi khỏi, tiểu Mao liền lẩm bẩm: “Chúng ta đi đâu kiếm ra tám mươi nghìn tệ cho anh ta?”

Anh Cương quay đầu tát luôn cho cậu ta một nhát: “Mày đúng là chỉ số thông minh thấp đến mức khó mà sống được nữa rồi, suýt nữa thì để nó biết trong xe có một đống tiền. Tiền chúng ta không có, nó cướp xe của chúng ta, chúng ta lại cướp xe về không phải là xong à.”

“Nhưng xe ở chỗ nào chúng ta có biết đâu.”

Anh Cương lại đập nhát nữa vào gáy cậu ta: “Bám theo nó về!”

Nói là làm luôn, hai tên lập tức lén lút bám theo, đi theo Đỗ Thông qua mấy con đường nhỏ, đến một con phố lớn ở bên ngoài, từ xa, bọn chúng nhìn thấy Đỗ Thông đi đến một bến xe buýt, một lúc sau anh ta lên xe buýt.

Anh Cương vội gọi một chiếc xe ba bánh vỏ sắt dành cho người tàn tật đang đợi khách ở gần đó, nói với lái xe: “Đi nhanh lên, đi theo chiếc xe buýt.”

“Có cần vượt chiếc xe buýt không?” Lái xe là một người đàn ông chừng hơn bốn mươi tuổi.

Anh Cương chằm chằm nhìn chiếc xe buýt, bực mình đáp một câu: “Chiếc xe này của anh mà còn vượt được xe khác hả?”

“Ái chà, người anh em, câu này tôi không thích nghe rồi, tính năng chiếc xe này của tôi rất tốt đấy, tôi…”

“Anh cứ bám chặt chiếc xe buýt là được, đừng gần quá, đừng xa quá.”

“Các anh là cảnh sát à?” Lái xe nhìn họ qua kính chiếu hậu.

“Không phải.”

“Không phải là cảnh sát, các anh bám theo xe buýt làm gì?”

“Bắt gian tình, được chưa?” Anh Cương không muốn phí hơi nói nhiều với anh ta.

“Các anh định dùng chiếc xe của tôi đi bắt gian tình, chẳng may xảy ra chuyện gì, tôi lại bị vạ lây, tôi chở các anh bám theo xe buýt, sẽ lỡ việc của tôi, dù gì các anh cũng phải trả tiền gấp đôi chứ nhỉ? Nếu không tôi sẽ không bám theo nữa đâu.” Lái xe nhân cơ hội đòi tăng giá.

Anh Cương đưa mắt trợn mắt nhìn lái xe: “Tôi hỏi anh, anh lái chiếc xe tàn tật này chạy taxi, anh có chứng nhận tàn tật không?”

“Không.”

Anh Cương giơ tay ra đập vào sau gáy anh ta: “Con mẹ mày còn lắm chuyện, ông cho mày có chứng nhận tàn tật luôn bây giờ!”

•••

Đầu bên kia, Phương Siêu và Lưu Trực cũng đang điều khiển chiếc xe dành cho người tàn tật của bọn chúng chậm chạp đi trên đường.

“Anh Siêu, anh để Chu Vinh quyết định thời gian và địa điểm giao dịch, hắn mà giở trò thì chúng ta làm thế nao?”

“Bình tĩnh, tôi còn đang thăm dò hắn.” Phương Siêu khinh khỉnh hứ một tiếng, hắn điều khiển chiếc xe dành cho người tàn tật đi mấy vòng qua mấy con đường phía ngoài quảng trường Gia Đức để quan sát tình hình, rất nhiều lần xua tay từ chối những người ở bên đường muốn gọi xe. Sau khi quan sát địa hình một hồi, Phương Siêu định tìm một chỗ bên đường để đỗ xe chờ đợi, nhưng xung

quanh quảng trường này làm gì có chỗ đỗ xe, bách hóa thương mại gần đó mặc dù có chỗ đỗ xe nhưng cũng không cho chiếc xe dành cho người tàn tật của bọn chúng vào đỗ. Tìm một vòng, cuối cùng Phương Siêu đỗ xe ở một bãi đỗ miễn phí tạm thời vốn là công trường phá dỡ ở cách quảng trường chưa đến một ki-lô-mét, chiếc xe việt dã của Lý Bằng Cải đang đỗ ở chỗ cách đó không xa.

Phương Siêu chậm rãi giải thích với Lưu Trực: “Đây là vụ làm ăn cuối cùng của chúng ta ở Tam Giang Khẩu, nếu vụ này làm không tốt, có phải chúng ta đều phải vào tù không?”

“Phải.”

“Cho nên lần này chỉ được phép thành công, không được phép thất bại. Tôi cho Chu Vinh quyết định thời gian, địa điểm giao dịch, không phải là định giao dịch với hắn. Tôi định xem hắn có gài bẫy không. Nếu hắn báo cảnh sát giăng bẫy, thì cũng đừng trông mong gì vào chuyện lấy được tiền của hắn, công khai cái USB luôn thôi. Nếu hắn không giăng bẫy, đến lúc đó tôi sẽ quyết định phương thức giao dịch. Tôi vừa quan sát một vòng địa hình xung quanh quảng trường Gia Đức, chúng ta đi bộ từ chỗ này qua chỉ mất năm sáu phút, nấp ở đây lại không gây chú ý, cho nên chúng ta cứ đợi ở đây, sắp đến thời gian hẹn tôi sẽ ra thăm dò.”

•••

Đỗ Thông xuống xe ở bến xe buýt, anh Cương và tiểu Mao cũng vội xuống xe, làm ra bộ như không cố ý bám theo ở phía sau. Đỗ Thông đi vào một tòa nhà chung cư, anh Cương cũng lén đi vào

theo, anh ta nhìn qua khoảng trống ở cầu thang thấy Đỗ Thông đi đến căn phòng phía tay trái ở tầng 4, mở cửa bước vào phòng.

Sau khi lui ra ngoài, anh Cương nói với tiểu Mao: “Nó ở đây, chiếc xe ô tô chắc cũng ở gần đây.” Hai người đi theo đường cái cẩn thận tìm một lượt tất cả những chiếc xe đỗ ở hai bên đường, không phát hiện thấy xe của Lý Bằng Cải.

“Đi qua bên cạnh xem thế nào.”

Rất nhanh chóng, hai người đến bãi đỗ xe tạm thời ở phía sau tòa nhà, rất nhiều ô tô đỗ ở đó, chúng tìm khắp một lượt, mừng rỡ phát hiện thấy chiếc xe việt dã của Lý Bằng Cải ở trong đó. Chúng phấn chấn chạy đến bên cạnh chiếc xe, nhòm ngó vào trong xe, nhưng chiếc vali không có trong xe.

Anh Cương nghĩ ngợi, nói: “Cái vali không ở trong ô tô, thì chắc chắn đã bị nó xách lên phòng rồi, nó đến tìm chúng ta đòi tiền, tức là nó còn chưa biết trong vali có tiền.”

“Anh Cương, giờ chúng ta làm thế nào?”

“Cách thứ nhất, chúng ta lên thẳng nhà nó, cướp lấy cái vali. Có điều nếu nó báo cảnh sát, cảnh sát đến điều tra, vụ Lý Bằng Cải sẽ bị lộ ra. Cho nên chỉ còn cách thứ hai, chúng ta đến nhà nó phá khóa, tìm cái vali lấy số tiền trong đó, rồi chúng ta đổi đô la Mỹ thành nhân dân tệ, lấy ba trăm nghìn tệ bồi thường cho nó để nó im mồm. Chúng ta lái xe đi xử lý, chuyện thế là êm xuôi.”

Hai người bàn bạc một hồi, cảm thấy kế này khả thi, liền về nhà tìm công cụ phá khóa.

Có điều ở chỗ cách bọn chúng mấy chục mét, hai đôi mắt đang dữ dằn trợn lên nhìn chúng.

“Anh có chắc chắn là hai thằng này không?” Giọng Phương Siêu lạnh toát.

“Hai thằng này có hóa thành tro tôi cũng nhận ra!” Lưu Trực đã nóng ruột xuống xe.

Phương Siêu lập tức kéo hắn lại, điềm tĩnh nói: “Lát nữa sẽ có cơ hội cho anh ra tay, chúng ta bám theo đã.”

Đợi hai người kia đi đến chỗ rẽ gọi một chiếc xe dành cho người tàn tật rời đi, Phương Siêu cũng vặn chìa khóa, chiếc xe tàn tật của bọn chúng bám theo sau giữ khoảng cách không gần không xa.

•••

Anh Cương và tiểu Mao ra khỏi chiếc xe dành cho người tàn tật, đi về phía nhà mình, vừa đi vừa bàn kế hoạch hành động.

“Lát nữa mày cầm công cụ, tao gọi điện thoại cho Đỗ Thông, hẹn nó ra ngoài, mày thừa cơ phá khóa cửa nhà nó, vào tìm cái vali, lấy được tiền xong thì đi luôn, biết chưa?” Anh Cương dặn dò tiểu Mao.

“Em đi phá khóa cửa?”

“Đúng rồi.”

“Nhưng em không biết mở khóa, phá khóa cửa không phải là sở trường của anh à?”

“Phá khóa cửa sao lại thành sở trường của tao hả, tao phá khóa cửa bao giờ?”

“Em nghe mọi người ở quê nói, anh toàn đêm hôm phá khóa cửa nhà phụ nữ trong làng, ngủ với họ, sau bị chồng họ phát hiện, mới đuổi anh ra khỏi làng.”

“Cứt!” Anh Cương chửi thề, giận dữ nói, “Toàn là bọn đàn bà chết tiệt nói với lão chồng khốn kiếp của họ như vậy, nhớ lại lúc tao còn ở làng, lại còn phải phá khóa cửa? Mày có tin kể cả là nhà tao có lắp ba cánh cửa chống trộm, cũng bị đám đàn bà đấy leo vào phòng.”

“Cuộc… cuộc đời như thế…” Tiểu Mao nuốt nước miếng ừng ực, mắt ánh lên sự thèm thuồng.

“Đừng liên thiên nữa,” anh Cương cắt đứt trí tưởng tượng của tiểu Mao, “Bây giờ làm thế nào?”

Hai người hớn hở bàn bạc rất lâu xem làm thế nào để phá được khóa cửa, lấy vali như thế nào, kết quả cả hai đều chưa từng phá khóa cửa.

Bọn họ dừng bước, suy nghĩ rất lâu, cuối cùng tiểu Mao cũng nghĩ ra cách: “Em quen một thằng bạn ở bên công ty phá khóa, bình thường cũng trộm vặt tí đồ, em thấy nó từng phá khóa cửa, tháo khóa mắt thần, nó có thanh thép đặc chế thò vào ngoáy mấy cái là ra. Em đi mượn công cụ chuyên dụng của nó, đến lúc đấy em mặc đồ đi làm, cải trang thành thợ mở khóa, nếu không mở được nhanh, có người đi qua cũng che mắt họ được.”

Anh Cương vui mừng vỗ tay: “Đầu óc chú mày mấy hôm nay cứ như thể được soi sáng nhỉ! Hết tìm được đám đô la Mỹ, lại nghĩ ra kế giả vờ làm thợ mở cửa, khà khà, cứ thế mà hành động!”

Dứt lời, hai người quay đầu đi về hướng nhà của người anh em mở khóa nọ.

Ở khoảng năm sáu mươi mét phía sau lưng chúng, Phương Siêu và Lưu Trực vẫn lẳng lặng bám theo, nếu không phải vì hai thằng khốn kiếp này, bọn chúng cướp xong của Chu Vinh, đã cao chạy xa bay từ lâu, đâu có rơi vào tình cảnh vẫn đang phải tháo chạy như bây giờ, hôm nay không những phải lấy cái vali về, còn phải lấy mạng của hai thằng này.

Giữa thanh thiên bạch nhật không thể động thủ được, đợi đến lúc hai người kia về đến nhà, bọn chúng sẽ ra tay, lúc này thấy hai người bỗng nhiên quay đầu, Phương Siêu và Lưu Trực lập tức lẳng lặng quay người sang một mé tường, cúi đầu vờ là người qua đường, bước nhanh về phía trước, đi được mười mấy mét đến chỗ ngoặt ở góc tường, bọn chúng dừng bước, đang định quay đầu nhìn về phía hai thằng trộm vặt nhãi ranh, bỗng nhiên một tiếng quát từ phía sau tường vọng tới: “Thằng chó chết xem đây!”

Phương Siêu và Lưu Trực quay người theo bản năng, thì thấy hai cái chậu rửa mặt to tướng bay thẳng về phía chúng, Lưu Trực tay dài chân dài giơ chân lên đá cái chậu đang nhằm vào mình sang một bên, Phương Siêu thấy cái chậu bay tới, không kịp phản ứng, giơ cánh tay lên đỡ theo bản năng, mặc dù cái chậu bị đánh bay sang một bên, nhưng một giây sau thứ trong chậu rơi vào khiến cả người hắn ướt hết.

Phương Siêu ngớ ra, môi thấy có vị mặn thối, cúi đầu nhìn xuống, không ngờ nước phân, nước tiểu bết ướt khắp người. Mấy

giây sau, hắn ngước mắt lên nhìn thẳng vào ba người đàn ông đang ngớ ra trước mặt, ánh mắt tóe lửa.

“Hai đại ca, có lỗi quá, tôi định nhằm vào hai người phía sau, không hiểu sao bọn chúng quay đầu đi mất, anh em xin…” Chữ “lỗi” còn chưa kịp nói ra, Phương Siêu đã túm chặt cổ anh ta quăng luôn vào tường, hai đệ tử sau lưng anh ta thấy đại ca bị đánh, vừa định đi nhặt đá bên đường làm vũ khí, liền bị Lưu Trực vừa xông đến đấm đá túi bụi ngã nhào ra đất, không động đậy nổi.

“Xin đại ca tha mạng, em… em thật sự là không cố ý.” Gã đàn ông bị Phương Siêu túm trong tay biết đã gặp phải đối tượng không vừa, khóc lóc van nài.

Lúc này, một chiếc xe trợ lực đi qua, Lưu Trực trừng mắt nhìn người trên xe, anh ta vội giả vờ như không trông thấy gì, đi qua luôn. Phương Siêu sợ gây lộn ầm ĩ trên đường, cảnh sát sẽ đến, đành kiềm chế cơn giận đang bốc lên tận đỉnh đầu, ra hiệu cho Lưu Trực túm cả ba người lại, dẫn vào một con ngõ nhỏ ở cạnh đó, siết cổ người đó hỏi: “Ba thằng chúng mày làm gì hả?”

“Đại… đại ca, chúng em… chúng em ở bên công ty đòi nợ thuê, vừa nãy… vừa nãy hai thằng đi ở phía sau các anh nợ thẻ tín dụng không trả, chúng em đòi mấy lần rồi không có tác dụng gì, đành… đành cho bọn chúng tí bài học, không ngờ lại đắc tội với các anh, xin anh… xin anh tha cho chúng em.”

Phương Siêu nghiến răng hỏi: “Hai thằng đó ở đâu?”

“Ở phía sau chỗ này.” Gã đòi nợ giơ tay chỉ ra đằng sau.

“Dẫn bọn tao qua đấy!”

“Dẫn các anh qua đó?”

“Chúng nó cũng nợ tiền bọn tao, còn chưa đến lượt chúng mày đòi nợ!”

Ba người liên miệng nhất trí, để đòi được khoản nợ tín dụng mấy chục nghìn tệ, bọn họ không dám đắc tội với hai thánh này, ngày nào cũng tung hoành trong giang hồ, họ nhìn một cái là nhận ra ngay hai người này không dây vào được. Ba người dẫn Phương Siêu và Lưu Trực đến trước sân nhà anh Cương, Phương Siêu đuổi bọn họ cút luôn, sau này đừng có để hắn gặp phải, ba người vội chạy.

Cổng trước sân đã khóa, có điều cái khóa đểu ở cổng đối với bọn chúng có cũng như không, Lưu Trực tìm một cái thẻ ngân hàng chọc ngoáy một tí đã mở được cổng, hai tên đi vào trong sân, bước thẳng đến trước căn nhà, hôm qua cửa phòng đã bị Đỗ Thông đá hỏng, chỉ khép hờ, Phương Siêu đang điên tiết, cũng chẳng thèm quan tâm trong nhà có người hay không, đạp luôn một nhát vào trong.

Hai bọn chúng vào trong nhà tìm một lượt, không có người, nhưng cũng không tìm thấy cái vali và số tiền đô.

Lúc này, Lưu Trực chú ý thấy phía sau nhà có một cái bao tải, hắn đá một nhát cảm thấy có sự bất thường, trong lòng có dự cảm không tốt. Hắn lập tức mở dây buộc bao tải, quả nhiên bên trong lộ ra xác chết của một người đàn ông, chính là xác của Lý Bằng Cải.

“Anh Siêu, lại là… lại là một xác chết.” Hai thằng đó vừa đánh tráo cho bọn chúng một xác chết, giờ này trong nhà lại thêm một xác

chết nữa, mặc dù to gan lớn mật, nhưng hắn không phải là kẻ cuồng sát, gặp phải loại người này không khỏi kinh sợ, “Hai thằng này… không lẽ là bọn biến thái cuồng sát chắc.”

Phương Siêu đứng yên tại chỗ, ánh mắt dừng lại ở cái xác mấy giây, bỗng nhận thấy mặt mình dính nhơm nhớp toàn nước phân, trong phút chốc toàn bộ lý trí đều bị cơn thịnh nộ đè bẹp: “Nó có là kẻ cuồng sát hay không, hôm nay tôi cũng nhất định phải cho hai thằng chó chết này tan thây nát xác, tan thây nát xác!” Hắn điên tiết cầm một cái ghế ở bên cạnh lên ném mạnh xuống đất, cái ghế toác ra thành mấy mảnh.

Phương Siêu từ trước đến giờ luôn “giữ được bình tĩnh”, Lưu Trực chưa từng thấy hắn nóng nảy như vậy, nhìn mà kinh hồn bạt vía, đành rón rén nói: “Anh Siêu, vụ cuối cùng của chúng ta ngày hôm nay cần tính toán cẩn thận, nhất định phải giữ bình tĩnh!”

“Bình cái con mẹ! Ông phải giết chết hai thằng chó này, giết chết!”

CHƯƠNG 46

"Sếp ạ, kênh của tiểu Mễ có thông tin, Chu Vinh đích thân dẫn quân đến quảng trường Gia Đức." Ở trụ sở Công an thành phố, Vương Thụy Quân nhận được thông tin, vội chạy về báo cáo với Trương Nhất Ngang.

"Từ lúc nào?"

"Vừa xong, tiểu Mễ còn nói Chu Vinh xếp bốn túi tiền lên xe."

"Túi gì?"

"Túi du lịch!"

Trương Nhất Ngang đứng phắt dậy, lúc này Chu Vinh mang nhiều tiền như vậy ra ngoài, cách giải thích duy nhất là bọn tội phạm đã liên hệ với anh ta, lấy cái USB để tống tiền, anh ta đi nộp tiền chuộc. Nếu Chu Vinh lấy được cái USB về, cho dù cảnh sát có bắt được tội phạm, cũng không làm gì được hắn.

Trương Nhất Ngang lập tức quyết định, tập hợp ngay mấy chục cảnh sát hình sự đứng tuổi dày dạn kinh nghiệm điều tra trinh sát, đích thân dẫn quân đi. Trước khi đi, cô nàng Lý Tây lắm chuyện lại xuất hiện đòi cùng tham gia hành động, thời điểm quan trọng nhất này Trương Nhất Ngang từ chối luôn, bảo cô nàng nhanh chóng đi theo dõi camera giám sát, theo dõi chặt chẽ nhất cử nhất động của Chu Vinh, không được mắc lỗi. Lý Tây vốn định từ chối, nhưng thấy dáng vẻ nghiêm trọng chưa từng có ở Trương Nhất Ngang, thấy sợ

trước khí thế của anh ta, biết việc này không phải là trò chơi, lập tức nhận nhiệm vụ, nhanh chóng đến trung tâm thông tin làm tốt công tác hỗ trợ.

Tình hình cấp bách, cảnh sát không kịp bố trí phương án bắt giữ từ trước, Trương Nhất Ngang và mấy thành viên cốt cán của đội cảnh sát hình sự vội bàn nhanh xem nên mai phục ở quảng trường Gia Đức như thế nào, gặp các tình huống cần ứng phó ra sao… mọi người đều quyết tâm cao, chỉ cần hôm nay Chu Vinh dám giao dịch, nhất định sẽ bắt gọn toàn bộ số người có mặt tại hiện trường của đối phương!

•••

Lúc này Chu Vinh ngồi trên ô tô cũng rất căng thẳng, anh ta ngồi trong một chiếc xe MPV[18], vệ sĩ ngồi chật kín xung quanh anh ta, dưới chân là bốn túi tiền nhân dân tệ, mỗi túi đều chứa hai trăm năm mươi nghìn. Chiếc xe MPV đi đến quảng trường Gia Đức, đỗ lại ở một chỗ có tầm nhìn tương đối thoáng bên đường, đợi yêu cầu tiếp theo của bọn tội phạm.

Không lâu sau, Trương Đức Binh báo tin, anh ta nhìn thấy thằng sale tên là Đỗ Thông đã đi xuống dưới tòa nhà, Đỗ Thông vừa đi vừa gọi điện thoại, xem chừng đối phương đã bắt đầu hành động. Một lúc sau, Trương Đức Binh lại nhìn thấy một thanh niên trẻ tuổi mặc quần áo công nhân, người này vừa đi đường vừa nhìn ngó xung quanh, lấm la lấm lét, đi đi lại lại dưới tòa nhà hồi lâu rồi mới vào trong tòa nhà, người này dáng vóc không giống hai thằng cướp kia, không biết là đồng bọn hay là người đi đường không liên quan.

Năm phút nữa trôi qua, Trương Đức Binh nhìn thấy cậu thanh niên đi xuống, trong tay cầm thêm một cái túi nilon màu đen, trong túi đựng đồ trông có vẻ rất nặng.

Chu Vinh ngồi trong chiếc xe MPV trong lòng nóng như lửa đốt, cái USB liên quan đến tính mạng của anh ta, anh ta liên tục nhìn điện thoại di động, đã quá thời gian đã hẹn mười lăm phút, tội phạm mãi không gọi điện thoại đến, anh ta gọi cho số điện thoại di động của gã tội phạm, lần nào cũng hiển thị đã tắt máy.

“Anh Vinh, em cảm thấy đối phương đang thăm dò chúng ta.” Hồ Kiếm Nhân ở bên cạnh đoán.

Chu Vinh khẽ gật đầu, dặn lái xe tiểu Mễ: “Cậu đi từ từ vòng quanh quảng trường.”

Chiếc xe MPV chầm chậm đi quanh quảng trường hai vòng, Chu Vinh vẫn chưa nhận được điện thoại.

Lúc này, một đệ tử nhìn qua gương chiếu hậu nói: “Anh Vinh, có một chiếc xe con vừa đỗ phía sau chúng ta, bây giờ đang ở trước mặt chúng ta, em thấy nó đang bám theo chúng ta.”

Chu Vinh đưa mắt nhìn theo, một chiếc xe con cũ nát rất không bắt mắt đang đỗ ở phía trước cách họ mười mét. Anh ta lẳng lặng gật đầu, chỉ thị cho tiểu Mễ: “Cậu lại đi quanh quảng trường một vòng nữa đi.”

Tiểu Mễ làm theo, lại đi thêm một vòng nữa, rồi quay về điểm ban đầu, Chu Vinh ngước mắt lại nhìn thấy chiếc xe cũ nát đó xuất hiện ở phía sau họ. Anh ta nheo mắt: “Quay đầu, lái đến cạnh nó.”

Chiếc MPV quay đầu, đi đến bên cạnh cái ô tô cũ nát, áp sát chiếc xe nhỏ và dừng lại. Lúc này chiếc xe nhỏ cũng đã dừng lại không đi nữa.

Hai bên đều đỗ yên tại chỗ giây lát, lúc này, chiếc ô tô nhỏ mở cửa, một bóng người bước ra.

“Ông chủ Chu, dạo này thế nào?” Một giọng nói trễ nải vọng sang chiếc MPV.

Chu Vinh định thần nhìn lại, không ngờ người bước xuống xe lại là Chu Diệc Phi, lập tức thất vọng tràn trề, mở cửa xe hỏi: “Sao anh lại ở đây?”

Chu Diệc Phi cười nhạt: “Anh đã dẫn chúng tôi đi ba vòng xung quanh quảng trường, anh còn hỏi sao tôi ở đây?”

Chu Vinh nhận ra đối phương đang bám theo mình, lập tức bất mãn: “Anh bám theo tôi làm gì?”

“Ông chủ Chu, vụ mua bán chuông đồng, anh xem xử lý thế nào?”

Chu Vinh bực mình đáp: “Chuyện này bàn sau có được không?”

Hồ Kiếm Nhân ở bên cạnh cũng giải thích: “Ông chủ Chu, chuyện này tôi đã nói với các anh rồi, vụ mua bán này trong thời gian tới chúng tôi sẽ không làm nữa.”

Chu Vinh không còn tâm trí đâu để lãng phí thời gian với đối phương, đóng luôn cửa ô tô vào, Chu Diệc Phi đưa tay ra kéo lại, lạnh lùng quan sát anh ta: “Ông chủ Chu, anh làm như vậy không được nghĩa khí lắm nhỉ.”

Chu Vinh căng thẳng nhìn bốn phía xung quanh, sợ bọn tội phạm đang ở trong chỗ tối quan sát phát hiện ra anh ta đang tiếp xúc với người khác, cho rằng anh ta cài bẫy cho người mai phục sẽ hủy vụ giao dịch USB, vừa nói gấp gáp: “Chuyện này bàn sau được không, hôm nay tôi rất bận, không có thời gian.”

“Anh rất bận mà lại có tâm trạng để đi lòng vòng à,” Chu Diệc Phi không buông cửa xe ra, chợt nhận thấy vẻ mặt hoảng hốt của Chu Vinh, cau mày hỏi: “Anh đang nhìn gì?”

“Không… không có gì.”

Lúc này, Hoắc Chính ở bên cạnh vẫn chăm chú quan sát nãy giờ nhìn thấy cách đó khoảng hơn một trăm mét có người giả vờ vô tình đi về phía bọn chúng, lập tức nhận ra có vấn đề không ổn.

“Có cảnh sát.” Hắn lập tức kéo Chu Diệc Phi về xe, tiếp đó ngồi vào ghế lái, giậm chân ga, đâm cho chiếc xe MPV bật ra, lao lên đường ngoặt đầu phóng như bay.

Cùng lúc đó, rất nhiều xe biển thường ở khắp các phía xung quanh quảng trường đồng loạt gắn đèn hiệu cảnh sát lên nóc xe, đồng loạt rồ ga bao vây chặn xe của Chu Diệc Phi.

Trên xe của Hoắc Chính toàn là bọn tội phạm cùng đường, nếu bị bắt không tử hình thì cũng hơn mười năm, giờ phút này là thời khắc sống còn, thục mạng cho xe tháo chạy, bất chấp đèn xanh đèn đỏ hay là người đi đường, cứ thế vù vù lao đi, rất nhanh chóng phá vỡ vòng vây cảnh sát bố trí ở khu vực gần quảng trường.

Chu Diệc Phi ngồi trên xe, mặt lạnh như tiền, vốn còn định thương lượng với Chu Vinh trước, không được mới sử dụng biện

pháp rắn, cho anh ta một cơ hội cuối cùng, không ngờ Chu Vinh cố tình dẫn hắn đi vòng vèo, thực ra đã báo cho cảnh sát đối phó với hắn, đưa hắn vào chỗ chết, món nợ này không chết không xong!

•••

Trong một tòa nhà văn phòng ở cạnh quảng trường Gia Đức, Trương Nhất Ngang đứng ở cạnh cửa sổ tầng 1, thực ra là đang chăm chú theo dõi mọi tình hình xảy ra trên quảng trường.

Sau khi chiếc xe của Hoắc Chính lao ra như tên lửa, Trương Nhất Ngang lập tức lệnh cho xe cảnh sát dừng truy đuổi, vì tình hình ở khu vực trung tâm thành phố phức tạp, áp lệnh phải bắt cho bằng được thì rất có khả năng sẽ gây ra tai nạn thương vong nghiêm trọng cho quần chúng. Cảnh sát trơ mắt nhìn chiếc xe lao ra khỏi vòng vây, anh ta lập tức yêu cầu nhân viên trung tâm Thông tin của Công an thành phố theo sát hướng đi của bọn chúng qua camera giám sát bên đường, mặt khác bố trí lực lượng vây chặn từ vòng ngoài, đợi bọn chúng đi đến khu vực an toàn ở ngoại ô thành phố rồi tiếp tục vây bắt.

Cùng lúc đó, anh ta báo cho Tống Tinh tiến hành lục soát đối với Chu Vinh.

Tống Tinh dẫn hai xe cảnh sát bao vây chặt nhóm người của Chu Vinh, đuổi toàn bộ những người trên xe xuống cưỡng chế kiểm tra. Ở hiện trường không tìm thấy cái USB, phát hiện ra một lượng lớn tiền mặt trên xe. Chu Vinh nhẹ nhàng giải thích anh ta làm công việc kinh doanh, trên xe mang nhiều tiền mặt cũng không cần giải

thích với cảnh sát, anh ta không biết chiếc xe vừa tháo chạy khi nãy, đối phương chủ động chặn họ lại để hỏi đường.

Mặc dù cảnh sát biết Chu Vinh nói dối, nhưng trong tay không có chứng cứ cũng không làm gì được anh ta, Tống Tinh đành gọi điện hỏi ý kiến Trương Nhất Ngang xem có cần đưa về lấy lời khai không. Trương Nhất Ngang ngẫm nghĩ nếu không tìm thấy cái USB, dẫn về cũng không có bất cứ ý nghĩa gì, hơn nữa, cảnh sát mà bắt người giàu nhất Tam Giang Khẩu, sau sẽ phải đưa ra một lô lốc lý do giải thích, bèn bảo ông ta thả người luôn, toàn bộ lực lượng cảnh sát quay về, dồn toàn lực truy bắt đám tội phạm đang tháo chạy trên ô tô.

•••

Không lâu sau, kế hoạch đuổi bắt đã tuyên bố thất bại. Cảnh sát mặc thường phục tham gia vây bắt ở phía trước thông tin về, họ nhận được tin báo của quần chúng, có một chiếc ô tô đã lao xuống sông, đám người trên xe đã ra khỏi xe rời khỏi hiện trường trước khi xe lao xuống sông, theo miêu tả của quần chúng, chiếc xe rơi xuống sông chính là ô tô của bọn tội phạm. Xung quanh chỗ này không có camera giám sát, tình hình phức tạp, sau khi bọn tội phạm chạy trốn, muốn bố trí đuổi bắt không hề dễ dàng. Còn về Chu Vinh, cảnh sát không những không lấy được cái USB, mà còn rút dây động rừng nghiêm trọng.

Trương Nhất Ngang quay về phòng làm việc, cân nhắc xem tiếp theo phải làm thế nào, lúc này, Lý Tây mang đến một thông tin.

“Sếp ạ, vừa nãy khi các anh bắt Chu Vinh ở quảng trường Gia Đức, Trương Đức Binh không ở trên ô tô đúng không ạ?”

Trương Nhất Ngang nhớ lại nội dung Tống Tinh báo cáo với mình, trên xe chỉ có Chu Vinh, Hồ Kiếm Nhân và mấy đệ tử khác, không có Trương Đức Binh.

Lý Tây vô cùng đắc ý nói: “Em đã định vị điện thoại di động của Trương Đức Binh, phát hiện thấy hắn ở gần một tòa chung cư cách quảng trường không xa, em đã kiểm tra số liệu định vị, phát hiện thấy từ sáng đến giờ, Trương Đức Binh ở khu vực gần đó suốt, chỗ đó chắc chắn có vấn đề. Sau đó em lại kiểm tra camera giám sát tối hôm qua, cuối cùng đã phát hiện ra cái USB ở đâu.”

“Ở đâu?” Trương Nhất Ngang sốt ruột hỏi.

Khóe môi Lý Tây cong lên, cô nàng đưa ra điều kiện: “Em phải đích thân đi điều tra lấy chứng cứ.”

“Không được.” Trương Nhất Ngang lập tức từ chối.

“Thế thì em không nói được.”

“Tôi ra lệnh cho cô phải nói.”

“Em từ chối.”

Trương Nhất Ngang nhìn cô nàng mấy giây, sốt ruột gãi đầu: “Cô cứ nói đi, nếu đúng, lát nữa đi điều tra, sẽ đưa cô đi cùng.”

Lý Tây mỉm cười, lấy điện thoại di động, tìm ra một bức ảnh chụp từ camera giám sát, thời gian là tối hôm qua, ánh sáng tối mờ, hình ảnh không được rõ nét, thoáng thấy một người đàn ông cầm một chiếc vali.

“Người này là ai?”

“Anh ta tên là Đỗ Thông, là sale bán hàng ở một đại lý 4S thuộc công ty của Chu Vinh,” Lý Tây đã từng gặp anh ta một lần, nên mới nhận ra khi xem đi xem lại đoạn ghi hình, “em kiểm tra thấy tối hôm kia có một vụ lưu hồ sơ cảnh sát liên quan đến anh ta, em đã liên hệ với cảnh sát ở đồn công an được cử đi thực hiện nhiệm vụ, nắm được diễn biến sự việc, tối hôm kia anh ta lén lái xe của Chu Vinh ra ngoài giúp công ty tổ chức cưới hỏi để kiếm thêm, kết quả trên đường bị đâm xe, đại lý 4S báo cảnh sát là anh ta lấy trộm xe trong đại lý, kết quả thương lượng cuối cùng là anh ta phải gom đủ sáu trăm nghìn tệ để bồi thường trong vòng một tháng. Lúc đó, chính vì anh ta đâm xe, Hồ Kiếm Nhân dẫn theo nhiều bảo vệ trong biệt thự của Chu Vinh ra ngoài để giải quyết vụ việc với anh ta, khiến khu biệt thự bị bỏ trống, Phương Siêu và Lưu Trực mới lẻn vào.”

“Thế tại sao cô nói cái USB ở trong tay anh ta?”

“Cái vali trong tay anh ta, em thấy rất giống cái vali bị cướp ở nhà Chu Vinh.”

Trương Nhất Ngang chăm chú nhìn tấm hình một lúc, lắc đầu: “Hình ảnh mờ như thế này, mà cô cũng nhận ra được.”

“Em… em cảm thấy đúng là nó.”

“Cảm thấy!” Trương Nhất Ngang khinh khỉnh lắc đầu.

“Thế tại sao Trương Đức Binh canh chừng suốt ở gần đó?”

“Cô làm sao biết được mục tiêu của Trương Đức Binh là theo dõi anh ta, chứ không phải là để tiếp ứng Chu Vinh ở quảng trường Gia Đức?”

“Em…” Lý Tây không biết trả lời thế nào.

“Nếu nói như cô, cái USB ở trong tay gã này, Trương Đức Binh đã theo dõi nó, tại sao không đưa luôn quân lên cướp cái USB về?”

“Chuyện…” Lý Tây vẫn không trả lời được.

“Một nhân viên bán ô tô như anh ta, thì có quan hệ gì với Phương Siêu và Lưu Trực, cái USB làm sao rơi vào tay anh ta được? Nếu anh ta là đồng bọn của Phương Siêu và Lưu Trực, thì tại sao hai người này không ở nhà anh ta, sao phải mạo hiểm ở nhà nghỉ, suýt nữa thì bị chúng ta bắt?”

Lý Tây không biết đáp lời thế nào.

“Cho nên thằng bán hàng này hoàn toàn không liên quan gì đến chuyện của Chu Vinh, cô đừng có tham gia linh tinh nữa, bây giờ chúng tôi đều bận bắt tội phạm đây.” Trương Nhất Ngang hoàn toàn không đếm xỉa gì đến phán đoán của một lính mới như Lý Tây, bực mình đuổi cô nàng ra ngoài.

Lý Tây dốc hết tâm sức điều tra qua camera giám sát phát hiện được thông tin độc, thế mà bị lãnh đạo phủ quyết luôn, trong lòng càng nghĩ càng bực, lao luôn ra ngoài phóng chiếc xe trợ lực đi.

Không lâu sau, Trương Nhất Ngang chợt nghĩ đến tính cách của Lý Tây, không biết chừng lại đi điều tra một mình, vội gọi điện thoại cho cô nàng, không ngờ không ai nghe máy, anh ta chạy đi hỏi, có cảnh sát trông thấy Lý Tây đi xe ra ngoài rồi, Trương Nhất Ngang hết sức lo lắng, đành lên một ô tô biển số thường đuổi theo.

•••

Sau khi về biệt thự, Chu Vinh đứng ngồi không yên.

“Anh Vinh, sự việc ngày hôm nay, em thấy không phải là cảnh sát hình sự nhằm vào Chu Diệc Phi, mà là nhằm vào chúng ta.” Hồ Kiếm Nhân phân tích.

Chu Vinh gật đầu: “Cảnh sát chắc chắn đã biết chuyện trong biệt thự, cũng biết tôi bị mất đồ.”

“Trong chúng ta có nội gián.”

“Anh cảm thấy là ai?”

“Sáng nay trước khi chúng ta ra quảng trường Gia Đức, không nói với bất cứ ai, đám đệ tử trên xe đi cùng suốt, không có cơ hội đưa thông tin ra ngoài, người duy nhất có khả năng là lái xe tiểu Mễ.”

Chu Vinh ngẫm nghĩ, nói: “Nhưng bây giờ đã bị cảnh sát theo dõi, chúng ta cũng không thể tùy tiện xử lý thằng tiểu Mễ này.”

“Tiểu Mễ, cảnh sát, những việc này đều không có vấn đề gì, chỉ cần cái USB chưa bị lộ, bọn họ không thể động đến chúng ta. Em chỉ lo,” Hồ Kiếm Nhân cau mày, “lúc cảnh sát xông đến, hai thằng cướp kia cũng quan sát trong chỗ tối, nếu bọn chúng nhìn thấy cảnh đó, liệu có nghĩ là chúng ta liên kết với cảnh sát giăng bẫy bắt bọn chúng?”

Chu Vinh nhìn chiếc điện thoại di động riêng tư của mình, cho đến bây giờ vẫn chưa nhận được điện thoại của bọn tội phạm, trong lòng lại càng lo lắng, nếu bị ép quá, đối phương công khai luôn cái USB, thì hậu quả khôn lường, bây giờ đã bị cảnh sát theo dõi, để chuộc được cái USB về lại càng khó khăn.

Anh ta nhấc điện thoại di động lên, gọi cho Trương Đức Binh, hỏi tình hình bên đó, Trương Đức Binh nói sau đó Đỗ Thông đã bực tức về nhà, Chu Vinh nghĩ bụng chắc anh ta thấy cảnh sát đến tìm bọn họ, cảm thấy bị liên kết gài bẫy nên giận dữ. Trương Đức Binh lại nói vừa nãy anh ta trông thấy cô nàng tên là Lý Tây cũng vào trong tòa nhà đó, còn có một người đàn ông lạ mặt đi bên cạnh cô ta, có khả năng là một trong hai thằng tội phạm.

Sau khi dập máy, Chu Vinh nằm trên ghế sofa ngửa cổ suy nghĩ giây lát, chợt ngồi bật dậy, lạnh lùng nói: “Nếu bọn tội phạm cũng không tin tưởng vào vụ trao đổi này, thì nhất định không để yên, ra tay luôn!”

Hồ Kiếm Nhân gật đầu, bây giờ cũng chỉ còn cách như vậy, thừa lúc cảnh sát vẫn chưa lấy được cái USB, đánh nhanh thắng nhanh, chắc chắn là có rủi ro, nhưng cũng chỉ còn cách liều một phen. Hai người lập tức thông báo cho Trương Đức Binh, bảo anh ta triệu tập mấy đệ tử tin cậy nhất, đi lên tòa chung cư bắt người.

CHƯƠNG 47

"Lý Tây, bây giờ tôi nói rõ với cô, bây giờ cô đã bị đình chỉ công tác, cô theo tôi về ngay!" Trương Nhất Ngang đuổi theo cô nàng đi lên tòa chung cư.

"Em bị đình chỉ công tác tại sao vẫn phải quay về?" Lý Tây gạt tay Trương Nhất Ngang ra, tiếp tục đi nhanh lên trên tầng.

"Cô có biết tình hình bây giờ cấp bách thế nào không, cô còn gây thêm phiền toái, nếu những người khác biết cô ngang ngược thế này, thì cô khỏi phải làm cảnh sát nữa."

"Một lúc nữa anh sẽ biết!" Lý Tây dừng lại ở trước cửa một căn phòng, đây là địa chỉ của Đỗ Thông đã được lưu trong biên bản của đồn Công an.

"Cô ra dáng cảnh sát một tí có được không?" Trương Nhất Ngang hai tay chống nạnh, vừa giận vừa không biết làm thế nào với cục phiền này, nếu là người khác anh ta đã đá cho một cú bay luôn rồi.

Lý Tây lườm anh ta, gõ cửa luôn, một lúc sau Đỗ Thông mở cửa, nghi hoặc nhìn hai bọn họ: "Anh chị tìm ai? Ơ… cô chính là người thử lái bị va xe lần trước nhỉ?"

"Kìa, cái vali ở kia thây!" Lý Tây rời mắt khỏi Đỗ Thông, chằm chằm nhìn vào một cái vali dựa vào tường ở phía sau, cô nàng đẩy Đỗ Thông ra, đi luôn tới chỗ đó.

“Này này, cô làm gì thế hả?” Đỗ Thông bước tới ngăn cô nàng lại.

Lý Tây lật cái vali ra, kéo khóa mở vali, lôi hết đồ bên trong vứt sang một bên, thò tay lần lượt bấm từng cái nút ở đáy, cuối cùng cũng tìm thấy nút mở, vách ngăn ở đáy vali tự động mở ra.

“Anh xem, đây không phải là cái vali đấy sao?”

Trương Nhất Ngang mắt chữ A miệng chữ O nhìn cô nàng thao tác, không ngờ đúng là cái vali ở đây. Một giây sau, Trương Nhất Ngang lập tức nhảy dựng lên, đè nghiến Đỗ Thông xuống đất, bẻ quặt tay anh ta, dùng sức nặng của mình đè chặt anh ta xuống đất, Đỗ Thông đau quá kêu toáng lên, vừa kêu vừa hét: “Tôi chưa hề động vào đồ bên trong vali, là hai người đó nợ tiền tôi, tôi mới lái xe về.” Anh ta tưởng là hai người này là chủ chiếc xe việt dã và cái vali.

Trương Nhất Ngang vội bảo Lý Tây: “Vào trong phòng xem thế nào.”

Lý Tây vội chạy vào trong phòng kiểm tra, rồi chạy ra bảo: “Trong phòng không có ai.”

Trương Nhất Ngang đè chặt Đỗ Thông đang ra sức giãy giụa, Đỗ Thông bị anh ta bẻ quặt tay ra phía sau đau quá, gào to: “Các người là ai?”

“Mau nói xem đồng bọn ở đâu!”

“Đồng bọn gì hả, ở đây chỉ có một mình tôi!”

“Anh có nói không!” Trương Nhất Ngang mạnh tay hơn, khiến vai Đỗ Thông gập đến mức gần như biến dạng.

Đỗ Thông đau đến mức thở hắt ra, muốn nhổm dậy nhưng lại bị Trương Nhất Ngang ấn đầu gối chân trên lưng đè chặt, càng phản kháng lại càng đau, chỉ còn cách gào to: “Rốt cuộc các người là ai?”

“Nói mau, đồng bọn ở đâu!”

“Đồng bọn gì cơ chứ, ở đây chỉ có một mình tôi.”

“Đồng bọn ở đâu?”

“Chỉ có một mình tôi.”

“Đồng bọn ở đâu?”

“Có một mình tôi.”

Hai người ngoan cố hỏi đáp rất nhiều lần với nội dung y hệt.

Cuối cùng, đến khi Lý Tây đổi một câu hỏi khác có tí mới mẻ: “Tiền và cái USB trong vali đâu?”

“Tiền gì, cái vali này tôi cầm từ ô tô lên, lúc cầm lên đã không có tiền, anh chị đừng có vu oan cho tôi, hai người đó nợ tiền tôi, tôi mới lái chiếc xe về.”

“Xe gì?”

“Anh chị nói tiền gì?”

Ba người đều ngớ ra giây lát, Trương Nhất Ngang lại hỏi: “Đồng bọn ở đâu?”

“Đồng bọn nào, chỉ có mình tôi.”

Lý Tây lại hỏi: “Tiền và USB đâu?”

“Tiền gì, anh chị đừng vu oan cho tôi, hai người đó nợ tôi tiền, tôi mới lái xe về.”

“Xe gì?”

“Anh chị nói tiền gì?”

Ba người lại lặp lại đoạn đối thoại một lần nữa, không người nào tìm được đáp án mình mong muốn.

Trương Nhất Ngang hỏi một câu hỏi khác: “Hai người mà anh nói có phải là Phương Siêu và Lưu Trực không?”

“Không phải hai người đó tên là Hạ Đình Cương và tiểu Mao à?”

Hai người lại ngớ ra, nhìn bộ dạng của anh ta không giống như đang nói dối, đúng là biên bản báo án ngày hôm sau của đồn Công an viết tên Hạ Đình Cương và tiểu Mao, liệu có sự hiểu nhầm gì trong chuyện này không?

Lý Tây hỏi: “Anh làm thế nào lấy được cái vali này?”

“Nói mau!” Trương Nhất Ngang lại mạnh tay thêm.

Đỗ Thông mồ hôi đầm đìa nhanh chóng thuật lại sự việc sau khi bị đâm xe, anh ta lái xe của bọn chúng đi, nghe xong hai người lại càng rối thêm, đáy cái vali này có ngăn ngầm, tất nhiên không thể mua được một cái giống hệt như vậy trên thị trường, chắc chắn là cái vali trong nhà Chu Vinh, nhưng làm sao cái vali này lại xuất hiện trong tay Hạ Đình Cương và tiểu Mao, cuối cùng lại rơi vào tay anh ta?

Bỗng nhiên, đúng lúc này, xuất hiện mấy bóng người ngoài cửa, Trương Đức Binh dẫn đầu, nhìn thấy tình hình trong nhà, cũng ngớ ra, một giây sau, hắn dẫn bốn đệ tử xông vào trong nhà, lôi dao găm ra, thậm chí còn có một khẩu súng ngắn, trong nháy mắt khống chế cả ba người, tiếp đó đóng cửa vào, trói cả ba người lại.

“Trương Đức Binh!” Lý Tây nhận ra hắn.

“Mày biết tao à? Ồ, suýt nữa thì quên mất, để ra tay với sếp của tao, chúng mày cũng chuẩn bị đủ bài đấy nhỉ. Còn mày…” Hắn tung một cú đá về phía Đỗ Thông, “Chúng mày còn nghĩ ra cả chiêu đâm xe để thu hút nhân viên bảo vệ ra ngoài hả?” Hắn lại đá mấy cú rất mạnh vào Trương Nhất Ngang, “Tao thay anh Vinh trả lại cho mày đây. Được rồi, còn một thằng nữa ở đâu?”

Trương Nhất Ngang và Lý Tây đều im lặng nhìn hắn, họ thực sự không ngờ tới biến cố này.

Đỗ Thông bị hắn đá gãy một cái răng, mồm đầy máu, kêu khóc: “Anh là ai?”

Trương Đức Binh cười nhạt, ra hiệu cho bốn đệ tử lục soát người cả ba người một lượt, không tìm thấy cái USB, chỉ lấy điện thoại di động của họ ra. Hắn đến cạnh cái vali, tìm một hồi trong đám đồ, vẫn không có thu hoạch gì.

Hắn nghiến răng: “Tiền đâu?”

“Tiền gì chứ, hai người đó nợ tiền tôi, tôi mới lái xe về.” vẻ mặt Đỗ Thông đầy oan ức.

“Tôi cũng không biết.”

“Đồng bọn đâu?”

“Đồng bọn gì, có một mình tôi.”

Trương Đức Binh hít thở sâu một hơi, thấy hỏi Đỗ Thông cái gì anh ta cũng không biết, điên tiết lại đạp một nhát về phía anh ta, anh ta đau quá kêu toáng lên, lại bị bọn đệ tử bịt mồm lại không cho anh ta hét thành tiếng. Trương Đức Binh đi ra một chỗ, hỏi ý sếp trước.

•••

Trong biệt thự chỉ còn Chu Vinh và Hồ Kiếm Nhân.

Khi nãy Trương Đức Binh nói với họ hai gã đàn ông và một phụ nữ trong nhà đều đã bị khống chế, cái vali còn ở đó, nhưng cả tiền và USB đều không thấy đâu, gã đàn ông và người phụ nữ kia rất ngoan cố, kiên quyết không nói gì, Đỗ Thông nói cái vali đó không phải là của anh ta, mà là anh ta lấy từ trong tay hai người khác tên là Hạ Đình Cương và tiểu Mao.

Nghe xong diễn biến sự việc, Chu Vinh ù ù cạc cạc, không hiểu ra làm sao, quay sang Hồ Kiếm Nhân: “Anh thấy phải làm thế nào?”

“Tiền và USB chắc chắn vẫn nằm trong tay hai thằng tên là Hạ Đình Cương và tiểu Mao.”

Chu Vinh gật đầu: “Nghe ý Trương Đức Binh thì anh ta cảm thấy Đỗ Thông không biết vụ cướp đồ.”

“Lý Tây và gã đàn ông kia chắc chắn là đồng bọn, nên bọn chúng mới nhất định không khai, có thể bảo Trương Đức Binh dùng thủ đoạn, để hai bọn chúng làm con tin, ép đồng bọn của bọn chúng quay lại.”

Chu Vinh lắc đầu: “Chẳng may đồng bọn biết bọn chúng đã bị bắt, không dám quay lại thì sao?”

“Việc này…”

“Cảnh sát đã nhảy vào, việc này không đợi được nữa, hôm nay buộc phải xong. Bảo Đỗ Thông dẫn chúng ta đi tìm hai thằng kia,

dùng đồng bọn của bọn chúng làm con tin để uy hiếp, đánh một mẻ bắt hết. Sau khi lấy lại đồ, không để lại đứa nào.”

“Thế còn thằng Đỗ Thông?”

Mắt Chu Vinh ánh lên sắc lạnh: “Cũng diệt khẩu.”

“Vâng, em lập tức đi làm luôn.”

“Không, việc này vô cùng quan trọng, tôi cũng phải đi.”

“Nhưng việc này quá nguy hiểm.”

Chu Vinh cười nhạt: “Nếu lần này Trương Đức Binh thất bại, tôi có ngồi ở nhà cũng là ngồi đợi cảnh sát đến tận cửa thôi.”

Hồ Kiếm Nhân suy nghĩ giây lát, gật đầu: “Anh Vinh, anh đi ra ngoài, em sợ là cảnh sát sẽ theo dõi.”

Chu Vinh cười nhạt: “Vừa hay có thể dùng tiểu Mễ để điệu hổ ly sơn.”

CHƯƠNG 48

Phương Siêu ngồi trong nhà mắt trợn trừng giận dữ, chằm chằm nhìn con dao găm trong tay và cứt đái dính trên quần áo, trong đầu sôi sục suy nghĩ lát nữa xử lý hai thằng khốn kiếp đó thế nào. Lưu Trực cảnh giác áp sát cửa yên lặng nhìn cánh cổng ngoài sân.

Đợi rất lâu, cánh cổng ngoài sân bị mở ra từ bên ngoài, anh Cương và tiểu Mao hớn hở cười nói đi thẳng vào.

“Anh Siêu, về rồi.”

Lưu Trực nói khẽ một câu, Phương Siêu lập tức trở về trạng thái chiến đấu, nấp vào một bên cửa như một con sói lanh lẹ, im lặng nghe tiếng động bên ngoài.

Tiếng nói cười và tiếng bước chân của hai người mỗi lúc một gần.

“Ơ, sao khóa cửa lại rơi xuống?” Tiểu Mao hỏi.

“Hôm qua bị thằng ngu đấy đá hỏng mà, có điều mình cũng không ở cái nhà này nữa, sau này chúng ta sẽ ở… ái chà!”

Anh Cương vừa vào trong nhà, liền bị Phương Siêu túm đầu dúi luôn xuống đất, đồng thời con dao găm đâm phập vào lòng bàn tay, đóng tay phải của anh ta xuống đất. Tiểu Mao ở phía sau còn chưa kịp phản ứng, đã bị Lưu Trực ở bên kia túm lấy, cũng dúi mạnh một phát xuống đất, không nói không rằng bẻ gãy luôn một ngón tay. Bọn chúng ngẩng đầu lên, nhìn thấy hai người mặt mũi đằng đằng

sát khí này chính là hai tên tội phạm giết người đã bị bọn chúng đánh tráo vali, lập tức kinh sợ hồn xiêu phách lạc.

“Mày tên là Hạ Đình Cương phải không? Để tao xem mày cương thế nào?” Phương Siêu rút ra một lưỡi lam, khom gối chằm chằm nhìn anh Cương đang run lên bần bật, “Lấy trộm vali của bọn tao, hại bọn tao bị truy nã, chơi đẹp đấy!” Hắn vung lưỡi lam lên, máu trên đùi anh Cương trào ra, đồng thời một tiếng kêu thất thanh vang lên.

“Mày còn dám kêu! Mày kêu tao sẽ cắt lưỡi mày.” Phương Siêu đưa lưỡi dao đến cạnh mồm anh ta, anh ta sợ quá, cố gắng chịu đau, ngậm chặt mồm lại. Nhưng anh ta vừa ngậm mồm vào, Phương Siêu lại rạch một nhát lên đùi anh ta.

“Xin đại ca tha mạng, xin đại ca tha mạng!” Anh Cương run rẩy van khóc.

Tiểu Mao ở bên cạnh thấy cảnh tượng đó, biết là lần này không thể trốn được, lập tức vứt cái túi nilon màu đen trong tay ra: “Các anh tìm tiền phải không, tiền ở trong này hết.”

Lưu Trực nhìn thấy tiền đô lăn ra từ trong cái túi nilon, mừng rỡ vội vàng cúi xuống đếm tiền. Đúng lúc này, tiểu Mao túm lấy một thanh gỗ có đinh ở trên sàn cạnh đó lên đập vào người Phương Siêu, lưng hắn liền bị đinh đâm thủng một lỗ, máu trào ra. Phương Siêu quay đầu nổi điên, nhảy qua túm lấy đầu tiểu Mao dúi vào tường, tiểu Mao dùng hết sức bình sinh ôm chặt lấy Phương Siêu, hai tên mắc vào nhau.

Lưu Trực quay đầu định giúp, nhưng thấy tiểu Mao dính chặt vào Phương Siêu, hắn cũng không biết vung chân vào đâu, Phương

Siêu cũng không cần hắn giúp, bình tĩnh giành lợi thế, cùi tay chọc ra phía sau mấy nhát khiến tiểu Mao trào máu miệng. Lúc sắp buông tay ra, cậu ta quơ loạn xạ túm được khẩu súng ngắn ở thắt lưng Phương Siêu, bắn bừa một phát, không ngờ khẩu súng đã mở chốt an toàn, vang lên một tiếng nổ, viên đạn xuyên thủng một lỗ trên tường, vụn tường bắn ra tứ phía, cả bốn người đều ngớ ra, tiểu Mao thừa cơ rút súng ra gí vào trán Phương Siêu.

Ngay lập tức, cả Phương Siêu và Lưu Trực đều dừng lại.

“Cấm động đậy, mày động đậy tao sẽ nổ súng luôn.” Tiểu Mao sợ hãi túm lấy Phương Siêu.

Lưu Trực nhảy luôn lên người anh Cương, rút ra một con dao găm, gí vào thái dương anh Cương: “Mày dám nổ súng, tao sẽ giết luôn nó, mày chắc chắn cũng sẽ chết.”

Phương Siêu cười nhạt: “Người anh em của tao đã từng là lính, mày có súng trong tay cũng không phải là đối thủ của cậu ấy.”

“Tao không cần biết, giết mày là đủ chứ hả.”

Phương Siêu nheo mắt, hắn có năm mươi phần trăm chắc chắn có thể túm được cánh tay tiểu Mao, kéo cậu ta ngã nhào ra đất, nhưng hắn cũng chỉ chắc chắn năm mươi phần trăm, nếu hành động thất bại, sẽ mất mạng, lúc này hắn cũng lưỡng lự không dám quyết, đành nói: “Cậu em, cậu muốn thế nào?”

“Thả đại ca của tao ra trước đã.”

Phương Siêu cười nhạt: “Mày cảm thấy có được không?”

Tiểu Mao gầm lên, gí mạnh vào thái dương Phương Siêu: “Mày có thả không?”

Lưu Trực thấy cảnh tượng đó, sợ Phương Siêu nguy hiểm, từ từ thẳng người lên, nhưng thấy Phương Siêu lắc đầu, nói: “Không được thả.”

“Rốt cuộc mày có thả không! Đừng có ép tao!”

“Thế này nhé, mày cứ giữ lấy súng, chúng tao cầm tiền đi, mày thấy sao?” Phương Siêu nghĩ bụng chỉ cần đối phương buông súng ra, là hắn có thể khống chế được đối phương trong chớp mắt.

“Tiền để lại cho bọn tao một nửa.”

Lưu Trực giận dữ nói: “Vì cớ gì, đây vốn là tiền của bọn tao.”

Không ngờ Phương Siêu lập tức nói: “Tao đồng ý!”

“Thế thì được,” Tiểu Mao mắt nhìn Lưu Trực, “mày lấy một nửa số tiền mang đi, đại ca của mày, lát nữa tao sẽ thả.”

Phương Siêu thủng thẳng nói: “Mày như thế là không tôn trọng luật chơi rồi.”

“Bây giờ thả chúng mày ra, chúng mày lập tức lại đối phó với chúng tao thì làm thế nào?”

“Tao sẽ tôn trọng luật chơi.”

“Tao dựa vào cái gì để tin chúng mày?”

“Chuyện này…” Phương Siêu cũng không tìm được ra lý do để cậu ta tin.

Bốn người bèn cứ thế đối đầu.

Lúc này, cửa đột nhiên bị đẩy ra, Trương Đức Binh tay cầm một khẩu súng, dẫn theo đệ tử xông vào, vừa nhìn thấy tình hình trong phòng, liền ngớ ra, sao lại là bốn người? Bọn chúng đang làm cái

gì? Một giây sau, hắn định thần lại, chĩa súng vào tiểu Mao và Phương Siêu, quát: “Cấm động đậy!”

Một gã đệ tử cũng lôi súng ra chĩa vào Lưu Trực ở phía kia, ba gã đệ tử khác rút dao găm, chia ra bao vây ở đằng sau hai nhóm.

Thấy tình thế đột ngột thay đổi, mặc dù Phương Siêu và Lưu Trực vẫn không hiểu ra làm sao, nhưng bọn chúng thấy hai người cầm dao găm, chắc chắn không phải là cảnh sát, bọn chúng nhìn nhau ra hiệu. Lưu Trực quay người đâm một nhát rách cánh tay gã đệ tử cạnh hắn, Phương Siêu thừa lúc tiểu Mao phân tâm, túm chặt cậu ta, cướp lấy khẩu súng ngắn rồi vung chân đạp bay tiểu Mao.

Đột nhiên, đúng lúc này vang lên hai tiếng “pang pang”, Trương Đức Binh quay đầu bắn thẳng vào Lưu Trực, Lưu Trực ôm bụng, máu tươi chảy ra, ngã gục xuống đất, nhưng lúc này, Phương Siêu cũng giơ súng lên, chĩa vào Trương Đức Binh.

Tình hình bây giờ là, súng của Trương Đức Binh chĩa vào Lưu Trực, cách đó vài mét Phương Siêu chĩa súng vào hắn, một đệ tử khác của Trương Đức Binh cũng đang nhằm vào Phương Siêu, số đệ tử còn lại chia ra đứng hai bên sẵn sàng tiếp ứng.

Trương Đức Binh nhìn Phương Siêu, sắc mặt không chút hoảng sợ: “Mày bỏ súng xuống.”

“Không đời nào.” Phương Siêu cũng không hề nao núng.

“Nếu mày nổ súng, mày chỉ giết được một mình tao, chúng tao sẽ giết toàn bộ chúng mày. Mày có giỏi, cứ thử xem, tao đếm đến ba, nếu mày không bỏ súng xuống, tao sẽ giết nó trước.” Trương

Đức Binh bước đến bên cạnh Lưu Trực mồ hôi túa ra đầy đầu, mặt tái mét, cầm súng chĩa vào đầu hắn.

“Một… hai…”

Phương Siêu vứt khẩu súng xuống chỗ đối diện.

“Anh Siêu!” Lưu Trực nén đau ngẩng đầu lên, cảm động nhìn Phương Siêu.

Phương Siêu nở nụ cười não nề, nhẹ nhàng nói: “Chấp nhận quả đắng thôi.”

Trương Đức Binh hài lòng gật đầu, giơ ngón tay cái về phía Phương Siêu: “Hảo hán đấy!” Nếu bọn chúng không động đến sếp hắn, hắn cũng muốn thu nạp hai tên này.

Những người khác trói cả bốn người ở hiện trường lại, dúi xuống đất.

Trương Đức Binh đưa mắt ra hiệu cho đệ tử, ba gã đệ tử không có súng chạy ra ngoài, một lúc sau, hai chiếc ô tô con rất bình thường đi vào trong sân, một gã đệ tử đóng chặt cổng lại, tiếp đó Chu Vinh và Hồ Kiếm Nhân xuống xe, ba gã đệ tử lần lượt áp giải Trương Nhất Ngang, Lý Tây và Đỗ Thông vào nhà, cả ba đều bị trói, miệng nhét chặt.

Chu Vinh chậm rãi giậm bước vào trong nhà, Hồ Kiếm Nhân đóng cửa vào, thì phát hiện khóa đã bị hỏng, hắn cũng chỉ có thể khép hờ cánh cửa. Chu Vinh quan sát bảy tên một lượt, ánh mắt dừng lại chỗ Phương Siêu và Lưu Trực, giơ tay chỉ: “Hai thằng này.”

Trương Đức Binh bước tới lục xét người Phương Siêu và Lưu Trực một lượt, quả nhiên sờ thấy một cái USB trong túi áo trong của

Phương Siêu, đưa về cho Chu Vinh. Chu Vinh cầm cái USB lên, ra sức sờ nắn, hít thở sâu một hơi, thốt lên: “Cuối cùng cũng quay về tay tao, hai thằng chúng mày làm tao hoảng đến độ suýt phát bệnh.”

Phương Siêu nhìn hắn: “Anh muốn thế nào?”

“Mày thấy tao muốn thế nào?” Chu Vinh nhìn hắn vẻ giễu cợt, vỗ một cái vào đầu, “À đúng rồi, tao cứ tưởng hai thằng mày làm, sau lại tưởng là bốn thằng, bây giờ làm sao lại thành ra bảy, rốt cuộc bảy người chúng mày có quan hệ gì?”

Bảy người dưới đất nhìn nhau, không hiểu rốt cuộc anh ta đang nói gì.

Lúc này, Trương Nhất Ngang nói rất khẽ một câu vào tai Lý Tây: “Hắn định diệt khẩu, lát nữa cô tháo chạy.”

Lý Tây khẽ liếc nhìn anh ta, thấy cái tay bị trói phía sau lưng của anh ta đang kẹp một lưỡi dao đầy máu, chính là cái lưỡi dao Phương Siêu đã dùng để cứa đùi của anh Cương.

Phía đối diện, Chu Vinh vẫn đang hỏi Phương Siêu và Lưu Trực: “Nói xem, ai bảo chúng mày đến nhà tao để cướp?”

“Ai dám bảo ông mày?” Phương Siêu cười nhạt.

“Có chí khí!” Chu Vinh gật đầu, vung tay vả luôn một nhát.

Phương Siêu không hề sợ hãi: “Ra tay đi ông chủ Chu, anh mà giết bảy người chúng tôi, bị tóm được là tử hình.”

“Ái chà, mày không biết, nếu không giết bảy người chúng mày, tao bị bắt thì cũng tử hình.” Chu Vinh cười thành tiếng, “Chúng mày muốn nhanh chóng dễ chịu một tí thì thành thật kể lại cho tao nghe

toàn bộ chi tiết vụ cướp, nếu không tao sẽ cho chúng mày chết một cách đau đớn.”

Phương Siêu cười, đột nhiên nhổ thẳng một bãi nước bọt lẫn máu vào mặt Chu Vinh.

Chu Vinh lau mặt, sôi tiết, mấy gã đệ tử cùng lao tới đá túi bụi vào mặt Phương Siêu.

Lúc này, Trương Nhất Ngang đã tháo được dây thừng, lặng lẽ đưa lưỡi dao cho Lý Tây, tiếp đó chậm rãi cởi nốt dây thừng, thừa lúc người bên cạnh đánh Phương Siêu, đột ngột đứng dậy, cầm lấy con dao găm trên bàn của Lưu Trực, lao về phía Chu Vinh.

Trương Đức Binh quay đầu giơ súng lên bắn luôn, pằng một tiếng, mông Trương Nhất Ngang bị trúng đạn be bét máu, anh ta mặc kệ, xoay người nhảy lên người Chu Vinh, kéo phắt anh ta lại, kề dao vào cổ, quát: “Dừng tay! Động đậy là giết luôn!” Mông anh ta đau nhức nhối, một chân khập khiễng kéo Chu Vinh vào tường, để Chu Vinh chắn trước mặt mình.

“Mày… mày giết tao, mày cũng không thể chạy thoát được.” Chu Vinh bị dao kề vào cổ, mặt tái mét.

“Ít nhất cũng kéo được mày đi cùng!”

Hai khẩu súng của Trương Đức Binh và gã đệ tử đều nhằm vào đầu Trương Nhất Ngang.

Trương Nhất Ngang lạnh lùng quát: “Cho dù chúng mày có bắn, trước khi chết tao cũng nhất định sẽ cắt cổ nó, chúng mày cứ thử xem!”

“Không… không được thử.” Chu Vinh hoảng hốt kêu lên, “Anh… anh muốn thế nào?”

“Thả cô ấy ra.” Trương Nhất Ngang đưa mắt nhìn về phía Lý Tây, lúc này, Lý Tây cũng đã cắt được dây thừng, đứng dậy, hai gã đệ tử cầm dao găm chặn trước mặt cô nàng.

“Tôi bảo anh thả cô ta ra! Tao đếm đến ba, một… hai…”

“Để cô ta đi!” Chu Vinh hét lên.

Mấy thằng đệ tử tránh sang một bên. Lúc này, Hồ Kiếm Nhân chặn lại: “Không thể thả người.”

“Tôi bảo anh thả người!” Trương Nhất Ngang ấn tay, con dao găm sắc bén cứa vào da cổ họng Chu Vinh, anh ta cảm thấy máu đã chảy ra.

“Thả thả thả, mau để cô ta đi.” Chu Vinh vội giục.

“Anh Vinh, không thể thả người ra được.” Hồ Kiếm Nhân hoàn toàn không nhượng bộ.

“Tôi bảo anh thả người!”

“Anh Vinh, nếu hôm nay cho bọn chúng đi, tối nay toàn bộ chúng ta đều phải vào tù, việc này chúng em không thể nghe anh được.”

Trương Đức Binh đưa mắt nhìn bốn gã đệ tử, ánh mắt đám đệ tử đều đồng ý với lời Hồ Kiếm Nhân, mặc dù tất cả đều đã quyết liều một phen, nhưng nếu có cơ hội, không ai muốn vào tù. Trương Đức Binh cúi đầu khó xử, nói một câu: “Anh Vinh, anh Hồ nói đúng, không thể thả người được.”

Trương Nhất Ngang gầm lên uy hiếp: “Chúng mày có tin tao sẽ giết sếp của chúng mày không?”

“Đừng… đừng giết tôi.”

Hồ Kiếm Nhân lạnh lùng nói: “Thế thì mày sẽ được chết xấu xí hơn thôi!”

Trương Đức Binh chằm chằm nhìn vào đùi Trương Nhất Ngang, hai ống quần của Trương Nhất Ngang đều đã ướt đẫm máu, khinh khỉnh nói: “Mày không gồng được lâu nữa đâu, mày thả người, cho mày chết nhẹ nhàng, mày dám động thủ, tao sẽ hiếp bạn gái mày, rồi giết sạch toàn bộ đám người ở đây, cuối cùng sẽ cho mày chết từ từ!” Vừa nói, hắn vừa bước luôn về phía Lý Tây.

“Cút ra, tôi là cảnh sát!” Lý Tây hoảng sợ vội vàng lùi tụt lại, kêu toáng lên.

“Cô là cảnh sát?” Trương Đức Binh dừng bước.

Hồ Kiếm Nhân khinh khỉnh cười: “Bộ dạng như cô, mà cũng là cảnh sát hả?”

“Tôi… tôi là cảnh sát.”

Hồ Kiếm Nhân phì cười: “Chưa thấy cảnh sát yếu như thế này bao giờ.”

“Tôi thì sao?” Trương Nhất Ngang quát.

Hồ Kiếm Nhân đưa mắt nhìn về phía anh ta, cau mày: “Mày… mày là cảnh sát?”

“Cô ấy là cảnh sát, tôi là lãnh đạo của cô ấy, tôi tất nhiên là cảnh sát. Bây giờ các anh thả người ra, tôi có thể nói là các anh đã tự ra đầu thú, tôi có quyền xử nhẹ cho các anh.”

“Anh có quyền to thế à?” Hồ Kiếm Nhân nhìn anh ta mấy giây, “Anh làm vị trí nào ở Công an thành phố?”

“Người có quyền này ở Công an thành phố Tam Giang Khẩu cũng chả có mấy ai.”

Hồ Kiếm Nhân quan sát anh ta mấy giây, chậm rãi gật đầu: “Không ngờ được, thật sự là không ngờ được, cảnh sát bây giờ có khí phách như vậy, không ngờ anh là lãnh đạo to của đội cảnh sát hình sự, mà còn đích thân có mặt ở tuyến đầu tiên để phá án, đại đội trưởng đại đội cảnh sát hình sự Tam Giang Khẩu được đấy, Vương Thụy Quân, khâm phục, khâm phục!”

Trương Nhất Ngang cau mày: “Tôi không phải là Vương Thụy Quân.”

“Thế anh là ai?”

“Tôi được Công an tỉnh cử xuống.”

“Anh…” Hồ Kiếm Nhân phấn chấn chỉ tay vào anh ta, “anh là Trương Nhất Ngang?”

“Không thì anh tưởng là ai?”

“Tôi tưởng anh là Vương Thụy Quân.”

“Tôi là Trương Nhất Ngang.”

“Hóa ra anh là Trương Nhất Ngang.”

“Tôi tất nhiên là Trương Nhất Ngang.”

Hai người đối chiếu xong thông tin cá nhân, kết quả vẫn trong tình thế đối đầu, Trương Nhất Ngang vẫn đang dần mất máu, sắc mặt càng lúc càng nhợt nhạt, thậm chí tay cũng bắt đầu run, anh ta biết ô cửa thời gian không còn nhiều, gắng gượng nói: “Bây giờ các anh buông tay quy hàng vẫn còn kịp. Chu Vinh, anh đã bị chúng tôi theo dõi từ lâu, chỉ cần anh ta ra khỏi cửa là chúng tôi bám theo, nếu

anh đã đến đây, bên ngoài đã bố trí cảnh sát, chỉ đợi để bắt. Nếu anh giết người, tất cả những người ở đây đều bị tử hình, anh có biết cô ấy là ai không? Cháu ruột của thứ trưởng Bộ Công an, còn to hơn Chu Vệ Đông nhà anh nhiều. Nếu xảy ra chuyện với Lý Tây, có xới tung Tam Giang Khẩu lên cũng phải bắt bằng được anh!"

Dáng vẻ của anh ta ngời ngời chính nghĩa, truyền sang cả Lý Tây đang co rúm lại như xác ve, cô nàng bất giác cũng thẳng người lên.

"Cũng chưa chắc." Hồ Kiếm Nhân cười nhạt, "Tiểu Mễ là tai mắt của các anh chứ gì, trước khi hắn xuất phát đã bị chúng tôi thu mất điện thoại di động, bây giờ hắn đã dẫn cảnh sát ra đến ngoại ô lâu rồi."

"Các anh…" Trương Nhất Ngang cảm thấy hoa mắt chóng mặt, nhìn Lý Tây, giờ đã hại chết cô nàng, trong lòng anh ta chợt não nề tuyệt vọng.

Đột nhiên đúng lúc này, một tiếng súng vọng tới, một viên đạn xuyên qua khe cửa đâm thẳng vào lưng Trương Đức Binh, hắn liền đổ nhào xuống đất, khó nhọc bò dậy ho liên tiếp, nhưng không sao động đậy được.

Cánh cửa bị đẩy ra, một đội tám chín người lao vào, người nào cũng cầm súng ngắn, miệng quát không được động đậy.

Năm người bị trói dưới đất ngẩng đầu lên, thở hắt ra.

"Có cảnh sát thật sao?"

"Được cứu rồi, được cứu rồi!"

"Tôi ngồi tù cũng không muốn chết."

Lúc này, ngay đến Phương Siêu và Lưu Trực cũng suýt nữa thì rớt nước mắt vì cảnh sát đã kịp thời xông đến.

Đệ tử của Chu Vinh đồng loạt vứt vũ khí, hai tay ôm đầu quỳ xuống. Trương Nhất Ngang mất quá nhiều máu, ý thức đã trở nên mơ hồ, giờ đây cuối cùng đã có thể nằm xuống ngủ một giấc. Lý Tây vội chạy tới đỡ anh ta.

Chu Vinh hét to: “Đồng chí cảnh sát, không liên quan đến tôi, tôi là bị hại, cứu tôi!”

“Ha ha, ông chủ Chu, tôi đến cứu anh đây!” Tiếp đó một tiếng cười quen thuộc vang lên, Chu Vinh và đám tay chân ngẩng đầu lên, thì thấy Chu Diệc Phi và Hoắc Chính đang chậm rãi bước tới.

“Sao… sao lại là anh?” Tất cả mọi người đều kinh ngạc.

“Trói lại, trói lại, trói hết lại cho tôi.” Anh ta khoát tay, bấy nhiêu đệ tử của anh ta đều cầm súng trong tay, dễ dàng khống chế được toàn bộ hiện trường, tất cả mọi người đều bị trói chặt, hoàn toàn không động đậy được.

Chu Diệc Phi đưa mắt nhìn một lượt, lập tức nhìn thấy cái chuông đồng bị anh Cương vứt ở góc bàn lúc trước, mừng rỡ cầm đưa cho Hoắc Chính cất đi, lại nhặt cái túi nilon màu đen lên, đếm sơ qua, bên trong chính là tiền đặt, cũng cất tiền đi. Tiếp đó hắn cười ha hả đi đến bên cạnh Chu Vinh, cúi đầu nhìn anh ta: “Ông chủ Chu, không ngờ được đúng không, hổ mang bành địa phương vẫn không đấu lại được với rồng giang hồ.”

“Anh… sao anh lại đến đây?”

“Tôi vẫn bám theo anh, anh giỏi thật đấy, cắt được đuôi cảnh sát, nhưng không cắt được chúng tôi.”

“Anh trói chúng tôi lại làm gì, tôi có thù oán gì với anh đâu.”

“Thù oán à, ừm… mẹ kiếp tôi còn không muốn nhắc nữa!” Hắn vung chân đá mạnh vào mặt Chu Vinh, cả sống mũi và răng anh ta đều bị đá gãy, đau rống lên không nói được thành lời.

“Ồ, đúng rồi…” Hắn quay ra trước mặt Lý Tây, “Hai người là cảnh sát đúng không?”

Lý Tây sợ hãi nhìn hắn, chậm rãi gật đầu.

“Đồng chí cảnh sát, vừa nãy bè lũ Chu Vinh nói định giết hai vị, tôi đã nghe thấy cả, tôi kịp thời ngăn chặn hành động tàn bạo của bọn họ, cũng được coi là dũng cảm làm việc nghĩa nhỉ?”

Lý Tây run rẩy gật đầu.

“Đồng chí cảnh sát, đừng căng thẳng, mối thù với Chu Vinh tôi sẽ không đổ lên đầu người khác, tôi khác với anh ta, tôi không giết người. Các anh em, chúng ta đi thôi.”

Hoắc Chính không hiểu, chạy tới hỏi: “Chúng ta cứ thế đi luôn ạ?”

Chu Diệc Phi xòe hai tay: “Không thì sao?”

“Bấy nhiêu người…”

“Chu Vinh định giết những người này diệt khẩu, có liên quan gì đến chúng ta, đúng rồi, chúng ta phải giúp họ báo cảnh sát.” Hắn tìm lấy điện thoại di động của Chu Vinh, lấy vân tay của anh ta để mở khóa, gọi thẳng cho 110, “Đồng chí cảnh sát, tôi báo án, Chu Vinh

bắt cóc một nhóm người, trong đó có hai cảnh sát, họ tên là…” Hắn quay đầu nhìn về phía Lý Tây.

Lý Tây sợ sệt nói: “Trương Nhất Ngang và Lý Tây.”

“Tôi không lừa các vị, tôi rỗi việc thế sao? Tên là Trương Nhất Ngang và Lý Tây, cái người tên là Trương Nhất Ngang nói anh ta là lãnh đạo của Công an thành phố, anh ta bị thương nặng, các anh đến nhanh lên, vị trí ở… ừm, các anh tự tìm nhé.” Nói rồi ngắt điện thoại.

“À, đúng rồi, ông chủ Chu, chúng tôi tiện thể mượn xe của các anh sử dụng tí nhé.”

Bọn chúng ra khỏi căn nhà, ngồi lên hai chiếc xe con rất bình dân mà Chu Vinh lái đến, một đệ tử ra mở cửa sân, hai chiếc xe vừa nổ máy đã thấy một xe cảnh sát ở bên ngoài đang lao thẳng vào trong sân.

•••

“Mấy ngày hôm nay đúng là bận chết đi được, tất cả mọi người trong đồn đều bị Công an thành phố điều đi, chỉ còn mấy người chúng ta việc lớn việc nhỏ đều phải chạy đôn chạy đáo.”

“Nhưng việc kéo xe rõ ràng là của cảnh sát giao thông, lại cứ nhồi cho chúng ta.”

“Đây là vấn đề của hệ thống cảnh vụ, vụ báo cảnh sát lúc đấy liên quan đến việc trộm cắp xe hơi, giao cho chúng ta, chúng ta không xử lý xong, trong hệ thống vẫn còn.”

“Thế thì cũng phải chờ mấy hôm nữa chứ, có phải là việc to tát gì đâu.”

“Tầm trưa một cô nàng ở Công an thành phố gọi điện cho tôi nói đến mười mấy phút, hỏi tôi toàn bộ diễn biến vụ đó, còn lấy biên bản, tôi nghĩ chắc chắn là cái tay Đỗ Thông tố lên Công an thành phố, không kéo chiếc xe nát đấy đi, rồi đến lúc lại bảo mình cứ lần nữa không làm, dào, cái đội trên Công an thành phố người nào cũng là lãnh đạo, họ bảo mình kéo xe, mình cũng đành kéo thôi.”

Hai cảnh sát ở đồn Công an vừa kêu ca, vừa lái xe cảnh sát đi vào trong sân, đằng sau còn dẫn theo một chiếc xe kéo to.

Hai chiếc xe đều đi vào giữa sân, thì thấy ở cổng phía đối diện còn có hai chiếc ô tô con đang đỗ ở đó, mấy người ngồi trong xe đang chằm chằm nhìn họ.

“Bấy nhiêu người làm gì?” Hai cảnh sát đang định dừng xe, bỗng pang một tiếng, một viên đạn bắn tan tấm kính chắn gió, hai cảnh sát vội nằm bò ra theo bản năng, tiếp sau đó, rất nhiều súng thò ra từ hai chiếc xe con phía đối diện, bắn về xe cảnh sát và chiếc xe kéo phía sau.

Lái xe kéo chưa từng thấy cảnh này bao giờ, hoảng sợ vội vàng úp đầu xuống, nhấn bừa chân ga, chiếc xe kéo vọt thẳng về phía trước.

Đám người trên hai chiếc ô tô con thấy chiếc xe to đâm thẳng tới, muốn tránh cũng không kịp, vì thân xe này rất nhỏ, để không bị chú ý, Chu Vinh mới đi chiếc xe này đến, xe phía trước bị xe kéo

đâm bật sang bên cạnh, mấy người trên xe hôn mê ngay tại chỗ, chiếc xe phía sau bị đâm lộn mấy vòng, lao thẳng vào trong nhà.

Sau khi trận hỗn loạn xảy ra, hai cảnh sát trên xe từ từ ngẩng đầu lên, hiện trường đã tan nát biến dạng, tiếng kêu hét hãi hùng của nhiều người từ trong nhà vọng ra, họ đứng ngây ra tại hiện trường như đang nằm mơ.

Họ có nằm mơ cũng không ngờ được, chỉ có đi kéo cái ô tô thôi mà, làm sao mà suýt thì bị bắn chết.

Giây lát sau, cửa một chiếc ô tô con mở ra, Hoắc Chính mình đầy thương tích bò ra, hai cảnh sát theo bản năng nghề nghiệp định xuống xe bắt hắn, không ngờ hắn giơ súng lên bắn về phía họ, họ là cảnh sát khu vực thông thường đi thực hiện nhiệm vụ không được cấp súng, đành nằm bò ra tiếp tục né. Hoắc Chính đi đến bên chiếc xe kia, mở cửa xe, lôi Chu Diệc Phi đầu bê bết máu, đang hôn mê bất tỉnh ra, gọi to “anh Phi”, nhưng hoàn toàn không có phản ứng gì. Hoắc Chính đành một tay vác Chu Diệc Phi từ từ bước về phía trước, hai cảnh sát lén ngẩng đầu lên, cho ô tô nổ máy định lái xe đâm hắn ngã, Hoắc Chính lại bắn súng về phía họ, khoảng cách đã xa, không bắn trúng, nhưng hắn cũng không đủ sức kéo Chu Diệc Phi, đành để Chu Diệc Phi sang một bên, hét lên một tiếng vô cùng có lỗi: “Anh Phi, em xin lỗi.” Đưa tay gạt nước mắt vội vàng chạy mất.

Hai cảnh sát khu vực vừa xin chi viện vừa rón rén xuống xe đi vào trong nhà kiểm tra, bước vào căn nhà đã bị đâm vỡ hoác, nhìn thấy những người trong nhà, họ há hốc mồm sững sờ.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

CHƯƠNG 49

Hai hôm sau.

“Không thể có chuyện đó!” Tề Chấn Hưng trợn mắt lật xem xấp thông báo dày cộp trong tay “Chỉ trong có một ngày Trương Nhất Ngang bắt được cả băng nhóm Chu Vinh, hai tên tội phạm trộm cướp, băng nhóm tội phạm Chu Diệc Phi, và cả hai tên tội phạm giấu xác chết trong nhà?” Mấy hôm nay, Tề Chấn Hưng tham gia tập huấn ở Bắc Kinh, trong thời gian này, qua điện thoại của Chánh văn phòng Triệu, ông ta cũng biết Trương Nhất Ngang phá được nhiều vụ án trọng đại, hơn nữa lại còn phá án trong cùng một ngày, anh ta dẫn theo Lý Tây và hai cảnh sát khu vực ở đồn Công an và một lái xe máy kéo, năm người không một tấc sắt trong tay bắt được hơn mười tên tội phạm mang súng, lập kỷ lục phá án chưa từng có trong lịch sử trên phạm vi toàn quốc.

“Đúng thế, ngày thứ hai sau hôm Phó trưởng Công an Trương phá án, lãnh đạo chính quyền và cơ quan Công an cấp trên đều đến, lần này Phó trưởng công an Trương đơn thương độc mã xâm nhập vào sào huyệt của bọn tội phạm, lúc bắt người còn bị thương nặng.” Chánh văn phòng Triệu hoàn toàn thay đổi thành kiến từng có đối với Trương Nhất Ngang, lúc này vẻ mặt ông ta cũng ngời ngời rạng rỡ, mặc dù lần này lại vẫn là công lao của Trương Nhất Ngang, nhưng cả tập thể Công an thành phố Tam Giang Khẩu cũng

nhờ đó mà thơm lây, ông ta làm chánh văn phòng kiêm đại diện phát ngôn của Công an thành phố, trước đây chưa bao giờ có dịp phát ngôn với bên ngoài, hai hôm nay chỉ riêng thông báo, ông ta đã viết hết một cái bút, được lãnh đạo các cấp hỏi han, ông ta thao thao bất tuyệt miêu tả chi tiết tình hình vụ án, cứ như thể lúc đó chính ông ta và Phó trưởng công an Trương cùng nhau bắt tội phạm.

Tề Chấn Hưng im lặng không nói gì, lúc này đáng lý ra ông ta phải phấn khởi, dù sao cũng là một việc lớn đáng mừng của cả đơn vị, nhưng mấy hôm nay vào thời gian mấu chốt, thì ông ta lại đi công tác, hoàn toàn vắng mặt. Những người trong đơn vị, cho dù không tham gia bắt giữ tội phạm, cũng có thể nói là mình đã tham gia vào một số công việc hậu cần, hỗ trợ để cuối cùng bắt giữ tội phạm thành công, đến cả Chánh văn phòng Triệu cũng làm như thể mình là người của đội cảnh sát hình sự, nhưng suốt cả quá trình Tề Chấn Hưng đều ở Bắc Kinh tham gia tập huấn, ai cũng biết lần phá án này hoàn toàn không liên quan gì đến ông ta, vị lãnh đạo cao nhất - trưởng Công an thành phố.

“Trương Nhất Ngang bị thương thế nào?” Tề Chấn Hưng đọc thấy trong một bản báo cáo cụ thể tình hình do Chánh văn phòng Triệu viết có nhắc đến Trương Nhất Ngang bị súng ngắn 64 bắn trúng, nếu nòng súng lệch đi năm xen-ti-mét, sẽ bắn trúng động mạch, rất có khả năng sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Mặc dù từ trước giờ ông ta luôn không hài lòng về Trương Nhất Ngang, nhưng thấy Trương Nhất Ngang hi sinh cả tính mạng của mình để giành lấy vinh quang nghề nghiệp, trong lòng bất giác cũng thấy khâm phục.

“Phó trưởng công an Trương vẫn trong bệnh viện, anh cứ yên tâm, cậu ấy không sao, may sao đạn bắn trúng vào phần mềm ở mông, bác sĩ nói sau này chỉ để lại sẹo, hoàn toàn không ảnh hưởng đến cử động của cơ thể.”

“Không phải anh viết là cậu ta suýt nữa bị tổn thương động mạch đùi, nguy hiểm đến tính mạng sao?”

Chánh văn phòng Triệu cười đáp: “Bút pháp khoa trương mà.”

Tề Chấn Hưng miễn cưỡng gật đầu, thấy Chánh văn phòng Triệu cũng đứng về phía Trương Nhất Ngang, đạn bắn vào mông cũng dám nói là cách động mạch đùi chỉ có năm xen-ti-mét, nguy hiểm đến tính mạng, đúng là dày mặt quá, sao không nói luôn là nòng súng chỉ lệch nửa mét là bắn trúng tim, chết ngay tại chỗ?

Bây giờ cả đơn vị đều chìm đắm trong niềm vui hoàn thành công việc, ông ta làm thế nào được? Ông ta còn từng tố tội Trương Nhất Ngang với Chu Vệ Đông, bây giờ chuyện Chu Vệ Đông bị bắt chỉ còn là vấn đề thời gian, Cao Đông tất nhiên sẽ thành người được hưởng lợi lớn nhất khi Chu Vệ Đông ngã ngựa.

Tề Chấn Hưng một mình ngồi trên ghế ngẫm nghĩ xem sau này phải ứng phó thế nào, bỗng mắt sáng lên, Chánh văn phòng Triệu từng có xung đột trực diện với Trương Nhất Ngang, cũng thay đổi một trăm tám mươi độ, cầm cờ hò hét cho cậu ta, tại sao mình không hạ thấp mình, nói chuyện tử tế với cậu em Trương Nhất Ngang, làm hòa với cậu ta?

Nhìn lại con người Trương Nhất Ngang, toàn tâm toàn ý dồn cho công việc, không ngại nguy hiểm hết mình phá án, nồng nhiệt chân

thành với mọi người, Tề Chấn Hưng đúng là càng nghĩ lại càng thấy thích, ông ta lập tức quyết định nhận thằng em này!

•••

Trong một gian phòng bệnh riêng ở bệnh viện Nhân dân thứ nhất ở Tam Giang Khẩu.

Vì bị thương ở mông, từ khi đưa vào bệnh viện đến giờ, Trương Nhất Ngang nằm úp trên giường, xòe tứ chi ra như một con rùa, nghiêng đầu về một phía, nghe Vương Thụy Quân thuật lại quá trình hỏi cung mấy nhóm người đó.

Trong băng nhóm của Chu Vinh, bao gồm cả Chu Vinh, nhiều người từ khi bị bắt đến giờ không hé răng khai điều gì, có điều bọn chúng bị bắt tại hiện trường phạm tội, chứng cứ rõ ràng, sớm muộn rồi cũng sẽ khai ra.

Phương Siêu và Lưu Trực thừa nhận đã nhiều lần chế tạo thuốc nổ đồng thời tiến hành các vụ cướp, không nhận đã giết chết Lâm Khải, nhất mực nói rằng anh ta tự chết trên xe, cũng phủ nhận đã giết hại Lưu Bị, nói xác của Lưu Bị là do anh Cương và tiểu Mao đánh tráo vali đưa sang cho bọn chúng.

Anh Cương và tiểu Mao thừa nhận đã giết Lý Bằng Cải, phủ nhận đã giết Lưu Bị, nói xác của Lưu Bị là cướp về từ tay một người khác.

Thông tin về người này lại hỏi được từ đồng bọn của Chu Diệc Phi, chính là Hoắc Chính hiện đang lẩn trốn.

Nói tóm lại, các bên ít nhiều đều đã nhận một số tội, nhưng mấy băng nhóm phần tử phạm tội vốn không hề liên quan đến nhau làm thế nào lại tập hợp vào một chỗ, điều này ngay đến bọn chúng cũng không biết, cảnh sát thẩm tra mấy hôm liền vẫn không hiểu ra làm sao. Công tác đối chiếu làm rõ từng vụ việc phạm tội tiếp theo đây cũng đủ để đội thẩm vấn hình sự bận rộn vài tháng.

Vương Thụy Quân báo cáo sơ bộ một lượt kết quả hiện đã có, trực tiếp chỉ ra điểm mấu chốt trong việc phá án cuối cùng: “Nếu Phó trưởng Công an là anh, không đi sâu vào hang ổ của địch, không quản nguy hiểm đến tính mạng, chiến đấu với băng nhóm của Chu Vinh trong tình trạng đã bị thương nặng, thì chúng ta sẽ không thể bắt được kẻ nào trong đám người này, thậm chí sẽ xảy ra án mạng tập thể nhiều người vô cùng nghiêm trọng!”

Về điều này, Trương Nhất Ngang cũng không có ý phủ nhận cống hiến của mình trong vụ án, cú đánh xoay chuyển càn khôn vào thời khắc then chốt này chính là anh ta đã dũng cảm chiến đấu với tinh thần chính nghĩa của người cảnh sát nhân dân, vết thương ở mông anh ta là chứng cứ rõ ràng rành, thậm chí ngay cả mấy tên tội phạm trong quá trình thẩm tra cũng đều trầm trồ, bọn chúng chưa từng thấy lãnh đạo cấp Phó trưởng Công an thành phố nào đơn thương độc mã thâm nhập vào hang ổ địch, một mình đối kháng với tội phạm cầm súng, “Bại dưới tay Trương Nhất Ngang, Trương Đức Binh tôi cũng phục!” “Chu Diệc Phi tôi đúng là đã xem thường công an đại lục!”

Trương Nhất Ngang phân tích chi tiết một lượt toàn bộ tình hình vụ án, lại hỏi: “Băng nhóm của Chu Vinh có khai ra một số việc, liên

quan đến Phó Giám đốc thường vụ Công an tỉnh hiện tại Chu Vệ Đông không?”

“Mấy thành viên chủ chốt trong băng nhóm Chu Vinh đều không chịu mở miệng, có điều lời khai của đám tay chân của bọn chúng có nhắc đến chuyện Chu Vệ Đông là ô dù của Chu Vinh.”

“Có chứng cứ không?”

“Chứng cứ lớn nhất ở trong cái USB, USB đã nộp cho cấp trên rồi, liên quan đến rất nhiều quan chức, nhưng nghe nói Bộ Công an và Ủy ban Kiểm tra kỷ luật đã cử người đến phối hợp điều tra rồi, danh sách trong USB không người nào thoát được, em nghe bạn ở bên chính quyền nói nửa đêm hôm qua La Tử Nhạc đang ở nhà đã bị bắt đi. Những người này đều là tội phạm kinh tế, mấy thành viên chủ chốt trong băng nhóm Chu Vinh cho đến giờ vẫn không khai gì, em đoán chủ yếu là vì vụ Phó trưởng Công an Lô mất tích.”

Trương Nhất Ngang nhìn nét mặt anh ta, đã đoán ra kết quả: “Phó trưởng Công an Lô bị Chu Vinh sát hại hả?”

Vương Thụy Quân buồn bã gật đầu.

Theo lời khai của một đệ tử, một năm trước, Ủy ban Kiểm tra kỷ luật cấp trên nhận được bức thư tố giác nặc danh về việc Chủ tịch thành phố Tam Giang Khẩu La Tử Nhạc tham ô hủ bại, trong thư có rất nhiều ảnh La Tử Nhạc và Chu Vinh ra vào cơ sở giải trí tư nhân tại các địa điểm, vào những thời gian khác nhau, sau khi Ủy ban Kiểm tra kỷ luật cấp trên cử người tiến hành điều tra La Tử Nhạc, không tìm được chứng cứ xác đáng về việc La Tử Nhạc tham ô hủ bại, đành đưa ra hình thức xử lý cảnh cáo đối với ông ta, cảnh báo ông ta cần giữ khoảng cách với thương nhân. Sau đó, Chu Vinh và

La Tử Nhạc âm thầm điều tra xem ai đã chụp ảnh, phát hiện ra Phó trưởng Công an thành phố Tam Giang Khẩu Lô Chính đã theo dõi bọn họ từ lâu, vì không biết trong tay Lô Chính rốt cuộc có những quân bài gì, để diệt trừ hậu họa, La Tử Nhạc đề xuất Chu Vinh cho người khử Lô Chính.

Chu Vinh bố trí tay chân đắc lực nhất của anh ta là Trương Đức Binh xử lý Lô Chính, Trương Đức Binh tìm đến một tội phạm hình sự đã mãn hạn tù, hứa sẽ cho hắn một triệu tệ, bảo hắn giết một người, tiểu Phi không dám giết người, tìm đến tên tội phạm đang lẩn trốn Lý Phong, cuối cùng Lý Phong cũng không ra tay. Trương Đức Binh thấy kế hoạch thuê người giết Lô Chính thất bại, để đề phòng rò rỉ thông tin, liền giết chết tiểu Phi, vào một buổi tối Lô Chính bám theo La Tử Nhạc, hắn đích thân giết hại Lô Chính, buộc đá vào xác ném xuống sông.

Sự việc này là đệ tử của Trương Đức Binh nói, sự việc liên quan đến vụ án mạng hình sự trọng đại, đội thẩm tra hình sự vẫn đang thẩm vấn Trương Đức Binh, hắn biết một khi khai ra việc này thì chỉ có tử hình, đến giờ vẫn không chịu thừa nhận. Có điều Vương Thụy Quân tin rằng chỉ vài hôm nữa, chỉ cần việc thẩm vấn những người khác có nhiều đột phá hơn, Trương Đức Binh tất sẽ không thể chịu nổi áp lực, sẽ khai ra hết, đến lúc đó khi phải đối mặt với vụ án mạng nghiêm trọng đã được xác định, những thành phần chủ chốt như Chu Vinh, Hồ Kiếm Nhân cũng sẽ liên tiếp được làm rõ.

Ngoài băng nhóm của chính Chu Vinh, Lang Bác Văn cũng được tính là tay chân của Chu Vinh, rất nhiều vụ phạm tội hình sự trước đây đều do Lang Bác Văn gây ra, có điều khi cảnh sát đến tìm Lang

Bác Văn, hắn đã mất tích, hiện tại em trai hắn là Lang Bác Đồ quản lý công ty. Mặc dù Lang Bác Đồ cũng khá thân tín với Chu Vinh, nhưng chứng cứ hiện có không liên quan đến anh ta.

Trương Nhất Ngang nghĩ ngợi một hồi, một loạt các vụ án lớn đã phá án thành công, hàng loạt tội phạm sa lưới, nhưng còn một vụ án vẫn bí ẩn phức tạp.

“Bọn Chu Vinh có khai về việc giết hại Diệp Kiếm không?”

“Không, toàn bộ bọn chúng đều phủ nhận việc Diệp Kiếm bị hại liên quan đến bọn chúng, đều nói Diệp Kiếm là bạn thân nhất của Chu Vinh, không thể nào lại làm hại anh ấy.”

Trương Nhất Ngang cau mày: “Các anh có hỏi kĩ không?”

“Chúng em đã dùng đủ loại kỹ xảo thẩm vấn rồi. Em nói với Chu Vinh, ‘Anh đừng có giả vờ nữa, Hồ Kiếm Nhân đã thừa nhận Diệp Kiếm bị giết là do anh xúi giục,’ nhưng Chu Vinh nói cảnh sát chúng em định cài bẫy cũng phải chuyên nghiệp một chút, làm sao có chuyện hắn ta giết Diệp Kiếm; em nói với Hồ Kiếm Nhân, ‘Đừng có giả vờ nữa, Chu Vinh đã thừa nhận vụ Diệp Kiếm bị giết hại là do anh xúi giục,’ Hồ Kiếm Nhân cũng bảo chúng em định cài bẫy cũng phải chuyên nghiệp một chút, làm gì có chuyện Chu Vinh cho phép đệ tử động vào Diệp Kiếm; em cũng nói với Trương Đức Binh như vậy, hắn ta trả lời y hệt như hai tên kia. Lúc thẩm vấn, em đã cảm thấy vụ Diệp Kiếm bị hại đúng là không liên quan đến Chu Vinh, sáng nay càng cho thấy điều này.”

“Sáng nay xảy ra chuyện gì?”

“Sáng nay có người phát hiện thấy xác của Lục Nhất Ba ở bờ sông, đã chết mấy ngày rồi, thủ đoạn rất giống thủ đoạn giết hại Diệp Kiếm, mấy hôm nay băng nhóm Chu Vinh đều đang cuống lên tìm cái USB, làm gì còn tâm trí nào tìm người giết Lục Nhất Ba chứ.”

“Anh nói Lục Nhất Ba chết rồi?” Trương Nhất Ngang trên giường bệnh đột nhiên bật dậy.

“Vâng.”

“Lục Nhất Ba chết rồi sao bây giờ anh mới nói!”

Trương Nhất Ngang thẳng người dậy, ra khỏi giường, lấy hai cái nạng ở bên cạnh, tập tễnh đi ra ngoài, Vương Thụy Quân vội bước tới dìu: “Sếp, anh đi đâu ạ?”

“Hiện trường Lục Nhất Ba bị hại!”

“Anh… anh bị thương tuyệt đối đừng cử động ảnh hưởng đến vết thương, em đã cử người đi điều tra rồi, anh không cần đích thân đi đâu.”

“Tôi không cần đích thân đi?” Trương Nhất Ngang nổi giận đùng đùng trợn mắt nhìn Vương Thụy Quân, “Thằng khốn nào giết chết Diệp Kiếm vu vạ cho tôi, tôi còn sợ không điều tra ra nó, nó lại có gan làm vụ nữa, tôi không túm được nó không xong!”

Vương Thụy Quân ở bên cạnh khuyên anh ta bớt giận, bác sĩ yêu cầu anh ta tĩnh dưỡng ít nhất nửa tháng không được ra khỏi giường, vụ án này cứ giao cho những người còn lại điều tra là được, nhưng Trương Nhất Ngang làm sao nuốt được cục tức này, vừa đến Tam Giang Khẩu nhận chức đã bị vu oan giá họa, anh ta nằm mơ cũng muốn tìm ra hung thủ, anh ta liền hất luôn Vương Thụy Quân

ra, đẩy cửa phòng bệnh, hai bên chống nạng đi như bay, y tá ở phía sau đuổi theo kêu to thất thanh “bệnh nhân chạy rồi, bệnh nhân chạy rồi”, không ai theo kịp anh ta.

CHƯƠNG 50

Nơi xảy ra vụ việc lại là ở bờ sông, nhìn từ xa, cảnh sát đã giăng dây cảnh giới, Tống Tinh, trưởng phòng Vật chứng Hứa, bác sĩ pháp y Trần, thậm chí cả Lý Tây đều đang tất bật đi lại ở hiện trường.

Vương Thụy Quân vừa dừng xe cảnh sát, Trương Nhất Ngang đã nóng ruột mở cửa xuống xe, tự chống hai cái nạng tập tễnh đi về phía hiện trường.

Anh ta đi qua dây giới nghiêm, một cảnh sát liền hướng vào bên trong hét to: “Phó trưởng công an Trương đến rồi!”

Tất cả mọi người đều dừng công việc trong tay lại, ngẩng đầu nhìn về phía bên này, sau mấy giây im lặng, tất cả cảnh sát ở hiện trường đột nhiên vỗ tay, khiến quần chúng vây quanh xem ở vòng ngoài không hiểu ra làm sao, đều nghĩ bụng người tàn tật còn quấn băng ở mông này ở đâu ra đây, tất cả cảnh sát nhìn thấy anh ta mắt đều sáng lấp lánh.

Cảnh sát thi hành nhiệm vụ ở phía trong ùa tới vây lấy anh ta, đến cả bác sĩ pháp y vốn tự đánh giá rất cao bản thân cũng rướn thẳng tấm lưng bị thoát vị đĩa đệm, khẽ thốt lên với đệ tử của mình, đúng là hậu sinh khả úy, ở vị trí Phó trưởng Công an mà còn một mình mạo hiểm, tay không đối mặt với một nhóm tội phạm có súng trong tay, gặp nguy hiểm không hề nao núng sợ hãi, cuối cùng bắt được toàn bộ tội phạm, ừm… giỏi! Ông ta giơ ngón tay cái lên.

“Phó trưởng Công an, vết thương của anh thế nào rồi?”

“Anh phải nghỉ ngơi cho khỏe, vụ án này cứ yên tâm giao cho chúng tôi, chúng tôi nhất định sẽ điều tra rõ ngọn ngành!”

“Sếp, anh đúng là thần tượng của tôi!”

Mọi người đồng loạt bày tỏ sự kính trọng đối với anh ta, trước đây họ kính trọng anh ta chủ yếu là vì anh ta là lãnh đạo, giờ đây anh ta đã trở thành đại anh hùng trong mắt các cảnh sát hình sự, một mình mạo hiểm, tạo ra kỳ tích phá án.

Lý Tây đứng trong đám đông nhoẻn miệng cười với anh ta, Trương Nhất Ngang không những bất chấp nguy hiểm cứu mạng cô nàng, hơn nữa cô nàng đã tham gia toàn bộ quá trình phá án cuối cùng, hai hôm nay cả đội cảnh sát hình sự đều nhìn cô nàng bằng con mắt khác.

“Tôi không sao, cảm ơn mọi người! Xác của Lục Nhất Ba đang ở đâu? Tôi đi xem thế nào.”

Mọi người cảm thán Phó trưởng công an Trương đúng là tận tâm vì công việc, tự động tránh sang hai bên, như thể chào đón lãnh đạo cao cấp của nước ngoài đến thăm, chào đón anh ta đến trước một thi thể to tướng đã trương phềnh vì bị ngâm trong nước.

Thi thể nằm ngửa trên mặt đất, mặc bộ quần áo thoải mái để chạy bộ, quần áo dính đầy vết máu, một cảnh sát ở bên cạnh giới thiệu: “Sáng nay có người gọi điện thoại nặc danh báo cảnh sát, nói là ở bên bờ sông chỗ này có một xác chết.”

“Tìm thấy người báo án chưa?”

“Chưa, đối phương dùng số điện thoại di động ảo, giọng nói được tạo bởi máy tính, chúng em nghi ngờ người báo án chính là hung thủ. Chúng em đã cử người đến khu vực lân cận lục soát, cuối cùng tìm thấy một sợi dây thừng ở dưới một cái cây bên cạnh, một đầu dây thừng chìm trong nước. Chúng em lôi sợi dây thừng lên, kéo được một cái bao tải, bên trong là xác của Lục Nhất Ba. Vừa nãy nhân viên kỹ thuật trinh sát phát hiện thấy vết máu ở đám cỏ bên cạnh, cho rằng chỗ này chính là hiện trường xảy ra vụ án đầu tiên, sau khi giết hại Lục Nhất Ba ở chỗ này, hung thủ nhét vào trong bao tải ném xuống sông. Bác sĩ pháp y căn cứ vào tình hình xác chết, phán đoán sơ bộ thời gian tử vong cách đây khoảng ba ngày rồi.”

Bác sĩ pháp y Trần ở bên cạnh ngồi xuống bên cạnh xác chết làm động tác diễn giải: “Phó trưởng công an Trương, anh xem, trên người anh ta có nhiều vết dao, rất giống với Diệp Kiếm, tôi khẳng định hung thủ chắc chắn là cùng một người.”

“Ừm… vết thương xem ra đúng là rất giống với Diệp Kiếm! Ái ôi…” Trương Nhất Ngang nhấc một cái nạng lên chỉ vào vùng bụng xác chết, anh ta đột nhiên lảo đảo đứng không vững, cái nạng đâm thẳng từ vết dao ở bụng qua da bụng, nội tạng và những chất dịch bẩn thỉu cùng trào ra. Mọi người vội quay đầu kìm nén cơn buồn nôn, bác sĩ pháp y Trần đang định quát to cái gậy làm hỏng vết thương, tôi còn tiến hành khám nghiệm tử thi thế nào được, chợt nhận ra đây là lỗi vô tình của Phó trưởng công an Trương, nghĩ đến chuyện anh ta bị thương vẫn đích thân đến tuyến đầu, bèn không giận nữa, còn giơ ngón tay cái lên, đâm rất cừ đấy! Cái gậy đâm

xuống, vừa hay lại giúp ông ta phán đoán mức độ ngâm nước, khi nãy ông ta chỉ có thể dự đoán đại khái thời gian tử vong, bây giờ ông ta có phán đoán chính xác Lục Nhất Ba bị hại cách đây ba hôm.

Mọi người đều nhìn bác sĩ pháp y Trần bằng con mắt khác, không ngờ một người bảo thủ như ông ta mà cũng biết thay đổi thái độ.

Trương Nhất Ngang rút cái nạng ra, nín thở lau sạch vào cỏ, bước sang một bên, quan sát bốn phía xung quanh, quay đầu hỏi những cảnh sát khác: “Các anh còn nhớ lần trước tôi nói gì không?”

Mọi người đều ngớ ra ngơ ngác, cố gắng nhớ lại nhưng vẫn không hiểu, Tống Tinh hỏi: “Anh nói lần trước là chỉ lần nào?”

Trương Nhất Ngang khẽ thở dài lắc đầu trước câu hỏi của ông ta.

Vương Thụy Quân quay sang phía Tống Tinh khinh khỉnh hứ một tiếng, ngẩng cao đầu: “Lần trước sếp đã nói rồi, Lục Nhất Ba không nói thật, chắc chắn anh ta biết một số thông tin về Diệp Kiếm, anh thấy không, lần này anh ta và Diệp Kiếm chết hệt như nhau, chắc chắn là bị diệt khẩu, Phó trưởng công an Trương đúng là có tầm nhìn xa!”

“Lần trước tôi cũng không dám khẳng định, trong tay cũng không có chứng cứ, nếu mà bắt luôn Lục Nhất Ba về cưỡng chế thẩm vấn lại cứu được mạng của anh ta. E là lần trước chúng ta đến gặp Lục Nhất Ba hỏi thông tin, đã đánh rắn động cỏ. Ôi, tôi không giết Bác Nhân, mà Bác Nhân lại chết vì tôi[19].”

Mọi người cùng gật đầu cảm thán, không ít người hỏi nhau “Bác Nhân là ai thế?” “Chắc là tên gọi thường ngày của Lục Nhất Ba.”

Mọi người ở hiện trường trao đổi một hồi, vụ án hiện giờ hoàn toàn không có manh mối cụ thể, phải triển khai điều tra theo quy trình thông thường, nhân viên đội kỹ thuật hình sự tiếp tục ở lại hiện trường, một đội đi điều tra camera giám sát khu vực xung quanh, một đội đi lục soát nơi ở của Lục Nhất Ba, Trương Nhất Ngang thì dẫn một số người đến khách sạn Đình Xa Phong Lâm Vãn tìm hiểu tình hình.

Một đoàn người rầm rộ đến sảnh lớn của khách sạn Đình Xa Phong Lâm Vãn, Vương Thụy Quân xuất trình giấy tờ, thông báo sẽ lục soát văn phòng của Lục Nhất Ba, giám đốc phụ trách bộ phận sảnh ngăn họ lại, hỏi xem đã xảy ra chuyện gì, Vương Thụy Quân trả lời rất quan cách là không thể tiết lộ được. Giám đốc bộ phận sảnh nói cần phải báo cáo với lãnh đạo, rồi đi ra phía sau gọi điện thoại, sau khi cúp máy, cô ta nhũn nhặn nói: “Đồng chí cảnh sát, trong văn phòng có đồ đạc cá nhân của tổng giám đốc Lục, tổng giám đốc Lục nói anh ấy đang đi công tác, các anh có thể hẹn đến vào một thời gian khác được không?”

Cô ta vừa nói dứt lời, mọi người đều ngớ ra, tổng giám đốc Lục? Chẳng lẽ xác chết ngâm trong nước đó không phải là Lục Nhất Ba?

Vương Thụy Quân vội hỏi: “Tổng giám đốc Lục mà cô nói đến, là Lục Nhất Ba?”

“Tất nhiên rồi, chúng tôi chỉ có một Tổng giám đốc Lục.”

Mọi người nhìn nhau ngơ ngác, cuối cùng đều dồn ánh mắt về phía Trương Nhất Ngang, anh ta cau mày, cũng không hiểu ra làm sao. Mặc dù xác chết đã ngâm trong nước nhiều ngày, nhưng dù sao mặt mũi vẫn còn nguyên vẹn, họ nhìn một cái là nhận ra ngay Lục Nhất Ba. Nhưng giám đốc bộ phận sảnh lại nói rõ ràng là Lục Nhất Ba đang đi công tác. Không lẽ có người giết một người trông rất giống Lục Nhất Ba, cố ý cho người bị hại mặc quần áo của Lục Nhất Ba, giả là Lục Nhất Ba đã chết? Nhưng làm như vậy thì có ý nghĩa gì chứ?

Trương Nhất Ngang chống nạng bước tới: “Vừa nãy cô nói chuyện điện thoại với Lục Nhất Ba à?”

“Ơ…” Giám đốc bộ phận sảnh do dự giây lát rồi gật đầu: “Vâng.”

“Anh ta đi công tác ở đâu?”

“Cái này không thấy anh ấy nói, tôi cũng không tiện hỏi.”

Trương Nhất Ngang nghiêm nét mặt nói: “Cô gọi cho Lục Nhất Ba một cú điện thoại nữa, nói là cảnh sát muốn đích thân nói với anh ta đôi lời.”

“Cái này…”

“Nhanh lên.” Đội cảnh sát hình sự cùng lên tiếng giục.

“Dạ.” Giám đốc bộ phận sảnh lại bước ra phía sau, bấm điện thoại, một lúc sau cô ta cau mày, “Lạ thật, điện thoại di động của tổng giám đốc Lục tắt máy rồi. Liệu có phải là hết pin không?”

Mọi người đều cảm thấy có gì đó bất ổn, Trương Nhất Ngang vội chỉ đạo cấp dưới: “Lập tức kiểm tra vị trí gọi điện thoại di động khi nãy của Lục Nhất Ba.”

“Đợi đã,” cậu cảnh sát hình sự vừa định quay người, thì giám đốc bộ phận sảnh vội nói. “Không cần đi đâu, tôi … vừa nãy tôi không gọi được điện thoại cho sếp, điện thoại di động của sếp đã tắt máy mấy hôm rồi.”

Vương Thụy Quân nổi giận: “Cô vừa lại nói Lục Nhất Ba!”

“Tôi…” Giám đốc bộ phận sảnh thấy vậy sợ xanh mặt, “Sếp có dặn, nếu cảnh sát đến thì chúng tôi cứ nói như vậy.”

“Mẹ kiếp!”

Tất cả cảnh sát hình sự có mặt ở đó đều chửi ầm lên, làm cho bọn họ tưởng là vụ án này lại có bí ẩn khác nữa, thất kinh một hồi, bị cả đám người đe dọa bắt giữ vì ngăn cản trinh sát hình sự thi hành công vụ, giám đốc bộ phận sảnh cuống quýt tìm chìa khóa dự trữ phòng làm việc của Lục Nhất Ba, vội lao như bay lên tầng mở cửa phòng cho cảnh sát vào lục soát.

Sau khi vào phòng, cảnh sát làm theo quy trình, bảo giám đốc bộ phận sảnh gọi thêm hai nhân viên đứng canh ngoài cửa, giám sát đảm bảo cảnh sát không lấy trộm đồ trong văn phòng. Thực ra căn phòng làm việc này rất sạch sẽ, không có đồ đạc gì, thứ giá trị nhất cũng chỉ là những món đồ điện, đồ gia dụng như bộ sofa, bàn làm việc, điều hòa, không ai lo lắng cảnh sát sẽ vác bộ sofa về ngồi trong quá trình điều tra vụ án, chẳng qua là làm cho đúng quy trình thôi.

Diện tích cả căn phòng rất lớn, khoảng hơn sáu mươi mét vuông, bài trí đơn giản, ở bên tay phải cách cửa phòng không xa là giá sách, trên giá sách bày mấy bộ sách lớn để trang trí và một số

văn bản giấy tờ, bên kia là bàn làm việc, ghế sofa… thoạt nhìn không có gì bất thường.

Trương Nhất Ngang kéo mở tủ tài liệu ở cạnh bàn, trong ngăn đầu tiên trống hoác không có gì ngoài mấy cái bút, ngăn thứ hai cũng tương tự, mở ngăn cuối cùng ra, phát hiện thấy mấy cuốn sách về quản lý học, ôm mấy cuốn sách này lên, bỗng nhiên, hai bức ảnh rất quen mắt xuất hiện trong tầm mắt.

Hai bức ảnh này giống hệt như hai bức ảnh phát hiện thấy trong nhà Diệp Kiếm, năm tháng chụp ảnh được ghi ở lớp nhựa bên ngoài ảnh với nét chữ khải nhỏ thanh thoát.

Thấy hai bức ảnh xuất hiện, Vương Thụy Quân liền miệng thốt lên ngạc nhiên, đồng thời cảm thán với một cảnh sát khác ở bên cạnh: “Lần trước, chúng tôi đến nhà Diệp Kiếm lục soát, nhà anh ấy cũng rất bừa bộn, chúng tôi còn chẳng biết nên kiểm tra cái gì, Phó trưởng Công an chọn ra hai bức ảnh này từ một đống đồ hỗn tạp, giọng đầy hàm ý nói với chúng tôi, đây là manh mối quan trọng. Lúc đó trong lòng tôi còn không phục, có hai bức ảnh thì nói được lên điều gì? Hôm nay lại thấy ảnh ở đây, tôi mới biết, thế gọi là chuyên nghiệp!”

Những cảnh sát bên cạnh gật đầu lia lịa, cầm lấy ảnh nhét vào túi đựng vật chứng.

Trương Nhất Ngang lại chăm chú nhìn cái tủ hồi lâu, gọi giám đốc bộ phận sảnh tới hỏi: “Ngăn kéo tài liệu của Lục Nhất Ba luôn trống rỗng thế này à?”

“Tôi chưa bao giờ thấy tủ của sếp, tôi không rõ đâu.” Giám đốc bộ phận sảnh trả lời đại khái cho xong, nhưng trước ánh mắt

nghiêm khắc đầy uy lực của Trương Nhất Ngang, cô ta hốt hoảng chữa lời: “À, đúng rồi, tôi thấy sếp thường lấy văn bản từ trong tủ ra, chắc là… bình thường trong tủ chắc là có đựng một vài văn bản.”

Nghe cô ta nói như vậy, mọi người lại quay ra nhìn cái tủ, lúc này trong tủ không hề có gì, liệu có người nào đã lấy đi một số văn bản nào đó trong tủ không đây?

Rất nhanh chóng, điểm nghi ngờ lớn hơn xuất hiện.

Một cảnh sát chăm chú nhìn lên khoảng trần nhà bên trên bàn làm việc: “Ồ, Lục Nhất Ba còn lắp cả camera giám sát trong phòng làm việc của mình?”

Giám đốc bộ phận sảnh ngẩng đầu lên nhìn mấy giây, lập tức nói: “Không thể nào, chỗ này chưa bao giờ lắp camera giám sát.”

Mọi người lập tức cảnh giác, quan sát kĩ lưỡng, phát hiện ra đây là một camera giám sát từ xa loại đơn giản chạy bằng pin, đối phương có thể kiểm tra tình hình bất cứ lúc nào bằng cách kết nối ứng dụng trong điện thoại di động với thiết bị camera giám sát, lắp đặt vô cùng đơn giản, chỉ cần dán lên là được. Giám đốc bộ phận sảnh xác nhận đi xác nhận lại với họ, trước đây tuyệt đối chưa lắp cái camera giám sát này, hôm nay mới phát hiện thấy.

Trương Nhất Ngang vội hỏi: “Căn phòng làm việc này ngoài Lục Nhất Ba, còn ai có thể tự do ra vào?”

“Chỉ có sếp.”

“Không phải là cô cũng có chìa khóa dự trữ à?”

“Bình thường chìa khóa dự trữ không để ở chỗ tôi, để ở phòng bảo vệ, hôm nay tôi cũng lấy từ phòng bảo vệ.” Giám đốc bộ phận

sảnh vội giải thích để mình hoàn toàn không liên quan.

“Tất cả có mấy cái chìa khóa?”

“Chỉ có hai cái, một cái ở chỗ tổng giám đốc Lục, một cái ở phòng bảo vệ.”

Trương Nhất Ngang suy nghĩ giây lát, bảo cấp dưới copy lấy nội dung camera giám sát ở khách sạn trong mấy hôm nay về điều tra tỉ mỉ. Có điều phòng làm việc của Lục Nhất Ba nằm ở tầng hành chính, từ trước đến giờ luôn có tính riêng tư kín đáo, bên ngoài không lắp camera giám sát, e là cũng không điều tra ra được ai đã vào phòng làm việc của anh ta.

CHƯƠNG 51

Ngay đêm hôm đó, lại đến thời gian thành viên điều tra thuộc các nhóm lần lượt về đội phân tích tình hình vụ án.

Vẫn theo quy trình cũ, bác sĩ pháp y nói trước, giảng giải về kết quả khám nghiệm tử thi, vốn tưởng lại giống như lần trước, “dường như không phải là do người bình thường gây ra”, không ngờ lần này lại có phát hiện mới.

“Theo phân tích khám nghiệm tử thi của tôi, kết hợp với tính toán từ thời gian tắt máy điện thoại di động của Lục Nhất Ba, thì anh ta chết vào buổi tối cách đây ba hôm, tính đến bây giờ khoảng bốn ngày, hơn một trăm giờ đồng hồ, tình trạng tử thi vô cùng giống với Diệp Kiếm, đều bị ô tô đâm, trên người có rất nhiều vết dao đâm, điểm khác với Diệp Kiếm là Diệp Kiếm từ nhảy xuống sông bơi đi sau khi bị hại, còn Lục Nhất Ba chết ngay tại chỗ, sau đó bị kéo đi vứt xuống sông. Qua giải phẫu tử thi, so sánh vết thương trong hai lần, tôi phát hiện thấy một điều rất kỳ quặc, vết dao trên xác Diệp Kiếm và Lục Nhất Ba, trừ số lượng khác nhau ra, còn thì hướng đâm, kích thước, khoảng cách của rất nhiều vết dao hoàn toàn giống nhau. Điều này khiến tôi thấy rất khó hiểu, người thế nào có thể làm được như vậy, hai lần đâm người, vết dao lại hoàn toàn như nhau? Thế là tôi liền tra cứu tài liệu, tra cứu rất nhiều, tiếc là hoàn toàn không có tài liệu về phương diện này. Tôi lại nghĩ cách khác,

làm thế nào mà vết thương hai lần đều giống nhau, mặc dù tôi đã làm bác sĩ pháp y hơn hai mươi năm…”

Về xác chết của Lục Nhất Ba lần này, bác sĩ pháp y Trần rõ ràng là hết sức phấn chấn, nói liền mười lăm phút về những vấn đề khó khăn mà ông ta gặp phải trong quá trình khám nghiệm tử thi, đã nghĩ hết mọi cách để khắc phục muôn vàn khó khăn đó như thế nào, lúc ông ta đang định nói đến những chuyện thú vị vào năm 1955 khi ông ta mới bắt đầu làm bác sĩ pháp y, Trương Nhất Ngang cuối cùng cũng đứng ra, dũng cảm đưa bàn tay to ra: “Bác sĩ pháp y Trần, thời gian gấp rút, anh nói cho chúng tôi biết kết quả trước đi.”

“Hung khí là một chiếc xe việt dã có đầu xe rất cao!”

“Hung khí là xe việt dã?” Mọi người há hốc mồm.

“Đúng, hung khí chính là một chiếc xe!” Bác sĩ pháp y Trần vươn thẳng người, vẻ mặt đầy tự tin, đắc ý, “trước mũi trước xe này lắp một tấm gỗ, trên tấm gỗ đã cố định mấy con dao, tên tội phạm đã đột ngột lái xe đâm vào nạn nhân, những con dao găm trên tấm gỗ ở đầu ô tô đâm vào cơ thể người bị hại, nên mới khiến xác của Diệp Kiếm và Lục Nhất Ba đồng thời có dấu vết dao đâm, hướng đâm và kích thước hoàn toàn giống nhau.”

Mọi người khẽ nhắm mắt lại, trong đầu hiện ra hình ảnh chiếc xe gắn bảng đinh trên chiến trường thời cổ, trước mũi xe là một tấm gỗ dựng đứng, trên tấm gỗ toàn là những cái đinh to, binh sĩ ở phía sau túm lấy xe đẩy bằng tay lao ầm ầm về phía địch. Bây giờ xe đẩy bằng tay chuyển thành ô tô, nhưng tính chất như nhau.

“Anh có khẳng định chắc chắn không?” Mọi người chưa ai từng nghe nói đến cách giết người này, đều xôn xao bày tỏ sự nghi ngờ.

“Tất nhiên là tôi khẳng định chắc chắn. Tôi đã làm bác sĩ pháp y hơn hai mươi năm…”

“Chắc chắn thì tốt, chắc chắn thì tốt, chúng tôi luôn rất tin tưởng ở anh.” Trương Nhất Ngang vội chặn lời ông ta, mọi người lia lịa gật đầu theo. Trương Nhất Ngang quay đầu nói với những người khác, “Thế thì trích xuất camera giám sát ở các điểm xung quanh, tìm chiếc xe việt dã có lắp tấm bản gắn dao ở mũi xe.”

“Cái này…” Tống Tinh chần chừ nói, “Tôi thấy chắc là không thể tìm ra được chiếc xe như vậy đâu, nếu một chiếc xe lắp tấm bản gắn dao ở mũi xe, loại xe nguy hiểm như vậy, người đi đường nhìn thấy đều sẽ báo cảnh sát.”

“Anh nói cũng rất có lý,” Trương Nhất Ngang lại quay đầu về phía bác sĩ pháp y Trần, “Tấm bản đó lắp vào mũi xe bằng cách nào?”

“Chắc là cố định vào mũi xe trước khi giết người, sau khi giết người thì tháo ra, có điều những loại ô tô thông thường nếu muốn lắp cố định một tấm bản như vậy cũng không dễ lắm, tôi cho rằng tấm bản này đã được thiết kế riêng theo hình dáng mũi xe.”

Mọi người trao đổi một hồi, quyết định trích xuất camera giám sát ở khu vực xung quanh trước, tìm ra loại xe việt dã mũi xe có độ cao phù hợp rồi tiếp tục sàng lọc.

Tiếp đó, Trương Nhất Ngang lại tung ra một điểm đáng ngờ khác: “Trong vụ án này có một chỗ rất kì quặc, mọi người thử nghĩ xem, tại sao Lục Nhất Ba chết ở bên bờ sông, anh ta một mình ra bờ sông vào buổi tối để làm gì? Tôi cho rằng nguyên nhân rất có khả năng là…”

“Hẹn hò, anh ta có hẹn với một phụ nữ nào đó!” Tống Tinh buột miệng.

Trương Nhất Ngang đang định giải thích các bước suy đoán của mình thì bị xen ngang, nhìn Tống Tinh vẻ không hài lòng: “Anh đã biết đáp án rồi à?”

“Tôi đoán bừa thôi.”

Vương Thụy Quân trừng mắt nhìn ông ta, mắng: “Chỉ biết đoán bừa, biết mỗi đáp án thì có tác dụng gì, anh có cần các bước giải bài nữa không hả? Sếp, anh tiếp tục phân tích đi.”

Trương Nhất Ngang hài lòng gật đầu, tiếp tục nói: “Lúc đầu Diệp Kiếm hẹn gặp người nào đó ở ven sông, đã bị giết, Lục Nhất Ba cũng biết chuyện này. Mặc dù địa điểm hai lần khác nhau, nhưng đều ở ven sông, tại sao đêm hôm Lục Nhất Ba lại đi ra bờ sông một mình, chẳng lẽ anh ta hoàn toàn không có chút cảnh giác nào, không sợ sẽ lại bị như Diệp Kiếm sao? Các anh nghĩ xem, nếu một người bình thường hẹn Lục Nhất Ba ra bờ sông, anh ta có đi không? Chắc chắn sẽ cảnh giác! Cho nên, người hẹn Lục Nhất Ba lần này, nhất định là người quen của anh ta, quen còn chưa đủ, còn phải để anh ta rất yên tâm, không cảm thấy sẽ có nguy hiểm. Người như thế nào có thể khiến anh ta mất cảnh giác? Phụ nữ, một người phụ nữ hẹn hò với anh ta.”

“Bắn một phát trúng đích luôn, bắn một phát trúng đích luôn!” Vương Thụy Quân tấm tắc khen ngợi, “Tôi cũng đang suy nghĩ vấn đề này, Lục Nhất Ba biết rõ Diệp Kiếm đã bị hại khi ra bờ sông hẹn hò vào buổi tối, tại sao lại giẫm vào vết xe đổ chứ? Sếp vừa đưa ra phán đoán là phụ nữ, tôi lập tức hiểu ra luôn. Nhìn từ manh mối hiện

có, hung thủ là một người đàn ông, nhưng người hẹn Lục Nhất Ba, rất có khả năng là một phụ nữ. Trước tiên chúng ta cần phải làm rõ thông tin về người phụ nữ có quan hệ thân mật với anh ta, rồi từ đó tìm ra hung thủ."

Trưởng phòng Vật chứng Hứa cau mày, anh ta không muốn phá vỡ bầu không khí trao đổi, nhưng để việc điều tra không bị lệch hướng, anh ta vẫn thận trọng nói ra sự thật: "Chuyện này… cũng không hẳn là như vậy đâu."

Vương Thụy Quân trừng mắt: "Trưởng phòng Hứa, ông lại có cao kiến gì?"

Trưởng phòng Hứa nghĩ bụng tối nay tôi đã nói câu nào đâu, lấy đâu ra "lại có cao kiến gì", thấy Phó trưởng công an Trương nhìn về phía mình, đành nói: "Ừm… hôm nay chúng ta điều tra hiện trường, xác định địa điểm tử vong chính là hiện trường xảy ra vụ án đầu tiên, chúng tôi đã hỏi han tìm hiểu thông tin, nhà Lục Nhất Ba ở ngay cạnh đây, gần đây ngày nào anh ta cũng ra bờ sông chạy bộ vào lúc chín mười giờ tối, nạn nhân vẫn đang mặc quần áo chạy bộ, cho nên… tôi thấy không phải là có người hẹn anh ta, mà là hung thủ biết thói quen chạy bộ vào buổi tối của anh ta, đã mai phục ở đấy và giết anh ta."

Vương Thụy Quân không phục, nói: "Thế vụ Diệp Kiếm thì thế nào?"

"Trước khi Diệp Kiếm chết, có ghi được hình ảnh anh ấy đang đọc mẩu giấy nhắn tin, tất nhiên là có người hẹn anh ấy. Lục Nhất Ba bị hại lần này, chắc là có người biết anh ta chạy bộ, rình sẵn từ trước."

“Thế anh nói xem ai hẹn Diệp Kiếm?” Vương Thụy Quân cố tình hỏi khó anh ta.

“Cái này… nếu biết ai hẹn Diệp Kiếm, thì đã phá được án rồi. Những việc tổ vật chứng của chúng tôi làm được có hạn, hung thủ cụ thể là ai còn phải chờ tổ điều tra của các anh tiến hành điều tra.”

Vương Thụy Quân khinh khỉnh hứ một tiếng, nhướn mày lên: “Thế hôm nay tổ các anh điều tra ra manh mối gì rồi, đừng như vụ của Diệp Kiếm, lại không có thu hoạch gì đâu đấy, điều tra tìm ra hung thủ là việc của bên trinh sát chúng tôi, nhưng không có bột làm sao gột nên hồ chứ.”

Lời nói của anh ta thể hiện rõ quan điểm chưa phá được vụ án Diệp Kiếm, trách nhiệm hoàn toàn thuộc về Trưởng phòng Hứa, Trưởng phòng Hứa cúi đầu nói: “Vụ án xảy ra đã ba ngày, tình hình ngoài trời phức tạp, cho nên chúng tôi… chúng tôi không lấy được vết bánh xe ô tô đáng ngờ và dấu chân, vân tay đáng ngờ.”

“Thế có nghĩa là điều tra mãi mà không tìm ra manh mối gì chứ gì.” Vương Thụy Quân thở dài một tiếng. Anh ta cách đối phương quá xa, nếu không đã thò tay ra vỗ vai Trưởng phòng Hứa, ông Hứa à, ông không thể lần nào cũng nộp giấy trắng nhỉ.

Trưởng phòng Hứa vốn là người thật thà chất phác, xấu hổ đỏ bừng mặt, trong lúc bí bách, anh ta nghĩ ra một manh mối: “Hôm nay nghi ngờ hung thủ đã vào văn phòng của Lục Nhất Ba để lắp camera giám sát, chúng tôi đã tháo camera giám sát ra hỏi cảnh sát kỹ thuật điện tử cấp trên, loại camera giám sát tạm thời này không thể tra ra được đối tượng tiếp nhận số liệu. Chúng tôi kiểm tra kĩ khóa cửa, có thể khẳng định khóa cửa không có bất cứ dấu tích

chọc ngoáy nào, chắc chắn là được mở bằng chìa khóa. Chúng tôi đã xác nhận thông tin với khách sạn, tất cả vốn có ba chìa khóa, một chìa Lục Nhất Ba giữ, đã tìm thấy ở nhà anh ta, phòng bảo vệ khách sạn có hai chìa dự trữ, mấy tháng trước Lục Nhất Ba lấy đi một chìa. Chúng tôi lục soát khắp phòng làm việc và nhà anh ta, đều không tìm thấy cái chìa khóa thứ ba này."

Trương Nhất Ngang suy nghĩ hồi lâu, tất cả có ba chìa khóa, chìa khóa trong tay Lục Nhất Ba và phòng bảo vệ đều còn, tất nhiên là hung thủ đã dùng chiếc chìa thứ ba để mở cửa. Liền hỏi: "Sau khi Lục Nhất Ba lấy cái chìa dự trữ thì giao cho ai?"

"Không biết, nhưng người có thể lấy được chìa khóa phòng làm việc của anh ta, chắc phải là người có quan hệ tương đối thân cận với anh ta."

CHƯƠNG 52

Cuộc họp phân tích tình hình vụ án kết thúc, Trương Nhất Ngang lịch sự từ chối không để cấp dưới đưa về, tự mình quay lại phòng bệnh, để y tá thay thuốc, sát trùng.

Y tá vừa rời khỏi phòng một lúc, Lý Tây xách một hộp giữ nhiệt đựng cơm lặng lẽ đến phòng bệnh. Trương Nhất Ngang đang nằm sấp trên giường bệnh xem điện thoại di động cho đỡ chán, thấy cô nàng rón rén bước vào, không khỏi tò mò: “Lý Tây, sao cô đến đây?”

“Sếp, em mang đồ ăn đêm đến cho anh, cháo em tự tay nấu đấy.” Lý Tây rất đỗi dịu dàng.

“Không phải cô đã tham gia điều tra vụ án cả ngày hôm nay à, vừa nãy còn họp cùng mọi người, lấy đâu ra thời gian nấu cháo?”

“Vâng… em nấu bằng nồi điện đặt giờ.”

“Ồ, thế thì cũng không mất công mất sức gì.”

Lý Tây hơi thất vọng, lập tức lại nở nụ cười ân cần: “Nào, ăn luôn cho nóng, thử xem khả năng nấu nướng của em thế nào.”

Cô nàng vặn mở nắp bình giữ nhiệt, để ra phía trước tủ, Trương Nhất Ngang thò đầu nhìn, ngạc nhiên: “Đây là cháo gì?”

“Cháo kê chân giò.”

“Trên đời này lại còn có món cháo kê chân giò?”

Lý Tây cười hì hì: “Giò anh bị thương, à, mông anh bị thương, nên em mua chân giò lợn để ninh cháo cho anh.”

Đêm đã khuya, Trương Nhất Ngang bận rộn suốt một ngày, đúng là vất vả, lúc này cũng thấy rất muốn ăn, liền nhỏm người dậy lấy thìa, nhưng Lý Tây giật lấy, mỉm cười bảo: “Anh quay lại không tiện, em bón cho anh… Nào, há miệng ra.”

Trương Nhất Ngang mắt chữ O mồm chữ A ngây ra nhìn cô ta, Lý Tây đỏ mặt, vội cúi đầu ghé miệng vào gần cái thìa thổi mấy cái, dịu dàng đưa ra trước miệng anh ta, Trương Nhất Ngang nhìn miệng cô nàng phập phồng thổi ở ngay sát gần, bất giác theo bản năng cảm thấy quần hơi chặt, anh ta hơi xoay người để quần lỏng ra một chút, ăn một thìa cháo, vị khá ngon, thật không ngờ Lý Tây cũng biết nấu nướng. Lý Tây lại xúc một thìa thổi mấy cái rồi đưa tới, Trương Nhất Ngang lại ăn một miếng nữa, anh ta cảm giác không khí có chút khác thường, nếu tiếp tục thế này, e rằng sẽ phạm sai lầm chết người về mặt chính trị mất. Dù thế nào cô nàng cũng là cháu của thứ trưởng, chuyện tình cảm kiểu này không thể là trò chơi được. Anh ta cân nhắc mấy giây, hít một hơi thở sâu rồi nói: “Tôi ra nhà vệ sinh.”

“Em đỡ anh.”

“Không cần, không cần đâu.” Trương Nhất Ngang vội liền miệng từ chối, cầm lấy hai cái nạng vội trốn khỏi gian phòng bệnh nóng nực, ra ngoài để mình trấn tĩnh lại, suy nghĩ xem nên xử lý thế nào.

Mấy phút sau, Trương Nhất Ngang mở cửa phòng tập tễnh di chuyển nhanh vào phòng, quay người đóng luôn cửa lại, đưa tay tắt

toàn bộ công tắc đèn trên tường, căn phòng lập tức chìm trong bóng tối đen như mực.

Tim Lý Tây đập mạnh, cảm giác căng thẳng: “Anh… anh làm gì…”

“Cô nằm bò ra.”

“Hả, ở đây? Anh đang bị thương mà.” Lý Tây xấu hổ đỏ bừng mặt trong bóng tối, miệng cô ta khẽ lẩm bẩm, người vẫn ngả xuống giường theo chỉ thị, có điều cô ta ngửa người lên trên, có nghĩa là nằm, hai tay căng thẳng đan trước ngực, đầu nghiêng về một phía, mắt khẽ nhắm lại.

Trương Nhất Ngang quay đầu, nhìn theo ánh sáng buổi đêm từ phía ngoài cửa sổ, thấy Lý Tây “nằm bò ra” như vậy, bước tới kéo cô nàng dậy: “Tôi bảo cô nằm bò xuống gầm giường.”

“Gầm giường?”

“Tôi đã nhìn thấy Hoắc Chính, hắn đang tìm tôi.” Anh ta đẩy luôn Lý Tây xuống gầm giường, sau khi cô nàng núp xuống gầm giường, anh ta kéo cái chăn trên giường bệnh thẳng ra thành hình người, rồi chống nạng nhanh chóng nấp vào phía sau rèm cửa cạnh giường bệnh.

Anh ta vừa nấp xong, ngoài cửa phòng vọng vào tiếng gõ cửa nhẹ, mấy giây sau, mặt Hoắc Chính xuất hiện ở ô kính trên cửa, Hoắc Chính nhìn thấy trong phòng bệnh tối om, nghĩ bụng người trong phòng chắc đã ngủ, liền thò tay xoay nắm cửa, không ngờ đã chốt khóa, hắn vặn mấy nhát vẫn không mở được ra, mấy giây sau, hắn quay người rời đi.

Hai người trong phòng nín thở, yên lặng nghe tiếng bước chân ngoài cửa xa dần, trong đêm khuya hành lang khu phòng bệnh lại càng trở nên đáng sợ.

“Hắn… hắn đi chưa?” Lý Tây nấp dưới gầm giường hỏi.

“Tạm thời đi rồi, cô đừng ra, điện thoại di động có mang theo không?”

“Có.”

“Cô gọi điện thoại cho Tống Tinh, bảo ông ấy nhanh chóng dẫn người đến bệnh viện!” Trương Nhất Ngang biết Hoắc Chính có thủ đoạn vô cùng hung tàn, mông anh ta bị thương, cử động không tiện, càng không thể trông chờ gì vào Lý Tây, cả hai người đều không có vũ khí trong tay, nếu Hoắc Chính vào, chắc chắn là lành ít dữ nhiều, lúc này, anh ta hoàn toàn không dám sơ suất.

Lý Tây cũng biết đêm nay vô cùng nguy hiểm, cô nàng lập tức tìm số điện thoại di động của Tống Tinh, gọi cho ông ta, khẽ nói: “A lô, chú Tống Tinh ạ, Hoắc Chính đang đến bệnh viện, chú mau…”

Cô nàng còn chưa nói xong, tiếng bước chân lại vang lên, dồn dập chạy về phía căn phòng, Lý Tây vội lặp lại một lần nữa bằng giọng rất khẽ. Tiếng bước chân dừng lại ngoài cửa, hai người trong phòng nghe thấy tiếng chìa khóa cắm vào ổ khóa, cửa lập tức mở ra, hai người yên lặng nấp ở vị trí của mình, không động đậy.

Sau khi mở cửa, Hoắc Chính không vội xông vào, mà quan sát một vòng xung quanh, nhìn thấy rất nhiều hoa, quả để khắp phòng, có thể thấy đây chính là phòng bệnh của Trương Nhất Ngang, hắn từ tốn đóng cửa lại, kéo tấm rèm phía sau cửa sổ kính vào, lôi ra

một con dao găm sáng loáng cầm trong tay, tiến về phía giường bệnh. Hắn bước tới trước giường, kéo cái chăn ra, thì thấy trong chăn không có người nào.

Hắn cau mày, lập tức cảnh giác ngẩng đầu lên, hắn nghĩ đến việc phòng bệnh đã chốt khóa, như vậy người chắc chắn ở trong phòng.

Lúc này, hắn nghe thấy tiếng nói chuyện trong điện thoại di động: “A lô, Lý Tây, cô nói đi, bệnh viện gì, a lô…”

Lý Tây ra sức ấn chặt loa điện thoại di động, nhưng tiếng vẫn lọt ra, cô nàng vội ngắt điện thoại, tiếc rằng đã không kịp, cô nàng ngẩng đầu lên liền nhìn thấy gương mặt tái mét của Hoắc Chính, Hoắc Chính lôi luôn cô nàng ra khỏi gầm giường, nhìn dưới ánh sáng ban đêm, sao lại là một nữ cảnh sát?

Trong lúc ánh sáng mờ ảo, Hoắc Chính nghe thấy có tiếng động phía sau lưng hắn, hắn quay đầu lại theo bản năng thì thấy một cái nạng to bổ xuống đầu, đập trúng giữa trán, nhưng dù sao cũng chỉ là Trương Nhất Ngang giơ nạng bằng một tay, lực không đủ mạnh, hắn cảm thấy một cơn đau dội lên ở trán, nhưng không hề hấn gì, may sao Lý Tây nhân lúc đó giãy ra được khỏi tay hắn, núp ra cạnh Trương Nhất Ngang. Trương Nhất Ngang không cho đối thủ kịp thở, một cái nạng khác đâm thẳng vào bụng Hoắc Chính, Hoắc Chính ăn thêm một đòn nữa, bị đâm vào góc tường.

Trương Nhất Ngang hai tay cầm chặt hai cái nạng, biến thành hai cánh tay nối dài, đập tới tấp về phía hắn. Nhưng anh ta bị thương nên đứng không vững, tay đập không đủ mạnh, không gây ra thương tích nặng cho Hoắc Chính. Sau khi né tránh mấy giây đầu,

Hoắc Chính lập tức định thân lại, tay trái túm lấy một cái nạng, chửi "Con mẹ mày!", tay phải cầm con dao găm định vung về phía Trương Nhất Ngang. Giữa lúc hiểm nghèo, một cái nạng khác của Trương Nhất Ngang chờ đúng dịp chọc mạnh vào mắt hắn.

Hoắc Chính nhắm mắt lại theo bản năng, nhưng mắt bị cái nạng chọc vào đau buốt không mở được ra, hắn vội đưa hai tay lên đỡ lấy đầu, lập tức đuối sức. Trong khoảnh khắc sinh tử cam go, hormone tuyến thượng thận[20] của Trương Nhất Ngang bùng phát toàn diện, anh ta vứt một cái nạng cho Lý Tây, còn mình hai tay giơ cái nạng còn lại lên giáng thẳng xuống đầu Hoắc Chính. Hoắc Chính vừa tránh vừa túm lấy các loại đồ vật trong phòng bệnh liệng tới, Trương Nhất Ngang bị ném trúng, nhiều chỗ bị thương, nhưng nhờ tác dụng của hormone tuyến thượng thận cũng không cảm thấy đau, hai người một dùng dao găm, một dùng nạng vật lộn đánh nhau trước giường bệnh.

Nhát được nhát mất, nhát mạnh nhát nhẹ, Trương Nhất Ngang bị cứa mấy vết trên người, máu chảy không ngừng, mặc dù Hoắc Chính bị đập không biết bao nhiêu nhát, nhưng sức chiến đấu của tên tội phạm gan lì này vẫn rất hăng. Lý Tây ở bên cạnh lúc đầu sợ quá đờ ra, sau đó cũng tham gia chiến đấu, nhưng gần như không giúp được gì.

Chiến đấu được vài giây, Hoắc Chính lập tức nghĩ ngay ra biện pháp chiến đấu nhanh gọn, hắn giơ cánh tay lên chắn Trương Nhất Ngang lại, cứ thế nhảy lên giường bệnh lao vào Lý Tây ở phía sau. Thấy Hoắc Chính nhảy xuống cầm dao đâm luôn Lý Tây, Trương Nhất Ngang vứt luôn cái nạng, lao tới ôm chặt lấy hắn, một tay túm

lấy tay trái của hắn, tay kia ra sức cầm chặt tay phải cầm dao của hắn, hai người đều ngã lăn xuống đất. Hoắc Chính hươ dao loạn xạ sang bên cạnh, bả vai và ngực Trương Nhất Ngang bị đâm trúng nhiều nhát, máu nhuộm đỏ cả quần áo.

Thân thủ của Hoắc Chính lợi hại hơn Trương Nhất Ngang, nhưng Trương Nhất Ngang có ưu thế là cao to hơn hắn, Trương Nhất Ngang dùng hết sức cầm chặt hai tay Hoắc Chính, không cho hắn ra đòn, hai người giằng co mấy giây, Hoắc Chính há to mồm cắn vào cánh tay Trương Nhất Ngang. “Á…”, đột ngột cảm giác cả miếng thịt sắp bị hắn cắn đứt, may mà Lý Tây cầm cái nạng chọc mạnh vào bụng hắn, cuối cùng hắn cũng nhả ra, Trương Nhất Ngang thừa cơ cũng bắt chước theo, há mồm cắn vào cánh tay phải của Hoắc Chính. “Á…”, lần này là Hoắc Chính cảm thấy cả miếng thịt sắp bị cắn đứt, hắn buông tay phải ra, Trương Nhất Ngang nhanh chóng cướp lấy con dao, đâm trúng mồm Hoắc Chính, Trương Nhất Ngang lại đâm một dao vào đùi hắn, Hoắc Chính quá đau đớn ngất xỉu đi.

Trương Nhất Ngang đứng dậy, thương tích đầy mình, toàn thân bết máu đỏ, vết thương ở mông đã rách toác ra, lúc này không phải gồng sức nữa, cảm giác cơ bắp toàn thân co giật, người ngã ra, đứng không vững, dựa vào tường thở hổn hển.

Dưới ánh sáng ban đêm từ phía ngoài cửa sổ, nhìn thấy Lý Tây bình yên vô sự, cuối cùng anh ta cũng yên tâm mỉm cười.

Lý Tây nhìn bộ dạng của anh ta, xúc động lao đến ôm chặt lấy anh ta, không biết vì nỗi sợ hãi khi nãy, hay sự cảm động lúc này, nước mắt cứ trào ra không sao kìm lại được.

Trương Nhất Ngang vừa thở hổn hển vừa vỗ vào người cô nàng: “Không sao, không sao, không phải sợ nữa rồi.”

Lý Tây dán mắt nhìn vào cằm anh ta, khẽ nói một câu: “Anh lại cứu em lần nữa, sau này… sau này mạng sống của em chính là của anh…”

•••

Hơn một tiếng sau, tất cả lãnh đạo Công an thành phố và lãnh đạo chủ chốt bên chính quyền thành phố Tam Giang Khẩu đều nhanh chóng đến bệnh viện thăm Trương Nhất Ngang, nhân viên bảo vệ ca đêm của bệnh viện bị chủ tịch thành phố ra lệnh đuổi việc ngay tại chỗ, tạm thời đình chỉ chức vụ đối với giám đốc bệnh viện, mặc dù y tá trực ca đêm giải thích “lúc đó tên tội phạm nói muốn vào thăm Phó trưởng công an Trương, hỏi xem anh ấy ở phòng bệnh nào, sau đó lấy trộm chìa khóa mới vào được phòng bệnh”, vẫn bị đình chỉ công tác, toàn bộ y tá trực ca đó đều bị cắt lương tháng này. Mặc dù Trương Nhất Ngang từ chối, nhưng các lãnh đạo vẫn bắt buộc bố trí một nhóm sáu cảnh sát đặc nhiệm canh chừng ba ca ở cửa phòng bệnh, cho đến khi anh ta ra viện.

Trong cuộc vật lộn sinh tử này, người Trương Nhất Ngang bị thương hơn mười chỗ, toàn thân đầm đìa máu, trông rất thê thảm, nhưng thực ra cũng không nghiêm trọng, đều là những vết thương ngoài da, chỗ nghiêm trọng duy nhất là vết thương ở cánh tay do bị Hoắc Chính cắn, một vành răng cắn rách da, cả mảng thịt tím bầm, đến bây giờ vẫn đau nhức, bác sĩ nhìn cũng nói miếng thịt này suýt

nữa thì bị hoại tử. Bệnh viện gọi điện liên hệ ngay trong đêm, mời một bác sĩ ngoại khoa giỏi nhất đến làm sạch và khâu vết thương, mọi người vây quanh xem bác sĩ xử lý vết thương cho anh ta, thấy anh ta đau quá kêu ầm lên, không khỏi lên tiếng trêu, Phó trưởng công an Trương chỉ cần hai cái nạng là khống chế được tên tội phạm nguy hiểm Hoắc Chính, không ngờ cũng biết kêu đau.

Giờ tiếng tăm uy tín của Trương Nhất Ngang đã lên đến tột đỉnh, vừa mới tay không bắt được cả băng nhóm tội phạm, hôm nay trong tình trạng đang bị thương nặng, lại khống chế được tên tội phạm nguy hiểm có dao chỉ với hai cái nạng, nếu Phó trưởng Công an Trương mà không bị thương thì mười tên Hoắc Chính cũng không đánh lại được anh ấy.

Lại một hồi lâu nữa, sau khi các lãnh đạo đều đã quan tâm dặn dò chu đáo xong ra về, cảnh sát đặc nhiệm trực đứng bên ngoài phòng bệnh, trong phòng chỉ còn người của đội cảnh sát hình sự ở lại.

Sau khi dần bình tĩnh lại, Trương Nhất Ngang bắt đầu hỏi về tình hình của Hoắc Chính.

Thương tích trên người Hoắc Chính chỉ có thể nhiều hơn so với anh ta, nửa bên mặt bị rạch toác, cơ đùi cũng bị đâm một nhát sâu, có được ra thì cũng sẽ bị tập tễnh, có điều hắn sẽ không có cơ hội được ra nữa, sau khi bình phục, chỉ riêng tiền án cũng đã là tội tử hình, còn chưa nói đến vụ tối hôm nay.

“Tại sao Hoắc Chính lại đến bệnh viện tìm tôi?”

Vương Thụy Quân nói: “Chúng em đều tưởng Hoắc Chính đã chạy mất rồi, không ngờ hắn còn dám đến bệnh viện tìm anh, hắn

đúng là không còn muốn sống nữa.”

“Đi thẩm vấn đi, cho hắn ghi lại lời khai, hỏi xem hắn nghĩ thế nào, cho tôi biết kết quả ngay.”

“Tình hình hắn bây giờ như vậy không ghi được lời khai đâu nhỉ?” Vương Thụy Quân nhớ đến bộ mặt Hoắc Chính vừa thấy ban nãy, anh ta nhìn thôi cũng thấy đau.

“Tay hắn có gãy không?”

“Không ạ.”

“Thế thì bảo hắn ghi lời khai bằng tay, viết toàn bộ nội dung được hỏi ra! Hỏi luôn đêm nay!”

Tống Tinh xen vào một câu: “Tình trạng của hắn hiện giờ rất không ổn, hay là ngày mai hẵng thẩm vấn?”

“Anh thương hắn nhỉ.” Tống Tinh không nói thì không sao, vừa lên tiếng Trương Nhất Ngang đã sôi hết cả tiết, “Tống Tinh ơi là Tống Tinh, tôi có thù với ông à, suýt nữa thì bị ông hại chết, có phải là ông định đổi tên thành Tống Mệnh[21] không hả?”

“Cái gì, Tống Tinh suýt nữa thì hại chết Phó trưởng công an Trương!” Mọi người xôn xao giận dữ nhìn ông ta.

Lý Tây lập tức liến thoắng kể lại chuyện khi nãy gọi điện thoại báo cảnh sát, Tống Tinh đáng thương lại bị đồng nghiệp chửi mắng thậm tệ một trận nữa, đầu tiên là suýt nữa để Lưu Bị giết chết Lý Tây, sau đó truy đuổi để Mai Đông trốn mất, rồi vì tham công để cho Phương Siêu và Lưu Trực chạy thoát, cuối cùng làm hại Phó trưởng công an Trương và Lý Tây vì sự bất cẩn quá đáng khi nghe điện

thoại báo án, Tống Tinh ông có phải là gián điệp nằm vùng được phần tử tội phạm cài vào đội cảnh sát hình sự không hả!

Gương mặt già nua của Tống Tinh đỏ dừ, ông ta lao ra khỏi phòng bệnh, đến gian phòng bệnh nhốt giữ Hoắc Chính tạm thời, bỏ qua sự phản đối theo tinh thần chủ nghĩa nhân đạo của y tá, lôi Hoắc Chính đang nằm trên giường bệnh dậy, dùng mọi cách ép hắn gượng dậy viết lại toàn bộ sự việc. Cuối cùng phát hiện ra nguyên nhân lại rất đơn giản, Chu Diệc Phi có ơn cứu mạng đối với Hoắc Chính, lần này sau khi Chu Diệc Phi bị bắt, Hoắc Chính cũng rất nghĩa khí, muốn cứu Chu Diệc Phi ra. Hắn biết nếu liều xông vào trụ sở Công an thành phố thì xác suất thành công là con số không, thế nên nghĩ ra kế đến bệnh viện khống chế Trương Nhất Ngang làm con tin để đổi lấy Chu Diệc Phi. Nhưng trước khi hành động, hắn cũng đã chuẩn bị tinh thần sẽ bị bắt, kể ra cũng là bậc hảo hán.

CHƯƠNG 53

Ngày hôm sau, một đoàn người của đội cảnh sát hình sự lại đến bệnh viện thăm Trương Nhất Ngang, nhân tiện báo cáo bước tiến triển mới nhất trong việc điều tra.

Tổ vật chứng mang đến một manh mối mới, hôm qua tìm ra được một chiếc USB ở nhà Lục Nhất Ba, sau khi chuyên gia vi tính tìm ra mật khẩu, tìm thấy mấy chục file âm thanh trong đó, giọng nói hầu hết là của Lang Bác Văn, họ suy đoán Lục Nhất Ba đã từng nghe lén Lang Bác Văn.

Trương Nhất Ngang bảo gửi file âm thanh vào mail, thì thấy tất cả có hơn hai mươi file, anh ta chọn ngẫu nhiên mấy file, mở ra, nội dung hầu hết là những cuộc nói chuyện hoặc là về công việc hoặc là về cuộc sống hàng ngày của Lang Bác Văn, hoàn toàn không có gì đặc biệt, anh ta lại mở một file tiếp theo, vừa định mở ra, Vương Thụy Quân nhanh mắt nhanh tay bấm nút tạm dừng, nói: “Sếp ạ, đều là mấy cuộc nói chuyện không có gì quan trọng, không cần nghe đâu ạ.” Anh ta vội gập máy tính xách tay lại.

Trương Nhất Ngang ngạc nhiên hỏi: “Sao anh phải vội gập vào thế?”

“À, những cái này chúng em đều nghe rồi, không liên quan đến vụ án.” Những người khác cũng phụ họa theo, đến cả Lý Tây cũng nói theo, vẻ mặt rất không tự nhiên.

Trương Nhất Ngang lại càng tò mò, đưa tay ra, nghiêm nghị nói: “Đưa máy vi tính đây.”

“Dạ…”

“Đưa đây!”

Vương Thụy Quân chần chừ, đành lại đưa máy vi tính cho anh ta.

Trương Nhất Ngang mở file âm thanh đó, được một lúc, vọng ra giọng của hai người.

“Anh Vinh cũng cẩn thận quá, trên tỉnh cử một người xuống thôi mà, chỉ cần có chú Đông ở đó, chúng ta có gì phải sợ!”

“Bác Đồ, ông nói thế là sai rồi đấy, anh Vinh có nói riêng với tôi, nếu chúng ta xảy ra chuyện thật, chú Đông sẽ không đảm bảo cho chúng ta đâu, kể cả anh Vinh cũng vậy. Lần này, người trên tỉnh cử xuống là cấp dưới của Cao Đông, mục tiêu rất rõ ràng.”

“Thực sự là không có gì phải lo đâu, tôi đã hỏi tình hình qua bạn tôi rồi, cái tay Trương Nhất Ngang ở trên tỉnh xuống đấy chỉ là một thằng giỏi nịnh hót thôi, bấy nhiêu năm chưa phá được vụ án nào, chẳng qua là theo Cao Đông mới được lên tỉnh, hừ, một người chả biết gì về phá án cũng cho quản lý cảnh sát hình sự, đúng là nực cười!”

……

Trương Nhất Ngang mặt tái xám, ngẩng đầu lên, thấy mọi người đều dãn ra bên cạnh nói chuyện với nhau, có người còn đang gọi điện thoại cho bạn bè người thân, dường như không có ai nghe thấy đoạn đối thoại trong máy vi tính.

“Người nói những câu này là Lang Bác Đồ nhỉ?” Trương Nhất Ngang lạnh lùng hỏi.

“Dạ, sếp bảo gì ạ?” Lúc này mọi người mới để ý, lại tụ vào gần anh ta.

“Những file âm thanh này các anh đều nghe rồi hả?”

“Không ạ, chúng em mới chỉ nghe mấy file phía trước, thấy không có giá trị gì, những file phía sau cũng ngại không nghe nữa.” Vương Thụy Quân cười nói, mọi người cũng đều nói, nghe những file âm thanh không có giá trị gì này lãng phí thời gian, họ không có nhiều thời gian rảnh rỗi như vậy.

“Người nói những lời vừa rồi là Lang Bác Đồ phải không?” Anh ta lại hỏi một lần nữa.

“Dạ…”

“Thế thì tôi phát lại cho các anh nghe một lần nữa?”

“Không cần đâu ạ, người đó… người đó chính là Lang Bác Đồ.”

“Bây giờ Lang Bác Đồ ở đâu?” Trương Nhất Ngang trừng mắt nhìn Vương Thụy Quân.

Vương Thụy Quân đành giải thích, hôm Chu Vinh mất cái USB, Lang Bác Văn đã viện cớ đi công tác rời khỏi Tam Giang Khẩu, sau khi Chu Vinh bị bắt, hoàn toàn không liên hệ được với Lang Bác Văn, bây giờ không biết đã trốn đi đâu rồi. Hiện giờ tập đoàn Áo Đồ do một tay em trai của anh ta Lang Bác Đồ quản lý, anh ta nói không biết anh trai mình đi đâu, cũng không chịu hợp tác để chúng ta nhử bắt. Vốn chúng em cũng muốn khống chế Lang Bác Đồ, nhưng không có chứng cứ cho thấy anh ta liên quan đến băng nhóm phạm

tội Chu Vinh. Quân của Chu Vinh cũng nói là Lang Bác Đồ không có mối quan hệ thân cận với Chu Vinh, mọi việc của Chu Vinh đều là anh trai anh ta tham gia, anh ta cùng lắm là biết thông tin. Cảnh sát điều tra đi điều tra lại, chỉ phát hiện thấy trước đây Lang Bác Đồ từng đi tù một năm, sau này không có bất cứ thông tin vi phạm pháp luật nào nữa, vì vậy không có lý do để bắt giữ anh ta.

Trương Nhất Ngang hơi cau mày: “Lang Bác Đồ đã từng đi tù một năm?”

“Đó là chuyện từ lâu lắm rồi, năm 2006 vì trốn một khoản thuế rất lớn, gian lận tiền hoàn thuế xuất khẩu, bị xử tù một năm có thời hạn, năm 07 ra tù.”

“Năm 06, năm 07… không lẽ…” Ánh mắt Trương Nhất Ngang nhìn lên không trung, chìm vào suy nghĩ.

“Có vấn đề gì ạ?” Ba người ngơ ngác nhìn anh ta.

“Không có gì,” Trương Nhất Ngang lắc đầu, “Vụ Lục Nhất Ba có tiến triển gì?”

Lý Tây nói: “Chuỗi chứng cứ của vụ án này có vấn đề.”

“Thế là thế nào?”

“Bác sĩ pháp y và Trưởng phòng Hứa kiểm tra lại một lượt toàn bộ thông tin hiện có trong hai vụ án mạng của Diệp Kiếm và Lục Nhất Ba, họ cho rằng hiện trường phạm tội hai lần đều không tìm thấy chứng cứ phạm tội mang tính xác định, với tình hình như vậy, cho dù chúng ta xác định được hung thủ, nếu hung thủ đã xử lý dụng cụ phạm tội, thì chỉ cần hắn không thừa nhận là đã giết người, cho dù chúng ta biết rõ là hắn làm, cũng không thể định tội được.”

“Việc định tội phải dựa vào chuỗi chứng cứ, cũng chính là nhân chứng, vật chứng, lời khai, trong ba loại đó, vật chứng là quan trọng nhất. Vụ án này không có nhân chứng. Hiện trường không tìm được vật chứng, nếu không tìm thấy hung khí, có nghĩa là không có vật chứng. Đến lúc đó, kể cả là tìm được hung thủ, hắn ngậm chặt miệng không khai, hoặc khai rồi lại thay đổi bảo là do cảnh sát ép cung, thì cũng không định tội được.”

Trương Nhất Ngang suy nghĩ giây lát, nói thẳng: “Tạm thời bỏ qua chuyện định tội thế nào, trước mắt việc quan trọng nhất của chúng ta là xác định danh tính đối tượng tình nghi! Tôi đã bảo các anh đi điều tra hỏi thông tin rồi mà, đã kiểm tra camera giám sát chưa?”

Tống Tinh giải thích: “Việc đi điều tra hỏi thông tin không có thu hoạch, hai vụ án đều xảy ra vào buổi tối, hiện trường xảy ra án mạng đều ở nơi khuất vắng, không có người qua lại. Vụ Lục Nhất Ba, phát hiện ra tử thi muộn, khó xác định được cụ thể sự việc xảy ra vào mấy giờ tối hôm đó, hơn nữa mấy điểm có camera giám sát đều cách hiện trường khá xa, chúng em không xác định được chiếc xe phạm tội sẽ đi qua đường nào, quá nhiều xe việt dã phù hợp với miêu tả của bác sĩ pháp y Trần, không thể tiến hành loại trừ được.”

Trương Nhất Ngang thở dài một tiếng, cầm lấy hai cái nạng đứng dậy, nói: “Chúng ta đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Về cơ quan, tôi tin là có chứng cứ, cũng đã được chúng ta tìm thấy rồi, chỉ là chúng ta chưa nhận ra đó là chứng cứ.”

Lý Tây quan tâm hỏi: “Sức khỏe của anh?”

“Tôi không sao, toàn là vết thương ngoài da.”

Anh ta đang định bước đi, thì Tống Tinh vội bước tới dìu để lấy công chuộc tội: “Sếp, để tôi dìu, anh cẩn thận nhé.”

“Ái!” Trương Nhất Ngang kêu to, “Anh đừng động vào chỗ bị Hoắc Chính cắn.”

Lại là Tống Tinh! Mọi người lắc đầu nguây nguẩy, ông này đúng là hết thuốc chữa rồi.

•••

Trương Nhất Ngang chống nạng, đi đến phòng Vật chứng của cơ quan, đủ mọi thứ có hay không có giá trị trong hai vụ án mạng đều được phân loại để ở đây. Anh ta nhìn một vòng, cuối cùng cầm lên một thứ mà ở nhà Diệp Kiếm và văn phòng Lục Nhất Ba đều có, đó là hai tấm ảnh.

Tấm thứ nhất là năm 2002, tấm thứ hai là năm 2007. Trong tấm ảnh thứ nhất, bốn người gồm Chu Vinh, Diệp Kiếm, Lang Bác Văn, Lục Nhất Ba vây xung quanh Lang Bác Đồ, địa điểm là nhà máy lắp ráp ô tô trước đây của nhà họ Lang. Tấm ảnh thứ hai nhân vật chính đã biến thành Lang Bác Văn, những người vây xung quanh có thêm La Tử Nhạc, địa điểm là lễ mở bán tòa chung cư của tập đoàn Áo Đồ. Phía trên đều có ngày tháng viết bằng chữ tiếng Trung, nét chữ thanh thoát rất đẹp.

Trương Nhất Ngang vẫy tay gọi Lý Tây, chỉ vào những chữ tiếng Trung ngoài bức ảnh: “Cô đi đối chiếu với nét chữ của Lang Bác Đồ,

xem dòng chữ này có phải là anh ta viết không?”

Một lúc sau, Lý Tây nhanh chóng quay lại phòng vật chứng, cô nàng cầm bản lời khai của Lang Bác Đồ mấy hôm trước, trong đó có nội dung anh ta viết về tình hình của Lang Bác Văn, nét chữ của Lang Bác Đồ thanh thoát, giống như nét chữ con gái, đối chiếu với dòng chữ ngoài tấm ảnh thì đúng là chữ của anh ta.

Trương Nhất Ngang cười nhạt: “Như vậy là càng ngày càng rõ ràng.”

“Anh… anh nghi ngờ hung thủ là Lang Bác Đồ?”

Trương Nhất Ngang không trả lời, chỉ bảo Lý Tây gọi mấy người phụ trách đội cảnh sát hình sự tới, bố trí bốn việc. Thứ nhất, điều tra ngọn ngành sự việc Lang Bác Đồ ngồi tù năm 2006. Thứ hai, lấy thông tin về tỉ lệ nắm giữ cổ phiếu của tập đoàn Áo Đồ. Thứ ba, liệt kê ra toàn bộ những chiếc xe việt dã của tập đoàn Áo Đồ và Lang Bác Đồ, kiểm tra xem vào buổi tối hôm Lục Nhất Ba chết, những chiếc xe này có xuất hiện trong camera giám sát ở khu vực gần đó không. Thứ tư, điều tra toàn bộ hành tung của Lang Bác Đồ trong những ngày gần đây, chú ý, không được nhắc đến vụ án mạng Lục Nhất Ba với anh ta.

“Sếp, tại sao lại phải điều tra riêng Lang Bác Đồ?” Mọi người đều thấy khó hiểu.

Trương Nhất Ngang hỏi lại: “Các anh thấy tại sao?”

Tống Tinh cười hì hì: “Sếp cứ yên tâm, việc điều tra Lang Bác Đồ cứ giao cho chúng tôi, tôi đảm bảo nhất định sẽ túm được sơ hở của anh ta. Sau này tôi dám chắc anh ta sẽ không thể nào tiếp tục sống

ở Tam Giang Khẩu được nữa, chỉ cần anh ta dám đánh bạc hay chơi gái, tôi nhất định sẽ bắt anh ta vào xử lý tới nơi tới chốn, anh ta lại dám nói phó trưởng Công an như vậy…”

Vương Thụy Quân vội ho lên một tràng, mọi người vội cúi đầu chuồn ra khỏi phòng, để lại một mình Tống Tinh gắng gượng quay người, khó nhọc nhấc đôi chân nặng như chì đi ra.

•••

Phó trưởng công an Trương đích thân yêu cầu điều tra riêng Lang Bác Đồ, các nhóm hành động hết sức nhanh chóng, mới nửa ngày mà đã có kết quả điều tra của mấy mục.

Đầu tiên là quá trình ngồi tù thời gian trước của Lang Bác Đồ, Lý Tây tìm thấy các tài liệu đồng thời hỏi thông tin từ những người biết sự việc, gồm cả Chu Vinh đang bị họ bắt giữ, tìm ra sự thật về toàn bộ quãng thời gian đó của Lang Bác Đồ.

Tập đoàn Áo Đồ được bố mẹ Lang Bác Văn thành lập từ những năm chín mươi, khi đó còn chưa phải là tập đoàn, gọi là công ty trách nhiệm hữu hạn chế tạo Áo Đồ Tam Giang Khẩu. Năm 2000, bố Lang Bác Văn mất vì bị bệnh, năm sau bà mẹ rút khỏi công việc, giao toàn bộ sự nghiệp làm ăn của nhà máy lắp ráp ô tô Áo Đồ cho cậu con út Lang Bác Đồ. Đây chính là nguyên do có tấm ảnh thứ nhất, Lang Bác Đồ trở thành chủ doanh nghiệp gia đình, cậu anh trai Lang Bác Văn và mọi người vây quanh chúc mừng anh ta, cùng chụp ảnh kỉ niệm. Khi đó Diệp Kiếm đã vào đội cảnh sát, Lục Nhất Ba làm ở cơ quan khác, Lang Bác Văn theo Chu Vinh đi làm ăn ở

nơi khác, tính ra thì thời gian đó Lang Bác Đồ là người nhiều tiền nhất trong mấy người bọn họ.

Sau khi Lang Bác Đồ tiếp quản nhà máy lắp ráp ô tô, lại đúng vào thời điểm Trung Quốc gia nhập tổ chức Kinh tế thế giới, lợi nhuận của nhà máy lắp ráp ô tô cực kỳ lớn, Chu Vinh còn đùa bảo, nếu anh ta và Lang Bác Văn làm ăn thất bại, thì sẽ quay về Tam Giang Khẩu làm thuê cho Lang Bác Đồ. Sau khi kiếm được tí tiền, Lang Bác Đồ bắt đầu chơi bời không chí thú làm ăn, nghe nói ăn uống gái gú cờ bạc không thiếu món nào, bình thường cũng không quản lý, nhà máy liên tiếp mất khách vì sự cố chất lượng, anh ta lại đi Ma Cao đánh bạc, chẳng mấy chốc đã ném hết số tiền thời gian trước kiếm được vào đó. Sau đó Lang Bác Đồ lại bị nhân viên trong nhà máy tố giác, nói là anh ta gian lận lấy tiền hoàn thuế xuất khẩu của nhà nước, số tiền lên đến cả chục triệu tệ, thế nên anh ta bị bắt và xử tù, ngoài ra còn phải nộp một khoản tiền phạt khổng lồ. Khi đó chính Diệp Kiếm đã đích thân bắt. Anh ta không có tiền nộp phạt, bắt buộc phải bán nhà máy đi.

Lúc ấy việc làm ăn của Chu Vinh và Lang Bác Văn càng ngày càng phát đạt, sau khi biết tin, hai người cùng mua lại nhà máy, sau này Chu Vinh lại đầu tư vào nhà máy thành tập đoàn Áo Đồ, giao toàn quyền quản lý cho Lang Bác Văn.

Sau khi ra tù, Lang Bác Đồ quyết tâm bắt đầu lại, muốn về Áo Đồ làm việc, nhưng Chu Vinh không đồng ý, Chu Vinh thấy anh ta không vừa mắt. Kể cả là bây giờ, mặc dù Lang Bác Đồ gọi anh ta là “anh Vinh”, nhưng anh ta vẫn rất lạnh nhạt với Lang Bác Đồ.

May mà Lang Bác Văn vì tình anh em, đảm bảo rằng Lang Bác Đồ sẽ không như trước, mới cho anh ta về công ty, giúp mình làm việc, đến tận bây giờ.

Đó chính là toàn bộ quá trình trước và sau khi Lang Bác Đồ vào tù.

Trương Nhất Ngang hỏi: “Thế những năm qua tình hình nắm giữ cổ phiếu của Áo Đồ có thay đổi gì?”

“Lúc đầu Áo Đồ là của Lang Bác Đồ, sau khi phải bán đi, Lang Bác Văn và Chu Vinh cùng tiếp quản. Sau đó trải qua rất nhiều lần thay đổi, bây giờ tình hình nắm giữ cổ phiếu của Áo Đồ rất phức tạp, Chu Vinh nói Lang Bác Văn là cổ đông lớn nhất, hắn là cổ đông lớn thứ hai, còn một vài công ty và cá nhân khác cũng có cổ phiếu, Lang Bác Đồ cũng có một phần trăm cổ phiếu.”

“Lang Bác Đồ chỉ có một phần trăm cổ phiếu?”

“Vâng, anh ta vốn đã không còn cổ phiếu nữa, chắc là Lang Bác Văn chia cho em trai.”

Trương Nhất Ngang gật đầu, tình hình quả nhiên gần như suy đoán của anh ta, anh ta lại hỏi Vương Thụy Quân và Tống Tinh: “Tình hình điều tra camera giám sát thế nào?”

Vương Thụy Quân nói vẻ vô cùng thán phục: “Thưa anh, quả nhiên đúng như anh suy đoán, chúng em tìm ra toàn bộ xe việt dã do Lang Bác Đồ và tập đoàn Áo Đồ đứng tên, căn cứ vào mục tiêu để điều tra camera giám sát, cuối cùng phát hiện thấy vào mười giờ tối hôm xảy ra vụ Lục Nhất Ba, một camera giám sát ở gần đó ghi được hình xe việt dã của Lang Bác Đồ đi qua, mặc dù hình ảnh

không rõ nét, nhưng chúng em vẫn có thể khẳng định người lái xe chính là Lang Bác Đồ."

Trương Nhất Ngang nheo mắt: "Quả nhiên anh ta đã xuất hiện ở gần hiện trường xảy ra vụ án Lục Nhất Ba!"

Tiếp đó, Tống Tinh nói về việc điều tra hành tung do ông ta phụ trách: "Tôi lấy được kết quả từ camera giám sát là đến công ty Áo Đồ tìm Lang Bác Đồ luôn, tôi hỏi anh ta mười giờ tối hôm đó anh ta lái xe đi làm gì…"

"Đợi đã," Trương Nhất Ngang cau mày, "nguyên văn anh hỏi anh ta như thế à?"

"Đúng thế."

"Tôi đã nói thế nào? Tôi đã nói với anh thế nào?" Trương Nhất Ngang không kìm được gầm lên, "Tôi bảo điều tra hành tung mấy hôm nay của Lang Bác Đồ, nhưng đừng nhắc đến vụ án mạng với anh ta!"

"Tôi có nhắc đến vụ án mạng đâu."

"Anh hỏi về buổi tối hôm đó, có khác gì nhắc đến vụ án mạng!"

"Tôi…" Tống Tinh quay bộ mặt rầu rĩ về phía Lý Tây và Vương Thụy Quân, lúc này ông ta cần một cái ôm biết bao. Hai người nhìn ông ta, lắc đầu thở dài.

"Nếu Lang Bác Đồ nhận ra là chúng ta đang nghi ngờ anh ta, anh ta sẽ bỏ trốn luôn, Tống Tinh, anh phải chịu toàn bộ trách nhiệm về chuyện này!"

"Tôi…" Tống Tinh cuống lên, quay người chạy đi luôn, "Tôi đi tìm anh ta ngay đây!"

“Quay lại!” Trương Nhất Ngang gọi ông ta lại, “Cũng không vội gì một lúc này, anh thuật lại toàn bộ hành tung của anh ta mấy hôm nay xem.”

“Lang Bác Đồ nói chuyện xảy ra cách đây bấy nhiêu ngày rồi anh ta không nhớ rõ, anh ta xem lại hành trình, chiều hôm sau ngày Lục Nhất Ba chết, anh ta đi Bắc Kinh công tác, ở đó mấy ngày, hôm kia mới quay về Tam Giang Khẩu.”

Trương Nhất Ngang suy nghĩ mấy giây rồi bảo: “Theo như bác sĩ pháp y Trần nói, hung khí là một chiếc xe việt dã có treo một tấm bản cắm dao, ừm… anh đi tịch thu chiếc xe đó của Lang Bác Đồ về đây trước đã, để bác sĩ pháp y kiểm tra kĩ xem có thông tin sinh học của người bị hại để lại ở trong hoặc ngoài không.”

Tống Tinh đắc ý nói: “Sếp ạ, tôi đã lấy về rồi, bác sĩ pháp y Trần đang kiểm tra. Anh cứ yên tâm, tôi biết không thể để Lang Bác Đồ biết chúng ta đang điều tra vụ án mạng, tôi cố ý nói là camera giám sát quay được chiếc xe này đã gây ra một vụ tai nạn nghiêm trọng rồi bỏ chạy, Lang Bác Đồ nói không thể có chuyện đó, tôi nói có thể là xe khác mang biển số giả, cần tạm thời đưa xe về điều tra mới có thể khẳng định được, thế là kéo chiếc xe về luôn.”

“Lý do của anh đúng thật là…” Trương Nhất Ngang thở dài một tiếng, đã hoàn toàn mất hết niềm tin đối với ông ta, “Đầu tiên anh giở bài ‘lạy ông tôi ở bụi này’ với anh ta, rồi lại đến bài ‘không phải là hàng xóm bên cạnh lấy trộm’, anh tưởng anh ta là đồ ngốc chắc? Ôi trời… anh mau gọi điện thoại cho bác sĩ pháp y hỏi xem tình hình kiểm tra chiếc xe ô tô thế nào.”

Tống Tinh lấy điện thoại di động ra gọi cho bác sĩ pháp y Trần, nhanh chóng được thông báo một kết quả rất thất vọng, chiếc xe đã được rửa sạch, không kiểm tra ra được gì.

Mặt Trương Nhất Ngang biến sắc, trầm ngâm giây lát, đột nhiên cầm nạng lên đâm mạnh xuống đất: “Nhanh chóng bắt giữ Lang Bác Đồ!”

“Bắt giữ anh ta?” Cả ba người giật mình trước quyết định trực tiếp này, trước ánh mắt khích lệ của hai người, Lý Tây khẽ hỏi: “Chúng ta… chúng ta căn cứ vào cái gì để bắt giữ Lang Bác Đồ?”

“Một trăm phần trăm Lang Bác Đồ chính là hung thủ thực sự của vụ án mạng liên hoàn!” Trương Nhất Ngang khẳng định chắc nịch với họ.

“Chuyện này…” Ba người ngập ngừng muốn nói.

Trương Nhất Ngang lắc đầu: “Các anh không tin?”

“Ừm… tôi cũng cho rằng Lang Bác Đồ là hung thủ! Nhưng… chúng ta không có chứng cứ.” Vương Thụy Quân nói, hai người còn lại cũng nói phụ họa theo là không có chứng cứ.

“Bây giờ căn cứ vào điểm khả nghi để khống chế đối tượng tình nghi, chứng cứ có thể tìm sau.”

Ba người nhìn nhau, cùng rón rén hỏi: “Lang Bác Đồ… có điểm khả nghi gì?”

“Đối tượng khả nghi đi qua địa điểm khả nghi vào thời gian khả nghi, việc rửa ô tô sau khi sự việc xảy ra cũng khả nghi, bốn cái khả nghi gộp lại, còn không đủ khả nghi sao!”

Ba người nghiền ngẫm câu nói đó, nghe ra cũng rất có lý, nhưng cứ thấy thiếu một cái gì đó.

Trương Nhất Ngang phân công Tống Tinh: “Một lúc nữa anh cử cảnh sát mặc thường phục đến mai phục ở gần công ty Lang Bác Đồ, sau đó gọi điện thoại cho anh ta, cứ nói thẳng với anh ta là anh ta liên quan đến vụ án mạng Lục Nhất Ba, bây giờ lập tức đến trụ sở Công an thành phố để phối hợp điều tra. Đến lúc đó, cảnh sát mặc thường phục quan sát ở bên ngoài, nếu phát hiện thấy Lang Bác Đồ định chạy trốn, thì bắt giữ tại chỗ luôn!”

“Nếu anh ta không chạy trốn thì sao?”

“Thế thì dẫn luôn về thẩm vấn!”

CHƯƠNG 54

Khác với dự đoán của Trương Nhất Ngang, sau khi cảnh sát thông báo Lang Bác Đồ dính líu đến vụ án mạng Lục Nhất Ba, Lang Bác Đồ không hề bỏ trốn, mà lái thẳng xe đến trụ sở Công an thành phố, còn hùng hổ hỏi lại cảnh sát hình sự: “Sao tôi lại dính líu đến việc giết hại Lục Nhất Ba hả?”

Cảnh sát hình sự cũng không biết, chỉ nghe nói Phó trưởng công an Trương nhận định Lang Bác Đồ là hung thủ, đưa đi thẩm vấn đã.

Trong phòng thẩm vấn, Lang Bác Đồ ngồi trên ghế thẩm vấn, vẻ mặt đầy giận dữ. Trong một căn phòng khác cách đó không xa, Trương Nhất Ngang và những người khác cũng ngồi trước thiết bị giám sát, quan sát quá trình thẩm vấn.

“Tôi hỏi anh, mười giờ tối ngày 5 tháng 11, có phải anh lái chiếc xe việt dã Rolls-Royce của mình đi qua đường Bình Khang không?” Cảnh sát đội Thẩm vấn hình sự đối chiếu thông tin cá nhân trước theo thông lệ, tiếp đó bắt đầu quá trình tham vấn chính thức, hai cảnh sát thẩm vấn hình sự một người hỏi, một người ghi lời khai, họ đều đeo tai nghe, có thể nhận được chỉ huy từ lãnh đạo bất cứ lúc nào.

“Ngày nào tôi cũng lái chiếc xe này đi qua đường Bình Khang, nhà tôi ở hướng này mà, đồng chí cảnh sát!”

“Anh nghiêm túc một chút!” Cảnh sát thẩm vấn quát.

“Vâng, vâng, vâng, nhưng vấn đề là các anh nói tôi giết hại Lục Nhất Ba, chuyện này thì quá kì quặc. Tối ngày mùng 5, Lục Nhất Ba chết bên bờ sông, đúng là con sông đó cách đường Bình Khang rất gần, nhưng cơ bản ngày nào tôi cũng đi qua đường Bình Khang, căn cứ vào đâu mà nói là tôi giết Lục Nhất Ba chứ?”

“Đợi đã…” Tất cả cảnh sát ở trong và ngoài phòng thẩm vấn mặt đều biến sắc, cảnh sát thẩm vấn truy hỏi: “Sao anh biết Lục Nhất Ba chết vào tối ngày mùng 5 tháng 11?”

Trương Nhất Ngang hướng về phía mọi người nở nụ cười: “Xem đấy, vừa mới hỏi đã lộ tẩy rồi.” Mọi người thầm gật đầu, cái tay Lang Bác Đồ này càng nhìn càng giống tội phạm giết người.

Lang Bác Đồ trả lời thản nhiên như không: “Chính các anh nói còn gì, không phải các anh bảo tôi bị tình nghi đã giết hại Lục Nhất Ba, rồi lại hỏi tôi mười giờ tối ngày 5 tháng 11 làm gì, thế thì chắc chắn Lục Nhất Ba bị hại vào tối hôm đó rồi, không thì tại sao phải hỏi tôi ngày 5 tháng 11?”

“Sao anh biết Lục Nhất Ba chết ở bên sông?”

“Hôm qua ở bên bờ sông cạnh đường Bình Khang phát hiện thấy một xác chết, rất nhiều người đều biết, tôi nghĩ chắc là Lục Nhất Ba thôi.”

Lời giải thích của anh ta dường như cũng rất hợp lý, mọi người lại nhìn Lang Bác Đồ, ừm… người này trông cũng không giống tội phạm giết người lắm.

“Thế buổi tối hôm đó, trước khi lái xe anh làm gì?”

“Ăn cơm, ăn cơm với bạn.”

“Ăn đến mấy giờ?”

“Bấy nhiêu ngày rồi, tôi không nhớ rõ.”

“Anh ở đâu, ăn cơm với ai?”

Lang Bác Đồ nhớ lại, nói ra tên một nhà hàng, và mấy người bạn, cảnh sát ghi lời khai ghi lại toàn bộ.

“Ngày 6 tháng 11 anh làm gì?”

“Chiều ngày 6 tháng 11 tôi đi công tác ở Bắc Kinh.”

“Đi công tác làm gì?”

“Một số công việc của công ty.”

“Cụ thể?”

“Một số hội nghị giới thiệu cơ hội đầu tư của ngân hàng đầu tư.”

“Ngoài đi công tác, mấy ngày hôm nay anh còn làm gì?”

“Hết rồi, à, sáng ngày 6 tháng 11 tôi đi bệnh viện, hôm kia sau khi về, tôi cũng đi bệnh viện.”

“Anh đi bệnh viện làm gì?”

“Đi bệnh viện tất nhiên là để khám bệnh chứ làm gì, mấy hôm đó tôi bị cảm nặng, sáng hôm đó khi ngủ dậy, tôi thấy người rất mệt, đi bệnh viện kiểm tra thì sốt 39 độ, tôi tiêm một mũi ở bệnh viện, mấy ngày ở Bắc Kinh cũng phải uống thuốc suốt, đến bây giờ vẫn chưa khỏi.” Anh ta ho mấy tiếng, thể hiện là bây giờ mình vẫn đang bị cảm.

Nghe thấy câu trả lời của anh ta, những người ở trong phòng giám sát đều ngớ ra, Vương Thụy Quân chần chừ nhìn Phó trưởng công an Trương: “Nếu mấy hôm đó anh ta bị cảm nặng, sốt, thì khả

năng là hung thủ rất thấp, giết người hà cớ gì lại chọn thời gian mình bị cảm, sốt chứ.”

Trương Nhất Ngang nheo mắt, quay đầu bảo những người còn lại: “Gọi bác sĩ pháp y Trần đến khám bệnh cho anh ta, xem có phải anh ta bị cảm thật không.”

Vương Thụy Quân khẽ nhắc: “Việc này… thầy Trần là bác sĩ pháp y… ông ấy chắc là không khám bệnh được đâu ạ?”

Nhưng Trương Nhất Ngang không nghe: “Thời gian tử vong còn giám định được, chẳng lẽ không giám định được hôm đó anh ta có bị cảm nặng hay không?”

Lãnh đạo yêu cầu, cấp dưới cũng không làm thế nào được, Vương Thụy Quân vẫy tay bảo một cảnh sát hình sự trẻ đi tìm bác sĩ pháp y Trần. Cậu cảnh sát hình sự đến phòng làm việc của bác sĩ pháp y miễn cưỡng đưa ra yêu cầu của phó trưởng Công an, bác sĩ pháp y vừa nghe nói yêu cầu ông khám xem người sống có bị cảm không, lập tức nổi giận lôi đình, bảo tôi có phải là lang băm giang hồ đâu, một ngày từ sáng đến tối tôi vừa phải giám định thương tích cho người sống, vừa khám nghiệm tử thi cho người chết, bây giờ cảm sốt cũng gọi tôi? Lần này nếu tôi khám cho người bị cảm, sau này các loại bệnh lớn nhỏ trong cơ quan đều đến tìm bác sĩ pháp y chắc, làm gì có chuyện đó, kiên quyết không đi.

Bác sĩ pháp y Trần không chịu đi, Trương Nhất Ngang cũng không làm sao được, đành bảo cảnh sát thẩm vấn hỏi anh ta có hồ sơ khám bệnh không, Lang Bác Đồ nói có, sổ khám bệnh để ở phòng làm việc, anh ta có thể gọi điện bảo thư ký mang đến.

Việc thẩm vấn Lang Bác Đồ tạm dừng ở đó, những người trong phòng giám sát đợi sổ khám bệnh của anh ta mang đến rồi quyết định bước tiếp theo làm thế nào. Căn cứ vào tình hình thẩm vấn hiện tại, ý kiến mọi người chia thành hai phe đối lập. Vương Thụy Quân, Tống Tinh và những cảnh sát hình sự có tuổi cho rằng Lang Bác Đồ không phải là hung thủ, thái độ của anh ta rất tự nhiên, không hề hoang mang căng thẳng chút nào, hơn nữa cho đến giờ, ngoài chuyện anh ta có đi qua đường Bình Khang, thì không có bất cứ điểm khả nghi nào cho thấy anh ta giết người, ngày nào anh ta cũng đi qua đường Bình Khang, việc này không nói được lên điều gì. Phe còn lại chỉ có hai người, Trương Nhất Ngang kiên định cho rằng Lang Bác Đồ là hung thủ, Lý Tây tin tưởng vô điều kiện vào phán đoán của anh ta.

“Thưa sếp, nếu thông tin ghi trong sổ khám bệnh của Lang Bác Đồ là thật, thì sáng ngày mùng 6 đúng là anh ta sốt 39 độ, như vậy tôi nghĩ anh ta rất khó có thể là hung thủ.” Mặc dù địa vị của Tống Tinh trong cơ quan gần đây tuột dốc không phanh, nhưng trước những nhận định đúng sai về vụ án mạng, ông ta vẫn giữ thái độ cẩn trọng khách quan, cẩn thận đưa ra ý kiến với lãnh đạo. Sốt thì cực kì khó chịu, nếu đúng là anh ta sốt 39 độ, trong trạng thái đó, toàn thân đau nhức mệt mỏi, làm gì còn tâm trí nào để giết người.

Trương Nhất Ngang lắc đầu: “Cho dù bị sốt, anh ta cũng sốt vào ngày 6 tháng 11, Lục Nhất Ba chết vào tối ngày 5 tháng 11. Ít nhất vào ngày 5 tháng 11, Lang Bác Đồ vẫn rất khỏe mạnh tỉnh táo, nếu không anh ta làm gì có tâm trí đi ăn với bạn bè?”

“Cái này…”

Trương Nhất Ngang khinh khỉnh hứ một tiếng: “Còn một điểm đáng ngờ nữa, ngày 6 tháng 11 anh ta bị ốm nặng như vậy, mà buổi chiều lại đi công tác ở Bắc Kinh, đi công tác xa nếu là việc quan trọng thì cũng đành phải đi, anh ta đi nghe mấy hội nghị giới thiệu đầu tư của bên ngân hàng đầu tư, còn tham gia mấy ngày liền, chuyện này cũng kỳ quặc quá nhỉ?”

Hội nghị giới thiệu đầu tư của ngân hàng đầu tư, đa số đều là dụ người ta đầu tư tiền làm dự án, những cơ hội đầu tư tốt thực sự đã bị nội bộ lấy hết từ lâu rồi, cần gì phải kêu gọi gom tiền ngoài xã hội. Lang Bác Đồ làm sếp lớn thứ hai ở tập đoàn Áo Đồ đã được một thời gian, hẳn phải biết rõ kiểu cấu kết như vậy trên thị trường tài chính, vì hội nghị đầu tư này, anh ta bị sốt cũng đi Bắc Kinh, mà còn ở đó hẳn hai ngày?

Trương Nhất Ngang bổ sung thêm: “Anh ta còn một sơ hở lớn nhất. Nếu Lục Nhất Ba không phải là anh ta giết, thì khi chúng ta nói chúng ta nghi ngờ anh ta có liên quan đến cái chết của Lục Nhất Ba, anh ta sẽ nói ngay là lúc đó anh ta bị cảm, không thể có sức giết người. Lúc đầu tại sao anh ta không nói như vậy?”

“Đúng thế, tại sao anh ta không nói?”

“Bởi vì anh ta đã tính trước, nếu anh ta nói ngay như vậy từ đầu, chúng ta sẽ nghi ngờ anh ta đã chuẩn bị sẵn lời khai từ trước. Cho nên anh ta cố tình không nói, đợi chúng ta phát hiện ra là anh ta bị cảm, sốt, để chúng ta chủ động loại trừ anh ta ra khỏi đối tượng tình nghi.”

“Có lý.” Thấy Trương Nhất Ngang đưa ra hai điểm này, lập trường của mọi người lại nghiêng về phía Lang Bác Đồ khả nghi.

Nhưng sau khi suy nghĩ vài giây, Tống Tinh do dự nói: “Sếp ạ… ừm, tôi thấy chỗ này hơi có tí vấn đề.”

“Anh cứ nói.”

“Nếu Lang Bác Đồ nói là anh ta bị ốm ngay từ đầu, không có sức giết người, chúng ta sẽ nghi ngờ anh ta đã chuẩn bị sẵn lời khai từ trước. Bây giờ anh ta không nói ngay từ đầu, đợi chúng ta phát hiện ra là anh ta bị ốm, chúng ta vẫn nghi ngờ anh ta có vấn đề. Ừm… cũng có nghĩa là, cho dù Lang Bác Đồ nói anh ta bị ốm vào lúc nào, chúng ta cũng sẽ nghi ngờ là anh ta nói dối.” Trong đầu Tống Tinh hiện ra một câu thành ngữ: nghi hàng xóm trộm rìu. Ngày xưa, có một người bị mất cái rìu, anh ta nghi ngờ con trai của người hàng xóm ăn trộm, quan sát cử chỉ lời nói của người đó, càng nhìn càng giống ăn trộm rìu. Về sau, khi đi đào đất, anh ta tìm thấy cái rìu, sau đó nhìn con trai người hàng xóm, dù thế nào cũng không giống đã ăn trộm rìu.

Trương Nhất Ngang bĩu môi, đưa mắt nhìn Vương Thụy Quân: “Anh thấy thế nào?”

“Hình như… hình như đúng là như anh Tống nói.”

“Thế này nhé,” Trương Nhất Ngang thở dài, “Tôi cược với anh một điều…”

“Không cần cược đâu!” Vương Thụy Quân cuống lên nói, anh ta sợ Phó trưởng Công an Trương học theo bác sĩ pháp y Trần, vì chuyện này mà cược ai phải xin thôi việc, cho dù thắng hay thua thì người thôi việc chắc chắn cũng sẽ là anh ta, làm gì có chuyện là

Phó trưởng Công an. Mọi người đều vì công việc mà, phá án bắt hung thủ thật sự là mục tiêu chung, hà cớ gì phải cá cược.

“Chúng ta cược một tệ thôi.”

“Ồ…” Vương Thụy Quân như trút được tảng đá đeo trong lòng, “Vâng, cược gì ạ?”

“Tôi cược trong báo cáo xét nghiệm ở bệnh viện của Lang Bác Đồ, là cảm lạnh, không phải là cúm virus, nếu là cúm virus, tôi sẽ thả anh ta ra luôn.”

“Hả! Thế là sao?” Vương Thụy Quân không hiểu ra làm sao.

Trương Nhất Ngang giải thích: “Trước khi bị cảm sốt một ngày, anh ta còn đủ sức đi tụ họp ăn uống, chiều hôm bị sốt còn đủ sức đi Bắc Kinh, do anh ta cố tình bị cảm. Sao lại có chuyện cố tình bị cảm? Rất đơn giản, tối ngày 5 tháng 11 sau khi giết hại Lục Nhất Ba, anh ta về nhà cứ thế tắm nước lạnh, bây giờ thời tiết này tắm nước lạnh rất dễ bị cảm sốt. Anh ta cố tình khiến mình bị cảm sốt, để trong quá trình điều tra, chúng ta loại trừ không nghi ngờ anh ta. Bị cảm do nhiễm lạnh đều là cảm lạnh, còn cảm cúm do virus cần có nguồn lây nhiễm, không phải lúc nào muốn là bị ngay được, cho nên tôi cược rằng anh ta chắc chắn là bị cảm lạnh, nếu không, tôi lập tức thả anh ta ra.”

Mọi người gật đầu bán tín bán nghi, đều suy đoán, để không bị nghi ngờ, đám phần tử phạm tội bây giờ có những chiêu trò cao cấp đến thế.

Nửa tiếng sau, nhân viên công ty Áo Đồ đem sổ khám bệnh của anh ta đến trụ sở Công an thành phố, trong sổ có thông tin khám

bệnh vào ngày 6 tháng 11. Trong sổ khám bệnh ghi sốt ba tám độ tám, thông tin trong phiếu xét nghiệm đúng là cảm lạnh! Vương Thụy Quân kinh ngạc nhìn Phó trưởng công an Trương đang bình thản mỉm cười, quay đầu nhìn Lang Bác Đồ trong camera giám sát, bất giác thấy người này rất đáng ngờ.

Cuộc thẩm vấn tiếp tục, nhưng chẳng mấy chốc cảnh sát thẩm vấn đã hỏi hết những câu hỏi chuẩn bị từ trước, mọi câu trả lời của anh ta đều hợp tình hợp lý, không có bất cứ mối liên quan nào đến vụ án mạng. Điểm khả nghi duy nhất Trương Nhất Ngang đã chỉ ra khi nãy, chính là anh ta đi tụ họp ăn uống trước hôm bị sốt, chiều hôm đó lại đi Bắc Kinh công tác, chuyện này chỉ có thể cho thấy anh ta bị cảm mà vẫn chạy lung tung, trở thành nguồn lây nhiễm di động, không biết vì mọi người, nhưng pháp luật có quy định bị cảm thì phải ở nhà không được đi lung tung đâu, họ cũng không thể căn cứ vào đó mà định tội được.

Đến bây giờ, cảnh sát căn bản không thể đưa ra được bất cứ chứng cứ thực chất nào, điều này khiến cảnh sát rất khó tiếp tục tiến hành thẩm vấn. Cảnh sát thẩm vấn ngẩng đầu nhìn về phía camera giám sát, hướng về phía lãnh đạo với ánh mắt xin được giúp đỡ.

Mọi người cũng không chú ý, đều đưa mắt nhìn Trương Nhất Ngang.

Trương Nhất Ngang đứng dậy, tự tin mỉm cười: “Thôi để tôi đi gặp anh ta xem thế nào.”

Trương Nhất Ngang chống nạng rời khỏi phòng, bước vào phòng thẩm vấn, cảnh sát thẩm vấn thấy lãnh đạo đến, đều đứng dậy tránh sang một bên, để anh ta ngồi ở giữa.

“Lang Bác Đồ, tôi là Trương Nhất Ngang. Tôi cho anh cơ hội cuối cùng, anh khai hay không khai?”

Sau khi nghe thấy tên mình, mặt Lang Bác Đồ hơi biến sắc, lắp bắp: “Tôi… tôi thật sự không giết người, các anh muốn tôi khai cái gì?”

Trương Nhất Ngang lắc đầu, tiện tay cầm bản ghi lời khai trên bàn lên, trong đó là nội dung lời khai do Lang Bác Đồ tự viết, cười nói: “Chữ anh rất đẹp, rất dễ nhận biết.”

“Cảm ơn anh đã khen.”

Trương Nhất Ngang vẫy tay, bảo một cảnh sát đến phòng vật chứng cầm bản photo của hai tấm ảnh chụp tập thể đến, đưa bản photo cho Lang Bác Đồ.

“Anh nhìn đi, biết tấm ảnh này chứ?”

“Đây là ảnh chụp chung của chúng tôi trước đây mà.”

“Anh nhìn kĩ xem, chữ viết ngày tháng ở góc phía dưới bên phải là anh viết phải không?”

“Đúng… đúng là tôi viết, chuyện này thì nói lên điều gì?” Anh ta hơi căng thẳng.

“Thế tôi lại hỏi anh, quan hệ giữa anh và anh trai anh Lang Bác Văn thế nào?”

“Quan hệ… quan hệ của chúng tôi rất tốt.”

“Cũng không phải là rất tốt đâu nhỉ, rất nhiều chuyện, rất nhiều suy nghĩ của anh, không bao giờ cho anh ta biết, đúng không?”

“Tôi… không có, tôi không hiểu anh nói gì.” Ánh mắt anh ta lại càng hoang mang, tất cả mọi người đều thầm ngạc nhiên, vừa nãy thần thái Lang Bác Đồ còn rất bình tĩnh vững vàng, sao Phó trưởng công an Trương chỉ hỏi bừa vài câu đã đột ngột thay đổi. Rốt cuộc Phó trưởng công an Trương đã nắm được điều gì, cuộc đối thoại giữa hai người dường như chỉ có hai người hiểu được.

“Nghe không hiểu phải không, thế thì anh tiếp tục nghĩ kĩ xem.”

Lang Bác Đồ hơi cúi đầu, mấy giây sau, anh ta lại ngẩng đầu lên, thần thái lại trở lại như cũ, trên mặt hiện rõ hai chữ oan ức: “Lãnh đạo, tôi thật sự không biết tại sao các anh phải thẩm vấn tôi, tôi và Lục Nhất Ba cũng được coi là có chút tình nghĩa, tôi làm sao có thể giết anh ta được cơ chứ?”

“Anh và Lục Nhất Ba có tình nghĩa? Chà, có thù mới đúng chứ!”

Mặt Lang Bác Đồ biến sắc, cố gắng giữ bình tĩnh.

“Thế anh thấy ai đã giết Lục Nhất Ba?”

“Tôi không biết, các anh hỏi tôi, chẳng thà đi hỏi bạn gái anh ta.”

“Bạn gái?” Trương Nhất Ngang ngớ ra, qua điều tra, họ chỉ biết Lục Nhất Ba độc thân, không hề biết là anh ta còn có một cô bạn gái, “Lục Nhất Ba cũng có bạn gái?”

“Tất nhiên rồi, thời buổi này làm gì có ai không có bạn gái.”

Anh ta vừa dứt lời, tất cả cảnh sát còn độc thân ở bên trong và ngoài phòng thẩm vấn đều kêu ầm lên, anh nói gì, thái độ nghiêm túc một chút, bây giờ đang thẩm vấn đấy! Lúc này, họ lại nhìn Lang Bác Đồ, thằng khốn này chắc chắn là hung thủ.

“Bạn gái anh ta là ai?”

“Chu Kỳ chứ ai, chủ trung tâm Thủy liệu ở tầng 3 khách sạn.”

Điều này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của họ, không ai ngờ được Chu Kỳ lại là bạn gái của Lục Nhất Ba, qua vài lần tiếp xúc với hai người này, hai bọn họ chưa bao giờ để lộ ra điểm này, nhân viên trong khách sạn cũng không biết.

Trương Nhất Ngang suy nghĩ giây lát, chuẩn bị tìm hiểu về Chu Kỳ trước, hiện tại không có chứng cứ, kiểu này chắc chắn Lang Bác Đồ sẽ không khai ra. Anh ta đứng dậy, nghiêm nghị nói: “Việc này chúng tôi lập tức sẽ điều tra rõ ràng, có điều anh cũng đừng mong may mắn thoát tội, tôi biết là anh làm. Các anh tiếp tục thẩm vấn, đừng cho anh ta ngủ, thẩm vấn đến khi nào anh ta khai ra thì thôi.”

Lang Bác Đồ nghe vậy, mặt biến sắc: “Các anh… các anh định giam tôi bao lâu?”

“Cứ tiếp tục giam.”

“Các anh không được làm như vậy! Cái chết của Lục Nhất Ba liên quan gì đến tôi chứ, các anh không có căn cứ, bằng chứng gì, sao có thể giam tôi được? Các anh nói là mời đến làm việc, tôi biết mời đến làm việc nhiều nhất là hai mươi tư tiếng đồng hồ, các anh không thể cứ thế giam tôi mãi, tôi sẽ tố cáo!” Lang Bác Đồ sợ hãi gào lên.

Nghe anh ta nói sẽ tố cáo, một cảnh sát thẩm vấn cẩn trọng kéo Trương Nhất Ngang ra ngoài cửa: “Phó trưởng công an Trương, anh định cứ thế giam anh ta tiếp ạ?”

“Tất nhiên.”

“Ồ… Cảnh sát hình sự thông báo cho anh ta là mời đến làm việc, theo quy định đến mai sau hai mươi tư tiếng đồng hồ thì phải thả anh ta ra, nếu không anh ta mà tố cáo, cũng phiền lắm.”

“Thế thì không coi là mời đến làm việc, mà coi là đối tượng tình nghi trọng điểm của vụ án hình sự, tạm giữ để điều tra, thế thì không phải quan tâm đến hai mươi tư tiếng đồng hồ nữa.”

Cảnh sát thẩm vấn hình sự lo lắng nói: “Nhưng dù gì trong tay chúng tay cũng không có chứng cứ, nếu tạm giữ để điều tra thì về mặt quy trình sẽ có chút vấn đề.”

Trương Nhất Ngang quay người bước vào phòng, hỏi một câu: “Lang Bác Đồ, bây giờ tôi thông báo với anh, anh dính líu đến vụ án mạng của Lục Nhất Ba, chúng tôi không mời anh đến làm việc nữa mà tạm giữ anh để điều tra, tạm giữ để điều tra thì không bị hạn chế trong vòng hai mươi tư tiếng đồng hồ, anh có hiểu quy định tư pháp về việc tạm giữ để điều tra không?”

“Tôi không rõ lắm.”

“Thế thì tốt quá!” Trương Nhất Ngang quay đầu nói với cấp dưới, “Thấy chưa, anh ta không rõ, thế thì không vấn đề gì.”

Nhân viên thẩm tra hình sự suy nghĩ giây lát, ừm, anh ta không hiểu rõ về quy trình, có vẻ đúng là không có vấn đề gì.

Trương Nhất Ngang quay người đóng cửa lại, mặc kệ cho Lang Bác Đồ kêu oan, bơ đi coi như không nghe thấy.

CHƯƠNG 55

Sau khi biết bạn gái của Lục Nhất Ba là Chu Kỳ, Trương Nhất Ngang lập tức cử người đi gặp Chu Kỳ để tìm hiểu tình hình, phát hiện thấy điện thoại di động của Chu Kỳ đã tắt máy, kiểm tra qua điểm cung cấp dịch vụ điện thoại di động thấy điện thoại di động của Chu Kỳ đã tắt máy từ chiều nay. Tiếp đó lại đến khách sạn gặp nhân viên ở đó để điều tra quan hệ xã hội của Chu Kỳ, qua một vài tai mắt, Vương Thụy Quân biết được mấy ngày hôm nay không ai thấy Chu Kỳ, người khác nhắn tin qua WeChat cho cô ta, thỉnh thoảng cô ta có trả lời, nhưng gọi điện thoại cho cô ta, điện thoại di động mở nhưng không có người bắt máy. Cảnh sát cũng đã đến nhà Chu Kỳ, gõ cửa không có ai trả lời.

Hôm đó đã muộn, việc điều tra đành để đến hôm sau, không ngờ sáng sớm hôm sau, sự việc lại có chuyển biến mới.

Chu Kỳ có một cô chị ruột làm quản lý ở một quán KTV ở Tam Giang Khẩu, cô ta cũng không liên hệ được với Chu Kỳ mấy ngày rồi, tối hôm qua cảnh sát hỏi cô ta về Chu Kỳ, thế nên 3 giờ sáng, sau khi hết giờ làm việc, cô ta đến nhà Chu Kỳ xem thế nào. Cô ta có chìa khóa nhà Chu Kỳ, vừa mở cửa đã thấy một mùi thối rữa nồng nặc xộc ra, bước vào nhà mở cửa liền nhìn thấy xác em gái nằm chình ình trong phòng khách, cô ta hoảng sợ chạy vội ra khỏi nhà, lập tức báo cảnh sát.

Chu Kỳ ở trong một khu chung cư nhỏ xập xệ, nghe nói đây là căn hộ cô ta đã mua bằng tiền tích cóp được hồi làm gái trước đây, sau này cô ta đã mua một căn hộ mới ở một khu nhà ở cao cấp, vẫn đang trang trí nội thất, chưa dọn vào ở. Trước đây cô ta đã từng làm gái, sau khi trở thành bạn gái Lục Nhất Ba, cô ta giữ bí mật mối quan hệ tình cảm, không công khai, để không thêm phiền toái cho anh ta, cho nên những người xung quanh hầu như đều không biết.

Trương Nhất Ngang xuống xe ở khu chung cư, chống hai cái nạng, đi theo Vương Thụy Quân và Tống Tinh về phía một tòa nhà chung cư ở đối diện. Anh ta khó nhọc leo lên tầng 3, lối đi trong tòa nhà đã được giăng dây cảnh giới, những cảnh sát đến trước đã bắt đầu tiến hành công việc điều tra. Anh ta vừa định vào nhà, thì chú ý thấy ở cửa có gắn một đầu camera giám sát nhỏ, giống hệt như đầu camera giám sát trong phòng làm việc của Lục Nhất Ba, cảnh sát đã đánh dấu vào dưới camera giám sát, chờ nhân viên kỹ thuật đến kiểm tra, nhưng chắc là cũng như trước đây, không thể tìm ra được là ai đã giám sát chỗ này.

Kéo mở cánh cửa phòng, anh ta vừa bước vào mấy bước đã cảm giác trong bụng dội lên một cơn trào ngược dạ dày, liền vội lùi ra.

Bây giờ là tháng 11, bên ngoài rất lạnh, nhưng nhiệt độ điều hòa trung tâm trong phòng đã bật ở mức cao nhất, các loại cửa đều đóng chặt, cả căn nhà hệt như một chiếc lồng hấp, xác chết để trong nhà nhiều ngày, bốc ra mùi hôi thối nồng nặc.

Tống Tinh thấy dáng vẻ của Phó trưởng công an Trương, lập tức vào phòng tắt điều hòa, theo quy định cửa sổ phải giữ nguyên hiện

trạng đợi nhân viên kỹ thuật hình sự đến kiểm tra, không được mở ra, ông ta bèn mở toang cửa phòng ra, để mùi hôi thối trong phòng nhanh chóng tan đi.

Mười phút sau, cuối cùng không khí cũng thở được, Trương Nhất Ngang và mọi người bước vào trong phòng, cảnh sát bên trong người nào cũng mang khẩu trang, làm công việc của mình với vẻ mặt ghê tởm. Anh ta quan sát sơ bộ một vòng, căn phòng này khoảng hơn bảy mươi mét vuông, trang trí nội thất tạo cảm giác ấm áp. Từ cửa vào, bên tay trái là một gian phòng khách nhỏ, kê ghế sofa và bàn uống nước, xác Chu Kỳ nằm ngay trên sofa, bên cạnh có rất nhiều vết máu.

Anh ta đến cạnh ghế sofa, quan sát sơ qua, rồi bước ra khỏi phòng, gọi Tống Tinh đến: “Cô ta chết thế nào?”

“Xem ra là bị đâm chết.”

“Thời gian thế nào?”

“Chắc cũng chỉ trong mấy ngày hôm nay.”

“Ai chả biết là mấy ngày hôm nay, tôi hỏi nguyên nhân chết, thời gian, quá trình xảy ra cụ thể!”

Tống Tinh cau mày: “Cái này phải đợi bác sĩ pháp y Trần đến mới có thể phán đoán được, chúng tôi không chuyên nghiệp, các nhân viên kỹ thuật khác cũng chỉ phụ trách khám nghiệm hiện trường.”

“Bác sĩ pháp y Trần đâu?”

“Anh ấy đang đi nghỉ mát ở Nông Gia Lạc, vừa đã gọi điện thoại cho anh ấy, anh ấy đang về gấp, chắc phải chờ ba bốn tiếng đồng

hồ nữa.”

Trương Nhất Ngang không hài lòng: “Vừa xảy ra vụ án Lục Nhất Ba, hôm nay anh ta đã đi nghỉ mát ở Nông Gia Lạc?”

“Dạ… anh ấy nói xảy ra vụ án mạng Lục Nhất Ba, theo xác suất xảy ra các vụ án mạng trước đây, thường thì mấy hôm nay sẽ không xảy ra chuyện, cho nên anh ấy đi nghỉ mát.”

Trương Nhất Ngang thở dài, cũng không có cách nào khác, Tam Giang Khẩu chỉ có một vị bác sĩ pháp y này, nghe nói trước đây còn có một đệ tử, năm ngoái đã nhảy việc, hai đệ tử mới đến năm nay đều là học sinh, chỉ làm được việc giám định tình hình thương tích, toàn bộ việc khám nghiệm tử thi đều trông vào bác sĩ pháp y Trần, ông ta lũng đoạn nghiệp vụ khám nghiệm tử thi ở Tam Giang Khẩu, nên tính khí của ông ta ở cơ quan mới ngang tàng như vậy, không ai làm gì được ông ta.

Đến chập tối, công tác điều tra của các bộ phận đã xong, bác sĩ pháp y đã đưa ra kết quả khám nghiệm tử thi sơ bộ bằng lời, ông ta còn phải làm tiếp một bước phân tích hóa học để xác định có phải là người chết bị trúng độc hay không.

Chu Kỳ chết trước Lục Nhất Ba, có thể đúng vào hôm đó, có thể trước một ngày, do vụ án đã xảy ra một thời gian rồi, không thể nào xác định chính xác được thời gian tử vong. Chu Kỳ bị đâm chết bằng dao, vùng bụng bị đâm liền năm nhát. Cửa phòng không hề có dấu hiệu bị phá. Phân tích từ tình hình hiện trường, hung thủ là người quen, sau khi Chu Kỳ đón hắn vào nhà, đã bị hắn giết hại, hiện trường có dấu vết ẩu đả, nhưng mức độ ẩu đả rất nhẹ, xem ra hung thủ đã thừa lúc đối tượng sơ hở lấy dao ra giết người, cô ta

không có nhiều cơ hội phản kháng, nhanh chóng bị giết hại. Sau khi giết người, hung thủ ở lại hiện trường rất lâu, dấu chân, vân tay ở mọi chỗ đều bị lau sạch, khâu phân tích vật chứng không có nhiều thu hoạch lắm. Ở hiện trường không tìm thấy chìa khóa nhà Chu Kỳ và điện thoại di động của cô ta, cảnh sát nhận định chùm chìa khóa của cô ta có chìa khóa thứ ba của phòng làm việc của Lục Nhất Ba, hung thủ đã dùng chính cái chìa thứ ba này để vào phòng làm việc của Lục Nhất Ba. Mà sau khi lấy được điện thoại di động của cô ta, hung thủ không hề tắt máy, mấy ngày sau đó điện thoại di động vẫn ở trong trạng thái bật máy, cho đến tận hôm qua mới mất tín hiệu.

•••

Trương Nhất Ngang và mấy cảnh sát hình sự khác sắp xếp lại tình tiết vụ án một lần nữa.

Hung thủ là người quen biết Chu Kỳ, hắn đến nhà Chu Kỳ giết cô ta, lấy đi chìa khóa và điện thoại di động; tiếp đó hung thủ lại thừa lúc Lục Nhất Ba chạy trốn, giết hại Lục Nhất Ba; sau đó lẻn vào phòng làm việc của Lục Nhất Ba lấy đi một số thứ, lắp camera giám sát để theo dõi tiến độ điều tra của cảnh sát. Thời gian hung thủ vào phòng làm việc của Lục Nhất Ba, tất cả mọi người đều cho rằng vào buổi tối, vì ban ngày ở tầng văn phòng hành chính trong khách sạn thường xuyên có nhân viên đi lại, hung thủ không thể mạo hiểm như vậy.

Trương Nhất Ngang giao cho cấp dưới làm hai việc, thứ nhất là trích xuất camera giám sát ở khu nhà của Lang Bác Đồ, xem mấy ngày hôm nay anh ta có đi ra ngoài vào buổi tối không, thứ hai là

trích xuất camera giám sát ở khách sạn Đình Xa Phong Lâm Vãn, vì hung thủ muốn vào phòng làm việc của Lục Nhất Ba, thì phải vào khách sạn trước.

Cảnh sát triển khai công việc ngay trong đêm, sáng sớm hôm sau kết quả đã ra lò.

Lý Tây nói với họ hai việc, tối ngày 5 tháng 11, sau khi Lang Bác Đồ lái chiếc xe việt dã BMW quay về khu chung cư, anh ta thay quần áo đi bộ ra ngoài khu chung cư, cho đến tận quá nửa đêm mới đi bộ về, cách hơn hai tiếng đồng hồ. Hành tung trong khoảng thời gian này rất đáng ngờ.

Trương Nhất Ngang nói luôn: “Khoảng thời gian này chính là thời gian anh ta đến khách sạn Đình Xa Phong Lâm Vãn, lẻn vào phòng làm việc của Lục Nhất Ba.”

Lý Tây lắc đầu: “Nhưng đã kiểm tra camera giám sát ở sảnh khách sạn rất nhiều lần, không phát hiện thấy Lang Bác Đồ.”

“Liệu anh ta có cải trang không?”

“Cảnh sát trinh sát kỹ thuật đã cân nhắc đến khả năng này, nhưng người ra vào khách sạn vào lúc nửa đêm vốn không nhiều, họ đã kiểm tra từng người xuất hiện trong camera giám sát, loại trừ khả năng có Lang Bác Đồ.”

Như vậy là khó rồi, Trương Nhất Ngang nằm trên ghế sofa, nghĩ đi nghĩ lại xem Lang Bác Đồ làm thế nào có thể vào được khách sạn mà không bị camera giám sát ở sảnh ghi lại hình ảnh.

“Sếp ạ, liệu… liệu có phải thực sự không phải là Lang Bác Đồ làm?”

“Không thể nào, anh ta chắc chắn đã chạy đến khách sạn Đình Xa Phong Lâm Vãn trong khoảng hai tiếng đồng hồ lúc nửa đêm này, anh ta làm thế nào để tránh được camera giám sát khi vào khách sạn…” Trương Nhất Ngang đột nhiên mở to mắt, gọi, “Vương Thụy Quân, mau gọi Vương Thụy Quân đến.”

Sau khi Lý Tây gọi Vương Thụy Quân đến, Trương Nhất Ngang hỏi luôn: “Có cách nào vào khách sạn Đình Xa Phong Lâm Vãn mà không đi qua sảnh lớn của khách sạn không?”

“Cửa sau của khách sạn? Nhưng hôm qua lúc đến để trích xuất camera giám sát, chúng em phát hiện thấy cửa sau bị khóa, giám đốc sảnh nói sảnh phía sau đang tu sửa lại, thời gian này khóa suốt.”

“Ngoài cửa sau ra thì sao?”

Vương Thụy Quân xòe hai tay: “Không còn nữa, ra vào khách sạn nhất định phải đi qua sảnh lớn chứ.”

“Anh nghĩ kĩ lại xem.”

“Em không thể nghĩ ra được.”

Trương Nhất Ngang tự đưa ra câu trả lời: “Trung tâm Thủy liệu, những nơi như thế nhất định có cửa sau bí mật thông ra bên ngoài! Hơn nữa chắc chắn không lắp camera giám sát!”

“Việc này… việc này chúng em phải đi xem thế nào mới xác định được.”

“Anh không cần lãng phí thời gian điều tra quý báu!”

“Có,” Vương Thụy Quân đành buột miệng nói, “Đúng là có cửa sau, chỗ đó không lắp camera giám sát.”

“Anh có chắc chắn không?”

“Em… em chắc chắn, em biết cái cửa sau này hoàn toàn là do có người cung cấp thông tin, trước đây khi phá án chúng em cần…”

Trương Nhất Ngang không có thời gian để nghe Vương Thụy Quân giải thích, chống nạng đi luôn ra ngoài, đồng thời bảo họ cho thẩm vấn Lang Bác Đồ ngay, anh ta đích thân thẩm vấn.

•••

“Tối ngày 5 tháng 11, sau khi giết hại Lục Nhất Ba anh lái xe về nhà, tại sao nửa tiếng sau lại thay đồ đi ra khỏi khu chung cư, anh đi làm gì?” Trong phòng thẩm vấn, Trương Nhất Ngang ngồi ở giữa hai cảnh sát thẩm vấn hình sự, đưa ra câu hỏi, Lý Tây và những người khác tập trung trong phòng giám sát để xem.

“Phó trưởng công an Trương, tôi đính chính lại, tôi không giết Lục Nhất Ba, tôi hoàn toàn không liên quan gì đến chuyện anh ta bị hại.” Sau khi bị nhốt một ngày, mặt Lang Bác Đồ lộ vẻ mệt mỏi, nhưng tư duy vẫn rất nhanh nhạy.

Trương Nhất Ngang mỉm cười, anh ta cũng không mong một kẻ giảo hoạt như Lang Bác Đồ thò chân vào cái bẫy này, liền nói: “Hoàn toàn trong sạch thì anh giải thích xem sau khi về nhà, anh lại đi ra ngoài làm gì, còn thay một bộ quần áo khác, có phải là bộ quần áo trước đó có dính máu của Lục Nhất Ba không?”

“Tôi thay quần áo là vì tôi đã tắm, tôi đi ra ngoài vì nghe nói bên Chu Vinh xảy ra một vài chuyện, anh ta vẫn hợp tác với công ty chúng tôi từ trước đến giờ, nên tôi lo rằng sẽ ảnh hưởng đến tình

hình công ty, tôi thấy bực bội trong lòng nên sau khi ra khỏi nhà, tôi ra bờ sông phía bắc khu chung cư đi dạo một tí cho tĩnh tâm."

"Đi dạo ấy hả, đi dạo tận hai tiếng đồng hồ?"

"Tôi nằm trên ghế một lúc, không để ý ngủ đi mất, sau đó mới về nhà."

"Không phải là anh bị cảm à, đêm hôm còn chạy ra bờ sông?"

"Cho nên ngày hôm sau tôi mới bị sốt, chắc là lúc ngủ bên sông bị trúng gió độc."

"Giờ thì cách giải thích trước và sau khi bị cảm kết nối hợp lý rồi đấy, khúc này chắc là đã chuẩn bị rất lâu rồi nhỉ."

Lang Bác Đồ khẽ thở dài, lắc đầu: "Phó trưởng công an Trương, tôi thật sự không hề liên quan gì đến vụ án mạng."

"Kết quả điều tra của chúng tôi phát hiện, tối hôm qua anh đã không đi ra bờ sông, mà đi đến khách sạn Đình Xa Phong Lâm Vãn."

"Tôi… tôi không lái xe, đi thế nào được?"

"Gọi taxi chứ sao."

"Tôi…" Lang Bác Đồ ngao ngán nói, "Lãnh đạo, những gì tôi nói sự thật, anh bảo tôi đến khách sạn Đình Xa Phong Lâm Vãn, có căn cứ gì không?"

"Anh cần căn cứ gì?"

"Nhân viên khách sạn chứng nhận, trên đường còn có camera giám sát quay được hình ảnh của tôi nữa."

Trương Nhất Ngang thở dài cười một tiếng: “Quả nhiên là suy xét chu toàn, biết là đi taxi thì camera giám sát sẽ không ghi được hình ảnh của anh, trung tâm Thủy liệu đã dừng phục vụ, anh vào khách sạn từ cửa sau, ở chỗ đó sẽ không chạm mặt ai, cũng không bị camera giám sát của khách sạn ghi lại hình ảnh.”

Lang Bác Đồ thở dài một tiếng, cảm giác không biết phải nói gì: “Thật oan cho tôi quá. Các anh điều tra cái chết của Lục Nhất Ba, thì phải đi gặp người có quan hệ thân mật nhất với anh ta là Chu Kỳ chứ, gặp tôi làm gì?”

“Anh biết là Chu Kỳ đã chết, nên tối hôm qua anh cố tình gợi ý cho chúng tôi đi gặp Chu Kỳ, hôm nay lại tiếp tục nói như vậy.”

“Cái gì! Chu Kỳ chết rồi á?”

“Cứ tiếp tục diễn đi, diễn rất giống, Tam Giang Khẩu khó khăn lắm mới có một ảnh đế, chúng tôi đều trông vào anh đấy, phía sau phòng thẩm vấn còn rất nhiều cảnh sát hình sự đều đang xem anh biểu diễn.”

Mặt Lang Bác Đồ hơi biến sắc, một giây sau, lại trở lại bình thường, anh ta hỏi lại một câu: “Chu Kỳ làm sao lại cũng chết?”

“Chuyện này phải hỏi anh chứ, anh giết Chu Kỳ trước, sau đó giết Lục Nhất Ba, sao lại hỏi tôi?”

“Anh nói Chu Kỳ chết trước Lục Nhất Ba?” Lang Bác Đồ trợn tròn mắt.

Trương Nhất Ngang nhìn anh ta ngạc nhiên: “Đúng thế, có vấn đề gì à?”

“Không… không thể nào.” Lang Bác Đồ nuốt mạnh nước bọt.

Trương Nhất Ngang để ý thấy thần sắc của anh ta, lập tức truy hỏi: “Tại sao không thể có chuyện Chu Kỳ chết trước Lục Nhất Ba?”

Ánh mắt Lang Bác Đồ thoáng chút hoang mang, anh ta lắp bắp nói: “Sáng hôm tôi đi công tác còn gặp Chu Kỳ. Cô ấy… nếu cô ấy chết, thì cũng phải là sau ngày 6 tháng 11 chứ.”

“Cái gì!” Cả Trương Nhất Ngang và toàn bộ cảnh sát hình sự ở phía sau thiết bị giám sát đều trợn tròn mắt. Kết quả khám nghiệm tử thi rõ ràng là Chu Kỳ chết trước Lục Nhất Ba một đến hai ngày, làm sao có chuyện sáng ngày hôm sau khi Lục Nhất Ba chết, Lang Bác Đồ còn gặp Chu Kỳ?

Trương Nhất Ngang do dự giây lát, chăm chú nhìn anh ta: “Anh phải chịu trách nhiệm về lời nói của mình đấy.”

“Tôi… thì như thế này thôi.”

“Sáng hôm đó không phải là anh đến bệnh viện để tiêm à, làm sao lại gặp Chu Kỳ?”

“Tôi… tôi nhìn thấy cô ấy trên đường lái xe.”

“Đường nào?”

“Cái… cái này tôi không nhớ được.”

“Anh có chắc người anh nhìn thấy là Chu Kỳ không?”

“Tất nhiên rồi, hôm đó đường đông nghẽn, tôi còn hạ cửa kính xuống chào cô ấy.”

“Cô ấy có chào lại anh không?”

“Cô ấy…” Lang Bác Đồ nhớ lại, “Cô ấy có chào lại tôi, chính là cô ấy.”

Trương Nhất Ngang không nói gì nữa, đây là một thông tin đột xuất, trước đây tất cả mọi người đều nói, mấy ngày sau khi Lục Nhất Ba chết, không ai nhìn thấy Chu Kỳ, điện thoại di động vẫn mở máy, nhưng không ai bắt máy, gửi tin nhắn WeChat cho cô ta thì thi thoảng cô ta trả lời mấy tin nhắn bằng chữ. Bây giờ Lang Bác Đồ lại nói anh ta đã thấy Chu Kỳ vào sáng ngày 6 tháng 11. Nhưng theo kết quả khám nghiệm tử thi thì rõ ràng là Chu Kỳ chết trước Lục Nhất Ba.

Trương Nhất Ngang hít thở sâu một hơi, quát: “Anh vẫn còn dám nói dối, kết quả khám nghiệm tử thi của chúng tôi cho thấy, Chu Kỳ chắc chắn chết trước ngày 5 tháng 11, làm sao có chuyện sáng sớm ngày 6 tháng 11 anh vẫn nhìn thấy Chu Kỳ được, tại sao chỉ có một mình anh thấy cô ta, mà anh lại không nói địa điểm cụ thể!”

“Tôi… sự việc xảy ra bấy nhiêu ngày rồi, tôi thực sự không thể nhớ ra được, nhưng tôi khẳng định sáng hôm đó có gặp cô ấy. Các anh… các anh có nghĩ đến khả năng kết quả khám nghiệm tử thi của các anh có vấn đề, khám nghiệm tử thi không được chuyên nghiệp không?”

Trương Nhất Ngang cau mày ngẫm nghĩ, hoặc là Lang Bác Đồ nói dối, hoặc là kết quả khám nghiệm tử thi bị sai. Lang Bác Đồ không cần phải nói dối là đã gặp Chu Kỳ vào sáng sớm ngày 6 tháng 11 chứ, làm như vậy có lợi gì cho anh ta?

Không lẽ việc khám nghiệm tử thi đúng là có vấn đề? Nhìn bộ dạng gai đôi cột sống của bác sĩ pháp y Trần, cũng rất có khả năng ông ta viết báo cáo sai.

Anh ta hướng về phía camera giám sát nói một câu: “Các anh gọi bác sĩ pháp y Trần đến đi.”

Những cảnh sát hình sự ở phía sau thiết bị giám sát lo lắng nhìn nhau, xem đoạn thẩm vấn vừa xong, họ đều cảm thấy Lang Bác Đồ không cần phải nói dối về vấn đề này, như vậy cũng có nghĩa là báo cáo khám nghiệm tử thi bị sai, nhưng việc đến gặp bác sĩ pháp y, bảo ông ta rằng báo cáo khám nghiệm tử thi không đúng, thì… ai đi đây? Bàn bạc hồi lâu, mọi người đều ủng hộ để Lý Tây đi, dù gì Lý Tây cũng là phái nữ, thầy Trần dẫu có thế nào cũng vẫn phải ga lăng chứ.

Lý Tây không còn cách nào khác, đành miễn cưỡng đến phòng làm việc của bác sĩ pháp y Trần, bác sĩ pháp y Trần nghe nói đối tượng tình nghi là Lang Bác Đồ lại muốn gặp ông ta, lập tức lắc đầu quầy quậy, còn lâu tôi mới đi, bị cảm sốt cũng tìm tôi, chỗ tôi có phải là bệnh viện đâu!

Lý Tây giải thích rằng lần này không phải là đi khám bệnh cảm cúm, mà có việc khác.

Bác sĩ pháp y khinh khỉnh hứ một tiếng, kiên quyết giữ thái độ hôm nay cho dù cô có nói thế nào, nói sùi bọt mép, tôi cũng không đi. Chỗ tôi còn hẹn giám định tình hình thương tích do đánh lộn, ẩu đả, không có thời gian cho những chuyện vớ vẩn đấy.

Lý Tây lắp bắp nói, việc lần này tương đối gấp, phiền thầy Trần nhất định phải đến phòng thẩm vấn.

Bác sĩ pháp y thấy vẻ mặt đó của cô nàng, ngạc nhiên hỏi: “Rốt cuộc là có việc gì?”

“Dạ… dạ…” Lý Tây hít thở sâu một hơi, sợ sệt nhắm mắt vào, “Đối tượng tình nghi nói báo cáo khám nghiệm tử thi bị sai, anh ta nói bác sĩ pháp y của cơ quan chúng ta không chuyên nghiệp.”

Cô nàng nghiến chặt răng, đợi ba giây sau mới mở mắt ra, thì thấy bác sĩ pháp y cầm con dao giải phẫu lên lao thẳng ra ngoài.

“Cốc cốc cốc”, tiếng gõ cửa dồn dập vang lên ở phòng thẩm vấn, cảnh sát thẩm vấn hình sự ngẩng đầu nhìn bác sĩ pháp y Trần ở cửa sổ, lập tức mở cửa ra đón, anh ta vừa xoay mở khóa cửa, bác sĩ pháp y Trần đã đẩy mạnh cửa bước vào, lao thẳng đến trước mặt Lang Bác Đồ, giơ con dao giải phẫu lên kề vào cổ đối phương: “Mày nói bác sĩ pháp y không chuyên nghiệp hả?”

Lang Bác Đồ bị khóa chặt vào ghế thẩm vấn, không động đậy được, anh ta đã nghĩ đến chuyện trong quá trình thẩm vấn có khả năng sẽ phải chịu tí thủ đoạn của cảnh sát hình sự, nhưng có nằm mơ anh ta cũng không ngờ được trong quá trình thẩm vấn, lại có người cầm dao giết anh ta, anh ta lập tức kinh sợ đến mức không biết nói gì, cũng không kêu lên được, chỉ thầm gào lên trong đầu cứu tôi với, cứu tôi với, cảnh sát định giết người đây này.

May sao một giây sau hai cảnh sát thẩm vấn hình sự kịp thời hành động, vội lao tới giữ chặt bác sĩ pháp y Trần, Tống Tinh, Vương Thụy Quân và những người khác ở phía sau thiết bị giám sát nhìn thấy cảnh đó, vội sang, mọi người đều bảo thầy Trần ơi, có chuyện gì thì bình tĩnh trao đổi, đều là người văn minh, không cần phải động dao.

Nói một thôi một hồi, cuối cùng cũng rón rén gỡ được con dao trong tay bác sĩ pháp y Trần đặt xuống, khuyên ông ta ngồi sang một

bên.

Trương Nhất Ngang giải thích với ông ta: “Thầy Trần ạ, báo cáo xét nghiệm tử thi của anh nói Chu Kỳ chết vào ngày 4 hoặc ngày 5 tháng 11, nói tóm lại là chết trước Lục Nhất Ba, nhưng Lang Bác Đồ nói sáng sớm ngày 6 tháng 11, anh ta nhìn thấy Chu Kỳ ở trên đường, cho nên muốn nhờ anh tư vấn một tí…”

“Nó nói dối, nó chính là hung thủ!” Bác sĩ pháp y Trần chỉ thẳng tay vào anh ta, “Kết quả khám nghiệm tử thi của tôi tuyệt đối không thể sai được, Lục Nhất Ba chắc chắn chết vào buổi tối ngày 5 tháng 11, chắc chắn Chu Kỳ còn chết trước anh ta, không thể có chuyện sai được.”

Lang Bác Đồ thấy đã hết nguy hiểm, cuối cùng đã nói được thành lời, khẽ lẩm bẩm nói: “Sáng ngày 6 tháng 11, tôi rõ ràng đã thấy Chu Kỳ, khâu khám nghiệm tử thi của các anh chắc chắn có sai sót.”

“Mày là tội phạm giết người lại còn dám nói dối!” Bác sĩ pháp y Trần đập mạnh xuống bàn, giận dữ chỉ tay vào anh ta quát, “Tao nghe nói chiều ngày 6 tháng 11 mày đã đi Bắc Kinh công tác rồi đúng không, ý mày muốn nói Chu Kỳ chết sau ngày 6 tháng 11, như vậy mày sẽ có minh chứng không có mặt tại hiện trường, tao nói có đúng không!”

“Ồ…” Mắt mọi người đều sáng lên, Trương Nhất Ngang khẽ vỗ tay, những cảnh sát khác cùng vỗ tay theo, vừa nãy họ còn chưa nghĩ ra tại sao Lang Bác Đồ lại nói anh ta nhìn thấy Chu Kỳ vào sáng ngày 6 tháng 11, hóa ra là để tạo chứng cứ không có mặt tại hiện trường! Thảo nào anh ta lại đi tham dự cái hội nghị đầu tư vớ

va vớ vẩn ở Bắc Kinh, mà còn đi mấy ngày liền, không ngờ là có mục đích khác.

Bác sĩ pháp y Trần vươn thẳng lưng, ngẩng cao đầu trong tiếng vỗ tay của mọi người, hãnh diện chỉ vào anh ta: “Có điều, khoa học vẫn là khoa học, những lời nói dối của anh đã bị khoa học xé nát không thương tiếc, lời khai của anh mâu thuẫn với kết quả khám nghiệm tử thi, cho thấy anh đang nói dối!”

Lang Bác Đồ nuốt một miếng nước bọt, cúi đầu nhìn ông ta, yếu ớt nói: “Tại sao… tại sao không phải là kết quả khám nghiệm tử thi của ông sai.”

“Bởi vì báo cáo khám nghiệm tử thi của tôi, chưa bao giờ sai!”

Trước thái độ đó của bác sĩ pháp y Trần, Lang Bác Đồ nghiến răng, thấy trong tay đối phương không còn dao, bấy nhiêu cảnh sát hình sự có mặt ở đây, cũng không sợ ông ta sử dụng bạo lực với mình, thôi được rồi, cứ liều một phen, anh ta ngẩng đầu lên, chất vấn bác sĩ pháp y Trần: “Kết quả khám nghiệm tử thi của ông, phán đoán thời gian tử vong có phải cân nhắc đến các yếu tố như thời tiết, nhiệt độ không?”

“Tất nhiên là có chứ, tử thi phát hiện vào mùa hè và mùa đông, tử thi ở trong nhà và ngoài trời, sau cùng một khoảng thời gian, tình trạng của tử thi hoàn toàn khác nhau, nếu không cân nhắc đến thời tiết và nhiệt độ, thấy tình trạng tử thi như nhau, sẽ đưa ra kết luận khác nhau rõ rệt, thời gian tử vong thậm chí còn có thể chênh lệch mấy ngày liền. Điều này thách thức kinh nghiệm thực tế của một bác sĩ pháp y!”

“Thế thì tôi phải hỏi ông, nếu phát hiện thấy một xác chết trong nhà, nhiệt độ trong phòng rất cao, ông làm thế nào để phán đoán thời gian tử vong?”

“Thời gian tử vong thực sự sẽ ngắn hơn dấu hiệu quan sát thấy.”

“Thế là được rồi.” Lang Bác Đồ bĩu môi.

“Được cái gì?” Bác sĩ pháp y nhìn anh ta vẻ ngơ ngác, “Anh nói thế nghĩa là sao, xác của Lục Nhất Ba được phát hiện ở ngoài trời, phán đoán này vô cùng chính xác. Xác của Chu Kỳ ở trong nhà, nhiệt độ trong nhà không cao hơn nhiệt độ ngoài trời bao nhiêu, tất nhiên, những khác biệt đó tôi cũng đã cân nhắc đến. Cho nên kết quả không thể sai được!”

“Chuyện này…” Rất đông cảnh sát hình sự chợt nhận ra gì đó, Vương Thụy Quân chần chừ xen vào một câu, “Thầy Trần, hiện trường tử vong của Chu Kỳ lúc đầu không phải là như vậy.”

“Là thế nào?” Bác sĩ pháp y Trần không hiểu ra làm sao.

Đội cảnh sát hình sự nhớ lại, cuối cùng đưa mắt nhìn về phía Tống Tinh đang cúi đầu trốn trong góc, Tống Tinh giải thích: “Tôi không mở cửa sổ, vẫn giữ nguyên hiện trường, chỉ là vì quá nóng, nên… nên tạm thời tắt điều hòa đi. Hôm đó anh đến muộn, cho nên… cho nên sau đấy nhiệt độ đã trở lại bình thường. Tôi không biết lại… lại ảnh hưởng đến kết quả nhiều như vậy.”

Tất cả mọi người đều nhiếc móc Tống Tinh, có tí kiến thức khoa học thông thường vậy thôi mà cũng không biết, có còn là một cảnh sát trinh sát hình sự kỳ cựu hay không? Thấy khó chịu vì hiện trường xảy ra vụ án nóng bức ngột ngạt, có tí vất vả thế thôi cũng

không chịu nổi, ông làm cảnh sát cái gì, ông đi làm bảo vệ hàng ngày ngồi trong phòng máy lạnh có hơn không?

Mắng thì mắng, nhưng mọi người lập tức cùng nhìn về phía Lang Bác Đồ: “Trong nhà Chu Kỳ như thế nào, sao anh lại biết?”

“Tôi… tôi có nói đâu, tôi chỉ lấy một ví dụ thôi, tôi có nói nhà Chu Kỳ đâu.” Lang Bác Đồ đưa ra lời giải thích không có sức thuyết phục.

Lần này, tất cả mọi người đều tin chắc rằng anh ta là hung thủ, mọi cách giải thích đều vô ích. Chỉ là tiếp theo đây, cho dù họ hỏi thế nào, anh ta vẫn một mực nói là anh ta chỉ lấy một ví dụ ngẫu nhiên thôi, không nói về tình hình trong nhà Chu Kỳ, anh ta hoàn toàn không liên quan tới mấy vụ án mạng này, nếu các anh có chứng cứ thì cứ bắt tôi, nếu không thì thả tôi ra.

Thả thì tất nhiên là không thể thả được rồi, nhưng vấn đề quan trọng nhất bây giờ là làm thế nào đưa ra được chứng cứ thực chất để chứng minh đúng là Lang Bác Đồ giết người, nếu không quả thực không làm gì được anh ta.

CHƯƠNG 56

"Báo cáo sếp, chúng tôi đã gặp bên công ty điện lực điều tra rõ rồi, mức độ sử dụng điện hôm kia ở nhà Chu Kỳ đột ngột tăng vọt, cũng có nghĩa là điều hòa mới bật từ hôm kia, đúng vào thời điểm trước khi Lang Bác Đồ đến Công an thành phố." Ngày hôm sau, trong phòng làm việc, mọi người vây quanh Trương Nhất Ngang, báo cáo kết quả điều tra mới nhất.

Theo phân tích của bác sĩ pháp y Trần, kế này của Lang Bác Đồ vô cùng thâm độc.

Nhà Chu Kỳ mới tu sửa nội thất vào năm ngoái, sử dụng điều hòa thông minh, có thể điều khiển từ xa bằng điện thoại di động, chắc chắn là khi họ nói chuyện, Lang Bác Đồ đã biết điều này. Có lẽ là Lang Bác Đồ đã đến nhà Chu Kỳ vào ban ngày ngày 5 tháng 11, sau khi giết chết Chu Kỳ, anh ta đã lấy điện thoại di động của cô ta và chìa khóa văn phòng của Lục Nhất Ba, lại giết chết Lục Nhất Ba vào tối hôm đó, tiếp đó đột nhập vào phòng làm việc của Lục Nhất Ba, lấy đi một vài văn bản giấy tờ. Đồng thời, anh ta lắp camera giám sát cả ở nhà Chu Kỳ và phòng làm việc của Lục Nhất Ba, mục đích là để theo dõi tiến triển điều tra của cảnh sát.

Ngày 6 tháng 11, Lang Bác Đồ đi Bắc Kinh công tác, hai hôm sau trở về Tam Giang Khẩu, anh ta cố tình dùng số điện thoại di động ảo kết hợp với thiết bị thay đổi âm thanh gọi cho cảnh sát, báo vị trí xác

Lục Nhất Ba, sau khi phát hiện ra xác Lục Nhất Ba, tất nhiên cảnh sát sẽ đi điều tra các mối quan hệ của anh ta. Nếu điều tra ra Chu Kỳ là bạn gái Lục Nhất Ba, cảnh sát sẽ đến nhà cô ta, sau khi thấy có người đến qua camera giám sát ở cửa, anh ta sẽ dùng điện thoại di động điều khiển tăng nhiệt độ điều hòa đến mức cao nhất. Vì không phải là bắt giữ tội phạm, cảnh sát sẽ không phá cửa xông vào, sau khi làm xong một loạt các việc như lấy chìa khóa, gặp người nhà… rồi vào nhà, thì điều hòa trung tâm đã làm cho cả căn hộ nóng như lửa đốt. Nếu cảnh sát không điều tra ra Chu Kỳ là bạn gái của Lục Nhất Ba, anh ta nhất định sẽ sử dụng điện thoại nặc danh báo cho cảnh sát một lần nữa, để cảnh sát kịp thời tìm đến nhà Chu Kỳ.

Cho nên khi bị cảnh sát mời lên làm việc, anh ta sử dụng điện thoại di động của Chu Kỳ mở điều hòa trong nhà cô ta trước, sau khi đến trụ sở Công an thành phố, trong quá trình nói chuyện anh ta cố tình tiết lộ thông tin Chu Kỳ là bạn gái của Lục Nhất Ba, dụ cảnh sát đến nhà Chu Kỳ điều tra, phát hiện ra xác chết trong phòng điều hòa.

Theo kế hoạch ban đầu của Lang Bác Đồ, sau khi cảnh sát tìm thấy xác Chu Kỳ, phát hiện ra điều hòa trung tâm được bật ở nhiệt độ cao nhất, bác sĩ pháp y sẽ cho rằng do nhiệt độ môi trường cao, mới đẩy nhanh quá trình phân hủy, vì thế sẽ kết luận thời gian tử vong của cô ta ngắn hơn, tức là sau khi Lục Nhất Ba chết, Chu Kỳ mới chết. Mà sau khi Lục Nhất Ba chết, Lang Bác Đồ có bằng chứng không có mặt tại hiện trường trọn vẹn hai ngày, cho dù cảnh sát có

điều tra đến anh ta, cũng sẽ căn cứ vào bằng chứng không có mặt tại hiện trường loại trừ luôn khả năng anh ta dính líu đến vụ án.

Theo giải thích của bác sĩ pháp y Trần, nếu sau khi giết hại Chu Kỳ, Lang Bác Đồ bật điều hòa luôn, môi trường thay đổi, mức độ phân hủy xác chết cũng thay đổi, hai nhân tố đều thay đổi, đối với những bác sĩ pháp y dày dặn kinh nghiệm như ông ta cũng không phán đoán sai thời gian tử vong. Chỉ là sát thời gian xác chết bị phát hiện, thay đổi riêng một yếu tố là môi trường, mới khiến bác sĩ pháp y mắc sai lầm, phán đoán thời gian tử vong ngắn hơn.

Kế này vô cùng thâm độc, suýt nữa thì người không một vết đen là bác sĩ pháp y Trần đã không giữ được uy tín khi tuổi xế chiều. Sau khi suy xét ngọn ngành, ông ta lại thấy cảm ơn Tống Tinh, Lang Bác Đồ mở điều hòa suốt một đêm, kết quả trước khi khám nghiệm tử thi, Tống Tinh đã tắt điều hòa đi, lại khiến cho kết quả khám nghiệm tử thi dài hơn so với thực tế, âm với âm thành dương, âm mưu của Lang Bác Đồ đã mang lại tác dụng ngược, chuyện này khiến anh ta điên tiết, buột miệng chất vấn nghi ngờ trình độ chuyên môn của bác sĩ pháp y Trần.

Nghi ngờ trình độ chuyên môn của bác sĩ pháp y Trần không bao giờ có kết cục tốt đẹp, Lang Bác Đồ chính là ví dụ sống động nhất, thấy chưa, không phải anh ta đã lộ tẩy luôn rồi đấy sao?

Đã làm rõ được âm mưu của Lang Bác Đồ, nhưng vấn đề bây giờ là không có chứng cứ, cũng không có vật chứng gì, Lang Bác Đồ nhất mực khẳng định anh ta hoàn toàn không liên quan đến vụ án mạng, làm sao định tội được? Bây giờ cảnh sát đều biết anh ta đã giết người, nhưng không có căn cứ về mặt pháp luật.

Lúc này, Lý Tây đẩy cửa, hớn hở bước vào, tay xách một túi nilon trong suốt, bên trong đựng một cái điện thoại di động.

“Sếp ạ, tìm thấy điện thoại di động của Chu Kỳ rồi, có thể định tội Lang Bác Đồ rồi.”

Trương Nhất Ngang chống nạng đứng bật dậy: “Tốt quá!”

Mọi người đều không hiểu Lý Tây làm thế nào mà tìm thấy điện thoại di động của Chu Kỳ.

Trương Nhất Ngang cầm lấy cái túi đi luôn về phía phòng thẩm vấn, cho bố trí tiến hành phỏng vấn Lang Bác Đồ lần nữa. Đồng thời, dặn Tống Tinh bố trí hai cảnh sát, một người đến nhà Lang Bác Đồ, một người đến công ty Lang Bác Đồ, sẵn sàng vào tiến hành khám xét luôn khi có lệnh của anh ta.

Sau khi Lang Bác Đồ ngồi vào chỗ, Trương Nhất Ngang lập tức lấy túi vật chứng ra, cười nhạt với anh ta: “Lang Bác Đồ, anh nhìn kĩ xem, đây là điện thoại di động của ai?”

Lang Bác Đồ chăm chú nhìn cái điện thoại di động mấy giây, mặt lập tức biến sắc: “Không… không thể có chuyện đó.”

“Sao lại không thể chứ, hôm qua trước khi được chúng tôi mời đến làm việc, anh ở công ty tắt điện thoại di động của Chu Kỳ rồi vứt đi, chúng tôi đã tìm khắp nơi, cuối cùng nhân viên quét dọn vệ sinh ở công ty các anh đã nhặt được cái điện thoại di động và nộp cho chúng tôi.”

Lang Bác Đồ nghiến chặt răng, vẻ mặt kì quặc: “Hóa ra là vậy.”

“Thế thì anh nói đi, những thứ như lưỡi dao giết người, đã bị anh giấu đi đâu?”

Lang Bác Đồ suy nghĩ vài giây rồi nói: “Đều ở trong hầm để ô tô nhà tôi, tháo ra vứt vào một chỗ rồi.”

Đông đảo những người ngồi sau thiết bị giám sát và trong phòng thẩm vấn đều reo lên mừng rỡ, cuối cùng mọi việc cũng được sáng tỏ.

“Cuối cùng anh đã khai ra, thật không dễ,” Trương Nhất Ngang cười ha hả, “thực ra, tôi lừa anh đấy, đây hoàn toàn không phải là điện thoại di động của Chu Kỳ, sau khi tìm hiểu rõ về loại điện thoại di động mà Chu Kỳ sử dụng, tôi cho người đi mượn một cái điện thoại di động cũ.”

Mọi người ngớ ra, trong lòng thầm nghĩ chiêu này của Phó trưởng công an Trương thật quá cao minh, lừa được anh ta khai ra một cách ngon lành.

Mọi người còn chưa hết mừng, thì Lang Bác Đồ cũng ha hả cười: “Thực ra tôi cũng lừa anh thôi, hầm để ô tô nhà tôi không hề có hung khí, tôi hoàn toàn không giết người, các anh cứ khám xét thoải mái.”

Mọi người lại ngớ ra lần nữa, tròn xoe mắt nhìn Phó trưởng công an Trương, bây giờ thì kết thúc thế nào, anh ta biết cảnh sát lừa anh ta, e rằng sẽ không thể thẩm vấn được ra vật chứng giấu ở đâu.

Không ngờ Trương Nhất Ngang tiếp tục cười to: “Tôi vốn cũng không hy vọng chiêu này có thể đánh gục được anh, tôi chỉ thăm dò anh một tí, kiểm nghiệm một kết luận của tôi.”

Lang Bác Đồ im lặng mấy giây, bỗng có một dự cảm rất không tốt, mặt biến sắc, nuốt mạnh nước bọt, chậm rãi hỏi: “Anh định kiểm

nghiệm cái gì?”

“Hôm kia, trước khi mời anh đến trụ sở Công an thành phố làm việc, người của tôi đã được bố trí khắp phía ngoài công ty anh, trước khi đến, anh tắt điện thoại di động của Chu Kỳ, cũng có nghĩa là lúc đó điện thoại di động của Chu Kỳ vẫn ở công ty của anh, sau đó anh đến Công an thành phố, và không có lúc nào ra khỏi đây cả. Tôi đang nghĩ, cái điện thoại di động sẽ ở đâu. Khả năng thứ nhất, anh vứt cái điện thoại di động vào thùng rác ở công ty, rồi bị chở đi cùng với rác, nhưng khi nãy tôi nói là nhân viên quét dọn vệ sinh nhặt được, anh nói là không có chuyện đó. Như vậy khả năng duy nhất là điện thoại di động vẫn giấu ở trong công ty của anh! Chỉ cần xác định được điểm này, cho dù cái điện thoại di động có bé đến mấy, chỉ cần chúng tôi sắp xếp đủ nhân lực, dành đủ thời gian, chắc chắn sẽ tìm ra!”

Nghe xong những lời đó, mặt Lang Bác Đồ lập tức tái xám, mọi hy vọng đều tắt ngấm, mấy giây sau, người nhũn ra, dựa vào ghế thẩm vấn, mắt tối sầm.

“Bây giờ cho anh một cơ hội, nếu anh nói ra luôn là cái điện thoại di động giấu ở đâu, chúng tôi đỡ phải mất bấy nhiêu nhân lực, thì sau khi anh vào tù, tôi cũng sẽ nói với quản giáo lịch sự với anh. Nếu anh vẫn cãi rắn, bấy nhiêu người của chúng tôi lật tung công ty anh lên mới tìm ra, thì cũng không cần tôi nói nữa, bấy nhiêu người làm thêm giờ không mệt à, sau khi anh vào tù, bố trí cho anh ở cùng một phòng với một đám tội phạm hiếp dâm, anh thấy sao? Trông anh thịt da mềm mại, công tử thế này, chắc là nhiều người thích đấy nhỉ.”

Nghe vậy, Lang Bác Đồ run lẩy bẩy, run rẩy nói: “Điện thoại di động… điện thoại di động ở trong cửa gió điều hòa trên nóc văn phòng phó tổng giám đốc ở cạnh phòng tôi, hung khí… hung khí là lưỡi dao gắn trên một tấm gỗ, tôi vứt hết xuống sông rồi, con sông ở phía bắc nhà tôi, tôi giúp các anh tìm.”

Trương Nhất Ngang khẽ cười một tiếng, lập tức gọi điện thoại cho cảnh sát ở bên ngoài công ty Lang Bác Đồ, bảo họ vào tìm điện thoại di động ở cửa gió điều hòa trên nóc văn phòng phó tổng giám đốc, chỉ năm phút sau, lập tức có tin báo về, điện thoại di động của Chu Kỳ đã được tìm thấy. Giờ thì khẩu cung, vật chứng đều đầy đủ, Lang Bác Đồ có mọc cánh cũng khó bay.

Tất cả cảnh sát hình sự đều reo hò, một loạt thao tác: lừa rồi bị lừa lại, rồi lại lừa, cuối cùng có được kết quả, chẳng khác nào kỹ thuật thẩm vấn trong sách giáo khoa! Tất cả mọi người đều bái phục nghệ thuật trinh sát hình sự của Phó trưởng công an Trương.

Cuối cùng Trương Nhất Ngang cũng trút được gánh nặng, anh ta quay về phía Lang Bác Đồ mỉm cười: “Những việc còn lại, anh có thái độ hợp tác trong quá trình thẩm vấn, cũng sẽ đỡ cực, chính sách thì không cần phải nói nhiều nữa, anh tự biết phải làm thế nào.”

“Đợi đã…” Người Lang Bác Đồ rũ ra, anh ta ngẩng đầu lên gọi Trương Nhất Ngang, giọng không cam tâm, “Tôi lên kế hoạch chu toàn như vậy, rốt cuộc là tại sao? Tại sao anh đã khẳng định chắc chắn là tôi khi còn chưa có chứng cứ gì, tại sao anh nhất định nghi ngờ tôi?”

Đúng thế, tại sao ngay từ đầu Phó trưởng công an Trương đã một mực khẳng định là Lang Bác Đồ, cho dù những người khác có đưa ra nhiều ý kiến bất đồng, Phó trưởng công an Trương vẫn luôn tin chắc rằng Lang Bác Đồ là hung thủ? Không lẽ vì những lời Lang Bác Đồ nói trong đoạn băng ghi âm, Phó trưởng công an Trương lấy việc công để trả thù riêng, mà lại bất ngờ trúng đích?

Trương Nhất Ngang mỉm cười, ngồi xuống, bình thản nhìn anh ta, đáp: “Vì anh tự cho là mình thông minh chứ sao.”

“Tôi… tôi tự cho là mình thông minh?” Lang Bác Đồ ngơ ngác nhìn Trương Nhất Ngang.

“Sau khi Lục Nhất Ba chết, tôi thấy hai tấm ảnh trong ngăn kéo bàn làm việc của anh ta, điều tra thêm một vài việc trong quá khứ, nhanh chóng hiểu ra động cơ phạm tội của anh.”

“Anh… anh biết động cơ phạm tội của tôi?”

Trương Nhất Ngang buông một tiếng thở dài: “Rất nhiều ông bố bà mẹ không hiểu rằng phải đối xử với con cái một cách công bằng, dẫn đến nhiều bi kịch. Lấy ví dụ như nhà anh, bố mẹ anh từ nhỏ đã thiên vị con trai út là anh, đến tên nhà máy cũng lấy tên anh để đặt, tên là Áo Đồ, không phải là Áo Văn. Sau khi bố anh mất, mẹ anh chuyển cả nhà máy sang tên anh, không có phần của anh trai anh, anh ta đành ra ngoài theo Chu Vinh làm ăn. Còn anh lại không quý trọng, kinh doanh vớ vẩn, tiêu tiền phung phí, làm được vài năm nhà máy đã suýt phá sản. Đúng lúc đó lại có một nhân viên tố giác anh gian lận tiền hoàn thuế của nhà nước, không chỉ bị phạt tiền, mà còn bị công an bắt, thời điểm đó chính Diệp Kiếm đã đích thân bắt anh. Sau này, nhà máy bị phát mãi, Lang Bác Văn anh trai anh và Chu

Vinh mua lại, đưa nhà máy vận hành trở lại, hất cẳng anh ra ngoài. Sau khi ra tù, anh hiểu ra, đây rõ ràng là một cái bẫy. Anh trai anh đã liên kết với Chu Vinh, Diệp Kiếm, Lục Nhất Ba giăng bẫy, mục đích là để giành lại nhà máy do bố mẹ anh để lại cho một mình anh. Tất nhiên trong lòng anh rất giận dữ, nhưng ngoài mặt vẫn phải cảm kích anh trai, từ sau đó anh đành cúi đầu sống dưới trướng của anh ta. Thấy sự nghiệp của anh ta và Chu Vinh càng ngày càng phát triển, trong lòng anh lại càng thấy khó chịu, thế là anh bắt đầu lên kế hoạch báo thù. Chu Vinh thì anh không đủ sức để ra tay, anh đành bắt đầu từ đối tượng dễ nhất. Người dễ giết nhất tất nhiên là Diệp Kiếm, tuy là một cảnh sát hình sự, nhưng anh ta luôn đi về một mình. Trong buổi tiệc, anh lén đưa cho anh ta mẩu giấy có tin nhắn, đại loại đã viết một nội dung nào đó mà anh ta quan tâm, hẹn anh ta ra bờ sông để hành động. Sau khi giết hại anh ta, anh chờ đợi rất lâu, nhưng cảnh sát thậm chí còn không tìm gặp anh hỏi thông tin, anh lại càng yên tâm về khả năng giết người, thế là lại giết hại Lục Nhất Ba và Chu Kỳ. Ngoài ra, về Lang Bác Văn, bây giờ anh ta đã mất tích, thực ra cũng không hẳn đâu nhỉ, biết đâu đã bị anh giết rồi."

"Anh nói cái gì?" Lang Bác Đồ thẳng người dậy.

Trương Nhất Ngang xòe hai bàn tay: "Đấy chỉ là phỏng đoán của tôi thôi, chưa phát hiện thấy xác của anh ta thì không thể nào đưa ra kết luận được, anh thừa lúc Chu Vinh xảy ra chuyện để giết anh ta là tốt nhất, chúng tôi cũng nghi ngờ anh ta đã tháo chạy để trốn tội, tôi chỉ có thể nói rằng anh rất thông minh. Nhất là việc cố ý thay đổi hiện trường phạm tội ở nhà Chu Kỳ, suýt nữa thì khiến chúng tôi

đưa ra nhận định sai lầm về thời gian tử vong, và anh có bằng chứng không có mặt tại hiện trường. Có điều anh đúng là không may mắn, gặp phải tôi. Anh đã làm một việc vô cùng không nên là viết tên của tôi ở hiện trường tử vong của Diệp Kiếm, hòng đổ tội cho tôi."

"Tôi viết tên của anh ở hiện trường tử vong của Diệp Kiếm?" Lang Bác Đồ trợn tròn mắt.

"Đúng thế, sau khi giết hại Diệp Kiếm và Lục Nhất Ba, anh càng không nên để lại hai bức ảnh chụp tập thể năm đó theo kiểu vẽ rắn thêm chân. Cái kiểu tâm lý phạm tội thế này rất hay gặp, đấy là một cảm giác thỏa mãn khi báo thù, thấy không, cuối cùng đã trả được mối thù năm đó. Nhưng làm như vậy đúng là thừa, IQ của anh rất cao, bài binh bố trận rất đẹp, nhưng mọi hành động phạm tội IQ cao của anh đều mắc một lỗi nghiêm trọng, anh luôn muốn thể hiện bản thân trong quá trình phạm tội."

"Tôi… tôi để lại hai tấm ảnh chụp tập thể?"

Trương Nhất Ngang ngạc nhiên khi thấy phản ứng của Lang Bác Đồ: "Chẳng nhẽ không phải sao?"

"Anh… anh đang nói cái gì thế, hoàn toàn không phải như lời anh nói!" Lang Bác Đồ đỏ mặt tía tai, bức xúc kêu lên, "Chẳng nhẽ anh không biết chuyện bức thư tố giác à!"

"Thư tố giác?"

"Diệp Kiếm viết một bức thư nặc danh cho Cao Đông, tố giác Chu Vinh giết Lô Chính để diệt khẩu chứ còn gì nữa!"

Trương Nhất Ngang chợt nhớ ra nguyên do anh ta đến Tam Giang Khẩu, người viết bức thư tố cáo nặc danh chính là Diệp Kiếm? Anh ta do dự hỏi: “Bức thư đó là Diệp Kiếm viết à?”

Lang Bác Đồ phẫn nộ gào lên: “Tất nhiên là Diệp Kiếm viết rồi. Lô Chính theo dõi La Tử Nhạc, điều tra ra mối quan hệ giữa anh ta và Chu Vinh, Chu Vinh cho người giết Lô Chính ném xác xuống sông. Diệp Kiếm nghi ngờ Chu Vinh liên quan đến chuyện Lô Chính bị mất tích, nên âm thầm điều tra suốt, anh ta còn dụ được Lục Nhất Ba phản lại Chu Vinh, còn viết một bức thư tố giác nặc danh cho Cao Đông.”

“Tại sao anh lại biết chuyện thư tố giác?” Trương Nhất Ngang biết bức thư tố giác được nộp cho Cao Đông, Chu Vệ Đông hoàn toàn không biết đến bức thư này, Chu Vinh và người của hắn lại càng không biết.

“Vì tôi phát hiện ra một thiết bị nghe lén trên xe của anh trai tôi!” Lang Bác Đồ lạnh lùng nói, “Tôi tự điều tra, cho rằng người đáng ngờ nhất, đồng thời cũng là người có khả năng làm việc này nhất là Lục Nhất Ba, cho nên tôi đã gặp Lục Nhất Ba ngửa bài với anh ta, anh ta bị tôi hỏi dồn, không chối được đành thừa nhận Diệp Kiếm bảo anh ta hợp tác điều tra Chu Vinh, khuyên anh ta đừng đi theo Chu Vinh nữa không thì càng lún càng sâu, còn nói Diệp Kiếm đã viết một bức thư tố giác nặc danh cho Cao Đông. Nên vào hôm ăn cơm tôi mới cố ý để lại tin nhắn cho Diệp Kiếm, ngầm ý bảo anh ta là “tôi biết câu trả lời anh cần”, hẹn anh ta ra bờ sông gặp mặt, thừa cơ giết anh ta diệt khẩu. Lúc đó, mấy lưỡi dao ở mũi xe đâm trúng vào anh ta, không ngờ anh ta không chết ngay, còn nhảy xuống

sông bơi đi, tôi nhìn từ xa thấy anh ta bơi đến bờ đối diện thì tắt thở, ở đó toàn là đất bùn, tôi không dám sang để lại dấu chân, tôi hoàn toàn không đến gần anh ta, làm sao có thể viết chữ ở đó được!”

Trương Nhất Ngang ngớ ra, lập tức hiểu ra toàn bộ sự việc, Diệp Kiếm là người tốt, trước khi chết vẫn ý thức được rằng việc viết thư tố giác đã bị lộ ra ngoài, đối phương muốn giết người diệt khẩu, anh ta cố ý lấy cái thẻ của trung tâm Thủy liệu ra để gợi ý cho cảnh sát mau đến tìm Lục Nhất Ba. Anh ta viết tên Trương Nhất Ngang, còn thêm một dấu chấm than, ngầm bảo Trương Nhất Ngang rằng người tố giác mà các anh cần tìm chính là anh ta, những việc còn lại đều nhờ cậy Trương Nhất Ngang! Trước lúc chết, Diệp Kiếm cố chịu đau đớn, để lại hai ám hiệu, chẳng dè Trương Nhất Ngang không hiểu được ám hiệu nào.

Lang Bác Đồ bực tức nhìn anh ta, tiếp tục nói: “Sau khi Diệp Kiếm bị giết, hẳn Lục Nhất Ba biết là tôi giết, anh ta cũng không dám nói gì. Tôi đã quan sát anh ta và Chu Kỳ khá lâu, tôi cảm giác bọn họ luôn là mìn nổ không hẹn giờ, hôm cái USB của Chu Vinh bị lấy đi, anh trai tôi sợ sự việc không giải quyết được sẽ bị liên lụy, liền rời khỏi Tam Giang Khẩu trước, còn tôi giết Chu Kỳ và Lục Nhất Ba, rồi đem một số chứng từ sổ sách riêng của công ty đi hủy, để tránh hậu họa. Những chuyện anh nói hoàn toàn không có, thời trẻ tôi nông nổi, làm tiêu tan toàn bộ tâm huyết của bố mẹ, anh trai tôi gây dựng lại được nhà máy, tôi cảm ơn còn không hết! Tôi giết người là để bảo vệ anh trai tôi, làm gì có chuyện vì thù hận anh ấy! Còn nữa, bố mẹ tôi đối xử với anh em tôi như nhau, nhà máy giao cho tôi vì anh trai tôi không lấy, nên bố mẹ tôi đã cho anh ấy tiền để làm ăn. Nhà

máy tên là Áo Đồ cũng hoàn toàn không phải là vì tên của tôi, Áo Đồ tiếng Anh là Auto, có nghĩa là ô tô, nhà máy linh kiện ô tô mang cái tên đó không phải là rất bình thường hay sao!"

Một cảnh sát thẩm vấn hình sự đập bàn, quát: "Nói vớ nói vẩn, ô tô trong tiếng Anh là *car*, anh tưởng cảnh sát chúng tôi không hiểu tiếng Anh hả?"

Lang Bác Đồ lạnh lùng cười thành tiếng, một cảnh sát thẩm vấn hình sự ở bên cạnh khẽ nhắc đồng nghiệp, Auto cũng có nghĩa là ô tô.

Trương Nhất Ngang ho lên một tiếng, hỏi: "Thế tại sao trong phòng làm việc của Lục Nhất Ba và nhà Diệp Kiếm đều có ảnh mà ngày tháng do anh viết? Tại sao khi nhìn thấy hai bức ảnh đó, mặt anh lại biến sắc?"

Lang Bác Đồ lớn tiếng: "Hai bức ảnh đó chúng tôi ai cũng có, Diệp Kiếm để ở nhà là chuyện bình thường, còn tại sao Lục Nhất Ba lại để ở phòng làm việc, tôi làm sao mà biết được! Viết ngày tháng là vì về sau đến ngày kỷ niệm phát hiện ra chưa viết thời gian, tôi viết chữ đẹp nên bảo tôi viết, chuyện đó thì có gì đâu! Tôi lo lắng là vì tôi tưởng anh phát hiện ra mối quan hệ thực giữa mấy người chúng tôi, biết động cơ phạm tội của tôi! Không ngờ anh không hề biết gì, anh không biết gì mà lại hỏi được ra kết quả, tôi…" Ục một tiếng, Lang Bác Đồ bất ngờ phun ra một ngụm máu.

Toàn bộ cảnh sát phía sau thiết bị giám sát đều sững sờ.

Nếu hiểu được ám hiệu của Diệp Kiếm ngay từ đầu, sẽ không điều tra đến trung tâm Thủy liệu, không điều tra đến trung tâm Thủy liệu thì sẽ không điều tra ra Trịnh Dũng Binh, sẽ không phát hiện ra

Lưu Bị ở nhà hắn ta, sẽ không làm cho Lưu Bị phải tháo chạy, Lưu Bị không tháo chạy thì sẽ không liều lĩnh lấy trộm chuông đồng, khiến cho toàn bộ sự việc sau đó đều thay đổi.

Nguyên do của toàn bộ mọi việc đều là vì hai ám hiệu Diệp Kiếm để lại trước khi chết bị hiểu nhầm?

Nhưng tiền đề giả thiết ban đầu đã sai, thậm chí hướng điều tra cả quá trình của họ cũng sai, đến cả quá trình khám nghiệm tử thi cũng xảy ra lỗi sai, tại sao từ đầu đến cuối đều sai như vậy, mà lại bắt được tên tội phạm IQ cao đã tính toán lên kế hoạch vô cùng chặt chẽ?

Mọi người đều đưa mắt nhìn về phía Trương Nhất Ngang.

Trương Nhất Ngang cười ha hả, nhưng mặt không biến sắc, bình thản hỏi: “Thế thì việc giết người là một mình anh làm, hay là có sự chỉ đạo của Chu Vinh hoặc Lang Bác Văn?”

“Tất nhiên là một mình tôi làm, việc này họ đều không biết. Chu Vinh và Diệp Kiếm thân thiết như anh em, cho dù có biết Diệp Kiếm điều tra mình, anh ta cũng sẽ không làm gì Diệp Kiếm. Chuyện giết người diệt khẩu tôi cũng không thể để anh trai tôi biết, anh ấy chăm sóc tôi từ nhỏ đến lớn, chắc chắn sẽ phản đối không cho tôi làm như vậy, tôi chỉ còn cách tự giải quyết những phiền toái này thay cho anh ấy.”

“Anh đừng gánh hết trách nhiệm về mình, tôi không tin không có sự chỉ đạo của Lang Bác Văn mà anh dám làm như vậy.”

“Tôi đã làm một mình.”

“Chuyện này tôi phải thẩm vấn rồi mới biết được, anh ta đang ở đâu?”

“Ở…”

“Ở đâu hả?”

“Tôi cũng không biết.”

Mấy cảnh sát đều bật cười, sắc mặt của Lang Bác Đồ trong khoảnh khắc vừa nãy rõ ràng là biết Lang Bác Văn ở đâu, nếu đã xác định được là anh ta biết hành tung của Lang Bác Văn, thì chuyện thẩm vấn được ra kết quả chỉ là vấn đề thời gian.

Trương Nhất Ngang khẽ thở ra một hơi, lắc đầu: “Tôi vừa nói với anh một hồi như vậy, chỉ để đợi câu nói này của anh, anh tưởng tôi thật sự không biết ám hiệu của Diệp Kiếm? Đùa chắc?”

Anh ta cười vẻ khinh miệt, cảnh sát trong phòng giám sát đều tò mò nhìn anh ta.

“Khi Diệp Kiếm xảy ra chuyện, tôi nhanh chóng hiểu ra Diệp Kiếm chính là người tố giác, nhưng một người từ nơi khác đến như tôi, điều tra Chu Vinh thì lo lắng nhất là cái gì, lo lắng không biết trong Công an thành phố có người của Chu Vinh hay không, vì chuyện này liên quan đến việc Lô Chính bị hại, và mối liên hệ với một số lãnh đạo Công an tỉnh ở đằng sau, đến mấy người thân cận nhất tôi cũng không thể tin tưởng tuyệt đối. Không ai hiểu được nỗi khổ tâm trong lòng tôi khi đó.” Anh ta nhìn về phía thiết bị giám sát, mắt ánh lên nhiều cảm xúc phức tạp, mặc dù biết anh ta không nhìn thấy, mọi người trong phòng giám sát đều ra sức gật đầu, bày tỏ

rằng rất hiểu nỗi lòng của Phó trưởng Công an Trương. Lý Tây còn lặng lẽ nói một câu, thực ra em hiểu anh, mắt cô nàng đỏ hoe.

“Khi đó tôi vừa phải âm thầm điều tra, lại không được để cho người khác biết tôi đã phát hiện ra điều gì, chỉ còn cách vờ tỏ ra là không biết gì, có lúc buộc phải đâm lao theo lao, nhưng trong lòng tôi biết rõ, phải tiến hành điều tra thế nào, mỗi một vụ án của chúng tôi đi được đến ngày hôm nay, không dễ!”

Toàn bộ cảnh sát hình sự đều đồng cảm thốt lên, đúng là không dễ.

“May là chúng tôi cùng điều tra, cùng cố gắng chiến đấu, trải qua thử thách trong bao nhiêu trận chiến, tôi vô cùng cảm kích nhận thấy, mỗi một anh em trong chúng tôi đều là người chính trực, đều là những cảnh sát hình sự ưu tú!”

Tất cả cảnh sát trong phòng giám sát bất giác đều nắm chặt tay lại, lời nói của Trương Nhất Ngang thật ấm lòng!

“Tôi tạm thời bịa ra một câu chuyện phạm tội hoàn toàn khác, là để khích anh, khiến anh nói ra sự thực! Tôi vốn còn lo lắng anh sẽ không mắc bẫy, không ngờ anh lại dễ cắn câu như vậy, trận so mưu đấu trí này kết thúc nhanh chóng như vậy, cũng thật vô vị.”

“Những… những lời anh nói vừa nãy, đều là bịa?” Lang Bác Đồ uất nghẹn.

“Không thì sao, câu chuyện ngu xuẩn như vậy chỉ có kẻ ngốc mới tin, nhưng anh lại tin.”

Cuối cùng cảnh sát hình sự trong phòng giám sát cũng thở phào nhẹ nhõm, hóa ra những chuyện này đều là Phó trưởng công an

Trương bịa ra, câu chuyện “chỉ có kẻ ngốc mới tin” này, họ suýt nữa cũng tin theo, họ tự giễu mình cũng được làm kẻ ngốc một lần, kỹ thuật thẩm vấn của Phó trưởng Công an Trương đúng là cao tay khôn lường, những lời nói đó đã làm bật ra hành tung của Lang Bác Văn, còn khiến Lang Bác Đồ tức ói máu, thật là cao minh.

“Anh…” Lang Bác Đồ kìm nén nỗi uất hận trong lòng, “Rốt cuộc tại sao anh lại nghi ngờ tôi?”

“Chuyện này mà…” Trương Nhất Ngang nở một nụ cười bí ẩn, chỉ tay vào đầu, “trực giác… trực giác của một cảnh sát hình sự!”

Tất cả mọi người đều ngớ ra, mấy giây sau, Trương Nhất Ngang đứng dậy đẩy cửa thậm chí không cần nạng nữa, chắp tay sau lưng, ung dung rời đi.

Mọi người nhìn theo dáng anh ta, dường như trên đó bỗng dưng có viết dòng chữ: thám tử thần kì.

HẾT

[1] Một trong bốn loại ngọc quý nổi tiếng nhất ở Trung Quốc.

[2] Một ứng dụng di động được nhiều người Trung Quốc sử dụng để hẹn hò.

[3] Câu nói này của chủ tịch nước cộng hoà nhân dân Trung Hoa - Mao Trạch Đông vốn có nghĩa là cần nhìn mọi cảnh vật bằng tầm nhìn và tấm lòng rộng mở.

[4] Người Trung Quốc thường dùng họ để xưng hô, chỉ khi quan hệ rất thân mật, gần gũi mới dùng tên.

[5] Đây là một câu thơ trong bài "Sơn hành" của Đỗ Mục, nguyên văn câu thơ là "Đình xa tọa ái phong lâm vãn", nghĩa là dừng xe lại vì muốn ngắm cảnh chiều tối của rừng phong, tên khách sạn thiếu hai chữ "tọa ái", hai chữ này tách riêng đọc liền tạo thành một từ đồng âm với từ "làm tình".

[6] "Lang Bác Văn, Lang Bác Đồ, Lang Bác Thúy" đọc giống cách phát âm tiếng Anh kiểu Trung Quốc của "number one, number two, number three", nhưng vừa ngọng, vừa mang khẩu âm địa phương rõ rệt.

[7] Hải Thụy là một vị quan trung thực và liêm chính nổi tiếng trong thời nhà Minh của Trung Quốc.

[8] Một chính trị gia Trung Quốc, là biểu tượng của một cán bộ Đảng trung thực, người cống hiến hết mình không mệt mỏi cho đất nước.

[9] Đây là hai câu sau trong bài thơ "Quan thư hữu cảm" của nhà thơ Trung Quốc Chu Hy đời Nam Tống. Đại ý cả bốn câu là: Mặt nước hồ mênh mông trong vắt như gương, bất giác muốn hỏi nước

hồ tại sao có thể trong veo như vậy, ồ, hóa ra là vì nơi đầu nguồn luôn có nước chảy vào hồ.

[10] Tên một họa sĩ nổi tiếng ở Trung Quốc thế kỉ 19.

[11] Là một trong những thành phần quan trọng trong các loại mỹ phẩm, có khả năng lấp đầy khoảng trống giữa các tế bào.

[12] Cách gọi thân mật của người Trung Quốc.

[13] Hai câu trong bài hát “Ca ngợi tổ quốc”, một bài hát dành cho học sinh tiểu học của Trung Quốc.

[14] Viết tắt của cụm từ Karaoke Television, ở đây hiểu là phòng hát Karaoke.

[15] Trong tiếng Trung Quốc, Dương Uy có âm đọc gần giống với “dương nuy” (liệt dương).

[16] Hai câu thơ của Chủ tịch Mao Trạch Đông (Trung Quốc), vốn có nghĩa là “Con người thường gặp phải rất nhiều điều nan giải phiền phức, cần nhìn nhận mọi việc với tấm lòng rộng mở, tầm nhìn xa rộng.”

[17] Một loại nghệ thuật dân gian của Trung Quốc, diễn viên phía trước làm động tác, diễn viên nấp ở phía sau nói hoặc hát, như thể diễn phía trước vừa tự diễn tự hát.

[18] *MPV là tên viết tắt từ cụm từ - Multi Purpose Vehicle, được hiểu là dòng ô tô đa dụng, được thiết kế rộng rãi với nhiều chức năng.*

[19] Một câu ngạn ngữ của Trung Quốc, ý là dù oán hận Bác Nhân, nhưng tôi không muốn giết anh ta, tuy nhiên vì nỗi oán hận

của tôi mà anh ta bị giết chết, cái chết của Bác Nhân liên quan gián tiếp đến tôi.

[20] Là hormone do vỏ thượng thận, vùng ngoài của tuyến thượng thận sản xuất. Các hoocmon steroid đa vòng này có nhiều vai trò quan trọng đối với phản ứng của cơ thể đối với căng thẳng (ví dụ: phản ứng chiến đấu hoặc bỏ chạy) và chúng cũng điều chỉnh các chức năng khác trong cơ thể.

[21] “Tống Mệnh” trong tiếng Trung Quốc có nghĩa là “mất mạng”.

[22] Trong văn nói, nhiều khi người Trung Quốc chỉ nói con số mà không thêm chữ tệ hay nhân dân tệ.

Table of Contents

CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23
CHƯƠNG 24
CHƯƠNG 25
CHƯƠNG 26
CHƯƠNG 27
CHƯƠNG 28
CHƯƠNG 29
CHƯƠNG 30
CHƯƠNG 31

CHƯƠNG 32
CHƯƠNG 33
CHƯƠNG 34
CHƯƠNG 35
CHƯƠNG 36
CHƯƠNG 37
CHƯƠNG 38
CHƯƠNG 39
CHƯƠNG 40
CHƯƠNG 41
CHƯƠNG 42
CHƯƠNG 43
CHƯƠNG 44
CHƯƠNG 45
CHƯƠNG 46
CHƯƠNG 47
CHƯƠNG 48
CHƯƠNG 49
CHƯƠNG 50
CHƯƠNG 51
CHƯƠNG 52
CHƯƠNG 53
CHƯƠNG 54
CHƯƠNG 55
CHƯƠNG 56
NGOẠI TRUYỆN